ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Forstchen_William-1945.PDB

PDB Name: Forstchen_William-1945
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.1.2004
Modification Date: 17.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Newt GINRICH&William R. FORSTCHEN

1945

Toto je smyšlený příběh. Všechny postavy a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli v podobnost se skutečnými postavami či událostmi je čistě náhodná.

VĚNOVÁNÍ
Věnováno generaci, která bojovala
proti nacistům v reálném světě,
zejména pak našim rodičům
Bobovi a Kitty Gingrichovým a Johnovi a Dorothy Forstchenovým

Poděkování
K realizaci tohoto románu přispělo svou pomocí mnoho lidí, ale naše díky patří zejména Josephovi Hanserovi, Billu Fawcettovi a zvláště pak Davidovi Drakeovi, který několikrát opravoval náš rukopis a usměrňoval nás.

PROLOG

1. září 1945
Washington D. C.

"Ale miláčku, Německo a Spojené státy spolu neválčí. Co je na tom špatného, když se sem tam podělíme o nějaký ten… klípek? Přece si nemyslíš, že bych já, loajální Švédka…" Otázka zůstala nedopovězená. Konec se utopil ve výhružně našpulených rtech. Jeho krásná a značně exotická milenka se s předstíraným nevinným výrazem v očích lenivě protáhla.
Nesmí dopustit, aby poznala, jak moc na něj zapůsobila. V každém vztahu by měla být zachována určitá rovnováha. I on se protáhl, zašátral po cigaretách a svém pozlaceném Ronsonu, který ležel na dekorativním nočním stolku vedle lampy od Tiffanyho. Protože zrovna nevěděl, co by jí na to měl říct, okázale se věnoval zapalování cigarety a prvnímu potáhnutí kouře po vynaložené námaze.
Za to, že i nadále mlčel, si vysloužil mírné pokárání.
"Miláčku… neměl bys už jít?"
Rozverně, aby zahladila předchozí nezdar, ho kousla do ramene a vzápětí ho na stejné místo políbila.
"Sakra, to se mi nechce… kdybych se tak mohl s paní Dokonalou rozvést!"
"Mně to takhle vyhovuje." Tiše se zasmála. "Milenka šéfa kanceláře prezidenta Spojených států. To není špatné postavení, nemyslíš? O tom bych mohla napsat knihu."
Při pomyšlení na to Mayhewovi přeběhl mráz po zádech. "Tohle neříkej ani v legraci." Ale mohl se spolehnout na její diskrétnost… Byl přesvědčený, že jí může věřit.
Protože chtěl zakrýt své momentální rozpaky, vrátil se raději k původnímu tématu jejich rozhovoru. "Čeho se skutečně nemusíme bát, je válka mezi Německem a Spojenými státy. Hvězdy tomu prostě nejsou nakloněny. V žádném případě to nepřipadá v úvahu v následujícím roce, a pak – no, pokud tě zajímá můj názor, tak nikoho ani nenapadne zahrávat si se Spojenými státy, dokonce ani Adolfa Hitlera ne."
"Ani já si nemyslím, že se chystá válka, ale ty jsi si tím, jak se zdá, naprosto jistý. Copak je to tvoje velké tajemství? Byl jsi tím tak nadšený, když jsi sem přišel, a teď mi to nechceš prozradit." Sexy kočička špulící rtíky se najednou změnila v bohyni lovu Dianu. "Pověz mi to," zasyčela.
Mayhew se zadíval na rozkošnou tazatelku. Jednu chvíli mu její prudkost skoro naháněla strach. Potom se ale nechal strhnout a podlehl jí. Vyrůstal v přísném a prudérním prostředí a jeho manželství nebylo plodem lásky, ale politické vypočítavosti, což jeho žena ovšem nevěděla. Proto také nakonec kapituloval. A navíc o tom mluvit chtěl. K čemu by byla dobrá tajemství, pokud by je člověk neměl s kým sdílet?

"Dobrá, vzdávám se."
"Štěstí pro tebe," zavrněla, a pak se zasmála. "To jsou ty naše hrátky," zašeptala mu do ucha. "Hraješ skvěle. Teď ale mluv!"
Poté, co kapituloval, začal jako obvykle dělat drahoty. "Určitě nehledáš příběh pro svoje švédské noviny?" Šlehla po něm pohledem. Bylo mu jasné, že ji takové průtahy unavují.
"Máme rozdílné zájmy," prohlásil, jako by byl vůbec první, kdo na něco takového přišel, "Německo vyhrálo válku v Evropě a ještě roky bude mít co dělat, aby konsolidovalo nově dobytá území. Naše postavení v Tichomoří je obdobné. Zvítězili jsme, teď nastal čas své postavení upevnit. Naše zájmy se nijak výrazně nekříží a dlouho ještě asi nebudou."
"Kruci, než se jim podaří konsolidovat západní Rusko, Ukrajinu a prakticky celou Evropu, tak už budeme na prahu dalšího století. A stejně tak i my, zvlášť, když teď máme na krku tu čínskou šlamastyku. Nemáme žádný důvod k tomu, abychom se vzájemně napadali. Naše cesty se nekříží. Takhle jednoduché je to."
"A co tábory smrti, o kterých se tolik mluví?"
"Co s nimi? Je ostuda, co se tam děje, ale není to nic, kvůli čemu by stálo za to rozpoutat válku." Jemu osobně tyhle lágry už nemohly být víc lhostejné, ale nahlas se k tomu nehodlal přiznat – pokud je prezidentův názor na věc takový, jaký je. Pokračoval v toku svých myšlenek a dodal: "Dokonce i můj šéf kvůli tomuhle nehodlá promarnit tisíce amerických životů a dokonce i kdyby chtěl, kongres by mu něco takového nikdy neschválil. Vůbec není jisté, že bychom válku s Německem vyhráli. Vzpomínáš na rok 1918? Němci jsou houževnatí. Jediné, co by nás k tomu dokázalo přimět, by byla invaze do Anglie. To by možná byl důvod."
"Vážně?"
"Vím to jistě. Slyšel jsem, jak o tom můj šéf diskutoval s vůdcem parlamentní menšiny a s předsedou Kongresu. Souhlasili. Anglii si nemůžeme dovolit ztratit."
"Je to tak vzrušující! Ty se opravdu dozvíš úplně o všem, že ano?" Prsty se probírala jeho chlupatou hrudí.
John zachovával samolibé mlčení.
"Ale je tady ještě něco jiného. Vím, že je. Něco, o čem nikdo jiný neví. Musíš mi o tom říct, nebo…"
"Fajn! Fajn! Je tu ještě něco," rychlou odpověď provázel smích lehce poznamenaný nervozitou. Při doteku jejích prstů, které již opustily jeho hruď, se zavrtěl.
"Nemohlo by to aspoň malou chviličku počkat?" vzdychl. Náhle po ní strašně zatoužil.
"Pokud mi svatosvatě slíbíš…"
"Slibuju. Úplně všechno!" Skutečně se vyznala…
Jeho další souvislá věta zněla: "Pracujeme na novém typu bomby…"

Kapitola první

3. října
Berlín

"Nacisti to možná nemají v hlavě v pořádku, ale přehlídku uspořádat rozhodně umí."
Korvetní kapitán James Mannheim Martel, šéf námořní rozvědky při americkém velvyslanectví v Berlíně, na poznámku majora Waynea Masona, svého armádního kolegy, jen mlčky, s nechutí přikývl a otočil se k podívané zády.
Hřmění tanků typu Tiger a Panther, jásání davů a stále do kola se opakující melodie "Horst Wessel Lied", hymna nacistů, ho zalévaly v pravidelných vlnách. Martel doufal, že mu srdce nebuší proto, že má v sobě německé geny. Jen pomyšlení na to mu bylo silně odporné.
Po chvíli se k přehlídce připojila i divize Waffen SS, Leibstandarte Adolf Hitler, v tmavě šedivém proudu se přelila Braniborskou branou a dál pokračovala širokou třídou Unter den Linden. Byli to hrdinové z ruské fronty, vítězové od Stalingradu, Astrachaně a Baku. Při dnešních oslavách teprve druhého výročí konečného vítězství nad Ruskem to byli spíše hrdinové dneška než zašlé modly někdejší slávy. Okolo duněly další tanky, řada po řadě, vždy tři vedle sebe. K obloze vyfukovaly tmavá oblaka dýmu. Hřmění skoro přehlušilo burácení davů.
Naproti přes ulici se tenoučká, černá řada příslušníků SS, zavěšených jeden do druhého, pod tlakem rozvášněného davu prohýbala dopředu a dozadu. SS se chovali celkem přátelsky, ale začínali působit trochu zoufalým dojmem. Nikdy by přece nemohli dopustit, aby některého z nejzapálenějších vlastenců Třetí říše rozdrtily pásy Panthera – zvlášť před očima Führera a mezinárodního tisku – což by se klidně mohlo stát, pokud by dav prolomil na některém místě kordon. Při tom pohledu se Martelovi v duchu vybavila absurdní představa kobry, která starostlivě chrání dítě.
Poslední tanky projely kolem. Za nimi následovaly polopásové obrněné transportéry. Jejich osádky tvořené příslušníky pěchoty v maskovacích uniformách seděly ve strnulém pozoru, nehybní jako sochy, až do chvíle, kdy se jako jeden muž otočili, aby pozdravili Führera, který stál na tribuně, pravou ruku předpaženou v pozdravu. "Sieg heil!" burácel dav. "Deutschland! Führer!"
Hitlera obklopovala družina věrných – Göring, trošku směšný v bleděmodré uniformě, maličký Goebbels, ministr propagandy, Himmler, bledé rty roztažené v cynickém úsměvu, když kolem projížděla jeho elitní obrněná divize, a všudypřítomný Bormann oblečený do hnědé stranické uniformy. Kolem nich v kruhu, ve větší vzdálenosti, postávali polní maršálové, generálové, průmyslníci a straničtí pohlaváři. Den vítězství byl tím nejuctívanějším datem v nacistickém liturgickém kalendáři a veleknězi temnot se během oslav radovali z toho, jak dali světu za vyučenou.
Martel si začal se znepokojením uvědomovat, že mu atmosféra moci a slávy, která prosakovala celým tím neupřímným tyátrem, zrychluje tep. Byl to pocit podobný vzrušení, který v člověku vzbuzuje žena, kterou nesnáší. Bez ohledu na odpor a vnitřní jistotu, že nepodlehne, za tím vším morálním pozlátkem probleskuje temná, nepřekonatelná přitažlivost.

Znovu se musel sám sebe ptát, jestli jsou jeho pocity ovlivněny tím, co zdědil po matce. Pevně doufal, že jeho okouzlení má daleko obecnější kořeny a nesouvisí s jeho původem.
Jak by jeho matka byla nadšená! Německá čest, německá disciplína, německý národ obrozený vítězstvím pochodující v dokonalé jednotě vstříc svému skvělému a spravedlivému osudu.
Lehce ho zamrazilo a přerušil tok pochmurných myšlenek. Děkoval bohu za to, že se, stejně jako před ním jeho otec, narodil jako Američan a že se, stejně jako jeho otec, stal důstojníkem amerického námořnictva.
Kapitán Jefferson Lee Martel potkal Katarinu von Mannheim, když jako člen americké delegace navštívil Německé císařské námořnictvo – on přidělenec legendárního admirála Simse, ona dcera německého kontradmirála. Po bouřlivé známosti, příliš romantické, než aby mohla být opravdová, se vzali. Nedlouho poté se jim narodil syn, jejich jediné dítě, James Mannheim Martel. Martela vždy tyto dvě navzájem si tak podobné, a přesto tak rozdílné tradice, jejichž byl dědicem, naplňovaly úžasem. Kdyby byl jeho otec Němec a jeho matka Američanka, byl by dneska jenom kapkou v moři jásajících lidí tam dole, a ne zahraničním vojenským pozorovatelem.
Věci se však seběhly jinak. Jeho otec v roce 1917 odplul do Severního moře, kde mohl klidně zahynout v bitvě s flotilou kontradmirála von Mannheima. Nestalo se to, vrátil se z té strastiplné cesty zpátky v pořádku. Mezitím ale Jimův dědeček z matčiny strany poté, co v rozporu s rozkazy raději nechal "potopit" německou flotilu, než by ji předal spojencům, spáchal sebevraždu.
Malému Jimovi Martelovi byly teprve tři roky, když Amerika vstoupila do první světové války. Nikdy však nedokázal zapomenout na to, jak se lidé, které znával z návštěv u nich doma, od nich raději odvraceli, když ho maminka vedla za ruku po ulici. Nechtěli si připustit přítomnost Němky ve vlastních řadách. Matka to nesla těžce. Zoufalá, opuštěná žena, příslušnice "nepřátelského národa", bez ohledu na to, že byla také manželkou důstojníka vlastní armády. Mezi příslušníky své společenské vrstvy a národa by se bývala setkala s respektem a galantností, která by byla stejně samozřejmá jako to, že by byla ušetřena uštěpačných poznámek. Naivitou omezené vlastenectví amerických středních vrstev její aristokratickou duši nenadchlo.
Katarina byla zpočátku odhodlaná stát se americkou manželkou amerického námořního důstojníka. Brzy poté, co Amerika vstoupila do války, si však začala připadat jako vetřelec, jako válečný zajatec, uvězněný narozením vlastního syna. I když ho milovala a podle svých vlastních měřítek plnila závazky, které vůči němu měla, své pocity neskrývala. Tato malá dohra světové války se táhla až do roku 1921, kdy Katarina zemřela na záškrt a chlapec byl poslán do Outer Banks v Severní Karolíně k prarodičům z otcovy strany. Během následujících let se Jimův otec snažil se svým jediným dítětem trávit co nejvíce času, ale často musel být na moři.
Aby uchoval matčinu památku, Jim se vášnivě upnul k jejímu odkazu, dokonce si ustavičným opakováním a soukromými hodinami udržoval němčinu jako svůj druhý jazyk. Dědeček ho v tom podporoval. Jako syn poraženého námořního důstojníka Konfederace si uvědomoval, jak bolestivé mohou být prohrané bitvy. Nebylo v tom nic neloajálního, právě naopak, a Jimův otec i prarodiče dokonce souhlasili s tím, aby chlapec strávil poslední rok na střední škole, rok 1932, u rodičů své matky v Berlíně. Bylo to nejšťastnějších dvanáct měsíců jeho života, a to i přesto, že je prožíval v období houstnoucího nacistického temna, které vyvrcholilo definitivním nástupem Hitlera k moci.
Po roce stráveném v Německu následovaly čtyři roky v Annapolis, kde promoval jako třetí nejlepší z ročníku. Snad právě tohle byl důvod, proč byl vybrán, aby na akademii působil další dva roky jako asistent. Svou roli možná sehrála i jeho diplomová práce o vývoji německého námořního vzdušného průzkumu během světové války (u zrodu této vojenské specializace stál jeho dědeček). Přestože se specializoval na letectví, pokoušeli se ho poradci v Annapolis dostrkat k námořní rozvědce – mohl totiž bez problémů vystupovat jako rodilý Němec –, ale jeho lákalo námořní letectvo. Snad to byl jeho osud, i jeho otec patřil k průkopníkům nové specializace. Ke vzdušným silám ho to táhlo od panamských námořních válečných her v roce 1929, během nichž nová letadlová loď Saratoga proklouzla mezi krycími liniemi bitevních plavidel a "zničila" zdymadla. Na rozhodčí byl později vyvíjen nátlak, aby změnili svůj verdikt. Někteří pozorovatelé, včetně japonského námořního přidělence, však celou věc nenechali bez povšimnutí.
Jak si Jim s potěšením znovu připomněl, starý pán by dokázal hodiny přednášet o blížící se revoluci komukoliv, kdo by projevil zájem ho poslouchat, a to přes to, nebo možná zvlášť potom, co musel kvůli infarktu nedobrovolně odejít do důchodu. Ať už byl ve svých snahách získat pro věc zbytek námořních sil jakkoliv úspěšný, jeho syn se nechal zlákat. Po absolvování letecké akademie byl Jim přidělen k letadlové lodi Enterprise jako stíhací letec. Jeho kariéra začala 5. prosince 1941, dva dny před napadením Pearl Harboru. V době, kdy tříštivé zlomeniny dvou obratlů – důsledek pokusu přistát se zasaženým Corsairem, když mu motor vypověděl službu asi sto metrů od přistávací paluby – ukončily jeho kariéru pilota, byl Jim sedmým nejlepším americkým válečným pilotem v Tichomoří.
Po několika měsících v sádrovém krunýři Jim zjistil, že tichomořská válka už skoro skončila a že se teď, kdy je špičkových pilotů jako máku, o slovo přihlásily některé černé stránky v jeho osobním spisu. Jim, podobně jako Billy Mitchell a otec, byl přesvědčen o tom, že americké ozbrojené síly, námořnictvo nevyjímaje, nevěnují dostatečnou pozornost příští válce. V době, kdy studoval v Annapolis, už sice nikdo nepochyboval o významu vzdušných sil, ale Jim trval na tom, že moderní technice se věnuje jen málo pozornosti. Z pohledu jeho nadřízených bylo pouhé vyslovení podobného názoru dostatečně velkým prohřeškem – a Jim publikoval články.
Fakt, že psal pod otcovým jménem pro téměř neznámé odborné časopisy, ho uchránil před největšími nepříjemnostmi, nicméně totožnost skutečného autora článků byla veřejným tajemstvím. Bez ohledu na novátorský přístup se jeho otec totiž nikdy nedostal k tématům jako "navádění letadel na cíl pomocí palubního radaru" (sci-fi!) nebo "zdokonalení výstražného systému letadlových lodí vzhledem k vyšší rychlosti proudových letadel." Nehledě na to, že díky své diskrétnosti Jim nadřízené spíše jen trochu podráždil, než aby je přímo rozzuřil, v něm někteří z těch u kormidla viděli dalšího tlučhubu a odpadlíka Mitchellova typu, který nadevši pochybnost potřeboval poučit o tom, co je to trpělivost, a proč stojí za to zalíbit se nadřízeným.

Válečné námořnictvo navíc mělo celkem oprávněný pocit, že Jim má mimořádně dobré předpoklady k tomu, aby rozpoznal, co přesně se skrývá na pozadí nacistického vítězství: zotročená Evropa, koncentrační a pracovní tábory stále ještě plné ruských válečných zajatců, zkrvavené podzemní prostory velitelství gestapa a noční můra zvaná "konečné řešení", o níž se stále ještě mluvilo jen šeptem.
Bylo navrženo, aby byl Martel uklizen na několik let někam do ústraní, kde by zkrotl a jednou provždy se odnaučil pouštět si pusu na špacír. A tak byl přidělen do Berlína. Na tom všem bylo pro Jima nejhorší, že nemohl dál pozorně sledovat rychlý technický vývoj v USA. Na druhou stranu ale bylo setsakramentsky zajímavé sledovat, co se děje přímo na místě…
Když kolem pochodoval poslední prapor SS, Jima náhle vytrhl z přemítání pronikavý, hvízdavý zvuk, který s blížící se letkou stíhaček Me 262 ve formaci ve tvaru svastiky, jejichž stíny se míhaly po bulváru, rychle sílil a přerůstal v naříkavý vysoký tón. Mason, také pilot, je pozoroval s neskrývanou nenávistí. Jim sice jeho pocity sdílel, ale stíhačky ho nechávaly chladným. Možná proto, že tyhle stroje vcelku dobře znal. Za Me 262 se vynořila formace letounů méně povědomých tvarů a Jim dal před fotoaparátem přednost dalekohledu, aby je mohl lépe pozorovat. Doufal, že jeho společník, který fotografoval jako o závod, odvádí dobrou práci. Německo stavělo tři letadlové lodě a americká rozvědka se pořád marně snažila zjistit, jaké letouny budou vybrány pro námořní operace.
Zatímco sledoval oblohu, mihly se kolem dvoumotorové proudové bombardéry Arado 234, které se oddělily od formace ve tvaru hákového kříže a kolmo stoupaly skrz protrhaná mračna. V porovnání s Me 262 nevypadaly příliš živě, ale jako stroje určené k torpédování nepřítele by mohly být velmi nebezpečné. Ničím nepřipomínaly nemotorné Avengery, na kterých během tříletých bojů v Tichomoří létali Američané.
Jim si na památku stále ještě schovával fotografii mladého amerického letce, poručíka George Bushe, stojícího na křídle havarovaného Avengeru. Zajišťoval tehdy toho mladíčka, čekajícího na záchranu, ze vzduchu. Martel se usmál, když si na něho vzpomněl. Byl sice jedním z nejmladších leteckých velitelů sloužících u flotily, ale panebože, pokud jste potřebovali, aby někdo vedl mužstvo skrz palbu nepřátelského flaku, což bylo na denním pořádku, tak právě on byl ten, kterého jste hledali.
Po Aradech následovaly dvoumotorové vrtulové bombardéry Me 510 určené pro útoky na pozemní cíle, pod příděmi jim jako dlouhá, nevzhledná žihadla visely padesátimilimetrové protitankové kanóny. Žádný z těchto dvou typů letadel nebyl vhodný pro operace vedené z letadlových lodí, ale Němci byli v tomto směru tajnůstkáři. Ani jeden ze strojů vystavovaných na odiv během dnešní přehlídky neměl brzdicí hák nutný k přistání na palubě letadlové lodi.
"Tady máme jejich nejnovější těžké bombardéry," vykřikl Mason a ukazoval zpět nad ulici. Martel otočil dalekohled. Dav pod nimi propukl v divoký jásot přerušovaný jen hřměním letounů Me 264 svištících nad jejich hlavami těsně nad střechami domů. Počkat, tohle byla jedna z verzí letounu, na kterou čekal. Protaženější trup… a křídla byla také delší? O existenci nového, "prodlouženého" bombardéru Me 264E se už mluvilo. Tohle byl nepochybně on.
Během posledních dvou let války Anglie pozvolna stupňovala intenzitu nočního bombardování prováděného letkami Lancasterů. I když škody nikdy vážně neohrozily válečné úsilí Německa, Hitler nebyl nadšený – Göring Führerovi přísahal, že Německu už nikdy v budoucnu nebudou chybět prostředky nutné k odpovídající odvetě. Napříště, pomyslel si s trpkostí Jim, budou obě strany věnovat značnou část průmyslové kapacity na nevybíravé masakrování civilistů.
Tenhle model Me 264 byl obrovský, dokonce větší než americké B-29, kterým se trochu podobal proskleným předním krytem pilotní kabiny. Na rozdíl od amerických strojů však představoval kuriózní kombinaci vrtulového a proudového letounu: čtyři hvězdicové motory BMW 901G a dva proudové motory Jumo 004. Masonův šestnáctimilimetrový fotoaparát ani tentokrát nezahálel. Jako každý lovec se zaměřil jen na jeden kus ze stáda a mačkal spoušť jako o závod.
I když byl Martel dopodrobna obeznámen s dostupnými informacemi o klasické verzi letounu, s tichým respektem sledoval rychlá a smrtící monstra, která mu hřměla nad hlavou. Původně se předpokládalo, že Německo nezahájí výrobu bombardérů, jež by byly schopné doletět do New Yorku. Podle tvrzení analytiků si totiž Němci jednoduše nemohli dovolit spotřebovat tolik paliva: pět set bombardérů vyslaných měsíčně na pět misí by zhltlo šestinu veškerého leteckého paliva vyrobeného ve Třetí říši. Klasický příklad toho, jak je riskantní založit strategická rozhodnutí na úsudku jednostranně zaměřených odborníků – obsazení ropných polí v Baku Německem všechno změnilo. Ale mohlo být ještě hůř. Podle americké rozvědky bylo zatím vyrobeno pouze několik letounů typu Me 264. Až doposud byly podobné údaje výzvědné služby celkem vyčerpávající – především díky úspěšnému dekódování a aktivní činnosti agentů – a tak jako tak, Martelovi zmíněné informace připadaly důvěryhodné. Německá letecká doktrína zůstávala i nadále zaměřená na taktickou obranu, ne na strategické bombardování. Kromě toho Němci měli dostatečné množství Arad a starších dvoumotorových strojů na to, aby dokázali Anglii udržet v šachu.
Zatímco kolem přeletěly poslední Me 264, ozvalo se další, dokonce ještě pronikavější kvílení, které rychle nabývalo na intenzitě. Náhle, skoro jako blesk, se nad ulicí, kolmo k dopravní tepně, mihla formace netopýrům podobných strojů. Následujících několik minut dělal nejvíce hluku brebentící dav. Pak Mason vzrušeně vykřikl: "Tady je máme!"
Martel se podíval nahoru za Braniborskou bránu do místa, kam Mason ukazoval. Ve vzdálenosti několika kilometrů provedla celá formace neuvěřitelně prudký obrat a znovu profičela v ukázkově seřazené formaci nad bulvárem, doslova pod úrovní střech domů. Martel se již seznámil s předběžnou zprávou rozvědky a bylo mu výslovně nařízeno, aby Gothy, pokud se objeví, nafotil. I když by je mnohem raději jen pozoroval, chopil se poslušně svého fotoaparátu a začal napodobovat Masonovu činnost – cvakal jeden snímek za druhým a snažil se hledáčkem zaměřit vždy pouze jeden z kolem letících strojů.
Jimovi připadaly Gothy naprosto fantastické a působily na něj velice, velice hrozivým dojmem. Zkonstruované ve tvaru jednoho velkého křídla neměly trup a místo ocasu měly jen dva nevelké vertikální stabilizátory vyčnívající z odtokové hrany. S výjimkou trysek nebylo ze dvou motorů, jimiž byla tato letadla vybavena, vidět vůbec nic.

Jima napadlo, že bumerangovitý tvar letadel by se skvěle vyjímal v seriálu o Flashi Gordonovi. Jejich tvar nahánět hrůzu. Martel byl přesvědčený o tom, že Němci museli při konstrukci posunout hranici klasického pojetí aerodynamiky. Pokud se Luftwaffe, jak se proslýchalo, skutečně podařilo létat nadzvukovou rychlostí, nemohlo se jim to podařit s těmito netopýřími křídly. Přestože Gothy nelétaly nadzvukovou rychlostí, bezesporu to byly rychlé a velmi dobře ovladatelné stroje. Jen při pomyšlení, že by na ně měl zaútočit s Corsairem nebo s Bearcatem, Martela zamrazilo. Spojené státy samozřejmě od doby, co Martel opustil palubu Enterprise, nepřestaly vyvíjet novou bojovou techniku. Nový FD-1 Phantom se mohl postavit kterémukoliv letadlu německé výroby, a byl by více než rovnocenným soupeřem Me 262, ale zatím jich bylo na amerických letadlových lodích rozmístěno jen několik. Co se týká strojů, které se dosud nezačaly vyrábět sériově, bylo součástí jeho dnešního úkolu vypracovat podrobnou zprávu o všech nových německých letadlech, která se během přehlídky objeví. Už teď věděl, že v jeho hlášení se zcela jistě objeví následující poznámka: Kterékoliv z vrtulových letadel používaných americkým námořnictvem by se dostalo do úzkých, kdyby narazilo na jedno z těchhle proudových monster. Bylo na čase, a dokonce už možná i pozdě, začít používat novou generaci letadel.
Pro flotilu letadlových lodí byla životně důležitá schopnost vyřadit z boje nepřátelské námořnictvo a zbraně dřív, než se dostanou na dostřel. Pod ochranou Goth by dokonce i starší typy bombardérů mohly představovat smrtelné nebezpečí. A co se týká Arad, kdyby to německá admiralita zařídila tak, že by se Gothy dostaly do bezprostřední blízkosti cíle společně s touhle okřídlenou zkázou… pod ochranou Goth by Arada mohla způsobit naprostou zkázu letadlových lodí.
Jakmile se kolem přehnala poslední netopýří křídla, Martel obrátil objektiv svého fotoaparátu k hlavní tribuně a udělal poslední, lidsky zajímavý snímek tlusťocha, který mával na letadla – ukazoval svou poslední hračku Führerovi a smál se přitom nadšeně jako malý chlapec.
Hitler doprovodil poslední letadla širokým úsměvem a potom naposledy zasalutoval nadšeným davům lemujícím ulice. Odpovědí mu bylo moře vztyčených pravic a ulicí se ozývala ozvěna vyřvávaného Sieg heil! Nejúspěšnější masový vrah v celých dějinách lidstva se otočil a zmizel v krytém východu. Jeho nohsledi se tlačili za ním.
"Ucházející divadýlko," komentoval přehlídku Mason, zatímco odkládal svůj aparát.
"Nic nepřitahuje tak jako vítězství," odpověděl mu Jim, když si balil svůj fotoaparát. "Kdyby ti vlkodlaci, co stáli na tribuně, prohráli, stejný dav by plival na jejich památku. Možná, že k tomu jednoho dne také dojde," Martel si někde v té německé polovině svého já byl jistý, že vedle nemyslících šovinistů, kterých byla dnes v ulicích většina, existují i další miliony Němců, kteří jsou znechucení vším tím, co nacismus představuje.
Mason povytáhl obočí. "Porážka? Rusové prohráli už v momentě, kdy se do války pustili. Jen se to táhlo o něco déle, než se původně předpokládalo, to je vše."
Martel pokrčil rameny a začal sestupovat po schodech z tribuny. Chtěl se vmísit do davu, který se radoval z překrásného, průzračného podzimního odpoledne, a poté, co příslušníci SS konečně uvolnili kordon, se masy lidí nahrnuly do ulice.
"Počkej, chtěl bych, aby ses seznámil tady s tím chlápkem," zašeptal Mason, chytil Jima za paži a strkal ho k hloučku důstojníků SS, kterých si zjevně právě všiml. Jeden z nich, ten nejvyšší, kývl hlavou směrem k přicházejícím Američanům, všichni ostatní zpomalili a podívali se směrem k nim. Muž, který kývl, měřil bezmála dva metry a měl hřmotnou postavu, ztělesňoval noční můru všech ragbyových obránců. Světle plavé vlasy měl nakrátko sestřižené, skoro vyholené a obličej mu brázdilo několik jizev z buršáckých soubojů.
Zjizvený obr se usmál Masonovi v ústrety a na rozdíl od svých krajanů zasalutoval klasickým vojenským způsobem, ne jako nacista. Jim stejným způsobem odpověděl, "Dobré odpoledne, majore!" I přesto, že mluvil na Masona, upíral studené, hadí oči na Martela, který jeho upřený pohled opětoval.
"Oberführer Otto Skorzeny, chtěl bych představit korvetního kapitána Jima Martela." Skorzeny mu podal ruku. Jima drtivý stisk nepříjemně překvapil a naštval. To gesto ho mělo přivést do rozpaků, a taky se to málem povedlo, ale Jim, díky tomu, že v rámci rehabilitace trénoval zápas ve volném stylu, mu stejně silným stiskem odpověděl.
Když Skorzeny s lehce zklamaným výrazem stisk ruky uvolnil, prohlédl si Jim zběžně jeho společníky. Všichni tři měli na sobě uniformy SS s insigniemi výsadkových jednotek, vypadali skoro stejně tvrdě, schopně a skvěle vycvičeně jako jejich velitel. Muž, který stál hned za Skorzenym, měl také zjizvený obličej. Další z nich, s nepřirozeně bílými vlasy, sice žádné jizvy neměl, ale zato jeho obličeji dominoval přeražený nos a rozbředlé rysy protřelého boxera. Kdyby se kolem nich nevznášela nedefinovatelná aura smrti, mohli by být považováni za profesionální sportovce v nejlepší formě. Jim během války v Tichomoří zabil pěkných pár nepřátel a někdy ho kvůli těm mrtvým budily ze spaní výčitky, ale tohle byli zabijáci mnohem těžšího kalibru.
"Tak jak se vám líbila naše dnešní přehlídka?" zeptal se obou Američanů Skorzeny, zatímco si zlehka si rozhýbával prsty.
Mason nechal odpověď na Jimovi. "Spousta nových modelů a podle mého soudu značně nákladných. Až do dnešního dne jsem si myslel, že jste ve zbrojení trochu polevili."
"Mír silou," odpověděl Skorzeny. "Pokud zůstaneme silní, neobjeví se v budoucnu žádné problémy. Uvědomte si, že Rusko pořád vyčkává na druhém břehu Volhy."
Mír zajištěný vražděním a zotročováním. To spíš, pomyslel si v duchu Jim. "Divil bych se, kdyby s nimi byly problémy," řekl nakonec nahlas. "Na to, aby chtěl odvetu, má Stalin plné ruce práce s ozbrojenými povstalci na Sibiři."
Skorzeny se zasmál, "Teď hned ne, to v žádném případě. Ale co za deset let? Vy Američané ani netušíte, jakou službu jsme prokázali světu. Nebýt nás, tak jste ve válce s rudým nebezpečím promrhali životy a bohatství vy. Nebýt nás, tak se na vaše oddíly v Číně spíš valí komunistická lavina, než abyste pomáhali nacionalistům rozdrtit poslední zbytky odporu maoistů. Potlačení marxismu je přínosem pro veškeré civilizované lidstvo a zásluha Německa na zničení

komunismu si zaslouží nejvyšší uznání."
Otočil se ke svým společníkům, kteří souhlasně přikývli, a pokračoval: "Polsko muselo padnout, abychom se mohli utkat s pravým nepřítelem. Kdyby tak Churchill pochopil alespoň tohle, nikdy bychom se s Anglií nedostali do sporu. Můžete si být naprosto jisti tím, že pokud se Rusko znovu o něco pokusí, budeme připraveni."
Vzhledem k tomu, že Jim zjevně nehodlal odpovědět jinak, než lehkým pokrčením ramen, důstojník s kašovitým obličejem se vložil do rozhovoru chladnou poznámkou. "Rusové nejsou jako Japonci, které jste tak lehce rozdrtili. Vy, Amerikáni, si myslíte, že když válka skončí, vaši vojáčci mohou mašírovat domů pro vavříny. Žijete v bludu!"
Další z Němců se vmísil do hovoru. "V Tichomoří to byla legrace. To my jsme poznali, co je válka."
"Korvetní kapitán Martel má dvacet tři sestřelů," zasáhl Mason, "a japonští piloti jsou v každém směru stejně dobří jako piloti vaší Luftwaffe."
"Žádné letectvo se našemu nemohlo a nemůže rovnat!" zareagoval nenávistně důstojník z kašovitým obličejem. "A rád bych viděl, co by ten váš Martel předváděl, kdyby narazil na RAF. To je nepřítel, na kterého může být jeden hrdý!"
"Hansi, Hansi! Přece se s našimi hosty nebudeme vzájemně urážet," prohodil Skorzeny s ironickým úsměškem. "Nehledě na to, že někteří američtí piloti jsou docela dobří." Ze způsobu, jakým to vyslovil, nevyřčené "ale ne dost" skoro křičelo.
Poté, co si zavtipkoval, přešel Skorzeny znovu do role hostitele. Lhostejným gestem ukázal na válečné kříže a stužku Kříže amerického námořnictva na Martelově uniformě a prohlásil: "Taky jsem pilot. Přinejmenším to máme společné."
"Snad," odpověděl s úsměvem Jim.
"Ano, snad," namítl posměšně Skorzeny.
Na okamžik zavládlo napjaté ticho, a potom se Skorzeny znova usmál, "No, raději bychom měli jít. Těším se, až se znovu sejdeme, možná za méně… tíživých okolností."
Martel upřímně doufal, že se další, méně tíživé setkání s tímhle řeznickým psem bude odehrávat zhruba ve 20 000 stopách nad zemí. Připadal si trapně, když si uvědomil, že za těchto podmínek by udělal první poslední, aby splnil přání toho Němce. V duchu se mu vybavila stará, bolestná scéna, ale tentokrát to nebyl japonský pilot, ale tenhle vysoký důstojník SS, kdo se ze všech sil snažil uhasit hořící kombinézu, vypadl z letadla a dlouho, dlouho padal k zemi, obalený hořící látkou nasáklou benzínem. Skorzeny, jak se zdálo, přenášel zabijácký pud i na druhé…
Skoro jako by Jimovi četl myšlenky, SS Oberführer podivně přikývl a společně se svými společníky se vmísil do davu. Jak odcházeli, Mason bleskově vytáhl svůj fotoaparát z pouzdra a rychle udělal snímek. "Tenhle zjizvený zkurvysyn," poznamenal tiše Mason, "velí nejlepšímu přepadovému komandu SS."
Martel se začal uvolňovat a uvědomil si, že hladina adrenalinu v krvi u něj před chvílí dosahovala stavu odpovídajícímu boji. "Chlápkům, co unesli Koněva z Leningradu?"
"Přesně. Operace provádí způsobem, jaký on sám uzná za vhodný a zodpovídá se přímo Hitlerovi. Dokonce i polní maršálové musejí z cesty, pokud si Skorzeny něco zamane." Mason se na vteřinu odmlčel. "Navíc to nebyl jeho jediný bravurní kousek. V posledních měsících války dotáhl na území Ruska úspěšně do konce hezkých pár dalších akcí. Dokonce jsem na vlastní oči viděl zprávu, podle které se chystal "zaskočit" za Stalinem, pokud by jednání o příměří vybouchla." Mason se usmál a potřásl hlavou. "To by bylo slávy, kdyby se mu to povedlo. Mám dojem, že byl zklamaný, když z toho sešlo."
Skorzeny už jim skoro zmizel z dohledu, ale ještě se stačil otočit a obdařit je ironickým úsměvem. "Cheshirské komando", blesklo Jimovi hlavou. Nebylo na tom vůbec nic zábavného.
Zatímco Wayne Mason ze sebe nepřestával sypat informace, Jim si uvědomil, že profesionál v něm Skorzenyho sice s nechutí, ale přece jen obdivuje. Dokonalý voják, ale ztracený, pokud se na obzoru neobjeví další válka. Pro muže jako on byly důvody, pro které se vedou války, nicotné v porovnání s ničím nezkalenou, palčivou radostí z boje. Skorzeny patrně právě teď prožíval soukromé peklo. Od války už uplynula příliš dlouhá doba, a to mu mohlo začít pěkně lézt na mozek. Jim o tom přemýšlel, když se loučil s Masonem. Otočil se a na cestě za skutečným úkolem, který ten den měl, se nechal unášet davem.
Skorzeny měl v sobě jakousi výsměšnou výzvu, sebevědomou aroganci hráče vítězného mužstva, který se dostal do slovní potyčky s někým, s kým se zaručeně příští sobotu odpoledne utká na hřišti a nadevši pochybnost mu uštědří porážku. Zajímavé – měl by se o tom zmínit v hlášení. Zvláštní, že si to bral tak osobně…
Poté, co se rozloučil s Masonem, se Jim vydal bulvárem lemovaným několika novými chrámy nacistické říše. Střed Berlína byl v závěrečných měsících války vystaven intenzivnímu bombardování RAF, sutiny však byly již dávno odstraněny a městu nyní dominovaly Hitlerovy neoklasicistní příšernosti. Napravo začínal ze země vyrůstat zárodek budoucí třistametrové budovy nového sídla Strany. Předpokládalo se, že monumentální stavba nebude dokončena dříve než za patnáct let. Hned vedle právě otevřeli nové muzeum Volkische Kunst – umění árijského lidu. Z téměř všech výstav dýchal nový německý heroický styl s příznačnou záplavou mladých nordických rytířů pobitých železem zápasících s hordami temnot, popřípadě nasládlými scénami buclatých mladičkých vesničanek pečujících o domácí krb a statek.
Protože mu instinkt napovídal, že ho někdo sleduje, zvolil Martel volnější tempo chůze a sledoval okolí. Jak tak zvolna procházel středem ulice, minul ho šik chlapců v hnědých košilích Hitlerjugend, zpívajících poslední hit o hrdinech východní fronty. Písni byl v rámci příprav na Den vítězství na rozhlasových vlnách věnován značný prostor. Ústřední motiv vyjadřoval myšlenku, že bohové musejí milovat mrtvé Slovany, když pomohli Reichu tolik z nich zabít.
Toto je jejich druh náboženství, který staví na piedestal ateismus, pomyslel si Martel trpce. Při pochodu chlapci mávali do rytmu chytlavé melodie nacistickými vlajkami. Vypadalo to, jako by jim nad hlavami poletovala hejna zlověstných bíločervenočerných motýlů.
Když procházeli kolem Martela, několik dětí, které upoutala americká uniforma, na něj zůstalo zírat s vykulenýma očima.

Na jejich udivené pohledy odpovídal úsměvem, ale jen do okamžiku, kdy jeden z chlapců utrousil poznámku o amerických Židech… Jako by on byl další Žid na seznamu. Šokován a rozzloben se rychle odvrátil, aby zahnal chuť tu mladou zrůdu praštit, což by jistě vyvolalo mezinárodní incident.
"Jime! Rád tě vidím!"
Zdálo se, že na něho německý armádní důstojník, který se vynořil zpoza rohu, narazil čirou náhodou.
"Willi! To je ale překvapení!" Jim s nelíčenou radostí stiskem ruky pozdravil německého majora.
Major Wilhelm von Metz, pobočník generálmajora Hanse von Ostera z Canarisova Abwehru, ústředního orgánu německé vojenské výzvědné služby a kontrarozvědky, poplácal Jima po rameni.
Shodou okolností byl Willi také Jimovým bratrancem. Někdo by je dokonce mohl považovat za bratry. Willi měl typické bleděmodré oči, výrazné lícní kosti a orlí nos von Mannheimů, zatímco Jim, jehož nos byl sice také orlí a lícní kosti stejně výrazné, zdědil po otci tmavé vlasy a šedé oči. Během studia v Německu se Jim stal plnoprávným členem Wilhelmovy rodiny. Williho matka byla jeho teta a Jim ji téměř zbožňoval.
Americké námořnictvo o tomto vřelém vztahu vědělo a požadovalo, aby ho Martel dále rozvíjel; měli totiž důvod k tomu, aby se domnívali, že jak Wilhelm, tak i jeho nadřízený admirál Canaris, nemohou nacisty ani vystát a byli by možná ochotni něco s tím dělat. Jim to mohl nakonec potvrdit; v době, kdy žil v rodině von Metzů, se stal svědkem jejich nelíčeného zděšení z rozmachu nacismu a často tetu slýchal v soukromí odsuzovat "nacistické hrdlořezy". Mannheimové byli němečtí vlastenci, junkeři ze staré školy, a von Metzové byli také silně vlastenecky založení a stejnou měrou si zakládali na rodinné vojenské tradici, jejíž kořeny sahaly až do doby Fridricha Velikého. Pro jim podobné lidi byli nacisti špína, která se v jejich vlasti zlomyslným řízením osudu dostala k moci. Ve Williho případě dostala tato nenávist osobní nádech poté, co se jeho dva starší bratři nevrátili z ruské fronty.
Ať již však byly v sázce věci sebedůležitější a pozadí, na němž se jejich malé výstupy odehrávaly, působilo sebetemněji, balancování mezi špionážními úkoly, které jim svěřily vlády jejich zemí, bylo v mnohých směrech zábavnou hrou. Willi již dříve Jimovi prozradil, že mu bylo nařízeno, aby využil Jimova částečně německého původu a rodinných vazeb a pokusil se ze svého bratrance udělat agenta německé výzvědné služby.
Ve snaze povodit druhou stranu za nos dostal Jim zelenou, aby tu a tam "prozradil" nedůležitý detail vybavení a záměrů válečného námořnictva. Aby udržel kontakt dostatečně živý, pak velmi zřídka vypustil i nějakou tu velkou rybu, o níž rozvědka námořnictva věděla, že už není tajná. V případě von Metze se ale nejednalo o žádnou falešnou hru.
"Měl jsem se tady po přehlídce sejít s Lori," řekl von Metz dostatečně hlasitě, aby to bylo v okolí dobře slyšet.
"Neviděl jsi ji? Mám dojem, že jsme se museli minout."
Minout. Zcela jistě je někdo sledoval. Jim se rozhlédl, jako by se svému příteli snažil pomoci.
"Vím zcela jistě, že kolem mě neprošla, takže musela jít nejspíš tudy," odpověděl Jim a ukázal dolů ulicí. Oba muži se ve spěchu pustili zmíněným směrem, probíjeli si cestu davem, aby se tak zbavili svého pronásledovatele, ať již jím byl kdokoliv.
"Nějakou dobu bychom se spolu neměli scházet," zašeptal Wilhelm.
"Proč, podezřívá nás někdo?"
"Ne nás. Ale tebe. Určití lidé se o tebe zajímají víc, než by měli. Zjevně připravují něco, co tě má zničit. To je všechno, co vím."
"Mě? Mě osobně? Ty jsi můj jediný kontakt!"
"Neznám žádné podrobnosti a nemáme čas se tím zabývat," rychle odpověděl Wilhelm. "Zkrátka si dávej pozor."
"Dávej pozor na co?"
"Nemám tušení. Možná na nějaký druh léčky."
Willi o něho měl očividně strach, což dodalo na váze jeho dalším slovům: "Tohle je ovšem maličkost v porovnání s tím ostatním. Děje se něco velkého. Nevíme přesně co, ale byla zpřísněna bezpečnostní opatření. Výcvikový program jednotek na ruském území byl zároveň přizpůsoben válečným podmínkám a na pobřeží Černého moře probíhá tajný nácvik útoku obojživelných a leteckých jednotek."
Na okamžik trochu zpomalil, otočil se, jako by se pokoušel nalézt svou snoubenku, a znovu vyrazil s Jimem v závěsu.
"Dokonce ani Canaris v tom nemá jasno," zašeptal. "Vnitřní bezpečnostní opatření jsou přísnější než ty, které předcházely operaci Barbarossa." Barbarossa bylo kódové jméno pro počáteční fázi německého útoku na Rusko v roce 1941. "Připrav se na to, že v nejbližší době dojde ke změnám kódů na nejvyšší úrovni, a kromě toho taky na – jak se to řekne anglicky? - na falešné… zprávy?"
Přes zjevné napětí Martel nedokázal potlačit úsměv.
"Nevěř všemu, co uslyšíš – a nejenom ty osobně. Celý váš zpravodajský systém může očekávat, že si z něj někdo pořádně vystřelí. Jo, a ještě jedna věc. Celá ta operace, ať už to bude cokoliv, má kódové jméno Arminius."
"A je určitě namířena proti nám?"
"Domníváme se, že ano, ale nejsme si jisti. Jime, tohle je na dlouho naše poslední setkání. Canaris mi nařídil, abych s tebou přestal udržovat styky, aby se později nemusel zodpovídat z mého nepodařeného pokusu přetáhnout tě na naši stranu."
Jim přikývl a usmál se způsobem, který mohl budit dojem, že si se svým bratrancem povídá o něčem nadmíru humorném.
Wilhelm upřel pohled za Jima, jako by tam něco zpozoroval.
"Myslím, že támhle je Lori," oznámil mu a měl se k odchodu. Na okamžik se zastavil a s modrýma očima naplněnýma melancholií pohlédl zpět. "Pokud ode mne dostaneš vzkaz, v němž se budu vyptávat na tvého otce, ber to jako jasné varování, že to co nevidět začne. Pamatuj si to, a dávej na sebe pozor, bratránku." Stiskl Jimovi ruku a zmizel v davu.
Martel se ze všech sil snažil, aby to vypadalo, že si s bratrancem v době, kdy hledali Williho přítelkyni, nevyměnil více

než pár přátelských frází. Přehodil si tašku s fotoaparátem přes rameno a pokračoval ulicí. Jenom se na okamžik zastavil u výlohy obchodu, kde byly vystaveny nové televizory.
Před měsícem začalo v Berlíně vysílání prvního celodenního programu televizního kanálu a dav shromážděný u výkladní skříně sledoval starý propagandistický film o počátcích války s Ruskem před čtyřmi lety. Obraz byl sice zrnitý a obrazovka měla úhlopříčku jen o něco větší než lidská dlaň, celá podívaná však měla v sobě i přesto cosi hypnotizujícího.
Jedním z Jimových úkolů bylo vystopovat informace o nacistické superzbrani, raketě údajně opatřené televizní kamerou a manévrovacími plochami. Puma by měla být dálkově naváděna na cíl… Pokud se nacistům podobný kousek opravdu povedl, pak by to z hlediska vedení války znamenalo revoluční změnu připomínající vědeckofantastický román. Sledoval film a snažil se představit si, jak by asi pohyblivý cíl – dejme tomu americká letadlová loď – vypadal na zrnité obrazovce.
Po jedné až dvou minutách se otočil a pokračoval dál. Tu a tam se zastavoval u dalších výkladních skříní, které byly naplněny zbožím. Benzín, výrobky z gumy a cokoliv, co obsahovalo měď, mosaz či hliník nebylo pro obyčejné lidi stále ještě k mání, ale trh s potravinami kořistí doslova přetékal: ruské klobásy, chleba a vodka (která se stala levnou kořalkou Německa); ovoce z černomořské oblasti; francouzská vína a poslední pařížská móda. Svůj návrat slavily dokonce i hedvábné punčochy, i když byly většinou vyprodány během několika hodin.
Jim si v duchu posteskl nad tím, že se délka sukní znovu prodloužila. Podle jeho názoru bylo šetření materiálem, které délku sukní nepochybně ovlivnilo, jednou z mála výhod války, a to jak v Evropě, tak v Americe.
Lidé kolem něj však i přes prodlužující se sukně působili spokojeně a šťastně; zjevně plnými doušky vychutnávali plody německého vítězství – i když, pomyslel si Martel, si bezesporu nemohli nevšimnout, že mezi oslavujícími bylo podstatně více žen než mužů.
Neméně zřetelné byly i další společenské změny, které způsobila válka. Kvůli Speerově válečnému hospodářství, které bylo v rychlosti zavedeno v době, kdy došlo k Hitlerově nehodě, zaplnily německé ženy továrny. Německo se do té doby neustále potýkalo s nedostatečnou produkcí potravin a zbraní, ale Speer okamžitě, jak dostal příležitost, vše změnil. Během osmnácti měsíců vzrostla základní vojenská výroba o tři sta procent, přičemž většinu pracovních sil tvořily ženy, což bylo dříve naprosto nemyslitelné.
Ženy nyní spravovaly finance a utrácely proto podle libosti. Jima zajímalo, jak by se tyto ženy tvářily, kdyby Německo demobilizovalo a bývalé hlavy rodin se vrátily domů a chtěly převzít kontrolu nad financemi do vlastních rukou.
Když procházel kolem pivnice plné vojáků, kteří byli po přehlídce v dobré náladě, pronikl k němu otevřenými dveřmi bujarý zpěv. Nechal se dál unášet davem, z něhož vycítil stejné sebeuspokojení, jaké vyzařovalo ze zástupů po oslavách Dne nezávislosti či prvomájových piknicích.
Martel se divil, jak je to možné. Copak nevědí o hrůzách, které se jejich jménem děly po celém Reichu i na dobytých územích? Na východě hladovějící příslušníci zotročených národů tvrdě pracovaly, aby zaplnily berlínské obchody. Desetitisíce z nich umíraly přepracováním, podvýživou a vlivem katastrofálních pracovních podmínek, když jako faraónovi otroci dřeli na stavbě nových dálnic, které se zakusovaly hlouběji a hlouběji do území Ukrajiny a okupovaného Ruska. A nejhorší ze všeho byly tábory. Na druhou stranu musel uznat, že v atmosféře, kdy se lidé odváží hovořit o "vzpouře" pouze v přítomnosti těch nejbližších a léty prověřených přátel, je tok informací velice pomalý. Zejména v případě, že o tom nechtějí vědět. Dříve nebo později však pravda vyjde najevo a zprávy o zvěrstvech proniknou i k obyčejným lidem. A co bude pak s německou pýchou?
Martel dorazil na roh ulice, kde byl cíl jeho cesty a odvrátil se od obscénního baldachýnu z vlajek s hákovými kříži, který lemoval bulvár, ke staré dobré "Old Glory" třepetající se nad budovou amerického velvyslanectví. Jako vždy pocítil při vstupu na americkou půdu určitou úlevu – i když spíše symbolickou. Na řízné zasalutování hlídky námořní pěchoty u vchodu odpověděl podobně rázným způsobem. Vstoupil do hlavní chodby a šel se zapsat k recepci, kde na něho k jeho překvapení čekala Betty.
"Nazdar Betty. Co tady děláš?" Betty totiž měla v tuto denní dobu obyčejně plné ruce práce s organizací chodu zpravodajského oddělení ambasády. Byla jednou z těch neuvěřitelných sekretářek, které nakonec vše řídí samy.
"Sharon je zase nemocná?"
"Řekli mi, abych tady seděla, tak tady sedím. Jaká byla přehlídka, kapitáne?"
"Jako obvykle," odpověděl a zároveň se naklonil, aby se podepsal, "Spousta dechovek a pochodování." A mnohem tišším tónem dodal: "Počkej, až uvidíš fotky. Pokud ani ty nikoho neprobudí, pak už tedy nevím, co." Jim to trochu přehnal, když se o něčem podobném – i když velmi neurčitě – zmínil, ne snad proto, že by o tom Betty neměla vědět, ale kvůli tomu, že se v podstatě nacházeli na veřejném místě, bez ohledu na to, jak bylo opuštěné.
Betty McCannová se na něho s úsměvem podívala. "Ale miláčku, jeden korvetní kapitán, dokonce ani tak neodolatelný jako jsi ty, nemůže samotinký nést na ramenou celou tíhu národní obranné politiky."
Místo odpovědi se křečovitě pousmál, ale neupozornil ji, že, ač mezi nimi existuje vzájemné porozumění, milenci nejsou. A mimochodem, proč vlastně nejsou? Betty rovněž zvážněla. "Oba jsme měli možnost si prohlédnout nákresy těch letounů, drahý. Co se nás týká, sepsali jsme celou knihu o německých stíhacích letounech. Ty jsi dokonce vypracoval jejich schematické plány. To, žes je viděl ve vzduchu, ti toho moc nového nedalo, ne?"
"To, že jsem je viděl, znamená, že opravdu existují. Něco ti řeknu, Betty. Dostaneme se do pěkné kaše, a pokud si to včas neuvědomíme a něco s tím neuděláme, mohlo by to skončit válkou přímo na území Spojených států."
"Jime, tak zlé to přece není."
"Ne tak úplně. Zatím ještě ne."
Na okamžik se zdálo, že Betty ztratila řeč – jako by ho chtěla ukonejšit a zároveň nepůsobit falešně. Byla si příliš dobře vědoma vážných důsledků, které se skrývaly za Jimovými obavami, i toho, že ukázka německé vzdušné síly, které byl

právě svědkem, by podobně zapůsobila i na ni. "Nezbývá nám stejně nic jiného, než se udržet na špičce vývoje a dělat svou práci," odhodlala se konečně k odpovědi.
"Betty, mám dojem, že můj otec se možná neudrží a brzy napíše další článek, jenže tentokrát ne pro Defense Analysis Quarterly."
To Betty vyvedlo z rovnováhy. "Jime, nedělej to. Už tak jim pěkně lezeš na nervy."
Jim pokrčil rameny. Upřímně řečeno si ani zdaleka nebyl jist tím, zda by článek, který měl na mysli, měl požadovaný účinek. Zároveň však ani v nejmenším nepochyboval o tom, že by mu naprosto zničil kariéru. Navíc si uvědomoval, že by musel být sakramentsky opatrný, aby se v něm ani narážkou nezmínil o ničem, co se dozvěděl ve službách rozvědky… což by v podstatě zahrnovalo veškeré informace, které by mohly dodat článku na důvěryhodnosti. "Sakra, máš pravdu, jako obvykle. Vyřadil bych se zkrátka ze hry, aniž bych čehokoliv dosáhl," Vyhýbavě se usmál, "Přijali mě k rozvědce a tím mi důkladně zacpali pusu, nebo ne? Ještě, že tě mám…"
"A já tebe taky." Betty se chápavě usmála, a pak s nádechem zlomyslnosti dodala: "A vůbec, chlapečku, já mám zálusk na admirála flotily – admirála, který… Mě nezajímá nějaký hodnosti zbavený vojáček, který učí dějepis na škole v zapadákově, protože musel za nejasných okolností opustit službu!" I když se Betty snažila vše podat s humorem, bylo jasné, že je stejně jako Jim silně nespokojená s tím, jak mnozí jejich nadřízení raději strkají hlavu do písku, než by přiznali svou chybu nebo cokoliv, co by zpochybňovalo jejich neomylnost.
Díval se na Betty a cítil, že při něm nejen stojí, ale sdílí i jeho obavy o osud jejich vlasti, a více než kdy jindy litoval nařízení upravujících vzájemné vztahy zaměstnanců velvyslanectví. Jakmile tohle místo opustili, vídali se s Betty velmi často. Bylo velice nepříjemné, že zatímco se na veřejnosti museli omezit na přátelskou žoviálnost, jejich "soukromé" chvilky se až na hrstku obezřetně sladěných dovolenek točily kolem dokumentů výzvědné služby. Jednou se s Betty náhodou potkal v jedné z berlínských ulic v okamžiku, kdy si tam s Willim domlouvali schůzku. Bez většího rozmýšlení zašli do jedné z kaváren na šálek čaje; hned následujícího dne byli kvůli tomu na koberečku s varováním, že pokud by se mělo něco podobného v budoucnu opakovat, a to dokonce i bez Williho, bude se to posuzovat velmi přísně. Jako by snad nebylo lepší, aby zaměstnanci velvyslanectví trávili volný čas společně, a nebyli tak vystaveni neustálému pokušení místních žen a mužů, kteří byli v mnoha případech opravdu k nakousnutí. Ne, že by úzké kontakty s místními byly povolené, ale – "Jime, můžeš na minutku?" Jimova veselá nálada se jako mávnutím proutku vytratila, když se otočil přes rameno na Steva Acrese, šéfa vojenské rozvědky. Teoreticky byl Steve střední kádr ministerstva zahraničí a nastoupil jako řádný diplomat s tradičním (i když v jeho případě padělaným) diplomem z Yale. Po pravdě řečeno, v jiné době a na jiném místě by znovu oblékl uniformu s hvězdičkou brigádního generála americké armády.
Něco nebylo v pořádku. Aniž by čekal na Jimovu odpověď, Acres se otočil a vykročil zpět ke své kanceláři. Jim ho následoval dvojitými dveřmi vedoucími do nitra velvyslanectví. Cítil, jak mu v krvi stoupá adrenalin. Když vstoupili do Acresovy kanceláře (poté, co prošli malou recepcí, kde měla Betty svůj stolek), Jim si všiml, že v místnosti jsou další dvě osoby, a hladina adrenalinu mu ještě stoupla.
V jednom z dvojice, jmenoval se Harriman, Jim matně rozpoznal agenta OSS. Nebylo ho zde vidět často, ale když se občas objevil, nebyl dvakrát společenský. Obličej druhého muže Martelovi nic neříkal, i když on ho, jak se zdálo, naopak znal – a díval se na něj jako na kus hnijícího masa. Bez útlocitného představování neznámý muž suše pronesl: "Dnes odpoledne jste se setkal s von Metzem." Zároveň s tímto prohlášením ukázal panovačně k židli umístěné ve středu místnosti. Jim se podíval na Steva. "Jime, toto je pan Grierson. Přišel, aby ti položil pár otázek."
Jim se posadil, ale jinak Griersona ignoroval, "Steve, co se sakra děje?"
"Korvetní kapitáne Martele, položil jsem vám otázku," řekl Grierson ponuře. "Doporučuji vám, abyste na ni odpověděl."
Jim stále ještě nevěnoval Griersonovi pozornost a zíral upřeně na svého šéfa. "Jime, bez váhání bys měl odpovědět na otázku pana Griersona."
Jim se otočil na židli tak, aby Griersonovi viděl do obličeje. "Samozřejmě. Setkal jsem se s von Metzem. Kdybyste si přečetl hlášení, které jsem včera odevzdal, věděl byste, že jsem měl tu schůzku předem domluvenou."
"O čem jste spolu diskutovali?"
Jim se znovu podíval na Acrese. "Nějaký problém, pane?"
"Martele, na něco se vás ptám," zavrčel Grierson, "tak přestaňte žadonit o pomoc generála Acrese, jako byste byl jeho nakopnutý ratlík."
Jim se prudce obrátil a vstal, "Poslouchej kamaráde, dej si pohov."
"Jime!" Martel se znovu otočil k Acresovi.
"Byl jsi nařčen z předávání informací," řekl Acres. "Grierson přiletěl dnes ráno ze Států, aby to prověřil. Prostě odpověz na otázku."
Jim ohromeně pohlédl zpět k Griersonovi, který se však bavil s Harrimanem a Martela okázale ignoroval, "Sledoval jste dnes Martela?" zeptal se Grierson.
Harriman přikývl, "Po přehlídce se sešel s von Metzem. Ti dva se najednou vrhli do víru davu a já jsem zůstal vzadu. Několik minut se spolu bavili, a pak se rozdělili."
"No a co? To jsme měli stát jako sochy a mluvit zřetelně a hlasitě? Měl pro mě důležitou informaci. Ta byla účelem našeho setkání!"
"A jaká to byla informace, Jime?" zeptal se generál Acres, který rukou naznačil Griersonovi, aby mlčel,
"Něco je ve vzduchu. Willi přesně neví co. Výcvik jednotek na ruském území nabral na intenzitě. Nácvik obojživelných útoků na pobřeží Černého moře. Vnitřní bezpečnostní opatření byla zpřísněna podobně jako předtím, než napadli Rusko. V jejich kódovacím systému se připravují zásadní změny. Dokonce i Canaris tápe ve tmě. Jediný zaručený fakt: Kódové jméno pro tuto operaci je ‚Arminius'."

"Arminius," zopakoval Acres a tázavě se podíval na Jima.
"Patrně si to jméno pamatuješ ještě z Akademie. Za Augustovy vlády se tak jmenoval vůdce germánských kmenů. Rozdrtil Varusovy legie v Teutoburském lese."
"Proti komu je ta operace namířena?"
"Možná proti nám. Pravděpodobně proti nám. Von Metz si nebyl jistý,"
Grierson se sarkasticky zasmál: "To je vše?"
Jim se chtěl nejdříve zmínit o von Metzově osobním varování, ale nakonec se od toho – alespoň pro tuto chvíli – rozhodl upustit. Pokud byl podezřelý z úniku informací, pak nebylo pochyb o tom, že k indiskreci skutečně někde došlo. V případě, že by zmínka o osobním varování donesla zpětně k německé zpravodajské službě, mohli by ji nakrásně využít jako poslední hřebíček do rakve jeho bratrance. "To je v podstatě všechno."
"Martele, podobné zprávy k nám prosakovaly již od konce války. Proč bychom měli zrovna tuto brát vážně? My jsme přece, krucinál, ti poslední, s kterými by si Němci chtěli něco začínat."
"A co ta zpráva o obojživelných operacích?" zeptal se Acres civilisty. "Vědí o tom Britové? S vyhlídkou na návrat Churchilla do úřadu není vyloučeno, že Němci v případě Anglie zamýšlejí preventivní opatření."
"Dostávali jsme i takové zprávy," odpověděl Grierson s pohrdáním. "Podle našeho názoru se připravují k přesunu do Kazachstánu, aby se dostali k dalším zdrojům ropy. Obojživelná operace má urychlit přesun některých divizí přes Kaspické moře; kde jinde by měli provádět výcvik než u Černého moře?"
Grierson se otočil a znova podíval na Jima.
"O čem jste vy a váš německý příbuzný skutečně hovořili?"
"Už jsem vám to řekl,"
"Takže o ničem jiném?"
"Ne. Dělal jsem jenom svou práci."
"Prohlédl jsem si předběžná hlášení o kontaktech," prohlásil Grierson, a jakoby náhodou tak prozradil, že má přístup ke spisům generála Acrese.
Acres nehnul ani brvou.
Grierson se podíval na Harrimana a kývnutím hlavy mu dal pokyn k odchodu. Ten beze slova vstal a opustil místnost.
Když se Jim díval, jak odchází, připadalo mu, jako by sledoval slizkého hada plazícího se v temnotě. Nejhorší na tom všem byla skutečnost, že kdyby se věci semlely jinak – což se lehce mohlo stát – byl by to právě Jim, kdo by sledoval jiné a podával o tom hlášení. Najednou byl až po krk v páchnoucí skutečnosti, která se nutně skrývala za každou hrou zpravodajských služeb. Nenáviděl to a sebe samého víc než předtím. Toužil se stát znovu letcem.
V okamžiku, kdy za Harrimanem zapadly dveře, Grierson neomaleně vpadl do Jimových myšlenek. "Martele, jste obeznámen s nejnovějším vývojem radarových přístrojů určených pro zaměřování periskopů a schnorchelů ponorek?"
"Ano."
"Do jaké míry a z jakého důvodu?"
"Byl jsem na toto téma školen před čtyřmi měsíci. Jedním z mých úkolů bylo zjistit, zda Němci vědí o našich záměrech, o frekvencích, které používáme, a zda se jim podařilo pro jejich ponorky vyvinout zařízení schopné odhalit radar."
"A co zvukově naváděná torpéda?"
"Toho se školení netýkalo, ale měl jsem zjistit, zda pracují na přístrojích zachycujících zvuk ponorky. Z toho jasně vyplynulo, že buď my nebo Britové pracujeme na zvukovém navádění,"
"Proč?"
Acres se rozhodl zasáhnout. "Jime, máme to potvrzeno z jiných zdrojů."
"Generále!"
"Griersone, je to nejlepší agent, kterého v terénu mám. Celá ta věc je naprostý nesmysl. Není vyloučeno, že nacisti ty informace získali přímo ze Spojených států. Od konce tichomořské války jsou bezpečnostní opatření děravá jako řešeto. Celá ta věc je pravděpodobně pěkná bota ze strany FBI."
Takže Grierson byl z FBI. A někdo hodně vysoce postavený. Není divu, že se mu Acres zdráhal odporovat.
"K prozrazení došlo tady v Berlíně. Všechny nitky vedou k jediné osobě. K němu."
"Jsem z něčeho obviněn?" zeptal se ostře Jim. "A pokud ano, pak to mám právo vědět – nebo jste si osvojili pár gestapáckých triků?" Téměř okamžitě těch slov zalitoval a nejen proto, co následovalo. Velmi dobře si uvědomoval, jak velký je rozdíl mezi Griersonem – ať byl jakkoliv umíněný – a skutečnými řezníky německé tajné policie.
"Korvetní kapitáne Jamesi Martele, na základě zákona o špionáži z roku 1941 jste obviněn z poskytování tajných informací cizí mocnosti. Jste zatčen. Budete převezen zpět do Spojených států, kde budete postaven před vojenský soud. Ještě před tímto procesem by si však někteří lidé z mého oddělení s vámi chtěli dlouze, dlouze promluvit. Letadlo čeká na Templehofu," Grierson zamířil k zadním dveřím Acresovy kanceláře a poněkud okázale na ně zaklepal. Dveře se otevřely a do místnosti vstoupili dva muži v civilu.
"Martele, tito dva muži nás doprovodí k letadlu a zpět do Spojených států. Dostali rozkaz spíš vás zabít, než aby vás nechali uprchnout. Věřte mi, pokud by k něčemu podobnému došlo, s radostí tento rozkaz splní."
Jim s údivem pohlédl na Acrese.
"Spolupracuj Jime. Pokusím se tady dát věci do pohybu. Budeš zproštěn viny během jednoho, možná dvou týdnů."
Během následujících dlouhých měsíců si Jim tento planý slib často vybavoval.

Kapitola druhá
6. listopadu

Reykjavík, Island

Prezident Andrew Harrison seděl na vysoké židli s rovným opěradlem a čekal na svůj protějšek, který se zcela nediplomaticky opozdil. S pohledem upřeným do uklidňujících plamenů v krbu se podvědomě pokoušel vnutit mihotavým stínům skotačícím před jeho očima nějaký řád, byl však v tomto směru stejně úspěšný, jako když se bezvýsledně snažil utřídit si neuvěřitelnou řadu událostí, která vedla k tomuto setkání a všemu, co mělo následovat.
Ještě před rokem byl obyčejným senátorem z Nebrasky. Dnes je prezidentem Spojených států. Tento titul – jeho titul, prezident Spojených států – byl i dnes spojován především s postavou Franklina Delana Roosevelta, a s nikým jiným. Ale v okamžiku, kdy japonská kapitulace vítězně završila tichomořskou válku, Roosevelt zcela neočekávaně oznámil, že odchází na zasloužený odpočinek a svůj mimořádný politický vliv použil k tomu, aby udělil pomazání svému nástupci: Andrewovi Harrisonovi III.
Právě teď by si ovšem prezident ze všeho nejvíce přál, aby žezlo i nadále svíral Roosevelt. Za každé šlápnutí vedle, ke kterému by tady dnes mohlo dojít, by totiž pravděpodobně draze zaplatil celý svět.
Byli tu přitom jiní, zdánlivě lépe kvalifikovaní, po kterých mohl Roosevelt sáhnout, přemítal Harrison. Já jsem však byl ze Západu, a proto jsem mohl spojit dohromady naše Nové izolacionisty a ubrat alespoň trošku větru z plachet republikánům ze Západu. Někdo z Pensylvánie, Ohia nebo Missouri by zkrátka nebyl tím pravým. A tak tady dnes seděl on.
Čtvrt na čtyři. Třičtvrtěhodinové zpoždění. Samozřejmě to nebylo úmyslné, jeho to však značně rozčilovalo. Zanedlouho to bude muset oficiálně zaznamenat.
Aby se rozptýlil – a protože si vybavil jiné hodiny a jiný krb – Harrison vstal a prohlížel si ty stojící na krbové římse. Napadlo ho, že Lincoln měl svůj srub, a on vlastnil jen drnovou chajdu kdesi v prérii. Ti, co řídili jeho volební kampaň v roce 1944, toho značně využívali: selský synek proti úlisnému právníkovi z New Yorku. Fungovalo to skvěle, a nejpozoruhodnější na tom bylo, že to byla naprostá pravda.
Tyto hodiny postavené na krbu mu připomněly matku, která si podobné schovávala jako drahocennou vzpomínku na skvělý život na Východě. Představovaly jednu z mála věcí, které přežily cestu do severozápadní Nebrasky. Mosazný rám hodin neustále leštila, zářil skoro jako zlatý, a hodiny samy o sobě se vyjímaly v jejich domě z vepřovic jako diamant. Jako dítě před nimi stával a pozoroval nekonečný koloběh ručiček, jež s sebou nesly i záhadné mystérium času a vzpomínek, a všech těch příslibů a bolesti, které v sobě podobná mystéria skrývají.
Ještě z dob, než úplně dospěl, s sebou ty hodiny nesly i jiné vzpomínky. Tikání o půlnoci, když jim tuberkulóza vzala mámu, vzpomínku na tátu, který ho držel za ruku, když odcházela do tmy. Vybavoval si jejich tikání, když den poté s tátou stloukali rakev a společně ji nakládali na povoz, který ji odvezl na vršek, kam jeho rodina ukládala zesnulé k poslednímu odpočinku. S mámou už se tam teď znovu setkaly jeho dvě sestry.
Teď ty hodiny měly své čestné místo na krbové římse v Oválné pracovně Bílého domu, kam se však s ohledem na svou okázalost a vyumělkovaný viktoriánský styl vůbec nehodily. Při té myšlence se usmál. Každý týden se opakující rituál natahování mu vždycky připomněl povinnosti, které jako dítě převzal po matce, jež už padesát let odpočívá pod zemí v Nebrasce. Na těch několik okamžiků měl dojem, že se mu matka stále dívá přes rameno a jemně, ale přísně požaduje, aby svůj úkol dokonale splnil. Natáhl je, než sem odjel, takže pořád odměřují svůj čas a dobu, za kterou se vrátí.
Dveře se otevřely. Harrison odolal momentálnímu popudu zachovat se jako obyčejný smrtelník a po zralé úvaze zůstal otočený ke dveřím zády. Po několika vteřinách se ozvalo netrpělivé zakašlání. Prezident Spojených států se stále ani nepohnul – konečně se otočil a bez mrknutí se podíval do očí Adolfa Hitlera.
Už se s ním setkal včera, ale pouze formálně. I potom, co byli odehnáni všichni zástupci tisku, tam stále zůstávali všichni ti úředníci, styční důstojníci a poradci. Jako obvykle všichni seděli u dlouhého stolu a vyměňovali si společenské fráze. Teď byli sami a na žerty nebyl čas.
Prohlížel si svého nepřítele pozorně. Od nehody značně zestárl, ale pořád měl krutý pohled žraloka, který nepřestává sledovat kořist. Shrbený v ramenou, levou stranu obličeje pokrytou jizvami, jež si odnesl z letecké havárie 6. prosince 1941, den před útokem na Pearl Harbor, při níž málem přišel o život.
Ani Harrison, ani nikdo jiný na světě nebyl schopen přesně říci, jak rozdílně by se všechno mohlo odvíjet, pokud by k tomuto leteckému neštěstí nebylo došlo. Hitler to však věděl. A Roosevelt tušil – často si pohrával s myšlenkou, že pokud by v oněch klíčových týdnech v prosinci roku 1941 měl Hitler v rukou velení, Německo by nejspíš vyhlásilo Spojeným státům válku. Roosevelt o této možnosti hovořival tónem, jako by si to skoro přál, jako by skutečně chtěl válku na dvou frontách. Při pomyšlení na takový válečný střet se Harrison otřásl, ale pak si uvědomil, že kdyby k tomu došlo, bylo by už v dané chvíli rozhodnuto, ať už tak, nebo onak. Bez ohledu na to, jak moc si Roosevelt válku s Německem přál, nikdy se dokonce ani nepokusil předložit Kongresu podobný návrh. Kongres chtěl vidět krev v Tichomoří, ale zároveň se jeho členové domnívali, že jedna válka je až dost.
Ono letecké neštěstí zmařilo Rooseveltovy naděje, že problém s vyhlášením války za něj vyřeší Hitler. Führer byl několik týdnů v komatu a během této doby se moci chopil triumvirát Göring, Goebbels a Halden. S vědomím, že v Rusku je stávající politika přivedla na samý okraj katastrofy, ani zdaleka nehodlali vyhlásit válku Spojeným státům. Naopak okamžitě vyhlásili konec ponorkové války v Atlantiku, a tím zničili Rooseveltovu naději, že se mu Německo nakonec podaří vyprovokovat. Následně se jim podařilo uskutečnit mistrovský strategický tah a stáhnout německé jednotky z celé ruské fronty, které tak ustoupily ještě před ofenzívou ruských sibiřských divizí.
Kdyby se snad německá armáda držela Hitlerových temných vizí a neustoupila z dobytých území ani o krok, jak se všeobecně předpokládalo, měl by Wehrmacht co dělat, aby se na východě udržel. Místo toho Rusové skončili vysílení a vyčerpaní a nacisté na jaře obnovili ofenzívu. Mezitím se Amerika, jediná skutečná naděje Ruska, začala plně věnovat válce v Tichomoří. Předtím, než se Hitler zotavil natolik, aby se znovu mohl ujmout vlády, se triumvirátu podařilo

vzchopit se, zastavit nejhorší z Himmlerových zvěrstev a veškerý potenciál Reichu plně věnovat kvazisamostatnosti Ukrajiny. Výsledek: řady nacistů rozšířilo třicet devět divizí složených z Ukrajinců a antikomunisticky smýšlejících Rusů. Nicméně nemohlo být sporu o tom, že po válce SS získaly zpátky veškerou moc ve východní části okupovaných území. Výsledek války byl nevyhnutelný. Ve třiačtyřicátém Rusové zahodili flintu do žita, Churchillova vláda se zhroutila, a krátce poté Anglie souhlasila s uzavřením nápadně nevýhodného příměří.
Šťastný Kongres si s úlevou vydechl a pogratuloval si, že po Pearl Harboru vytrvale ignoroval stále naléhavější výzvy prezidenta Roosevelta jít Anglii na pomoc – a to nemluvě o pomoci komunistům. Samozřejmě, že armádu tento výsledek také potěšil s ohledem na to, že se teď ozbrojené síly mohly plně soustředit na Japonce. Platilo to zejména o námořnictvu, úplnou porážku a bezpodmínečnou kapitulaci Japonska si bral za svou věc každý americký námořník, ať už sloužil na ponorce či na letadlové lodi.
Takže teď jsem to já, kdo se s tímhle mulem musí vypořádat.
"Jak to, že mluvíte tak plynně německy?" zeptal se ho nakonec anglicky s těžkým přízvukem Hitler.
"Před světovou válkou jsem studoval v Heidelbergu," odpověděl Harrison. "S ohledem na celosvětové dění se zdá, že je dobré si udržovat dobrou znalost němčiny."
"Skvěle! Moje angličtina je příšerná," zareagoval Hitler ve své mateřštině. Zjevně spokojený s Harrisonovými jazykovými schopnostmi, Hitler stroze kývl na svého pobočníka v uniformě, který vešel do místnosti s ním, aby si dal odchod.
Harrison se přesunul k malému kulatému stolku umístěnému před krbem.
Hitler ho předešel a sedl si.
"Takže, líbil se vám Heidelberg?" zeptal se Hitler.
"Strávil jsem tam jedno z nejšťastnějších období svého života. Udržoval jsem kontakty s několika svými profesory ještě po válce, až do roku 1934, kdy byli uvězněni."
"Studentská léta," prohodil Hitler s povzdechem a zlost skrytou v Harrisonově poznámce přešel bez povšimnutí. "To se mě nikdy netýkalo. Mou školou byly zákopy u Verdunu a u Sommy."
"Já byl v těch zákopech také," namítl chladně Harrison. "Možná, že… jsme se tam potkali."
"Ne, ne, nikdy jsem tam neviděl oddíl Američanů." Odmítavě mávl rukou. "Takže, co jste se o nás, Němcích, naučil? Myslím tím ve škole."
"Naučil jsem se, že Němci mají ze všech národů na téhle planetě největší vášeň pro disciplínu."
Hitler se usmál. "To se týká i vojenské disciplíny."
"Ano. Ať už je to dobře nebo špatně, Němci jsou velmi disciplinovaní."
"Studoval jste historii, že ano?"
"Ano. Specializoval jsem se na Německo 19. století, nějak se to tak seběhlo."
Bylo vůbec možné, že by si Hitler důkladně neprověřil osobní data amerického prezidenta, se kterým se měl sejít? Po zralé úvaze Harrison došel k názoru, že to možné není. Takže, čeho se tím pokoušel dosáhnout? Uchlácholit ho vlídností a pozornostmi poté, co ho hned na úvod urazil, když ho nechal tři čtvrtě hodiny čekat? Bůh ví, že tyrani už v minulosti podceňovali Ameriku i její představitele, ale tohle bylo směšné.
"Tak proč se z vás nestal profesor?"
"Od doktorátu mě dělily ještě celé roky a dokonce jsem si ani nebyl jistý, že bych se o něj měl pokoušet. Měl jsem šanci vyjet studovat ven, a tak jsem se jí chopil, to je všechno. Potom přišla válka. Stejně jako vás, i mě přiotrávil plyn a skoro rok jsem strávil v nemocnici. Od té doby, co jsem se vrátil domů, jsem se začal víc soustřeďovat na praktičtější věci. Dokončil jsem bakalářské studium, a tím jsem skončil."
Prezident se v duchu zasmál. Co na tom, když si Hitler bude myslet, že ho tahá za nos? Nebylo na tom nic nepřijatelného. Ostatní světoví vůdci propadli Hitlerovu osobnímu kouzlu a Američané, co se týče předstírané vlídnosti, byli notoricky známí naivkové.
V té chvíli však Hitler znovu změnil téma hovoru. "Pokud znáte naše dějiny, pak tedy víte, proč musíme být důslední i ve válce. Německo nemá žádné přirozené hranice. Mezi námi a východem stojí jen síla naší armády. Situace se od Fridrichových dob nezměnila. My jsme strážci západu. Svět by na to neměl zapomínat.
A co se týče země, kterou jsme si vzali, ta byla před tím využívána jen sporadicky. Ve skutečnosti jsme v Polsku zdvojnásobili předválečnou produkci obilovin a v Rusku budou výsledky ještě lepší. Byl to náš osud, získat vládu nad oním územím."
"Předkládáte mi ospravedlnění svých dobyvatelských úspěchů?"
Hitler se usmál, "Nepotřebuji ospravedlňovat zřejmá fakta, a už vůbec ne v případě, že vy, Američané, se potřebujete přede mnou ospravedlnit za to, jak jste naložili s Indiány. Ovládli jsme Rusko až k Volze, s výjimkou kousku území, který jsme ponechali Stalinovi kolem Moskvy a koridoru přes Gorkij. Na západě jsme obnovili svou přirozenou hranici a Francouzi jsou teď našimi spojenci. Na obou frontách se nám podařilo dosáhnout toho, co jsem předem stanovil."
"A v Africe?"
"Co pro vás nebo pro mě znamená Afrika? Je to země barbarských Untermenschen. Nechme Francouze a Italy, aby tam vládli. Hodí se to k nim."
"Pokud o to nemáte zájem, tak proč jste v rámci podmínek příměří s Anglií požadoval jihozápadní Afriku a Tanganiku?"
"To byla poslední křivda z Versailles. Musela být napravena."
Harrison zaváhal, jestli má projevit o tenhle region tak velký zájem. Němci si vždycky jasně uvědomovali, jakou cenu mají ložiska uranu v Belgickém Kongu, nejbohatší ložiska na světě. Všechna ostatní budou brzy vyčerpána. Nebylo potřeba jim napovídat. "Neplýtvejme časem na přetřásání minulosti. Mnohem víc mě zajímá budoucnost, zvlášť budoucnost našich dvou zemí."

Hitler vstal a popošel k obrovské mapě, která visela na protější stěně místnosti.
Podivná mapa. Německo znázorňovala rudá skvrna, která se táhla až za Vislu a pohlcovala území, které kdysi bývalo Polskem a Litvou. Lotyšsko a Estonsko měly oranžovou barvu spojenců Říše stejně jako okupovaná část Ruska a nově vytvořený loutkový stát Ukrajina.
Jugoslávie zmizela. Slovinsko a Dalmácie připadly Itálii, zatímco další část území byla rozdělena na malé nezávislé státy, které byly spravovány z Berlína. Maďarsko, Bulharsko a Rumunsko si také přivlastnily drobky z území někdejší Jugoslávie, které odpadly ze stolu jejich pána.
Na západě teď tvořily Belgie, Holandsko, Lucembursko a Dánsko součást velkého Německa. Francie odměnou za svou úslužnost nepřestala existovat – jako věrný pejsek. Přístavy a letiště od Brestu až po Dunkerque okupovala německá vojska. Z celé Evropy si na západ od Uralu jen Španělsko, Portugalsko, Švýcarsko a Švédsko zachovaly alespoň zdání skutečné nezávislosti – ale všechny čtyři země si uvědomovaly, že existují jen proto, že muž, který teď stojí před touhle mapou, si to tak přeje. Samozřejmě, na obsazení Švýcarska by bylo potřeba osmdesáti divizí, ale co to pro Hitlera v "mírovém" světě mohlo znamenat?
Ale pořád tu ještě zbývala zelenou barvou znázorněná Anglie, která bojovně vzdorovala u břehů Evropy. "Nelíbí se mi ty řeči o tom, že se Churchill vrátí do křesla ministerského předsedy," poznamenal Hitler s očima upřenýma na to jediné místo na mapě Evropy, které vzbuzovalo jeho nelibost.
Harrison pokrčil rameny. Mlčel.
"Však víte, že zavinil poslední krizi."
"Skutečně? Myslel jsem si, že ji způsobila vaše invaze do Polska."
"Polsko bylo nutné pro náš lebensraum a taky jako nástupní prostor proti Rusku. Neměli jsme s Anglií žádné spory a žádné ani mít nechceme. Byl to ten zatracený Churchill, kdo s tím začal, dokonce i přes to, že jsem obezřetně umožnil jeho vojákům uprchnout a nabídl jsme mu po Dunkerque mír. A teď ho ti pitomí Britové chtějí zase zpátky!"
"A co zamýšlíte dělat, pokud jeho strana vyhraje volby?"
"Raději bych se měl zeptat, co hodláte dělat vy," opáčil Hitler.
Harrisona to zaskočilo. "Pokud napadnete Anglii, vyhlásíme vám válku – tentokrát naši pozornost neodvádějí záležitosti v Tichomoří."
Hitler se zasmál, "Váš Kongres je už z válčení unavený a vaši lidé taky. Vy, Američané, máte svůj mír a chcete ho zachovat. Nemyslím, že by vaše kupčení s válkou získalo příliš velkou podporu."
"A já myslím, že bychom do války šli," odpověděl Harrison, ačkoliv si uvědomoval, že ten muž naproti němu dobře ví, co mluví. Pokud bylo pro Ameriku něco typické, pak to byla demobilizace, která následovala bezprostředně po každé válce. Ve skutečnosti námořnictvo již zredukovalo počet válečných plavidel skoro na polovinu a počet divizí vojska se snížil z třiceti pěti na dvanáct – osm z nich bylo navíc zaměstnáno plněním povinností v Tichomoří nebo bylo rozmístěno u pobřeží Číny, aby mohly podporovat nacionalisty. V prvním přívalu nadšení z vítězství ve válce a ve volbách Harrison demobilizaci příliš nebránil. Teď nastala chvíle, aby si uvědomil, jak ohromnou chybu udělal. Polovina námořnictva a čtyři divize připravené k boji s obludou, která se hrbila nad Evropou.
"Mám vám odrecitovat, jaká je vaše současná bojová hotovost?" zeptal se ho Hitler tak srdečně, až to hraničilo s výsměchem.
Intuice toho muže, jeho schopnost vytušit myšlenkové pochody, naplnila Harrisona trpkým obdivem. Jako by byl skutečně schopen číst protivníkovy myšlenky. Harrison si mlhavě vybavil, že rozvíjení telepatických schopností je jedním z hlavních principů šílené nacistické ideologie. Může tedy být všechno to, co se ve světě děje, jen přímý důsledek zneužívání geniální intuice a neuvěřitelné schopnosti telepatie tohoto muže?
"Ale to vůbec není potřeba," pokračoval dál Hitler. Tón jeho hlasu znovu přešel do "nefalšované" přátelské roviny. "Naše zájmy jsou ve skutečnosti totožné. A co se týče sporných otázek, ty jsou podružné."
"A jaké jsou ty zájmy?"
"Mír. Chci mír stejně jako vy. Nikde na téhle zeměkouli," ukázal znovu na mapu, "mezi námi nejsou geopoliticky sporné oblasti. Naše zájmy nepřesahují Evropu. Vaše jsou stanoveny Monroeovou doktrínou, kterou jsme ochotni respektovat."
"Přesto poskytujete materiální podporu argentinským fašistům a vyvíjíte značné úsilí v Mexiku, zatímco Francouzi budují svou základnu na Martiniku." Spolu s tím, jak se zdokonalovaly vzdušné síly, letecké základny na ostrovech jako je Martinik nebo Grenada představovaly čím dál tím větší nebezpečí pro Latinskou Ameriku a Panamský průplav.
"Diplomacie spojenců," odtušil Hitler, "nic víc – a co se týče Martiniku, to je váš spor s Francií, to se mě netýká. A ani vy, Američané, nemáte čisté svědomí. Jen za uplynulý měsíc jsme chytili jednoho z vašich špionů OSS na Ukrajině. Zastřelili jsme ho, samozřejmě."
"O tom nic nevím," zalhal Harrison. Ten člověk představoval klíčový kontakt ve spojení s židovským odbojem a jeho úkolem bylo shromažďovat důkazy o tom, čemu židovská komunita začala říkat holocaust. Tomuto agentovi se podařilo získat několik stovek fotografií a čtyři a půl minuty zrnitého osmimilimetrového filmu, na němž byla zachycena továrna na smrt poblíž Kyjeva. Ten film, noční můra v podobě hromad mrtvých těl, černého dýmu a hučících spalovacích pecí, převracel naruby úplně všechno, co se kdy dozvěděl o kultuře, z níž vzešli i Goethe, Beethoven a Schiller.
"Vím o tom jen tohle," prohlásil Harrison chladně. Zalovil v aktovce, vytáhl ven složku s fotografiemi a hodil je na stůl, Hitler popošel ke stolu a díval se na ně s výkazem zdvořilého zájmu. Ve chvíli, kdy poznal, co na těch snímcích je, mávl pohrdavě rukou a vrátil se zpátky k mapě.
"Laciná židobolševická propaganda. Sehrané scénky, které podstrčili tomu agentovi, o kterém nic nevíte. Šokující, že byli schopni zabít tolik lidí, jen aby tomu dodali zdání pravděpodobnosti, nemyslíte?"
"Existují stovky dalších podobných fotografií a tisíce stránek svědeckých výpovědí, které se týkají toho, co vaše

oddíly SS provádějí v Rusku a na Ukrajině."
Hitler se otočil, zpříma se podíval na Harrisona a usmál se. "O tom nic nevím."
"Ale my ano!" Harrison udeřil pěstí do stolu. Hitler na zlomek vteřiny vypadal, že jím Harrisonova reakce otřásla. Pak se vrátil zpět ke stolu, naklonil se přes něj a rukama sevřel okraj desky. "Chcete kvůli těmhle lžím rozpoutat válku?"
Prudce smetl fotky ze stolu. "Divil bych se, prezidente Harrisone, kdybyste získal víc než sto hlasů v tom vašem Kongresu. Většina z těch rukou, které by hlasovaly pro, patří do kapes newyorských židovských bankéřů, což jsou ti praví nepřátelé. A vy nemáte moc vyhlásit válku o své vůli." Posměšně se zasmál tomu absurdnímu nedostatku moci.
"Hodlám tyhle informace zveřejnit."
"Jen do toho. Slušná řádka lidí vám zatleská."
Harrison se usadil do křesla, fyzicky se mu z těch fotek, z reality, která se v nich skrývala, a ze všeho nejvíc z té skoro rozverné nepokrytosti, udělalo špatně. Možná, že tím by se dala vysvětlit jeho následující, nešťastně zvolená slova.
"Nemáte představu o povaze Američanů," prohlásil téměř konverzačním tónem. "Nemáte představu o tom, kdo jsme, nebo za čím si stojíme. Možná, že nejsme schopni zastavit to, co provádíte na územích, která jsou pod vaší kontrolou, ještě ne, ale dá bůh, že nedovolíme, aby se to šířilo dál,"
"Vy -vy? – chcete vyhrožovat Říši?" zasyčel Hitler jako jedovatý had. Jeho výbuchy vzteku byly pověstné. "Myslíte si, že se bojíme vašeho zparchantělého národa? Doufám, že jste chtěl zahájit válku teď a tady, protože to je právě to, co jste udělal!" I Hitlerova pěst dopadla na stůl. Hlasitěji a prudčeji než Harrisonova. Obrátil se k odchodu.
Harrison se díval, jak důstojně kráčí směrem k dubovým dveřím na protější straně místnosti. Věděl, že je to komediantské gesto, součást Hitlerovy proslulé hry. A také věděl, že Hitler může tohle komediantství podpořit celou silou v daný okamžik zřejmě nejsilnější vojenské mašinérie na světě. Co se jeho týkalo, nebyl v úřadě ani deset měsíců, a nedalo se o něm říci, že by byl oblíbený prezident. Izolacionisté a další, kteří ucítili šanci anulovat to, čeho se podařilo dosáhnout Rooseveltovi, ho zcela jistě obviní, že z dlouhé chvíle zavinil novou krizi. A co se týče jeho vlastní strany, její příslušníci stále ještě vzhlíželi jako k vůdci k Rooseveltovi a dost dobře by mohli nástupce velkého prezidenta obvinit, že incident vyvolal z nedostatku zkušeností. Nebo hůř, prostě z hlouposti. Armáda byla proti vstupu do války – příliš dobře si byla vědoma stávajícího stavu bojové nepřipravenosti i toho, čemu by v případě konfrontace musela čelit.
Harrison vstal a pronesl jediné slovo, což byl asi neobtížnější čin v jeho životě.
"Počkejte."
Hitler se otočil, ale rukou sahal po klice.
"Říkal jste něco?"
"Pojďme pokračovat v našem rozhovoru."
"Proč? Vyjádřil jste své úmysly jasně."
"Nechci válku. Cílem tohoto setkání bylo zajistit, že žádná nebude."
Hitler pomalu přikývl, jako by jeho lepší, státnické já vyplouvalo na povrch. "To byl i můj cíl," prohlásil konečně a popošel napůl cesty zpátky ke stolu. "Jak bychom tedy měli zajistit mír?"
Harrison se dlouze a pomalu nadechl. "Musíme najít společnou řeč. V první řadě si musíte uvědomit, že další nezávislá existence Anglie je životním zájmem Spojených států. Ujišťuji vás, že pokud by byla Anglie napadena, zjistíte, že moje podpora v Kongresu není tak mizivá, jak by se mohlo zdát."
"Přinejmenším tomuhle bych rozuměl," Hitler se teatrálně odmlčel, "výborně, tedy," pokračoval slavnostně, jako by nabízel obrovskou výhodu, "Anglie může žít, a ponechat si své pochybné impérium. Ale oni i vy musíte skončit s veškerým vměšováním se do vnitřních záležitostí Říše. To je náš životní zájem."
"Jsou tu další věci, které bychom měli prodiskutovat, především záležitosti týkající se Afriky, Argentiny a Mexika, a taky ohledně práva uprchlíků opustit Evropu."
"Detaily. Ale tajná podpora vaší OSS teroristům a váš nátlak na našeho francouzského spojence musí skončit."
"Ano… naši lidé se těmito věcmi mohou zabývat později," odpověděl Harrison a najednou se cítil strašně vyčerpaný. Měl chuť se znovu posadit, ale nehodlal to udělat, dokud Hitler stál před ním.
"Takže jsme se v zásadě shodli," oznámil Hitler. "Každopádně existují věci, na kterých se vzájemně shodneme."
"Ano." Harrison od počátku věděl, že něco podobného se blíží nejlepšímu řešení, v jaké mohl doufat. Pořád však měl nepříjemný pocit, že Roosevelt by odvedl lepší práci a nedovolil by, aby měl Hitler škodolibou radost.
"Dobrá. Po večeři si promluvíme znovu a naši lidé na tom mohou začít dělat."
"Výborně."
"Vaše němčina je skvělá," prohodil Hitler, jako by z nich teď byli zase blízcí přátelé. "Naše univerzity jsou pořád nejlepší. Mimochodem – znáte Speera?"
"Slyšel jsem o něm."
"Můj ministr pro strategické plánování a průmysl. Stejně jako vy je absolvent Heidelbergu. Kdysi dávno tam vyslechl můj projev a vstoupil do strany. Z vaší univerzity pocházejí někteří z mých nejlepších plánovačů. Poté, co se v roce 1942 dostali nahoru, tak Speer a jeho lidé dokázali zázraky."
"Jsem si jistý, že ano," odvětil Harrison.
Ve skutečnosti právě o některé z těchto zázraků měl americký prezident největší zájem. Nové německé superzbraně začínaly představovat značnou hrozbu skoro pro všechny složky americké vojenské doktríny – šlo zejména o rakety a tajné zbraně Luftwaffe.
"Se Speerem se setkáte dnes večer. Můžete si zavzpomínat na staré časy."
"Studoval tam až po mně. Myslím, že nemáme mnoho společného," opáčil Harrison chladně a usilovně se snažil znovu získat zdání kontroly nad vývojem událostí.

"Tak tedy dnes večer," pronesl Hitler stroze přes rameno, jako by vydával rozkaz, otočil se a důstojně odešel z místnosti.
Harrison se také otočil a odešel dveřmi na opačné straně místnosti. Vešel do předpokoje, kde byli shromážděni jeho lidé. "Pánové," oslovil je chladně, "neuplyne dlouhá doba, a pustíme se s tím hajzlem do křížku. Raději bychom se na to měli připravit."
Hitler vtrhl do pokojů, kde na něj čekali jeho nejbližší spolupracovníci. Jakmile ti, kteří ho očekávali, vyskočili na nohy, zavrčel: "Zítra se vracíme zpátky do Německa. Operace Arminius pokračuje."

Kapitola třetí
10. listopadu
Konspirační vila FBI, Manassas, Virginie

Zdálo se mu, že pluje několik stop nad podlahou středověké mučírny, nehmotně se vznáší nad hrůzným výjevem od Bosche. Pod ním se zatracené duše kroutily v agónii, řvaly v mukách… ale nic nebylo slyšet. Jak tak putoval tou místností, viděl oběti natažené na skřipcích a démony temnot, kteří se jim posmívali a chechtali. Další nebožáci beznadějně běhali kolem, hořeli a démoni je pronásledovali a vyli v tiché rozkoši.
Doplul až ke dveřím – bylo to z jeho vůle? Nebyl si jistý – se skřípěním se otevřely – zvuk – teď to bylo slyšet, z vedlejší místnosti zaslechl výkřiky. Dostal strach. Hrůza se mu jako hlodající krysa zahryzla do duše, ale nebyl schopen se vrátit, neviditelné ruce ho táhly do hlubších pater pekla.
Tam byli démoni jiného druhu, podobali se víc lidem, oblečeni v černém, bledé obličeje se rýsovaly ve tmě. Jejich mučicí nástroje byly mnohem modernější než ty, které viděl o patro výš: kolem naříkajících obětí sršely elektrické jiskry, třpytící se jehly obsahující zlo se zabodávaly do zmučených těl připoutaných ke konstrukcím z nerezavějící oceli, nazí lidé zavlečení do nekonečného procesu utrpení, který směřoval k neúprosnému konci. Pletené biče a vrčící psi je naháněli do místností naplněných jasným světlem. Kovové dveře se zavřely. Ze sousední místnosti se jako životu nebezpečný jedovatý had plazil syčivý šepot, který se neustále utápěl v zajíkavém jekotu. Skrze špinavý otvor uviděl zkřivený obličej jednoho ze zatracených – škrábal na sklo zkrvácenými prsty jako šílenec, drápal se na vzduch, chtěl žít, i když rysy jeho obličeje nesly zažloutlé známky rozkladu. Strážný u dveří vzhlédl. Překvapením otevřel ústa. Odhalil tak rudou, prázdnotou zející díru.
"Místo pro dalšího…"
Vznášel se nade dveřmi, připomínal zatracenou duši a ječel v mukách hrůzou kvůli všemu, co bylo ztraceno, kvůli smrti všeho a kvůli sobě.
"MARTELE!"
James Martel se s výkřikem probudil, rameno mu svírala cizí ruka.
"Prober se, Martele, vstávej!"
Pomalu se probíral. Muž, který stál vedle jeho lehátka a díval se na něj s chladným pohrdáním, byl zvláštní agent Brubaker. Oči měl zarudlé z dýmu příliš mnoha vykouřených cigaret, z příliš mnoha vypitých šálků kávy a příliš málo spánku. Zjevně dlouhou dobu tvrdě pracoval.
"Sladké sny, Martele?"
Jim se snažil uklidnit. Týdny tomuto muži a jeho partnerovi vzdoroval, zastyděl se, že se nechal zlomit, i když jen trochu a navíc ve spánku. "Koupelnu," zasípal Martel a setřásl ruku svého pronásledovatele z ramene.
"Samozřejmě."
Martel se postavil na vratké nohy a deset kroků do koupelny napůl klopýtal. Nebyly tam žádné dveře. Ačkoliv žil několik let na palubě námořních lodí, nedostatek soukromí mu za těchto okolností nebyl vůbec příjemný. Poté, co mu udělil povolení, se zvláštní agent Brubaker, který mu dělal společnost už z Berlína, postavil doprostřed místnosti a znuděně sledoval, jak si Jim ulevuje a šplouchá studenou vodu na obličej. Jim se na sebe podíval do poměrně velkého zrcadla, které bylo zasazeno přímo ve zdi. Bledý a ztrhaný obličej osvětlený ostrým světlem holé žárovky. Díky týdennímu strništi vypadal spíš jako bez cíle se poflakující pobuda než jako korvetní kapitán námořnictva Spojených států. Rty měl naběhlé a v ústech cítil pachuť. Jazykem si přejel po zadní straně zubů a podíval se na Brubakera. Toužil po obvyklém blahodárném účinku zubního kartáčku, ale radši by se propadl do pekla, než by o něj požádal.
Vrátil se zpátky do místnosti. Byl by rád věděl, kolik je hodin, ale radši by si ukousl jazyk, než by se na to zeptal. Aniž by čekal na nevyhnutelný příkaz, vydal se směrem ke stolu na vzdálenějším konci místnosti, překvapilo ho, když na druhém konci stolu spatřil další osobu, která se nejasně rýsovala ve světle lampy natočené tak, aby její světlo dopadalo na židli stojící vedle stolu blíž k němu. Nový vyšetřovatel zřejmě přišel poté, co Martel upadl do neklidného spánku.
Potom ho poznal.
"Grierson."
Grierson přikývl. Sáhl do kapsy dvouřadého saka, vytáhl balíček cigaret Lucky Strike a nabídl mu.
Jim zapomněl na to, že má skrývat své tužby, otevřel krabičku, dal si cigaretu do úst a poté, co mu ji Grierson zapálil svým Zippem, na kterém byl vyrytý emblém FBI, zhluboka vdechl kouř. "Chci s vámi jenom probrat pár věcí, Martele."
"Vaši hoši vám řekli, že jsem před zhroucením a že přišel čas přijít a slíznout všechnu smetanu?" zeptal se ho Jim. Snažil se, aby to vyznělo klidně a vyrovnaně, ačkoliv si uvědomoval, že se mu to moc nedaří.
"Víte, jak to chodí Martele. Neděláme to rádi."
"To bych se vsadil, že ne." Jim kývl hlavou směrem k Brubakerovi. "Dost zlý, že kvůli ústavě se támhleten hrdlořez

musí držet zpátky a nemůže odvádět skutečně dobrou práci. Napadá mě přinejmenším jedna země, pro kterou by s láskou dělal."
Brubaker zuřivě vystartoval ke stolu, aby po Martelovi skočil, ale zadrželo ho nekompromisní Griersonovo gesto. Martel se na svého znechuceného mučitele chladně usmál, Brubaker se po celou dobu přinejmenším doslovně držel litery zákona, ale Martelovi bylo jasné, že by se s chutí nechal pustit ze řetězu.
"Jste specialista na nacisty, Martele," pronesl Brubaker.
"Správně. Jsem expert. O tom se brzy přesvědčíte."
Martelův pohled sklouzl zpět ke Griersonovi. "Víte, že jsem čistý. Když počítám i poslední týden nepřetržitých výslechů, držíte mě tady přinejmenším měsíc. A k čemu vám to bylo? Vsadil bych se, že nejvíc ze všeho byste mi chtěli něco podstrčit a odstranit mě z cesty. Jenže já prostě odmítám spolupracovat, že? A když nemůžete dokázat, že jsem to byl já, tak k tomu úniku muselo dojít tady, ve Spojených státech, a to by znamenalo, že jste v háji vy."
Grierson si vyměnil pohled se svým pomocníkem. "My jen děláme svou práci, Martele. Nic osobního. Došlo k únikům informací, dost závažným, a všechny stopy vedou k vám." Grierson se na chvíli odmlčel, jako by přemáhal netrpělivost. "Nejste už z téhle hry unavený, Martele? Proč prostě nechcete přiznat barvu? Přiznejte se a já se postarám, aby se to smetlo ze stolu." Nasadil měkčí výraz, který měl blízko k výrazu přátelské neutrality. "Martele, možná, že jsme to vzali za špatný konec. Možná, že jste jen něco omylem zaslechl a mimoděk to prozradil. Mohli bychom se za vás postavit, Martele. V Nevadě existuje místo pro lidi, kteří slyšeli to, co neměli. Mohl byste tam strávit několik následujících let, a potom si jít svou cestou. Měl byste se tam skvěle, spousty dobrého jídla, dokonce i ženských! Je to vážně fajn místo, ze všeho nejvíc se podobá prázdninovému letovisku, velmi příjemné místo. Mohl byste tam být už za několik dní, tloustnout a opalovat se. Co vy na to, Martele? Jen nám dejte, co potřebujeme. Nositeli Medaile cti jako jste vy můžeme snadno zařídit příjemný život. A za rok nebo dva budete volný jako pták."
"Byl to Válečný kříž."
"Cože?"
"Neudělal jsem nic, čím bych si vysloužil Medaili cti. Ale zasloužil jsem si Válečný kříž."
Brubaker na chvíli vypadal zmateně, ale potom netrpělivě zavrtěl hlavou. "Hele, neodbíhej od tématu, Martele."
"To jsem neudělal. A ty to víš."
"Máme spoustu času, Martele."
Jim si povzdychl a sklonil hlavu.
"7. května jste se sešel s Wilhelmem von Metzem a předal jste mu konstrukční detaily týkající nové letadlové lodi třídy Midway, konkrétně podrobnosti vztahující se k výzbroji a pancéřování pod čárou ponoru."
"Už jsme to probírali stokrát a vy víte, že je to nesmysl. Moje předběžná zpráva jasně ukazuje, že jsem to měl od námořní kontrarozvědky nařízeno, aby von Metz mohl svým nadřízeným zdůvodnit schůzku se mnou. K úniku té informace došlo tady, ve Státech. Odhaduji, že prostřednictvím některého z konstruktérů." Odmlčel se. "Museli jste se zbláznit."
Grierson si té invektivy nevšímal, "A co zavádějící podrobnosti ohledně zvukově naváděného torpéda Mark 23?"
"Nic. Už jsem vám to říkal stokrát!" Martel nedodal, že před několika lety z naprosto odlišných pohnutek sám vynalezl a jeho otec si poté nechal patentovat důležitý zpětný mechanismus, bez kterého by zařízení vůbec nemohlo fungovat.
"Schůzka s von Metzem 19. června, pojistné mechanismy pro ten samý typ torpéda?"
"19. června jsme se vůbec nesetkali."
"Jste si jistý? Moje záznamy říkají, že ano."
"Hovno."
"Já jsem to slyšel, Martele," vložil se do rozhovoru Brubaker. "19. června."
"Jste vedle – sakra ne, nejste, lžete. V žádném případě jsme se 19. června nesešli a já jsem nikdy neřekl, že ano."
"Zkraťte ty kecy, Martele."
V Martelovi najednou něco bouchlo.
"Možná, že byste vy, hajzlové, rádi věděli, kde jsem byl 15. prosince 1943. Byl jsem 15 000 stop nad Leytským zálivem. Na mou výšku sestoupilo Zero a vypálilo mi tři dávky do motoru a jednu na zadní sedadlo. S tímhle letadlem jsem se vrátil 320 kilometrů zpátky, se sedmi střepinami v zádech a s dírou v nádrži, tlak oleje klesal s každou minutou. Tak tohle jsem dělal, vy sráči, a bylo zatraceně dobře, že tam ta pitomá loď byla, protože i když mi při nárazu během přistání nepraskla páteř, ztratil jsem příliš mnoho krve, než abych byl schopen se vyškrábat z pilotní kabiny. A kde jste byli v ten den vy, vy podělaný, v teple schovaný zmetci?" Upřeně se zadíval na Griersona. "Užíval sis se svojí sekretářkou?" Přesunul svůj planoucí pohled na Brubakera. "Domlouval sis rande s Ančou Rádodajkou, a snažil ses ji oblafnout tím, že v posteli to není takový, jako když jí hodíš na slámu? Kde jste byli, sráči, když já byl tam venku a za svou zem cedil krev?" Martel se zhroutil do židle a pozoroval své nepřátele s neskrývaným pohrdáním.
Na chvíli bylo ticho. V Griersonově obličeji se odrážela uražená hrdost, kterou skrýval pod maskou pobavení. Brubaker promluvil první. "Nikdo neříká, že bys s Japončíkama nebojoval dost dobře, Martele. Ale co tví starý kámoši, Němčouři? Sakra, přinejmenším pro mě jsi Němčour. Platí ti, Martele, nebo to děláš čistě z patriotismu?"
V tu chvíli to byl korvetní kapitán James Mannheim Martel, kdo prudce vyskočil ze židle. Těch šest týdnů, po které ho sužovaly noční můry, otupilo jeho reflexy válečného letce a Brubaker stačil instinktivně ucuknout o kousek zpátky ještě dřív, než Martelova pěst proletěla místy, kde ještě před zlomkem vteřiny byl jeho obličej.
Grierson se mezi ně kupodivu vložil ne jako další fízl, ale spíš jako někdo, kdo se snaží od sebe odtrhnout dva hádající se gentlemany, kteří již překročili hranici slušnosti. Martel jenom stál a těžce oddychoval, Brubaker měl výraz nakopnutého psa, který cení zuby zpoza plotu.
"Dost!" zařval Grierson. "Martele, Bru, nechte toho, ano?"

"Šéfe, prosím, nechte mě, abych ho zmáčknul. Bude mluvit."
"Možná později, Bru. Teď ne." Potom ztišil hlas tak, aby ho Martel neslyšel a dodal: "Nemáme k tomu povolení!"
Obrátil se zpátky k Martelovi, který však začal mluvit dřív, než Grierson stihl otevřít ústa.
"Uvědomte si jednu věc, Griersone. Teď nebo později, pokud na mě kterýkoliv z vašich hrdlořezů vztáhne ruku, tak mě radši zabte, protože si to, při bohu, vezmu osobně, a na dně nebudu věčně. Byl jste někdy v bitvě, Griersone? Zabil jsem třicet mužů, možná víc." Kývl hlavou směrem k Griersonovu podpažnímu pouzdru. "Už jste někdy tu věc musel použít? Už někdy na někoho mířila? Přemýšlejte o tom, Griersone. Vy i tady vaše slečinka."
Brubaker vypadal, jakoby měl každou chvíli vybuchnout. Aniž by se obtěžoval podívat se jeho směrem, Grierson ho opět mávnutím ruky znechuceně uzemnil, "Martele –"
Jim ho přerušil, "Už ani slovo. Chci právníka. Hned."
"Rozmyslete si to, Martele. Pokud nebudete souzen, pořád se s tím ještě můžeme vypořádat pouze administrativně. Můžete zůstat rok nebo dva v tom venkovském letovisku. Pokud s tím půjdeme k soudu, dostanete dvacet let nebo provaz – nepříjemné."
"Seru na tebe."
"Chytáme se do vlastních lží, co?" zeptal se ho Brubaker se zlomyslným úsměvem. "Vyblábolil jsi to o tom devatenáctém a teď nevíš, jak to zakamuflovat. Nejsi nic jinýho, než zasranej zrádce."
"Polib mi prdel," Martel se vrátil pohledem ke Griersonovi. "Obžalujte mě, nebo táhněte k čertu."
"Už jen pár otázek, Martele."
"Polibte si." Típnul cigaretu a natáhl se po krabičce, která pořád ležela na stole, vyklepl si další. Najednou si uvědomil, že nemá oheň, zadíval se na Griersona, který vytáhl svůj zapalovač.
"Uzavřeme dohodu, Martele. Nebudu se vás ptát na nic, na co už jsem se vás ptal, a vy mi odpovíte, na co se vás budu ptát. Platí?"
Jim se mu chystal odpovědět, kam si může ty svoje otázky strčit, ale pak si to rozmyslel. Neměl, co skrývat, a nechtěl aby to vypadalo, že má. Sakra, měl dojem, že dokonce chce, aby se tomu všemu dostali na kloub. Prostě už se dál nechtěl nechat tisknout ke zdi.
"Jistě. Proč ne? Jen nové otázky. Žádné opakování. Ptejte se, budu odpovídat. Ale jestli na mě začnete zkoušet laciný triky, neuslyšíte ani slovo."
"Fajn. Platí. Jste ze Severní Karolíny, že ano, Martele?"
"Jo. A co?"
"Byl jste někdy na Manhattanu?"
"Jasně, že byl,"
"Líbilo se vám tam?"
"Docela jo."
"Bavil jste se někdy o Manhattanu se svými přáteli?"
"Máte na mysli Williho?"
Grierson přikývl.
"Jak si, sakra, mám pamatovat, jestli… jo… jasně, museli jsme se o tom bavit. Většina Němců je zblázněná do Hollywoodu a do New Yorku."
Grierson se na něj pozorně zadíval.
"Byl jste někdy v Oak Ridge?"
"Cože?"
"Slyšel jste."
Jim chvíli mlčky seděl pohroužený do myšlenek. Tohle musí mít nějaký smysl, ale nemohl přijít na to jaký.
"Oak Ridge je v Gettysburgu. Tam, co postavili Pomník míru. Tohle máte na mysli?"
"A co takhle 238. ulice na Manhattanu, nebo apartmá U?"
"O co se to, sakra, snažíte?"
Grierson zůstal zticha.
"Podívejte, jestli to, na co se mě ptáte, má nějaký smysl, potom já nemám ani páru jaký."
"A co stadion Chicagské univerzity?"
"Pokud myslíte tohle, tak jsem fotbal na akademii nikdy nehrál."
Grierson si vzal z rychle se ztenčující krabičky cigaretu a zapálil si. Pořád se upřeně díval na Martela, ale jeho tvář postrádala jakýkoliv výraz.
"Máte zájem se o něčem z toho bavit?"
"O čem?"
"O tom, o čem jsme se před chvílí mluvili."
"Podívejte, možná, že to má nějaký smysl pro vás, ale naprosto jistě to, zatraceně, vůbec nic neříká mně. Manhattan. Apartmá U nebo V. Objevila se nějaká další trhlina ve vaší bezpečnostní síti? Někdo vyžvanil vaše kódy?"
Grierson típnul cigaretu a vstal. Chtěl si strčit krabičku cigaret do kapsy, ale pak ji postrčil přes stůl k Martelovi.
"Takže, je to tak?" zeptal se Jim chladně agenta, který směřoval ke dveřím. "Tohle na mě chcete taky hodit?"
"Ještě se uvidíme, Martele," Strážný na druhé straně otevřel dveře a agent FBI byl pryč. Zámek za ním s klapnutím zapadl.
Martel si znovu potáhl z cigarety a podíval se na Brubakera.
"Vsadím se, že bys sem s obrovskou chutí přivolal pár svých kámošů, aby ti teď pomohli ze mě ty nesmysly vymlátit."
"Ježíši, doufám, že se rozhodnou dát mi volnou ruku," odpověděl Bruaker toužebně.

Najednou, bez jakéhokoliv důvodu, Martel obrátil svou pozornost na zrcadlo v koupelně. Zamával.
"Kurva," zavrčel Grierson a odvrátil se od zrcadla na druhé straně. Prošel kolem kameramana zpátky do hlavní chodby. Nesnášel, když uvěznění předstírali, že ho vidí.
K čertu s ním. Ohlédl se zpátky na kameramana, který celý výslech natáčel, a divil se, proč si s tím Hoover přidělává tolik práce. Štvalo ho, že Martel možná ví něco tak důležitého, že ani on, muž číslo tři – dobrá, tak čtyři – v FBI nemá soukromí. A ať už byl projekt Manhattan cokoliv, bylo to určitě důležité.
Grierson vyšel ven do podvečerního chladu. Ten filmový záznam bude analyzován, bude rozebíráno každé, i to nejmenší Martelovo gesto, ale Grierson ve skutečnosti věděl, že nic nového neobjeví. A to představovalo problém, protože námořnictvo už Hooverovi šlapalo na paty. Martel má zjevně přátele na vysokých místech a bez jasných důkazů svědčících o jeho vině bude tenhle případ brzy u konce. Pokud by k tomu došlo, Hoover by se mohl znovu zaměřit na údajné úniky informací v rámci kontrarozvědky FBI a z několika zbrojovek, za které byl Grierson zodpovědný.
Stačilo jen malinkaté podezření a člověk se ocitl na Hooverově černé listině.
Grierson se vyškrábal do auta a nastartoval. Směřoval zpátky na ústředí FBI, kde ho, jak věděl, čekala nechutná hádka. Začínal Jamese Martela nenávidět.

Kapitola čtvrtá
15. listopadu
Berchtesgaden, Německo

V okamžiku, kdy Führer vstoupil do vkusně zařízené konferenční místnosti s výhledem na Alpy, naplnil místnost zvuk odsouvaných židlí a klapajících podpatků. Cestou na konec dlouhého mramorového poradního stolu opět ucítil mravenčení, to omamné vzrušení, které nepoznal od posledních dnů tažení proti Rusku. Vítězství vybojovaná u jednacích stolů i triumfy vydobyté na cizích vládách bledly v porovnání s největším z lidských snažení – válkou. Tentokrát se Spojenými státy americkými. Svým způsobem bude litovat, až přestane existovat i tenhle jeho poslední a největší protivník, ale vždycky byl sentimentální.
Vlevo od něj stál polní maršál von Manstein, náčelník generálního štábu pozemních vojsk. Vedle Mansteina velkoadmirál Dönitz, a vedle něj stál velitel vzdušných operací, generál polní maršál Luftwaffe Kesselring. Po pravé straně stolu čekali Himmler, Göring, šéf zpravodajské služby Kaltenbrunner, všudypřítomný Bormann a nejdále od něj pak stál Albert Speer, šéf ekonomického a průmyslového plánování.
Hitlerův upřený pohled utkvěl na generálovi Kaltenbrunnerovi. "Ta aktualizovaná zpráva, kterou jste zachytili včera. Ručíte za ni?"
"Zprávy jsou z nejspolehlivějšího zdroje, mein Führer. Pocházejí přímo od šéfa prezidentské kanceláře. Navíc to, o čem hovoří, se přesně shoduje s hlášeními z dalších zdrojů."
"Potom je to všechno naprosto jasné," prohlásil Hitler. "Budou se nás snažit ukolébat banálními frázemi o míru – dokud nebude ta zázračná zbraň na světě. Potom uvidíte, že spustí úplně jinou písničku. Jestli budou mít tu bombu jako první, začne nám ten sedlák a jeho tlustý zdegenerovaný kumpán v Londýně diktovat."
Odmlčel se a rozhlédl se po místnosti.
"Nám!"
Hitler se znovu zadíval na šéfa špionáže. "Je předpokládané datum dokončení stejně věrohodné jako zbytek?"
"Takové věci nejsou samozřejmě jisté nikdy, ale šéf Harrisonovy kanceláře je přesvědčen, že to tak bude. Rusové si také myslí, že to Američané stihnou v plánovaném termínu. Pár amerických a britských vědců, kteří sympatizují s komunisty a předávají informace Stalinovi, těm termínům věří." O svém informačním kanálu z Kremlu se Kaltenbrunner raději nezmínil,
"Gott im Himmel!" zařval Hitler. "Ti idioti Američani dají tu bombu Rusům a Stalin nám půjde po krku!"
"Do jisté míry máme štěstí," pokračoval šéf výzvědné služby, když se Hitler uklidnil, "Kdyby udrželi počáteční tempo vývoje, měli by bombu už teď. Naštěstí po Pearl Harboru tempo jaderného výzkumu zpomalili, aby mohli vrhnout všechny síly proti Japonsku. Po skončení války ale naneštěstí Roosevelt dosáhl toho, aby projekt dostal znovu prioritu pod kódovým označením ‚Manhattan'."
"Na místě už máme dva zpravodajské týmy, které mají za úkol zmapovat hlavní lokalitu, kde bombu vyvíjejí."
Kaltenbrunner se odmlčel a ukázal na mapu Spojených států, která pokrývala stěnu za Hitlerovými zády. "Tady, v Tennessee. Soustředili veškerou výrobu radioaktivních materiálů na jediné místo. Mají v úmyslu postavit ještě jedno takové středisko ve státě Washington, ale bude trvat dva roky, než bude dokončeno. Naše zdroje v Tennessee zatím neví, v jaké fázi je nyní výroba klíčových součástí, proto musíme počítat s nejhorším, tedy, že budou hotovi během osmnácti měsíců, přesně jak se chvástal šéf Harrisonovy kanceláře."
Hitler vybuchl.
"Počátkem roku 1947."
"Ano, mein Führer."
Hitler přeskočil pohledem na Speera.
"A naše bomba?"
"Nejdříve na konci roku 1947, a to jen v případě, že všechno půjde hladce, což nepůjde. Jak jsem už říkal předtím, Britové zničili některá klíčová výzkumná pracoviště, a kromě toho nám bude trvat přinejmenším dvanáct měsíců, než postavíme masivní stavební komplex pro rafinaci uranu v potřebném množství. Stejně jako Američané potřebujeme i my

tovární komplex, kde bude moci nerušeně pracovat téměř sto tisíc lidí."
"Tak proč nezaútočit už teď?" dožadoval se odpovědi Hitler. "Výcvik už je v plném proudu a nácvik invaze už byl zahájen. Tato porada pouze potvrzuje to, co už jsem věděl. Mohli bychom být připraveni během čtyř, maximálně šesti týdnů."
S výjimkou jednoho či dvou mužů celá skupina strnula s téměř stejným výrazem nervózního zděšení ve tváři. Všechno to už prodiskutovali před několika týdny, ale Hitler byl známtím, že měnil názory. Bylo by velice zlé, kdyby toto byl jeden z těch případů.
"Protože," rychle odpověděl Speer "jak jsme už, mein Führer, probrali, máme právě na cestě další generaci zbraní, ale bude trvat ještě čtyři nebo šest měsíců, než zahájíme výrobu v plném rozsahu. Až budeme mít dostatečné množství nových stíhaček, opticky naváděné řízené pumy, vodíkem poháněné ponorky a modernizované rakety, bude to pro nás znamenat ohromnou výhodu. Potřebujeme však čas, abychom si vytvořili dostatečné rezervy. Za čtyři měsíce budeme mít o dalších tisíc stíhacích letounů Gotha a o osm set bombardérů Arado víc. Stejně tak televizí naváděných raketových bomb máme jenom dvě stě padesát; za čtyři měsíce jich budeme mít tisíc. Dost na to, abychom poslali ke dnu každou americkou letadlovou loď."
"To, co jsme předvedli na přehlídce, vypadalo nádherně, – a také to je skvělé! - ale museli jsme do vzduchu poslat téměř všechna nová letadla, která máme. Pokud chceme zničit americké námořnictvo, budeme tyto nové zbraně potřebovat. Během války v Tichomoří Američané udělali ohromný pokrok v technice vedení boje na moři. Jejich námořní síla je impozantní. Náš nejlepší plán je bedlivě sledovat projekt Manhattan… a udeřit těsně předtím, než budou mít finální verzi. Po následujících šest měsíců je čas naším spojencem a s naším úžasným novým zdrojem v Bílém domě budeme vědět o každém jejich kroku; jestli dojde k nějakému průlomu, můžeme v případě potřeby začít jednat dříve. Prosím, mein Führer, vyčkejme ještě malou chvíli. Přijde jaro a budeme připraveni."
Hitler sklonil hlavu, jako kdyby znovu zvažoval jejich vyhlídky. Nakonec hlavu zvedl. Postupně si pohledem přeměřil velitele všech tří ozbrojených složek. "Nejpozději v dubnu."
Všem, kteří stáli kolem stolu, se viditelně ulevilo.
"Teď se budeme zabývat Anglií. Americký projekt Manhattan je onen důvod, proč musíme bojovat, ale útok na Oak Ridge je pouze částí této operace, a z hlediska počtu mužů a bojové techniky je jen vedlejší. Pánové, očekávám, že do pětačtyřiceti dnů od vyhlášení války budu v Buckinghamském paláci. Kromě toho očekávám, že to zařídíte tak, aby zánik Anglie zároveň zapůsobil jako vábnička, která přiláká americkou flotilu na dosah Luftwaffe."
"Tentokrát se nebude opakovat rok 1940," řekl Hitler významně a zpříma pohlédl do očí Göringovi. "Díky Speerovi s našimi Me 262 a Gothami 229, které jsou lepší než cokoliv, co mají Britové, získáme kontrolu nad celým vzdušným prostorem. S odhazovatelnými přídavnými nádržemi budou moci tyto stíhací letouny získat kontrolu nad celou Anglií, a tak odstraní náš největší problém z předchozí války: ochranu našich bombardérů. Tentokrát se na celých Britských ostrovech nenajde jediné bezpečné místo. Co se týče vlastní invaze…" Hitler se odmlčel a pohlédl na Mansteina.
"Prohlédl jsem si vaše návrhy." Na okamžik zmlkl, potom znovu teatrálně promluvil, "Souhlasím s nimi. Pomohu vám je samozřejmě dopilovat, ale celkově souhlasím s vaší realizací mého původního plánu."
Manstein se usmál a kývl na znamení, že děkuje.
"Veškeré podrobnosti týkající se invaze ať mám na stole do třiceti dnů. Výcvikové programy v Rusku okamžitě rozšiřte na dvojnásobek."
Hitler se znovu zadíval na Göringa.
"Pro Luftwaffe je úkol dvakrát tak velký. Nejdříve musíte získat převahu ve vzduchu nad Midlands a na severu tak, aby invazi nepřekážela RAF a královské námořnictvo. Za druhé musíte zničit americkou flotilu. Nepochybujte, že za vámi přijdou. Američané nebudou pádu Anglie nečinně přihlížet. Harrison mi to dal v Reykjavíku jasně najevo. Podle našich námořních plánovačů," kývl směrem k Dönitzovi, "budou Američané schopni shromáždit v několika přístavech podél východního pobřeží flotilu o přinejmenším dvaceti letadlových lodích a pravděpodobně navíc stáhnout zálohy až od Pearl Harboru. Mají také k dispozici čtyři operativní divize, tři ve Spojených státech – jednu pěší, jednu výsadkovou a jednu námořní – a k tomu ještě jednu kanadskou pěší, které budou zřejmě přepravovat na palubách dopravních lodí. Tato flotila by měla být připravena provést úder na pomoc Anglii do pětadvaceti dnů a dalších deset jí zabere plavba přes oceán."
"Americké loďstvo bude ničeno od okamžiku, kdy opustí přístavy, do doby než dosáhne anglických vod," zasupěl Göring. "Vypracoval jsem plány pro pozemní jednotky Luftwaffe, které obsadí startovací dráhy na Islandu a v Grónsku. Američané budou mít moje letadla nad hlavou od začátku do konce cesty. A myslím tím do úplného konce," řekl se smíchem a předklonil se v křesle, aby přes stůl pohlédl na Dönitze. "Vaše ponorky tam, admirále, samozřejmě budou, aby poslaly ke dnu, co zbude," dodal maršál letectva s jedovatou blahosklonností.
"Hlavně tentokrát proveďte seriózní vzdušný průzkum," odvětil nejvyšší velitel německého námořnictva ledově, "a my se postaráme o svou část."
Hitler udeřil do stolu a ti dva zmlkli.
"Potřebujeme dva roky na to, abychom vyvinuli svou vlastní bombu. Abychom si zajistili, že ty dva roky budeme mít, musí být Anglie jednou provždy odstraněna, aby už dál nemohla sloužit jako základna pro letecké útoky. Mimoto musí být naše území v Africe rozšířeno o Kongo, abychom zabezpečili uranové doly a zabránili Američanům postavit tam letecké základny. Ale především musí být zničena jejich flotila, protože bez ní prostě Američané nepředstavují hrozbu. Pro dosažení tohoto cíle očekávám plnou spolupráci všech složek." Rozhlédl se po místnosti, zamyšleně se pohledem zastavil u Dönitze a Göringa. "Plnou spolupráci. Ti, kteří nebudou spolupracovat, budou nahrazeni."
"Mein Führer, domnívám se, že je mou povinností, abych vůči vám vznesl několik námitek," řekl Dönitz po chvilce ticha. Všechny oči se obrátily k Dönitzovi a poté k Hitlerovi, aby odhadly jeho reakci.

"Pokračujte," pronesl konečně Hitler očividně přívětivým tónem.
"Mein Führer, americká flotila přečkala za války v roce 1944 útoky více než šesti tisíc japonských kamikadze. Ztratili jenom padesát šest lodí, jen dvě z nich byly letadlové, doprovodné letadlové lodě. Přišli jen o jednu velkou letadlovou loď, ne v bitvě, ale když se ji snažili odtáhnout zpět do Pearl Harboru. Nebude to oříšek, který bude snadné rozlousknout."
"A co naše vlastní letadlové lodě, kterých jste se tak vehementně dožadoval?"
"V otevřeném boji s dvaceti americkými letadlovými loděmi by šly rychle ke dnu," odvětil Dönitz prostě. "Musíme je držet v ústraní tak, aby mohly dál podporovat invazi do Anglie, a později, pokud to přečkají, pomohou dobýt ostrovy v jižním Atlantiku."
Hitler se na něj upřeně zadíval, "Tak proč jste tedy tak horlivě trval na tom, abychom je postavili, když budou na nic, až se na nás ti příšerní Američané vrhnou? Proč? Zastavili jsme výrobu stávající generace stíhaček proto, abyste měl ty svoje zatracené letadlové lodě!"
To nebyla tak úplně pravda. Hitler sám usoudil, že poté, co Anglie ustoupila, nebude mít pro vrtulová letadla žádné upotřebení, dokud vedle tryskových letounů, jejichž plná výroba byla plánována na rok 1946, zcela nezastarají. Proto by bylo lepší financovat zbraně, které mohou být užitečné i v padesátých letech, kdy může nastat čas vypořádat se s Američany. Kromě toho, lidé stejně jako zbraně potřebují máslo. Tak nějak uvažoval Hitler před projektem Manhattan. Nyní… "Nebýt Vašich nesmyslných požadavků, měli bychom dvacet tisíc stíhaček a stíhacích bombardérů! Americká flotila by se plavila rovnou do… rovnou do pekla!"
"Nebudeme jeho letadlové lodě potřebovat," vložil se do hovoru Göring. "Potopení flotily je práce pro Luftwaffe. A věřte mi, mein Führer, že dokonce i s pouhou tisícovkou proudových letadel máme dobré vyhlídky na úspěch této mise."
Hitler měl jednu z těch proměnlivých nálad; klidně kývl hlavou směrem ke Göringovi. "Pokračujte, vysvětlete jim to."
Sudovitý velitel Luftwaffe vstal a přešel k mapě.
"Za prvé, tentokrát nebude jejich loďstvo čelit pilotům opilým po saké a létajících na bambusových strojích." Hlasitě se rozchechtal. Po krátkém pohledu směrem k Hitlerovi se k jeho smíchu přidali i ostatní.
"Za další,'" pokračoval Göring. "Američané musejí udeřit přímo z Atlantiku, poněvadž v této fázi už bude probíhat invaze a jejich jedinou nadějí bude porazit nás okamžitě. Naše třetí letecká armáda, která v té době už splní svůj úkol zničit RAF, se obrátí, aby čelila Američanům plujícím přes Atlantik. Americké letadlové lodě budou mít na palubách několik nových proudových stíhaček Phantom, přibližně asi stovku. Ty budou rozdrceny tisícovkou našich Goth 229. Zbytek budou jen vrtulová letadla, Bearcaty a Corsairy. Naše Me 262 je zlikvidují.
Co se týče samotných letadlových lodí, budeme mít více než tisíc nových opticky naváděných raket Henschel 300, které mají dvakrát takový dolet než stávající verze 294 a mohou udeřit z maximální vzdálenosti téměř čtyřiceti kilometrů."
Hitler uznale přikývl. Byl s touto zvláštní super-zbraní zevrubně seznámen a z celého srdce ji schvaloval.
Radostí zářící Göring pokračoval, "Ty budou odpáleny ze speciálně upravených Ju 288, které poletí pod leteckou ochranou do vzdálenosti třiceti kilometrů od letadlových lodí, a pak rakety vypustí. Šest nebo sedm zásahů těmito raketami, které se řítí na cíl střemhlav a nesou půl tuny trhaviny, potopí i jejich nejnovější letadlové lodě třídy Midway. Průběžně s tím budeme letadlové a ostatní lodě v konvoji torpédovat prostřednictvírn Arad 234. Dopravním lodím a lehčím bitevním lodím se dostane pozornosti Me 510, které je budou ostřelovat raketami. Jakmile budou ze hry bojová plavidla, dostanou všechny dopravní lodě, které útok přečkají, výzvu, aby se vzdaly. Pokud neuposlechnou… pak jim přece samozřejmě nemůžeme dovolit, aby dopluly do Anglie."
Göring se odmlčel, aby se nadechl a vychutnal svůj triumf, potom pokračoval, "Jakmile se s nimi moji hoši vypořádají, budou vaše drahocenné letadlové lodě dostatečně v bezpečí, Dönitzi. Možná se konečně do boje s americkými záchrannými čluny, které pokryjí moře, zapojí dokonce i francouzská flotila."
Také Hitler se triumfálně rozhlížel po místnosti, jako by jen Göringovy sliby zaručovaly Třetí říši vítězství.
"V okamžiku, kdy jim přestane Anglie sloužit jako předsunutá základna a jejich flotila bude v troskách, nebudou mít Američané rok nebo ještě déle ani pomyšlení, aby na nás zaútočili. Do té doby se stanou dvě věci. Za prvé nás budou od vyrobení vlastní atomové bomby dělit jen měsíce. Za druhé, v té době už bude naše armáda mít k dispozici další generaci skvělých zbraní. New York a Washington budou odkázaný jen na naše milosrdenství, a pokud budou pokračovat v boji, brzy budou muset čelit našim raketám s nákladem atomových bomb. To jim vezme chuť odporovat. Pokud se tak nestane, jednoduše zemřou."
Hitlerův pohled pomalu klouzal místností a každý z přítomných přikývl na souhlas, dokonce i Dönitz. "Jednání skončilo," oznámil Hitler. "Znáte své povinnosti. Splňte je."
Když muži, kteří řídili Říši, vyšli ven, všimli si vysokého důstojníka SS, který čekal v předpokoji. Všichni byli zvědaví; ti, kteří ho poznali, ještě víc než ostatní. Dříve než poslední ze skupiny vyšel ze dveří, naznačil mu Hitlerův pobočník pohybem ruky, aby vstoupil. Když se za ním zavřely dveře, SS Oberführer Otto Skorzeny strnul v pozoru a zahajloval na pozdrav Hitlerovi.
Hitler se usmál a pokynul mu, aby přistoupil k poradnímu stolu. Tentokrát nebyla Hitlerova přívětivost předstíraná. Otto Skorzeny splňoval jeho představu vojáka. "Posaďte se, můj drahý Otto. Máte se dobře? Vaše noha – pořád ještě zlobí? To byl velkolepý čin – a na jedné noze!" Hitler se obdivně zasmál.
Když si sedl, zasmál se skromně i Skorzeny. "V porovnání s vašimi úspěchy ve velké válce ten můj bledne, mein Führer. A co je zlomená noha ve srovnání s rokem v nemocnici po otravě plynem?"
"Otto, Otto, zasloužíte si svou slávu. A co mě týče, já byl jenom pěšák. Jak se to dá srovnávat?" Hitler si tuhle malou gavotu vychutnával. Dostávalo se mu chvály od muže, jehož pochvala něco znamenala.
"Vy jste byl jedním ze strašně mála vojáků, kteří kdy dostali Železný kříž První třídy, mein Führer."

"Je to od vás milé, že to říkáte Otto, velmi milé." Hitler se chvilku vyhříval na výsluní pochvaly, poté stočil hovor k záležitosti, kterou měl na srdci. "Možná vás zajímá, proč jsem si vás sem dnes pozval. Je to už doba, co jsem se mohl těšit z vaší společnosti v soukromí."
"Musím se přiznat k jisté zvědavosti, mein Führer," řekl Skorzeny tak suše, jak jen to považoval za moudré.
"Musíte si naplánovat misi, nejtěžší ve vaší kariéře."
Skorzeny neřekl nic, ale někde uvnitř se v něm rozlévala radost.
"Amerika a Německo budou brzy ve válce."
Konečně. Skorzeny dovolil záblesku radosti, aby pronikl ven. Hitler souhlasně přikývl.
"To bude rozhodující boj. Všechno, co jsme riskovali, je jako nic v porovnání s tím, co dáváme v sázku tentokrát; skutečné vyvrcholení Mein Kampfu. A vy, Otto Skorzeny, zasadíte první úder." Hitler mu pohlédl do očí jako muž muži. "Někomu, jako jste vy, nebudu slibovat osobní prospěch, který bude provázet úspěch. Ale považte toto: váš úspěch nebo nezdar rozhodne o tom, zda Říše přetrvá, nebo bude zničena. Ve vašich rukách je budoucnost Německa."
Skorzenyho, a nejen jeho, ale také Hitlera, ten okamžik zcela uchvátil. Bylo to, jako by se nějaká vyšší síla, možná samotná německá rasa, skrze ně natahovala, aby sevřela budoucnost ve své pěsti.
Po chvíli Hitler Skorzenymu pokynul, aby ho následoval k protější stěně, kde na ně čekala mapa Spojených států. Hitler natáhl svou bledou ruku. "Tady, –" šťouchl prstem do mapy, "je cíl, který musíte zničit. Tohle není práce, kterou by mohla udělat Luftwaffe samotná, ačkoliv to Göring slíbil. Díky své zkušenosti jsem okamžitě poznal, že to vyžaduje společné úsilí úderných jednotek operujících ze vzduchu i na zemi, které povede někdo obzvlášť schopný."
Skorzeny na znamení díků za takovou poklonu přikývl, Hitler přistoupil k detailnímu vysvětlení situace: "Budete mít k dispozici veškeré prostředky Říše. Budete se zodpovídat přímo mně a nikomu jinému. Předtím, než odjedete, si promluvte se Speerem a Kaltenbrunnerem. Poskytnou vám informace o cíli. Očekávám, že vypracujete kompletní plán útoku a dodáte mi ho během týdne."
S úsměvem, který ze všeho nejvíc připomínal vyhladovělého vlka, který konečně ucítil krev, se Skorzeny naklonil dopředu, aby ještě chvilku mohl studovat svůj cíl. To bude velice těžký úkol. Jeho radost neznala mezí.

Kapitola pátá
12. prosince
Zóna seskoku "Alfa"

SS Oberführer Skorzeny se vyklonil do řvoucího proudu vzduchu a natáhl krk, aby zachytil záblesk cíle. Jen šest sedm kilometrů odsud bylo v tu chvíli hotové peklo plné výbuchů a ohně. Samotná země se pod silou útoku svíjela v křeči. Pocit démonické atmosféry byl ještě umocněn září skvrny želatinovaného benzínu, která zalévala krajinu doběla rozžhavenou zkázou.
Skorzeny se stáhl zpátky a podíval se na hodinky. V tuto chvíli by měly proletět nad cílem poslední bombardéry… Terč náletu pokropila poslední skupina zkázu rozsévajících výbuchů, dobře slyšitelných i přes ječení větru a vytí motorů.
Skorzeny měl radost. Svět byl zase takový, jaký by měl být. Oblohu osvětlovaly plameny, matně se lesknoucí na pozadí stínů a kouře. Ve vzduchu bylo cítit zpola vyhořelou naftu a benzín, zápach střelného prachu, kůže a potu promísený se strachem. Válka byla sen, který mu plápolal v duši, a ta zvláštní vášeň se právě probouzela. Znovu ho zaplaví vzrušení z lovu a ze zabíjení. Na tváři se mu usadil cynický úsměv. Stejně jako jeho velitel mohl Skorzeny, z nedostatku jiných důvodů, zahájit válku jen pro pouhé potěšení z boje. Náhle se letadlo prudce naklonilo, což ho málem vymrštilo ze dveří. Jeden bombardér odhodil nálož na cíl, minul ani ne o dvacet metrů jejich pravobok a opouštěl zpustošenou oblast tak, že zamířil přímo do houfu dopravních letadel, Skorzeny se otočil na svého pobočníka.
"Karle, chci jméno toho pilota!"
Sturmbannführer Karl Radl přikývl. Bledá jizva na jeho pravé tváři vystupovala v odlesku záře plamenů, která se odrážela dovnitř dopravního letadla ještě více než obvykle.
Vedle dveří se rozsvítilo žluté světlo. Skorzeny vzal do ruky výtažnou šňůru svého padáku a silně za ni trhl, aby se ujistil, že je pevně zaháknutá. Ohlédl se na padesát mužů sedících ve dvou řadách za ním.
Byli to jeho nejlepší lidé, což znamenalo, že jsou úplně nejlepší: Velitelská rota Friedenthaler Jagdverbande, elitní oddíl SS pro zvláštní úkoly. Muži, kteří měli za sebou operace na Maltě a dva dlouhé roky v Rusku. Kromě několika mladíčků, kteří byli teprve na zkušené, se všichni stali součástí jeho rodiny, byli mu bližší než pokrevní bratři, ledaže by i oni byli jeho bratry ve zbrani. S těmito muži dosáhl předchozích vrcholů své kariéry, když je vysadili za nepřátelskými liniemi, aby v posledních dnech bitvy o Leningrad unesli maršála Koněva. Dokonce i na Hitlera to udělalo dojem.
Žluté světlo začalo blikat.
"Deset vteřin!"
Otočil se zpátky ke dveřím a s rukama zapřenýma o oba kraje dveří se vyklonil ven.
Jejich těsně nad stromy letící dopravní letoun Me 264E začal prudce stoupat v okamžiku, kdy se dostal na hranici tábora, nyní jasně osvětleného hořícími budovami.
Rozzářilo se zelené světlo.
"Vpřed!"
Vyskočil ze dveří do burácení šesti motorů letadla. Výtažná šňůra uvolnila padák a vzápětí ucítil prudké trhnutí popruhů, jak se mu otevřel nad hlavou. Podíval se nahoru, aby zjistil, jak probíhá seskok ostatních.
Kompletní výsadek, v pořádku.
V tu chvíli se ocitl nad Leningradem a znovu si prožil ten prchavý chladný dotek strachu, když se ze všech sil snažil

odříznout nepoužitelný hlavní padák a rozvinout záložní jen několik vteřin předtím, než se zřítil na náměstí za Ermitáží. Přestože si zlomil nohu, podařilo se mu úkol splnit – zajmout Koněva živého a tajně ho unést na palubě malého průzkumného letadla Fiesler Storch.
Ale to bylo tenkrát. Teď – země se šílenou rychlostí přiblížila, tvrdě dopadl a překulil se. Několik vteřin zůstal omráčeně ležet, potom se posadil a vyzkoušel nohu. Vydržela. Skorzeny vstal, úderem rozepl sponu na prsou a vysoukal se z postroje. Několik dalších dělalo přesně totéž co on, zbytek roty se zatím snášel k zemi. Karl už stál po jeho boku.
"Nohu máš v pořádku?" zakřičel starostlivě.
"Fajn! Pohněte se!"
Karl vyhákl signální pistoli, kterou měl přichycenou popruhy na boku, zvedl ji nad hlavu a vypálil. Žlutá hvězda se rozprskla nad jejich hlavami, aby tak označila shromaždiště pro velitelskou skupinu. Vysoko nad nimi proletělo další dopravní letadlo. Jeho břicho a proud parašutistů, který se z něj řinul, osvětlovaly plameny hořících budov. Padáky pro noční seskok se snášely k zemi jako déšť černých květů. V otevřeném prostoru vytvořily rovnou linku. Ale… seskok trval příliš dlouho. Poslední muž z výsadku dopadl přímo do hořící budovy, jeho křik téměř okamžitě utonul ve staccatu vybuchující munice, kterou měl u sebe. Jeden z těch nových bitevních letounů vletěl na scénu v tisíci stopách v téměř pravém úhlu ke směru letu dopravních letadel. Skupinu výsadkářů minul jen tak tak. Zdálo se, že letadlo explodovalo, když baterie automatických kanónů umístěných na břiše stroje začala pustošit řady domů.
Šest kanónů bylo upevněno tak, aby z nich bylo možno střílet směrem dolů pod úhlem 45 stupňů. Těžký bombardér by si utrhal křídla, kdyby zaútočil jako stíhací letoun na pozemní cíle a snažil se v té rychlosti vybrat střemhlavý let. Toto letadlo však díky kanónům připevněným na břiše v přední zkosené části, doletu a užitečnému zatížení stejnému jako u bombardérů, mohlo letět stále rovně a ve stejné výšce. Navíc mohlo podporovat pozemní jednotky intenzivní palbou. Účinek střelby byl devastující. Každý ze čtyř kanónů MG 151/20 mohl vypálit víc než tisíckrát za minutu. Stopové střely v přímkách protínaly noční tmu. Déšť 20mm střel trhal střechy a v oblacích prachu rozbíjel zdi na padrť.
Pár třicetimilimetrových MK 103, připevněných vedle MG 151/20, pomalu bez ladu a skladu kropil pozemní cíle. Ti šťastnější piloti bombardérů dokázali létat mezi jednotlivými salvami zbraní útočících německých stíhačů. Tam, kde se dávky ze 20mm kanónů zakusovaly do svého cíle, vybuchovaly při pouhém dotyku jedné z těch líných zelených koulí vyplivovaných MK 103 celé budovy. Když bitevník doletěl na konec řady domů, palba ustala. Pilot zatočil doprava a přesně podle plánu zamířil na sever. Ve světle plamenů se dole na zemi zvolna rozplýval oblak prašného kouře, který označoval místo, kam se ještě nedávno střílelo. Skorzeny si hluku vůbec nevšímal, dokud neutichl. Blízké dělové exploze střel z automatického kanónu přehlušily jakýkoli jiný zvuk. Teď, když už zase slyšel, netrpělivě zakřičel na svého pobočníka, aby ho informoval.
"Druhá rota hlásí, že je na místě," oznámil Karl přes rameno, když se poradil s radistou roty. "Nyní postupují na určené pozice. Třetí rota hlásí… že seskočili minimálně dva kilometry od vytyčeného cíle."
Bože na nebi, to je binec! "Dobrá. Jdeme."
Karl zaváhal, "My jsme také minuli naši zónu seskoku, veliteli. Asi nás vysadili ve vedlejší oblasti. Budeme muset projít napříč územím, které je terčem ostřelování bitevníků."
"Scheisse! Řekni jim, ať se drží zpátky, až se budeme dostávat na pozice! Jdeme! Musíme se držet časového plánu!"
Rota se rozvinula do široké rojnice a všichni se rozběhli směrem k hořícím budovám. Jak postupovali kupředu, několik mužů vždy na chvíli zpomalilo a hodilo do otevřených oken domů, které nezasáhly bombardéry ani bitevníky, ruční granáty. Hned vzápětí se sprintem vraceli zpět na svá místa v rojnici. Když měla Skorzenyho rota nejhorší za sebou, proklestila si cestu na vedlejší pole, na druhou stranu, než měli původně seskočit.
Skorzeny se ohlédl přes rameno a zahlédl bitevník, který se vynořil z temnoty a mířil přímo na ně. Karl zuřivě křičel do vysílačky. Scharführer se zastavil a vypálil bílou signální raketu přímo na letadlo. Bitevník jako démonický dravec okradený o svou kořist zpomalil a ztratil se ve tmě.
Velitelská rota se rozptýlila po poli a dala se do běhu. Přímo před nimi začal z průzoru betonového bunkru pálit těžký kulomet. Předvoj skupiny přiskočil k bunkru z obou stran, obklíčil ho a zneškodnil střelce. Pronikavé štěknutí Schmeisseru přervalo hlubší rachocení těžkého kulometu.
Skorzeny sprintem přeběhl k bunkru a kopnutím otevřel zadní dveře. Kolem těžkého půlpalcového kulometu Browning leželo v groteskních polohách několik těl. Krvavé skvrny prosakovaly skrz olivově šedé uniformy. V rohu bunkru fonograf dokola monotónně opakoval píseň: "Promiňte mi, hoši, je to Chattanoo…" Skrr. Skorzeny kopl do fonografu a ustoupil ven.
Ke kraji pole, které právě překonali, přiléhala silnice lemovaná stojícími automobily. Vrhl se k jednomu z aut, které mu posloužilo jako kryt, a přikrčil se za kapotou. Byl to Ford… nebo to snad byl Studebaker? Těžko říct. Po jeho levé ruce byla na rohu tabule s označením ulic. Vytáhl kapesní svítilnu a rozsvítil, Main a Georgia.
"Náš cíl je o jeden blok výš!" zakřičel, když se rozběhl se svými muži vějířovitě seskupenými kolem něj nahoru ulicí. Kolem se rozpoutalo ještě více přestřelek. Všiml si, že napravo od něj vyrazilo několik lidí z kasáren. Snažili se utéct. Civilisté. Ani jeden to nepřežil. Podél celé ulice muži ze třetí roty už vytloukali u zaparkovaných aut okénka na straně řidiče, lezli dovnitř a vytrhávali spínače zapalování, aby auta zkratováním drátů nastartovali. Budova po pravé straně vzplanula, sotva k ní úderný tým dorazil. Zleva se s burácením, nízko nad zemí, přehnal bitevník nad polem, které právě přeběhli, a zasypal hořící budovy dalšími zápalnými střelami. V záři ohňů konečně spatřil svůj cíl – budovu vládního Archivu. V přikrčeném postoji se k ní rozběhl, jeho muži vyrazili za ním, ostřelujíce okolní budovy. Náhle z budovy zazněly salvy z poloautomatických zbraní. Skorzenyho vojáci přikrčeni za zaparkovanými auty na straně silnice přiléhající k budově střelbu opětovali.
"Dýmovnice!" Vyrazil k předním dveřím. Jeden z jeho mužů se rychle protáhl kolem něj a kopl do hlavních dveří takovou silou, že je vyrazil z pantů. Odpovědí byla krátká dávka a muž se s výkřikem otočil kolem své osy a zhroutil se

na zem. Skorzeny se zaklením namířil svůj Schmeisser do potemnělého vnitřku budovy, pokropil hlavní chodbu i místnosti po obou stranách.
"Tady!"
Skorzeny se vydal za hlasem do jedné z bočních místností. Ve světle baterek uviděl několik obrovských sejfů lemujících celou jednu stěnu. O několik vteřin později se kolem úderné jednotky protlačil dovnitř kasařský tým a začal rozmisťovat výbušniny. Neuběhla ani minuta a četa vyběhla zpět do hlavní chodby. Všichni se přikrčili. Budovou otřásl výbuch.
Pyrotechnická četa vběhla kouřovou clonou znovu dovnitř a začala páčit dveře sejfů. Mezitím radista Karl přivolával oddíl zpravodajské služby a fotografy.
Skupinka mužů prohýbajících se pod těžkými koženými pytli přeběhla ulici a vpadla do budovy. Část z nich začala instalovat přenosná světla a stolky, zatímco se ostatní přehrabovali v sejfech, otvírali desky se záznamy ve snaze nalézt kousky papíru, které mohly rozhodnout o osudu říší.
Karl se postavil Skorzenymu po bok a čekal.
"Jedenadvacet minut od seskoku!" zavrčel Skorzeny. "Moc dlouho!"
"Jen šest minut přes limit."
"Moc dlouho! Nic nejde podle plánu. Seskoky proběhly ve špatných zónách. Co kdybychom narazili na vážnější odpor?"
Karl přikývl, věděl, že bude lepší neodpovídat.
"Skupiny Dvě a Tři?" zeptal se Skorzeny.
"Druhá začíná postupovat, ale bude trval dalších dvacet minut, než bude Třetí skupina připravená udeřit na svůj cíl."
Skorzeny vyšel do zakouřené chodby a odtud ven do noci. Obrovská rozloha kolem byla v plamenech, odevšad se ozývaly ozvěny hučení bombardérů, stíhaček a dopravních letadel. Venku na ulici čekalo několik desítek osobních a šest nákladní aut, aby je odvezly na letiště.
"Naše letecká podpora?"
"Deset bombardérů a všechny bitevníky krouží na pozicích. Náš letový koordinátor udává polohy jednotlivých cílů."
"Prostor pro odlet?"
"Zabezpečen."
"To je směšné. Zvorali jsme to, že už to víc nešlo, a přesto je to pořád snadné."
Noc se rozezněla rachotem dalšího bitevníku chrlícího na vytyčené cíle oheň. Skorzenymu trvalo jen zlomek sekundy, aby si uvědomil, kde se stala chyba.
"Joachime! K zemi!" zařval a hodil sebou na zem. "Všichni k zemi!"
"Scheisskopß" vykřikl Karl, "Nalétává ze severu! Budeme v jeho…"
Nad terčem se objevil druhý bitevník, letící tentokrát ve správném směru. Oba piloti se soustředili na to, aby se i přes vzdušné proudy způsobované plameny v cílové oblasti udrželi ve stanovené výšce. Druzí piloti fungovali jako střelci. Nakloněni nad svými vypouklými okénky neviděli nic kromě zaskleného průzoru a budov na zemi, které se k nim blížily. Teprve když začaly bitevníky střílet, varovaly záblesky z hlavní obě posádky na přítomnost druhého letadla. Oba piloti naklonili stroje doprava, ale bylo už příliš pozdě. Křídlo letadla dál na východě se zařízlo do trupu toho idiota, který si spletl směr přiblížení na cíl. Vysokooktanový letecký benzín a tisíce nábojů do kanónů a kulometů explodovaly okamžik poté.
Tlaková vlna je přitiskla k zemi, potom rozfoukala plameny šlehající z hořících domů. Sprška benzínu nezasáhla jenom cíl, ale také několik nejblíže stojících výsadkářů. Jejich matky dostanou zavřené urny naplněné pískem, pomyslel si Skorzeny. Výbuch palivových nádrží ho uhodil do tváře jako horký ručník nasáklý zápachem spáleného masa. Větší část druhého letounu havarovala asi půl kilometru od nich a začala hořet. Krajních deset metrů levého křídla odlétlo mezi stromy na kraji pole, kde ležel Skorzeny.
"Zastavte cvičení!" zavrčel směrem ke Karlovi. Vstal a praštil helmou o zem. "Idioti!"
V dálce začala ječet siréna, zajateckým táborem se rozléhalo pískání a celý prostor bývalého koncentračního tábora na polských hranicích zaplavilo světlo. Skorzeny se otočil a pohlédl na muže, který byl "zastřelen", když vykopl dveře. Parašutista stál na nohou a smál se společně s mužem, který ho "zastřelil", a ukazoval na krvavou skvrnu na své "americké" uniformě. Oba dva si náhle všimli, že je někdo pozoruje. Když zjistili kdo, naráz strnuli v pozoru.
"Velice působivé. Možná, že bys byl radši herec než voják Říše, nebo ne?"
"Ne, Herr Oberführer!" odpověděl nervózně polekaný výsadkář.
"Bojovals už někdy naostro?"
"Ne, Herr Oberführer!"
"Zmiz mi z očí."
Chlapec se otočil a odběhl do budovy s náhle znovuvzkříšeným "Američanem" v patách.
Karl se tiše postavil Skorzenymu po bok a ukázal před sebe.
Limuzína Mercedes zatočila u značky Main a Georgie a následována pěti automobily se členy štábu pomalu projížděla ulicí. Jakmile se kavalkáda přiblížila, strnuli parašutisté lemující ulici v pozoru.
"A co teď?" zamumlal Skorzeny. Zvedl helmu ze země, nasadil si ji a sešel dolů k chodníku. Když vůz zvolnil a zastavil, Skorzeny se vypjal v pozoru, jak vyžadoval protokol.
Plukovník Luftwaffe si Skorzenyho vůbec nevšímal a pospíchal z místa spolujezdce k zadním dveřím. Otevřené dveře odhalily obtloustlou postavu Hermanna Göringa. V uniformě barvy nebeské modři posázené vyznamenáními vypadal oslnivě. Ven z auta se vysoukal s tlumeným hekáním. I on Skorzenyho ignoroval a chvilku pozoroval hořící vraky dvou letadel. Teprve pak se pomalu obrátil zpátky a jen nedbale opětoval Skorzenyho trpělivé salutování mávnutím

maršálské hůlky. Skorzenymu přišlo zvláštní, že tahle tlustá lidská troska bývala kdysi bojovým pilotem první třídy, několikrát vyznamenaným leteckým esem a dědicem von Richthovenova Létajícího cirkusu.
"Dvě z mých nejnovějších letadel byla při tomhle přihlouplém cvičení zničena," spustil Göring bez úvodu.
Skorzeny neodpověděl.
"Celý tenhle váš plán je šílenství. Řekl jsem to Führerovi, jakmile jsem se o tom poprvé doslechl, a řeknu mu to zítra znovu; zacházíte s tím tréninkem příliš daleko. Zabíjení vojáků je jedna věc; ničení mých letadel je zase úplně jiná!"
"Těžko na cvičišti, lehko na bojišti," citoval Skorzeny klidně. "Lehko na cvičišti, těžko na bojišti."
Göringova odpověď začala dlouhou řádkou nadávek, ale přehlušil ji jekot sirény projíždějícího záchranného vozu.
Když znovu zavládlo relativní ticho, Skorzeny s formální úctou v hlase, nikoli však ironicky, odpověděl, "Mohu na něco upozornit, Herr ReichsMarschall?"
"Mluvte," odsekl tlouštík.
"První bitevník porušil formaci. Všechny letouny měly nařízeno kroužit po směru hodinových ručiček ve třech tisících stopách. Formaci směly porušit jen na povel pozemních týmů, aby zaútočily na cíle. Jakmile vyčistily cíl, měly se ze zóny náletu vzdálit pravotočivým obratem zpět do formace. Pilot prvního letadla udělal opak a naletěl se svým strojem přímo do toho druhého. Jeden z bombardérů navíc odletěl z cílové oblasti s odchylkou sto osmdesát stupňů od stanoveného letového plánu a málem utrhl křídlo mého dopravního letadla. Došlo samozřejmě ještě k dalším chybám. Všechny jsou dílem vašich lidí. Každá z těch chyb má svůj původ nikoli v mých plánech, ale ve vašich pilotech, a to musím uvést ve své zprávě Führerovi."
Göring se na něj chvíli chladně díval a potom jeho tlustý obličej zbrázdil úsměv. Naznačil Skorzenymu, aby ho následoval, a společně zamířili napříč ulicí a dál ke kraji pole, kde stále ještě doutnaly trosky obou letadel.
"Nelíbí se mi ten váš plán. Je příliš ambiciózní," řekl Göring, když k nim dorazili.
"Ano, vím, že si to myslíte," odvětil Skorzeny. Göring se rozhodně se svým názorem netajil. Ale dosud ani on, ani nikdo jiný nepřišel s žádným lepším. Tak tedy jeho plán zůstával jedinou možností jak splnit úkol, který musel být splněn. Führer si ho osobně zavolal a nařídil mu, aby našel způsob, jak zničit americký jaderný program. V okamžiku radosti – konečně zase válka! – Adolfa Hitlera ujistil, že to dokáže. Teď na něj plnou vahou doléhala tíha toho slibu a důsledky, které by mělo případné selhání.
Znenadání se ozvaly výbuchy, které vycházely odněkud ze středu pole. Rychleji než myšlenka se Skorzeny vrhl na silnici; ještě v pádu usoudil, že nějaká část jednoho z bitevníků musela zůstat neporušená a nyní se přehřála. Göring ho s bolestivým "uuuf" následoval o půl vteřiny později.
Když se konečně detonace utišily, vběhlo na pole několik mužů. Oba vstali; Göring plný bolestínského vzteku, Skorzeny šťastný a trochu překvapený, že je naživu. Po chvilce přemýšlení usoudil, že z toho nebude obviňovat nikoho ze svých lidí a že je všechno pod kontrolou. Vrátil se k záležitosti, která mu ležela na srdci.
"Před měsícem mě náš Führer osobně požádal, abych předložil plán na zničení amerických jaderných zařízení v Oak Ridge. I když máme k dispozici tak málo podrobností, je jasné, že to místo je na samostatný letecký útok prostě příliš velké. Musíme na něj navázat a udeřit na zemi. Musíme se ujistit, že budou klíčové budovy zničeny."
Neurčitě ukázal směrem k řadám budov, osvětlených nyní záplavou světla jako kdyby opuštěný koncentrační tábor byl ve skutečnosti americkou půdou.
"Vaše bombardéry dnes v noci nenesly ani bomby, výbuchy nebyly nic jiného než nálože umístěné na zemi. Nemyslím si, že by ve skutečnosti mohly zasáhnout alespoň poblíž cíle. Jediná letadla, která měla ostrou munici, byly bitevníky a ty měly zatraceně blízko k tomu, aby zabily mě a celý můj velitelský tým." Neobtěžoval se tím, aby se zmiňoval o obětech, které našly na poli smrt, ani kdo za to nese odpovědnost.
"Pořád si myslím," odpověděl Göring, "že ten úkol mohou splnit moje bombardéry samy. Jestli Speer splní ten nový plán výroby, jak slíbil, budeme mít do příštího jara čtyři stovky Messerschmittů 264E. Proč to komplikovat tím, že provedeme tenhle šílený výsadek, který nikdo nedokáže uskutečnit?"
Skorzeny nepatrně potřásl hlavou. Být prorokem vzdušných sil byla jedna věc, ale Göring, letecké eso první světové války, byl občas kvůli svému vzteku úplně slepý k požadavkům dané mise.
"Bavili jsme se o tom už předtím a Führer souhlasí se mnou," řekl Skorzeny unaveně. "Vezměme v úvahu velikost cíle náletu. Dokonce i vaše Me 264E mohou nést maximálně po pěti tisících kilogramech. Mimoto je třeba provést útok v noci. Necelá polovina bomb dopadne v okruhu pěti kilometrů od cíle náletu. Budovy v Oak Ridge jsou roztroušeny na ploše několika desítek čtverečních kilometrů. Mohli bychom úplně minout celé sekce. Speciálně opevněné cíle by mohl zničit jenom zázračný přímý zásah. Také si uvědomte, že do celkového výčtu cílů nepatří jen budovy a laboratoře, ale také lidé pracující v Oak Ridge. Potřebujeme vysadit na zemi prapor, abychom si mohli být jisti, že bude ta práce provedena důkladně. Jinak během několika týdnů, maximálně měsíců, budou zase postupovat vpřed plnou rychlostí. Britové v posledních dnech války opakovaně bombardovali Peenemünde a raketový výzkum, který tam probíhal, jen trochu pošramotili. Ale představte si, co by se stalo, kdyby byli Britové schopni vysadit prapor v okolí laboratoří a obytných čtvrtí. Dokázali by zlikvidovat naše raketové vědce a inženýry, což by zničilo celý program. Kdyby se jim podařilo zabít pouhou stovku klíčových osob – což je řekněme von Braun a jeho tým – byl by raketový program zcela ochromen. Totéž platí i v tomto případě. Přesně to bylo ve skutečnosti hlavním cílem jejich bombardování; pokusili se to provést ze vzduchu a neuspěli. Možná, že tento bod nebyl dostatečně zdůrazněn během jednání štábu."
Göring pomalu přikývl, "Pořád se mi nelíbí, co navrhujete udělat, jakmile přistanete," řekl konečně. "Tohle nejsou Rusové, víte?"
Skutečně, rozkazy, které vydá, jakmile bude na zemi, byly známy jen jemu a Hitlerovi. Skorzeny chvíli uvažoval. Nezbytně potřeboval, aby s ním tenhle muž aktivně spolupracoval. Göring musel pochopit, že samotné bombardéry nemohou ten úkol splnit.

"Myslíte vědce? Jsou to větší nepřátelé Říše než kterýkoliv voják na bitevním poli. Musíme je zabít. Zabít každého vědce v Oak Ridge, a tím zlikvidujeme i jejich jaderný program. To je důvod, proč je Führer ochoten jít do války, aby zastavil Američany dřív, než nás předběhnou ve vývoji této skutečně rozhodující zbraně."
Göring se odvrátil a zadíval se do ohně. "Stejně, tohle cvičení bylo masakr. Ať už to byla chyba kohokoliv, faktem zůstává, že vy sám jste přistál více než půl kilometru od cíle, a bylo mi řečeno, že vaše Třetí rota byla více než dva kilometry daleko. Bombardéry, tyto nové bitevníky a dopravní letadla – všechno smíchané dohromady. Když dozraje čas pro skutečnou akci, bude to chaos."
To bylo velmi pravděpodobné. Připouštěl to. Skorzeny však trpělivě pokračoval v přesvědčování. "To je důvod, proč nám dal Führer šest měsíců na přípravu. Neznamená to jen, že budou v dostatečném množství k dispozici nová letadla s dlouhým doletem, ale i to, že moji a vaši muži budou pro tuto operaci speciálně vycvičeni."
Skorzeny se na chvilku odmlčel,
"Herr Reichsmarschal, nemůžeme uspět bez vaší pomoci. Jen vy můžete prosadit nezbytnou důkladnost a kvalitu výcviku, stejně jako neomezený přísun prostředků, které budeme potřebovat, abychom mohli zasadit tuto rozhodující ránu. Bez vaší podpory tato mise selže a myslím, že není třeba dodával, že si bude Führer přát selhání vysvětlit. Pokud budeme úspěšní, jsem si jistý, že bude ve své chvále za pomoc, kterou jste nám poskytl, Führer štědrý."
Göring chvíli tiše stál a viditelně zvažoval výhody a nevýhody vzájemné spolupráce. Pokud byl Hitler tak přesvědčený, jak Skorzeny tvrdil – a Göring neměl žádný důvod tomu nevěřit –, svůj názor nijak nezmění, a neposlušnost byla nemyslitelná. Konečně znovu promluvil, "Dobrá. Budu spolupracovat – plně. Jak budeme postupovat?"
"Vím už o několika věcech, které musíme změnit," řekl Skorzeny klidně, obezřetně maskuje svůj triumf.
"Jako?"
"Budeme potřebovat více času na zemi. Dvě, možná dokonce tři hodiny. Chci zničit každou budovu, odstranit každého technika střední nebo vyšší třídy. To znamená těžkou výzbroj, zejména protitankové zbraně, abychom ulice zabezpečili tak, abychom byli schopni odrazit každý protiútok. Budeme také potřebovat držet zabezpečený okruh kolem našich odletových oblastí. To znamená světla, střední minomety a protitankové zbraně. Budeme potřebovat lepší velící kontrolu a koordinaci. Letadla budou muset trefit své zóny s naprostou přesností. Jediný způsob, jak toho dosáhnout, je zaútočit z úrovně výšky stromů, což na druhou stranu znamená intenzívní hloubkový noční trénink. Budu chtít více bombardérů…"
"Dnes v noci tady máte pěkný binec, Skorzeny," z okolní tmy se vydělil nový hlas.
Skorzeny se obrátil, a když se z mihotavých stínů vynořil SS Standartenführer Hoffbrauer, Himmlerův osobní tajemník a informátor, ztuhl. Hoffbrauer přejel pohledem celou scénu s očividným pohrdáním a otočil se zpátky ke Skorzenymu, který jeho přítomnost bral na vědomí jen ztěží.
"Mám návrh," prolomil konečně Hoffbrauer ticho.
"A ten zní?" zeptal Skorzeny zdráhavě.
"Vaši muži potřebují krveprolití."
"Dnes večer jsem jich pár ztratil," odpověděl Skorzeny chladně.
"Ale ne, tak to nemyslím. Potřebují si připomenout, co je to zabíjet. Všechny tyhle hlouposti jako pobíhání ve tmě, střílení po sobě slepými náboji; to je jako hra na ‚policajty a na zloděje'. Mohu pro vás získat několik set obyvatel jednoho z našich táborů. Můžete si je podle libosti obléct, jako Američany, Brity, vojáky, civilisty… můžeme přidat i nějaké ženy a děti, aby to bylo věrohodnější. Dejte svým mužům ostrou munici a budou mít nefalšovaný pocit zabíjení. Ujišťuji vás, že to udělá s jejich výcvikem divy. Děláme to celou dobu s některými z našich zvláštních jednotek."
"Vypadněte, sakra, z výcvikového prostoru," zavrčel Skorzeny.
Ponížený Hoffbrauer neřekl nic.
"Vypadněte odsud dřív, než vám zlámu vaz. Chce se mi z vás blít."
Göring se trochu pousmál, když se důstojník SS toporně uklonil a odkráčel s výrazem povýšené přezíravosti.
Hoffbrauer se ze všech sil snažil zakrýt svůj naprosto pochopitelný strach z toho, že by Skorzeny mohl přejít od slov k činům.
"Dnes večer jste si udělal dalšího nepřítele."
"Každý nepřítel, jako je on, je znakem cti. Jsem voják, ne řezník. Splním svůj úkol, jak Führer nařídí. Jednotky Totenkopf si mohou hrát svoje vražedné hry samy; moji muži je nepotřebují. Jsou to profesionálové, ne vraždící hrdlořezové."
"Přesto teď nacvičujete chladnokrevné zabíjení přinejmenším několika stovek amerických civilistů. Rozhodně si nedokážu představit žádný jiný způsob, jak se ujistit, že odstraníte všechny klíčové osoby."
"Civilista nebo ne, nejsou to bezbranné oběti. Jsou hrozbou pro Reich, pro její samotnou existenci. To, o čem ten dobytek mluví, je připoutání Rusů a Židů tak, aby je moji muži mohli postřílet jako kozy. Nemohu zabránit lidem jako je on, aby dál provozovali svoje záliby – ale ať se propadnu, jestli dovolím, aby tím nakazili moje muže. A pamatujte si, že nehledě na jakékoliv morální závazky je odklízení padlých obětí z operativního hlediska naprosto zbytečné!"
Pro Skorzenyho to byl nejhorší ze všech zločinů.
Göring se pousmál, "Zdá se, že začínáte měknout," řekl, předstíraje, že nevěří tomu, že by výkonnosti elitního oddílu SS mohly překážet nějaké morální zábrany. Vzhledem k tomu, že Skorzeny ani v nejmenším nepochyboval o své nemilosrdnosti, když by bylo nemilosrdnosti třeba, mířil úder do prázdna. "Jsem voják. Zabíjení v boji je moje práce. Jde mi to a ve skutečnosti mě to baví." Ohníčky, které se mu během řeči rozhořely v očích, přiměly Reichsmarschala, aby bezděky ustoupil o půl kroku zpátky.
"Ale chladnokrevná vražda pro trochu rozkoše je něco jiného."
"Nikdy jsem si nemyslel, že by vás zajímaly tak jemné morální nuance. Uvědomte si, že Himmler také plní příkazy našeho Führera."

Skorzeny na to neřekl nic. Popravdě řečeno, když o tom tak přemýšlel, spíš ho to trápilo. Pro něj byl lov, boj a zabíjení sám život. Ale neměl nic společného s takovou špínou, která si myslela, že zabíjení bezmocných vězňů je chlapská práce. Samozřejmě by to udělal, kdyby to bylo potřeba, ale na své osobní stupnici potěšení to řadil někam pod střílení v kleci uvězněných králíků. Bohužel však s příchodem míru začalo být těch, kteří si libovali ve střílení králíků, většina. Dobrá, teď, když se válka rýsuje na obzoru, si zase přijdou na své skuteční vojáci.
Ta myšlenka mu zase spravila náladu. Podíval se na Göringa a usmál se. Uvažoval o několika důležitých změnách. Nejdůležitější z nich, pro níž se rozhodl právě v tom okamžiku, nemohl v danou chvíli vyslovit nahlas; byl rozhodnut vzít nálet Göringově Luftwaffe a dát jej na starost nově utvořené divizi SS: letadla, piloti, všechno. Ať už Göring spolupracoval nebo ne, mohl se v následujících měsících začít příliš vměšovat a pravděpodobně přijít na nějaký způsob, jak celou misi narušovat. Stále ještě musel být opatrný. Musel získat úplnou kontrolu, aniž by si znepřátelil Göringa. Ten muž byl prostě příliš blízký Führerovi, než aby si mohl dovolit udělat si z něj nepřítele. Možná by to mohl být Hitlerův nápad… "Je zde jeden bod mého plánu, o kterém přemýšlím," řekl konečně Skorzeny ve snaze odvést konverzaci na potenciálně méně nebezpečnou půdu.
"Ano?"
"Tušil jsem to ještě předtím, než jsme začali, ale teď je to naprosto zřejmé: V době našeho útoku už musím být na zemi."
"Cože?"
"Jednoduše, zorganizovat velení trvá moc dlouho a dokonce i po výcviku to zabere příliš času. Mimoto probíhá celé navádění s výjimkou navigátora vedoucího letounu úplně naslepo – a v okamžiku, kdy je dovede do dané oblasti, záleží už všechno na jednotlivých pilotech, zejména pak na pilotech dopravních letadel, aby úspěšně rozpoznali své cíle. A co se toho týče, nejsme si pořád ještě jisti, jestli jsme skutečně zaměřili všechna místa; naši zpravodajové slibují, že získají informace, ale s tím já nemohu počítat. Bude miliónkrát lepší, když je velitel útoku prozkoumá zblízka ještě před samotným útokem."
"Jak?" zeptal se Göring zvědavě. "V okamžiku, kdy seskočíte, se strhne poplach."
"Já nechci seskočit. Mám v úmyslu proniknout do Ameriky celý týden před úderem na Oak Ridge, a potom jako civilista odcestovat do cílové oblasti."
Göringovi se nevěřícně rozšířily oči.
"Přemýšlejte o tom, Herr Reichsmarschal. Američané nemají žádnou představu o pořádné kontrole cestovního ruchu. Nejsou třeba žádná povolení a každý si hledí jen svého, jako kdyby ignorace potřeb národní bezpečnosti byla nějaká ctnost. A teď přemýšlejte o tomhle: Když budu řídit útok z cílové oblasti, zvítězíme."

Kapitola šestá
22. února 1946
Výcvikový tábor kdesi v Německu

Jak stál před svými muži, byl Otto Skorzeny tak šťastný, jak jen člověk jako on může být, pokud zrovna není v bitvě. Po jeho pravici stál jeho pobočník Karl Radl. Za mapou pokrývající stůl naproti němu stálo pět důstojníků z jeho úderného týmu: Hauptsturmführer Holzer a Ulrich, oba účastníci přepadení v Leningradě, jednooký Mühler, jenž se vyšplhal příčku po příčce služebním postupem a byl odborníkem na demolice, dále Richer a Lenz, kteří studovali v Americe, a tím pádem si osvojili ony speciální dovednosti, které teď potřeboval. Za ním stál zbytek jeho štábu a zástupci velitelů všech oddílů.
Stůl, který je od sebe odděloval, pokrývala značně podrobná topografická mapa. Ve stojanu byla další, na zakázku vyrobená mapa. Zobrazovala území Spojených států, Atlantik až po rovník a vlevo západní Evropu.
"Dnes ráno jsem měl schůzku s Führerem a získal jsem jeho konečný souhlas. Datum útoku bylo určeno na 21. dubna, ode dneška za padesát osm dní. Poslední dva a půl měsíce jste absolvovali tvrdý výcvik. Teď přišel čas, abyste se dozvěděli, k čemu ten výcvik byl."
Pokynul směrem k mapě ve stojanu. "Tohle je Oak Ridge ve státě Tennessee,"
Ovládnuti nelíčenou zvědavostí se jeho muži naklonili přes jasně osvětlený stůl a natahovali krky, aby lépe viděli.
"Projížděl jsem tou oblastí," zamumlal Richer, čímž prolomil vzniklé ticho. "Popravdě řečeno, tamta dívka v Nashville…" zaváhal, potom se chlapecky usmál, což jeho kamarádi považovali za trochu zarážející. Richera provázela pověst naprosto bezostyšného člověka, zejména pokud šlo o ženy. "Každopádně," pokračoval po trapné pomlce, "jsem nikdy o Oak Ridge neslyšel,"
Skorzeny přikývl, "Oficiálně toto místo neexistuje. Nenajdete ho na žádné silniční mapě, v žádném telefonním seznamu a ani v žádném zeměpisném rejstříku. Oak Ridge je jedno z nejlépe střežených tajemství Ameriky."
"Ne příliš dobře, pokud se díváme na vojenské technické plány toho místa," namítl Richer.
"Ne, odteď už ne," zlověstně prohlásil Skorzeny, "ale kvůli informacím, které leží před vámi, jsme přišli o některé z našich nejlepších agentů. Jakmile jsme se dozvěděli o jeho existenci a účelu, byla vytvořena speciální jednotka, jejímž cílem bylo odhalit co možná nejvíce podrobností o tom, co přesně se tam děje. Celé operaci byl přikládán nejvyšší stupeň důležitosti, její organizování probíhalo mimo obvyklé kanály a podléhala přímo Führerovi. V této chvíli tam operují tři naši agenti, jeden z nich je na středním stupni americké bezpečnostní hierarchie, a několik dalších v oblasti Knoxville. Máme také jednoho agenta, kterému patří malé letiště necelých šedesát kilometrů od základny. Tyto informace samozřejmě neopustí stěny této místnosti," dodal suše.
"Máme nějaké letecké snímky toho místa?" vznesl otázku Lenz.
"Ne. Žádal jsem o ně, ale nic nepřišlo," odpověděl Skorzeny. "Tím se budeme zabývat později." Potěšilo ho, že nikdo z

nich nevypadal, že by ho vystrašilo pomyšlení na operaci v území kontinentální části Spojených států. Už během výcviku jeho muži věděli, že se připravují na útok proti americké vojenské základně, ale ta mohla být kdekoliv. Teď už to věděli.
"Takže o co tam jde?" zeptal se Mühler.
"Je to hlavní americké středisko na výrobu jaderných zbraní." Skorzeny pozoroval muže, kteří stáli naproti němu. Jak očekával, jeho odpověď je nijak zvlášť nezaskočila. Jen se na něj dívali a čekali na další vysvětlení.
"Jedna atomová bombu bude mít stejný ničivý účinek jako nálet tisíce britských Lancasterů v případě, že by jejich pumy zázrakem vybuchly všechny naráz v jednom místě. Tři nebo čtyři atomové bomby by úplně zlikvidovaly Berlín. Ke zničení většiny ostatních měst by stačila jedna. Vůdce se počátkem minulého roku dozvěděl, že Američané vyvíjejí tento nový typ zbraně. Bohužel, naši plánovači původně dospěli k názoru, že je technicky nemožné vyvinout tento druh pumy v tak krátkém časovém úseku. Zdá se, že udělali chybu. My se teď ze všech sil snažíme, abychom ji napravili, ale ta štvanice bude dlouhá, a tohle je skutečně velmi důležitý hon. Pokud Američané budou mít bombu jako první, dokážete si snadno představit, jakou katastrofu to pro Říši bude znamenat."
Teď mu věnovali pozornost.
"Naším úkolem je zničit Oak Ridge. Pánové, sledujte mě: jen pokud uspějeme, mohl by mít Reich tu zbraň dříve než Amerika. Takže osud Třetí říše je v našich rukách. Opravdu nepřeháním." Na chvíli se odmlčel, a potom dodal: "Naše mise bude koordinována s frontálním útokem na Anglii. Načasování tohoto útoku záleží na potřebách naší operace. A víc než to, Führer mě ujistil, že pokud by to naše mise nezbytně nevyžadovala, k žádnému útoku na Anglii by nedošlo. Také vezměte v úvahu, že pokud neuspějeme, bude situace horší, mnohem horší, než kdybychom se o to nepokusili. Pokud neuspějeme, naše vlast bude muset čelit rozlícené Americe, která bude jako jediná vlastnit rozhodující zbraň. Jestli zklameme, Říše padne. Nesmíme zklamat!"
Odmlčel se a pozoroval své uchvácené posluchače.
"Nezklameme!"
S mírnou úlevou Skorzeny kývl na jediného civilistu v místnosti a pohybem ruky ho vyzval, aby šel ke stolu. Muž, který se postavil vedle Skorzenyho, byl hubený a nosil brýle. Měl prořídlé vlasy a na sobě dvouřadové sako, které vyšlo již před několika lety z módy. Na vestě mu ulpěl popel z cigaret.
"Pánové, představuji vám profesora doktora Friedricha von Schillera. Je tady proto, aby nás informoval o cíli naší mise. Plánování operace se účastnil od samého počátku a ví lépe než kdokoliv jiný, co je potřeba k tomu, aby byla naše mise na Oak Ridge úspěšná, takže jeho slovům věnujte pozornost."
V jejich úsměvech bylo mírné pohrdání, usmívali se tak, jak se muži jako byli oni usmívají na akademiky. Důstojníci se dívali na Schillera jako by to byl profesor, který omylem vešel do jiné posluchárny. Jejich postoj se ale naprosto změnil, když se naklonil přes stůl a jejich upřený pohled opětoval. Zjevně ani v nejmenším nepochyboval o tom, že je v místnosti právem – zatímco oni jsou v jeho očích skupinka studentů, kterým hrozí propadnutí u neočekávané zkoušky. Patrně zažil některou z bitev během velké války. Tihle vlci v lidské podobě ho samozřejmě ani v nejmenším neznervózňovali, což byl pravděpodobně i důvod, proč byl vybrán jako jejich instruktor.
Začal mluvit. "Poslouchejte pozorně. Ale i tak to bude pro vás těžko pochopitelné." Jakmile začal bez dalších úvodů mluvit dál, zbývající úsměvy zvadly a zmizely. "Na konci roku 1941 byl prezident Roosevelt informován týmem fyziků, že by bylo možné vyrobit atomovou bombu. Výzkum a vývoj této zbraně začal krátce poté, ale v letech 1942 až 1944 mu bylo s ohledem na válku s Japonskem věnováno jen málo pozornosti. O této válce totiž věděli, že skončí dřív, než se jim podaří bombu vyvinout. Nicméně s blížícím se mírem přišla i nová vláda a na tomto programu s krycím jménem Manhattan se začalo horečně pracovat. V současné době se Američané tomuto programu věnují na dvou místech. Jedno je v Novém Mexiku, kde technický tým v současné době vyvíjí mechanismus bomby. Druhé středisko je tady," – ukázal na místo na mapě kovovým ukazovátkem jako by to byla vycházková hůlka, " v Oak Ridge. Třetí je ve výstavbě ve státě Washington, ale nebude dokončeno dřív než za dalších dvanáct až osmnáct měsíců."
"Jak jsme se o tom všem dozvěděli?" zeptal se Richer.
Profesor se na něj nechápavě podíval.
"Do toho vám nic není," vložil se do rozhovoru Skorzeny. "Teď buďte zticha a poslouchejte."
Schiller na Skorzenyho poznámku souhlasně přikývl, a potom pokračoval, "Váš výcvik byl zaměřen na zničení Oak Ridge a tří klíčových průmyslových středisek v okolí města." Naklonil se ještě dál nad mapu a doprovázel svůj výklad poklepáváním na místa, o kterých mluvil, "Dělníci, kterých je skoro sedmdesát pět tisíc, jsou ubytováni přímo ve městě. Většinou jsou to příslušníci bezpečnostních složek nebo nekvalifikovaní, popřípadě málo kvalifikovaní dělníci, ale přinejmenším šest až osm tisíc z nich jsou technici, inženýři, vědci nejrůznějších úrovní a konstruktéři. Ta další tři místa, ležící západně a jižně od města v oddělených hlídaných oblastech, mají krycí jména "Y-12", ťuk, "K-25", ťuk, "a X-10", ťuk. Všechna tato tři místa mají za úkol vyrábět obohacený izotop uranu 235 a plutonium, které představují hlavní třaskaviny pro atomovou bombu. Ačkoliv proces výroby ve skutečnosti probíhá ve značném rozsahu, skutečné množství potřebného materiálu je nepatrné. Plutonium nebo uran, kterých je zapotřebí ke zničení středně velkého města jako je Stuttgart, byste mohli vzít do jedné ruky."
Schiller ukázal na středisko K-25. "Tato budova, která má paradoxně tvar písmene U, měří z jednoho konce na druhý přes pět set metrů. Zařízení v ní umístěná extrahují z uranové rudy speciální izotop U 235 chemickým procesem známým jako difúze plynů. V Y-12, nacházejícím se jen jeden a půl kilometru jižně od obytných čtvrtí, se také zabývají získáváním izotopu U 235, ovšem za použití naprosto odlišné technologie nazývané magnetická separace. Američané si zjevně nebyli jistí, který z těchto výrobních procesů – pokud vůbec některý – bude funkční, a proto navrhli a vybudovali obě zařízení současně. Jak se ukázalo, jsou funkční obě metody. Konečně, ve středisku X-10 se nachází zvláštní typ atomového reaktoru, ve kterém probíhá transmutace běžně se vyskytující formy uranu U 238 na

čisté plutonium, o kterém se domníváme, ale nejsme si tím jisti, že se dá stejně dobře jako U 235 použít na výrobu bomb."
Profesor si všiml, že jeho posluchači ztrácejí zájem. Snažili se ze všech sil sledovat jeho výklad, ale byli to – vojáci.
"Tím se teď nezatěžujte. Pochopíte, co je třeba, až to budete potřebovat. Mým úkolem je vyložit vám to tak, abyste pochopili, co a koho je životně důležité zlikvidovat, až se ocitnete na půdě Oak Ridge." Jeho posluchači se začali tvářit spokojeněji. Zabíjet lidi a něco ničit bylo to, čemu rozuměli velmi dobře.
Poté, co naslouchající alespoň takto uspokojil, pokračoval, "Ty z vás, kteří budou přiděleni k útoku na továrny, budou po celou dobu operace provázet moji asistenti, kteří vám určí, jaké přístroje a dokumenty je lepší odnést než jenom zničit, a budou vám pomáhat při demolicích. Chtěl bych tady ještě dodat, že zatímco uran a zejména pak plutonium nejsou nijak zvlášť nebezpečné, můžete je poměrně bezpečně vzít do ruky, některé látky, které jsou nutné k získání izotopu U 235 a k přeměně U 238 na plutonium, by vás mohly zabít během krátké doby. V první řadě jde o jedovaté plyny, to především, a zadruhé jde o kontaminovaný prach, který vyzařuje zhoubné záření. Takže pozorně poslouchejte instrukce svých poradců, abyste přesně věděli, jak si máte počínat při demo-"
"Tato informace není určená pro mužstvo," skočil mu z ničeho nic velitelským hlasem do řeči Skorzeny. "Opakuji: v této chvíli se ani útržky těchto informací nesmějí dostat za stěny této místnosti. Rozhodnu později, co konkrétně se moji muži dozví, a kdy se to dozví. Až do té doby, jak už jsem vám řekl, se o téhle věci ani v nejmenším nezmiňujte. Prosím pokračujte, pane profesore."
Přesto, že se už vzpamatoval z prvního momentu překvapení z hrubého přerušení, potřeboval profesor ještě chvíli na to, aby byl schopen navázat na proud svých myšlenek. Schiller nebyl zbabělec, ale Skorzeny byl… Skorzeny. Po krátké chvíli, během které si rovnal v hlavě myšlenky, se Schiller vrátil ke svému profesorskému vystupování. Jak pokračoval ve výkladu, jeho zápal se stupňoval. "Úspěch této mise bude znamenat nejen zničení oněch zařízení, ale také zamoření celé oblasti do takové míry, že bude trvat měsíce, patrně i celé roky, než bude možné je znovu začít využívat. Ochromí to celý americký jaderný program. Německo se tak dostane na první místo v oblasti atomového výzkumu a slibuji vám, že to bude znamenat konec války jednou provždy. Naše otčina bude jediný a konečný vítěz. Jak předpověděl náš Führer, naše Říše skutečně přetrvá tisíc let!"
Skorzeny sdílel pýchu a potlačované vzrušení, kterými se zachvíval Schillerův hlas. Navštívil německé závody ukryté nedaleko polsko-ukrajinské hranice a viděl horečnou snahu, s níž se zoufale snažili dohnat Ameriku. Nikdo jiný zapojený do tohoto projektu – kromě Schillera a jeho pěti asistentů – nevěděl, že za necelé dva měsíce to budou Američané, kdo se bude zoufale snažit tohoto závodu byť jen účastnit.
"Děkuji vám, profesore Schillere," vložil se do jednání Skorzeny a znovu převzal kontrolu situace do svých rukou. "Pan profesor bude později, až budou stanoveny směry útoků, k nimž budete přiděleni, každého z vás instruovat a přidělí každému z vás jednoho ze svých specialistů, kteří se společně s vámi od této chvíle budou účastnit výcviku. Ohledně toho, co má být zničeno, co vyfotografováno a co je možné odnést s sebou, se podřídíte rozhodnutí vám přidělených odborníků. Uděláte také všechno pro to, aby se sami během výcviku nezabili. A teď ke konkrétnímu plánu útoku," pokračoval, "Naše celková síla bude čítat sto sedmdesát nových bombardérů Me 264E. Sto čtyřicet z nich budou standardní bombardéry. Ostatní nám poslouží jako přepravní a tankovací letadla a jako bitevníky. Právě díky nové prodloužené verzi Me 264E je možné nálet provést," pokračoval dál Skorzeny, "ale dokonce i s nimi by pokus uskutečnit nálet přímo z Evropy kapacitu nákladového prostoru omezil natolik, že by celý útok ztratil smysl. A proto využijeme Francouzi držený ostrov Martinik," mávl rukou směrem k mapě na stojanu, který měl přímo za zády, "pro mezipřistání. Je zřejmé, že původně měla základna na Martiniku plnit funkci dýky namířené na jejich Panamský průplav, která měla být nebo nebýt použita podle toho, jak Führer rozhodne, ale našim účelům poslouží velmi dobře. Nebylo to od našich francouzských spojenců hezké, že ji tam pro nás vybudovali?" Skupina mužů se zachechtala společně se Skorzenym. "Jakmile naše letadla přistanou, okamžitě doplní palivo a znovu vzlétnou. Bude nás doprovázet dalších třicet Me 264, ale ty nejsou součástí naší mise. To je vše, co o nich potřebujete vědět."
Skorzeny si vzal ukazovátko a načrtl trasu letu. "Na území Spojených států pronikneme v nízké letové hladině podél Mexického zálivu, tady, asi sedm set kilometrů poletíme přímo do vnitrozemí. Od tohoto místa budeme dál pokračovat v jedné lineární formaci až k městu Knoxville, kde se rozdělíme na oddělené útočné formace a zahájíme konečnou fázi letu do cílové oblasti. Doletíme nad říčku Clinch a ta nás dovede až k cíli. V té chvíli se Me 264 zkonstruované jako bombardéry oddělí a vytvoří čtyři útočné letky. První skupina třiceti bombardérů zaútočí na hlavní budovu K-25. Druhá skupina o třiceti letadlech udeří na Y-12 a třetí skupina o počtu šedesáti strojů zaútočí na město Oak Ridge. Zaměří se na hlavní sídlo bezpečnostních sil a na obytnou část, kde se s největší pravděpodobností budou zdržovat ti nejvýše postavení. Čtvrtá skupina dvaceti bombardérů bude v záloze, budou přelétávat sem tam nad cílovou oblastí a zajistí dodatečné operace, pokud to bude nutné. Navíc s nimi poletí dalších dvacet Me 264 zkonstruovaných jako bitevníky. Deset z nich zaútočí na vedlejší cíle v Oak Ridge a deset zůstane v záloze." Skorzeny vzhlédl od mapy a usmál se. "Teď k naší práci. Náš útočný tým se bude přepravovat na palubě deseti bombardérů uzpůsobených pro přepravu, čtyřicet mužů s výzbrojí na jedno letadlo. Holzere, dvě letadla s vašimi muži se připojí ke skupině bombardérů určených k likvidaci K-25. Ulrichu, dva stroje s vašimi lidmi se přidají ke skupině, která zaútočí na Y-12."
Skorzeny kývl na svého nejstaršího přítele, jemuž důvěřoval nejvíce ze všech. "Karle, ty a tvých osmdesát mužů bylo vybráno pro útok na X-10, kde je ten atomový reaktor. Mühlere, vy budete Karlovým zástupcem. S ohledem na účel, kterému slouží, byl reaktor asi postaven tak, že je docela dobře možné předpokládat nějaké další opevnění. První útok bombardérů by ho nemusel poškodit, ale jen pohřbít v sutinách, čímž by byl k němu znemožněn přístup. To je ona časová překážka, kterou před nás postavila americká armáda."
Skorzeny si dopřál pauzu, během které se jemu podřízení velitelé servilně uchechtli jeho vtípku, a potom pokračoval, "S ohledem na to, že počáteční oslabení nepřátelských pozic by mohlo nadělat víc škody než užitku, tvoje skupina jako

jediná musí zasáhnout dřív, než dojde k útoku bombardérů. Dorazíte na místo o pět minut dřív než ostatní. Pokud všechno půjde dobře, měli byste mít výhodu naprostého překvapení a měli by klást jen zanedbatelný odpor – což je nutný předpoklad vzhledem k tomu, že je životně důležité, aby byl reaktor nadobro a úplně zničen. S ohledem na to, že je vaše poslání velmi důležité, bude vaším poradcem dr. Schiller osobně a následně vás v celém rozsahu seznámí s tím, co máte hledat, a jak přesně máte poté postupovat, do té míry, jak je jen možné daný postup specifikovat, aniž byste ve skutečnosti reaktor předtím viděli." Takže Schiller bude se skupinou až do úplného konce. Muži se dívali na prošedivělého profesora s nově nabytým respektem. Byl to muž skoro ve středních letech a zjevně měl jako vědec velkou cenu, takže se mohl téhle povinnosti docela dobře vyhnout. "Budeme se zvlášť usilovně snažit, abychom vás uchovali naživu, Herr Professor." pronesl Mühler a doprovodil svou poznámku přátelským smíchem, ke kterému se Skorzeny a ostatní přidali.
"Prosím vás o to. Mám značnou cenu a jsem dost křehký," řekl profesor a na další výbuch smíchu jen tupě zíral.
Skorzeny se s úsměvem vrátil k podstatě věci.
"Během odchodu z oblasti tam povoláte letadla ze zálohy, která udělají poslední tečku za naší misí. Naplánoval jsem útoky na pozemní cíle, takže pokud při cestě tam přijdeme o letadlo, polovina skupiny bude stále ještě schopna splnit svůj úkol. Pokud bychom přišli o obě letadla určená k likvidaci některého z cílů, převelíme tam jedno z letadel určených k útoku na ty zbývající. Ve tvém případě, Karle, pokud tvoje skupina přijde byť jen o jedno letadlo, bude tobě nebo Mühlerovi, podle toho, kdo z vás bude naživu, přiděleno další."
Skorzeny se znovu na okamžik odmlčel, tentokrát s tajuplným výrazem ve tváři, který se k němu nehodil, "Zbývajících sto šedesát mužů pod velením Richera a Lenze provede výsadek nad městem." Skorzeny se na oba muže tázavě zadíval. "Vaši muži budou oblečeni v uniformách americké vojenské policie. Jejich úkolem bude zabít co nejvíce techniků a vědců. Obdržíte zvětšené výřezy z této mapy, na nichž bude zakreslená každá jednotlivá budova. Domy označené jako jednotky E a F, které se nacházejí nejblíže centru města, jsou určené pro důležité osoby. Očekávám, že každou z těchto budov poctíte svou návštěvou. Nikdo nesmí zůstat naživu."
"Včetně dětí?" zeptal se Lenz tiše.
Skorzeny zaváhal.
"Pokud se vám připletou do cesty, tak neváhejte. Führer nařídil, že musíme uspět bez ohledu na to, jak obtížný je náš úkol."
Lenz pomalu přikývl,
"A co se mě týká, já už budu na místě. Budu řídit celý útok od okamžiku, kdy začne."
Muži shromáždění kolem stolu v úžasu zírali na Skorzenyho.
Usmál se.
"Týden před útokem budu v blízkosti Oak Ridge společně se svými muži, abychom udělali konečnou obhlídku našeho cíle. Informace k nám z Oak Ridge proudí příliš pomalu a něco životně důležitého by se mohlo změnit. Odklad na poslední chvíli by znamenal katastrofu. Akci nemůžeme odložit, ať se děje cokoliv. Tento útok je jen jednou ze součástí mnohem dalekosáhlejšího plánu. Musíme zaútočit dokonce i v případě, že viditelnost nad cílem bude nulová. To znamená, že tam někdo musí být už předem."
"A já s tebou nepojedu?" zeptal se Karl.
"Karle, ty budeš mít na povel útočnou jednotku až do té doby, než se setkáme." Skorzeny kývl hlavou směrem k bělovlasému důstojníkovi s poznamenaným obličejem. "Hans půjde se mnou společně s dalšími osmi muži. Pokud by se mi něco stalo, Hans převezme velení ve skupině, dokud nepřistaneš – a od té doby bude poslouchat tvé rozkazy."
Karl se neochotně otočil, aby vzal Hanse na vědomí, jako by ten muž obdržel cenu, po které on sám toužil. Hans roztáhl ústa do širokého šklebu. Jeho pošramocený obličej zářil neskrývanou radostí.
Skorzeny si uvědomil, že pravděpodobnost úspěchu celé akce z velké části závisí na tom, že Karl svou roli přijme. Mimoto mu ale bylo jasné, jak se asi v tuto chvíli jeho přítel musí cítit. "Karle, potřebuju tě v úderné jednotce, abych měl jistotu, že reaktor bude zničen. Navíc, pokud by se mi mělo něco stát, jsi jediný, kdo může zajistit, aby byl náš úkol provedený tak, jako bych po celou dobu vydával rozkazy já."
Skorzeny se znovu odmlčel, díval se na své muže, na jednoho po druhém. "V tom je naše jediná šance. Den poté, co vypukne tahle válka, bude na ochranu toho střediska nasazeno tisíc stíhaček a jakýkoliv průnik bude nemožný. Tenhle útok bude podobný leningradskému únosu a překvapení, které jsme chystali pro Stalina. Operace bude pokračovat bez ohledu na počasí nebo na to, zda o nás Američané vědí nebo ne.
Během několika následujících dnů s každým z vás proberu nejrůznější možné varianty. Pokud všechno půjde podle plánu, budu na palubě lehkého letadla nad základnou tak blízko administrativní oblasti, jak jen to bude možné. Letadla nás vyzvednou z tohoto nového letiště," ukázal na to místo ukazovátkem, "jihovýchodně od administrativní oblasti. Obsadí ho četa z Lenzova týmu podporovaná dvěma bitevníky. Jakmile bude letiště zabezpečeno, ta samá dopravní letadla, která vás tam dopraví, přistanou a odletí s námi. Až dokončíte svůj úkol, zabavíte auta a přesunete se na předem určené místo. Pokud zbude čas, budeme pokračovat v útoku na město a odstraníme tolik lidí, kolik jen bude možné. Společně s Lenzovými muži shodíme i protitankové zbraně, abychom zajistili hlavní přístupové cesty k našemu letišti.
Holzere, ty budeš od shromaždiště nejdál, přes patnáct kilometrů. Richere, Lenzi, vaši muži mají na starosti většinu území mezi administrativními budovami a obytnou částí města. Budete muset obstarat více než tisíc budov."
"Existuje nějaká možnost, že by jejich bezpečnostní složky byly natolik silné, aby nás zastavily?" zeptal se Richer.
"Není jich mnoho, soustředili se na zabezpečení proti špionáži a sabotáži. To nejhorší, o čem uvažovali, byla malá skupinka, jejímž cílem je reaktor. Kombinace bitevníků a protitankových jednotek by měla být víc než dostačující."
Skorzeny se na chvíli odmlčel, "Samozřejmě že všichni víme, že při operacích, jako je tato, není jisté vůbec nic. Ale i

kdyby se Američané najednou změnili v supermany, nebo kdyby neuvěřitelnou shodou náhod v blízkém okolí probíhalo vojenské cvičení, uvědomte si tohle: každý z deseti bombardérů operujících v záloze ponese na palubě pět tisíc kilogramů želatinovaného benzínu. Stačí útok jednoho letadla a půlkilometrová oblast se změní v peklo. Kdyby tam někde probíhalo vojenské cvičení, budou tato letadla odvelena, aby si s tím poradila."
"A co odpor ze strany civilistů?" zeptal se Karl, "Pochopil jsem, že většina Američanů má zbraň a ví, jak se s ní zachází."
Skorzeny zavrtěl hlavou a zasmál se. "Možná v jiných částech země, ale Oak Ridge je výjimka. Tohle středisko spadá pod federální vládu a ta ho spravuje svým typickým byrokratickým způsobem. Dokonce vyhlásila, že v Oak Ridge nikdo nesmí vlastnit střelnou zbraň. Kdyby tomu tak nebylo, značně by to náš úkol zkomplikovalo."
Richer se posměšně zasmál, "Už se nemůžu dočkat, až potkám některýho z těch namyšlenejch starejch dobrejch jižanskejch chlapců. Beze zbraní budou jako králíci, co jen čekaj na to, až je někdo odstřelí," Richer je prostě Richer a Skorzenyho zajímalo, jestli náhodou s některým z těch starých dobrých hochů nemá nějakou nepříjemnou zkušenost. Ta holka z Nashville…
Navenek jen souhlasně přikývl a pokračoval. "Richere, Lenzi. Značná část vašeho úkolu spočívá v tom, že to tam srovnáte se zemí a podpálíte. Váš úkol je prostý – zajistíte, aby nikdo, kdo by mohl být vědec, technik, inženýr nebo konstruktér, nepřežil."
"Existuje taková věc, a tou jsou vědecké pracovnice," poznamenal Richer mírně. "Mladé vědecké pracovnice."
Skorzeny s ním mluvil jako s dítětem. "Ano, Richere, budou tam mladé vědecké pracovnice. A ty máš zastřelit kohokoliv, ať to bude žena nebo vědecký pracovník. Ale nezabývej se jimi moc dlouho, a nedávej jim přednost před starými, tlustými chlapy, kteří jsou mnohem pravděpodobněji důležitější."
"To samozřejmě ne, Herr Oberführer," odpověděl Richer nevinně.
"Abych pokračoval. Seskočíte do cílové oblasti oblečeni do uniforem americké vojenské policie, což vám umožní udělat co největší možný zmatek. Pokud byste neměli příležitost nahnat je dohromady a vytáhnout je z jejich úkrytů, prostě zastřelte každého, koho uvidíte. Máme seznam několika lidí, o kterých si chceme být jisti, že zmizeli. Snažte se je najít a poté zlikvidovat."
"Vypadá to, že všechna sranda připadne jim," vložil se do debaty Mühler.
"V těch třech průmyslových střediscích toho budete mít pro pobavení až až," sliboval Skorzeny. "Ty provozy běží 24 hodin denně, sedm dní v týdnu. Ve dvou hlavních továrnách budou v době zahájení leteckého útoku tisíce lidí. Kromě toho, že se postaráte o to, aby ty továrny byly zničeny, zlikvidujete každého, kdo přežije a koho se vám podaří najít. Mühlere, já vím, co považuješ za zábavné," dodal Skorzeny. "Prostě se ujisti, že vyhodíte do vzduchu reaktor. Udělejte to pořádně a uvidíte, že ta zkáza kolem bude tisíckrát větší, než se vám kdy zdálo."
"Dokonce větší než mosty v Leningradu?"
"Mnohem větší," ubezpečoval ho Skorzeny a Mühler se konečně usmál.
Na rozdíl od Richera nebyl jen sadistický zabiják, který dává přednost mladým dívkám: toužil po ničení. Zabíjení se mu sice líbilo, ale vůbec se nedalo srovnávat s potěšením, které ho naplňovalo, když se díval na čadící ruiny mrtvého města, mrtvého, protože se o to on sám postaral.
"A co dolet našich letadel?" zeptal se Karl, "I když odstartujeme z Martiniku je to sakra dlouhá štreka, nemluvě o návratu na základnu."
"Me 264E má maximální dolet patnáct tisíc kilometrů. Dopraví nás z Martiniku do Oak Ridge a odtamtud ještě zpátky do Německa. A co se týče bombardérů, ty ponesou těžší náklad a tím se zkrátí jejich dolet. Proto letka bombardérů opustí cílovou oblast směrem na východ, pak se stočí směrem k Bermudám, které budou, do doby než přistanou, v našich rukách. Samozřejmě, že ne celé souostroví, ale letiště a jeho nejbližší okolí. Letadla přistanou a doplní palivo. Kdyby se Bermudy nepodařilo obsadit, posádky bombardérů se katapultují a budou vyzvednuty předsunutými ponorkami."
"Co na tohle říkal Göring?" zeptal se se smíchem Karl.
"Nebyl nadšený. Pokud by se nám nepodařilo obsadit Bermudy, ztratíme první den války přes polovinu nových bombardérů s dlouhým doletem. Bylo by dost zlé, kdyby k tomu došlo, ale náš úkol je cennější, než jakékoliv množství Me 264."
"A co my?" přerušil ho Richer. "Jaký je únikový plán? Zabavené letiště je příliš krátké."
"Přepravní letadla budou vybavena pomocnými startovacími raketami, aby mohla vzlétnout. Za předpokladu, že start přežijeme, poletíme nízko, velmi nízko, přes hory, a pak směrem k pobřeží těsně nad korunami stromů. Stíhačky ze základen od Washingtonu až po Floridu budou mít pohotovost, ale pokud budeme mít štěstí, vrhnou se na bombardéry. Jakmile se dostaneme za pobřeží, zvedneme se výš a nad Atlantikem si dáme rande s tankovacími letouny. Pokud bychom se s nimi minuli, nebo kdyby měly nějaké problémy, doletíme i bez natankování," dodal Skorzeny obezřetně, "ale přistaneme s úplně suchou nádrží."
"Nebo se při přistání rozmlátíme na kaši," podotkl Karl tiše. "Malá šance na úspěch. Původně jsem měl dojem, že plánujeme něco blíž, v Grónsku například."
Skorzeny se zasmál, "Samozřejmě, že vyhlídky na úspěch nejsou velké. Kdyby byly, tak by tento úkol dostal někdo jiný. Vzpomínáte si, když jsem poprvé navrhl unést Koněva z Leningradu? Říkali, že je to sebevražda. A co se týče plánu zabít Stalina, všichni jsme věděli, že se s největší pravděpodobností už zpátky nedostaneme. Bez ohledu na to, jakou máme naději na úspěch, to uděláme, a uspějeme. A až se vrátíme, Führer nás přivítá jako hrdiny. Pokud se vrátíme. Jestli si někdo z vás myslí, že Říše za toto riziko nestojí, ať mi to řekne hned. Máte moje slovo, že se to za zdmi této místnosti nikdo nedoví. Takový člověk bude jednoduše odvelen, protože se ukázalo, že není pro tento úkol tím pravým, a do konce života bude žít se svým rozhodnutím."
Skorzeny se rozhlédl po místnosti. "Tak do toho! Co si vyberete? Dlouhý život nebo slávu?"

Nikdo neřekl ani slovo, ale bystrý pozorovatel by si mohl všimnout, že se v Karlově zahanbujícím vystoupení objevil záblesk výsměchu.

Kapitola sedmá
10. března
Washington D. C.

Cestou od svého starého předválečného Studebakeru přes parkoviště před Pentagonem se James Martel zastavil, aby se nadechl mrazivého vzduchu. Byl to jeden z těch dnů, kvůli kterým patřilo jaro k jeho nejoblíbenějším ročním obdobím, den, který osvěžoval tělo i duši, a… Martel se ze všech sil snažil setřást ze sebe dlouhou zimní depresi. Týdny strávené ve vazbě ho stále pronásledovaly.
Milost, kterou konečně dostal, byla dost absurdní: advokát námořnictva, kterého ani neznal, ho informoval o výsledku šetření FBI, které došlo k závěru, že to, z čeho byl obviněn, nespáchal. Ať už to bylo cokoli. Jak se ukázalo, právník mu však nebyl schopen říci, komu či jakému oddělení by měl adresovat svou žádost o rehabilitaci. Ani se nesměl vrátit ke své staré práci: "Příliš riskantní," oznámil mu advokát.
"Pro mě nebo pro Spojené státy?" zeptal se klidně.
"Pravděpodobně pro obě strany," zněla předem naučená odpověď.
Jeho nová práce připomínala očistec, ne přímo peklo, ale rozhodně to nebylo ani nebe. Martel prošel hlavní branou do Pentagonu jako jeden z ranního davu a mávl průkazkou směrem k ostraze. Potom prošel spletí širokých chodeb a konečně zabočil k těsnému shluku malých kanceláří, jež byly domovem pododdělení pododdělení operací v Číně. Jeho prací bylo zjišťování, které dodávky nedorazily na místo určení.
Zdvořile kývl na pozdrav civilní sekretářce, která pracovala pro něj a čtyři další zaměstnance. Vyzvedl si poštu a vešel do kanceláře. Opět musel bojovat sám se sebou, aby nepráskl dveřmi tak, až by se z nich vysypalo sklo.
Usadil se za stůl a rozhlédl se kolem po čtyřech holých stěnách. FBI připustila, že je nevinný, ale než by uznala, že se zmýlila, to by se dřív všichni museli smažit v pekle. Od té doby, co byl očištěn a jeho spolehlivost byla opět nadevši pochybnost, námořnictvo prostě nevědělo, co si s ním má počít. Takže ho přidělili k podřadné práci, kterou by docela dobře zvládla i cvičená opice vyzbrojená gumovým razítkem.
Věděl, že ze všeho nejlepší by bylo řídit se otcovou radou a nedělat nic – ale jak dlouho? Tohle se mohlo táhnout donekonečna. Malá poznámka připojená k jeho papírům ho mohla pohřbít na celou dobu jeho setrvání u námořnictva. Naproti tomu však měl pocit, že dalších šest měsíců – nebo šest týdnů – práce za zapomenutým stolem v zapomenuté chodbě Pentagonu ho přivede k šílenství. Odchod mu čím dál tím víc připadal jako nejlepší řešení.
Wayne Mason se vrátil v lednu z Berlína a teď dělal o patro výš. Jeho práce byla mnohem zajímavější než Jimova, alespoň pokud člověk rád studuje zrnité fotografie německých letadel a významných osob. Přesto s Jimem už nejednou mluvil o rezignaci a o tom, že zamíří zpátky do Tichomoří a začne provozovat leteckou dopravu s hydroplánem. Mason zpočátku usiloval o to, aby mohl po válce zůstat v činné službě, ale když zjistil, že mu nedovolí létat – dobrá, radši než státním úředníkem bude soukromým pilotem.
Jim se probíral stohem dopisů; většinu pošty z Dálného východu představovaly stížnosti na zásilky, které měly dorazit už před šesti měsíci.
Napadlo ho, že Jennifer měla pravdu. Jejich manželství bylo něco, o čem si zakázal přemýšlet. Ale během této nucené nečinnosti, zvláště když se zdálo, že ztratil Betty, bylo těžké udržet si staré vzpomínky od těla. Byla to chyba od samého začátku – ale určitou dobu nádherná. Jejich manželství stěží přežilo dva a půl roku, které strávil v Tichomoří, většinou na moři. Když jí pak oznámil své jmenování do Berlína, které s manželkou nepočítalo, byl konec. Románek a poté manželství s pilotem pro ni nebylo to, co čekala. Ironické na tom bylo, že se obratem vdala za jiného pilota. Náhle si Jim uvědomil, že když přemýšlí o novém manželském dobrodružství své bývalé, necítí vůbec nic. V noci, kdy se to poprvé dověděl, ve svém pokoji vypil skoro celou láhev vodky. Díky Betty, která si ve své srdečné starostlivosti jeho melancholie všimla, a alkoholem rozdrážděným smyslům si poprvé uvědomil, že se na něj nedívá jen jako na člověka, jemuž musí jen uspořádávat pracovní program. Jim se při té vzpomínce usmál. Jenom někdo, kdo ho měl vážně rád, mohl ten den přehlížet jeho protivné chování.
Co se jeho týče, až do toho dne o ní uvažoval jen jako o krásné mladé ženě, která mrhá svým talentem na to, že vodí jeho, Acrese, Masona a pár dalších za ručičku. Mohla dostat práci na dobrém místě, jako třeba…
Prokousal se až na konec hromady – na dně byla čistá krémově zbarvená obálka bez zpáteční adresy.
Podíval se na ni zblízka. Známka s portrétem Hanse Christiana Andersena, orazítkovaná v Kodani 26. února, před dvanácti dny.
Kdyby potřeboval nějaký důkaz, že už mu FBI nevěnuje tak velkou pozornost, mohla by mu ta neporušená obálka docela dobře posloužit… Zadíval se na ni ještě pozorněji. Žádné stopy, že by si s ní někdo hrál… roztrhl ji a rozprostřel jediný list papíru, který z obálky vypadl, na stole. Okamžitě poznal rukopis, což nebylo vůbec překvapující, protože Willi nebyl jen jeho bratranec, ale také spojka.
Přečetl dopis jednou, podruhé, potom se obrátil k psacímu stroji a přeložil jej do angličtiny.
Jenom pár slov, starý příteli. Zdejší zima byla bezútěšná, noci dlouhé a chladné. Polární záře každou noc naplňuje oblohu svým světlem. S nadcházejícím jarem bude možná polární záře severských bohů jasnější než kdy jindy. Dej mi vědět, až ji uvidíš tam, kde žiješ. Opožděně jsem v sobě objevil zájem o tyto věci a myslím si, že ty ho najdeš také, až je spatříš.
Řekni otci, že jsem se na něj ptal. Možná, až přijde jaro, budete oba moci přijet do Anglie, kde se s vámi já a moji přátelé

snad setkáme. Nebo bychom snad mohli přijet do Manhattanu, jak jsem vždycky snil.
Vytáhl překlad z psacího stroje a znovu se nad ním zamyslel. Nemůže být pochyb. Chystala se nějaká záhadná akce. Očekávej ji "na jaře". Ale v Manhattanu? Nálet bombardérů na Manhattan? Co to má sakra znamenat? "Neblázni," zamumlal si pro sebe.
Manhattan. Proč se to slovo pořád objevuje? Zapátral v paměti, ale na nic nepřišel. Zkoumal ten dopis, četl ho znovu a znovu, jako by v něm byla ukrytá zenová hádanka. Muselo to být varování před útokem, ale kdy a kde k němu mělo dojít? Jim rychle napsal další dvě kopie dopisu, jednu v němčině a další v angličtině. Kopie psaná v němčině putovala do jeho stolu. Originál a první překlad zastrčil do jedné náprsní kapsy, druhý překlad do druhé. Nastal čas vyrazit.
"Kapitáne Martele, nezapomeňte dnes dopoledne v deset na schůzku s kapitánem Broderickem."
Když Jim zavíral dveře, usmál se na sekretářku. K čertu s Broderickem!
Rychle prošel chodbou až k širokému odpočívadlu a pustil se po schodech dolů. O čtyři odpočívadla níže, dvě patra pod zemí, se nacházela hlavní kancelář vojenské výzvědné služby.
Když tam konečně došel, na okamžik se zarazil, aby si utřídil myšlenky. Zadíval se na svůj nejasný obraz ve skle dveří, narovnal si kravatu a vešel dovnitř.
Příslušník vojenské policie u vchodu vzhlédl.
"Mohu vám pomoci, pane?"
"Chtěl bych ke generálovi Acresovi."
"Máte domluvenou schůzku, pane?"
"Ne. Jenom mu řekněte, že se s ním chce setkat korvetní kapitán Martel,"
Zdálo se mu, že seržant váhá. Martel věděl, že ten muž nemá ani zdání, kdo je, ale přesto ho paranoidně bodlo u srdce.
"Poslechněte, seržante, prostě to udělejte, a řekněte mu, že je to naléhavé."
Seržant zvedl telefonní sluchátko, chvíli rozvláčně mluvil, a potom konečně sluchátko položil.
"Někdo si pro vás za chvilku přijde, pane," řekl a gestem mu naznačil, aby si sedl.
Martel však v tu chvíli nepovažoval sezení za něco, co by mu bylo dvakrát příjemné. Místo toho začal rázovat sem a tam mezi seržantovým stolkem a dveřmi. Snažil se nevypadat nervózně.
"Kapitán Martel?"
Jim se otočil a spatřil mladého poručíka stojícího ve dveřích vedoucích do kanceláří vzadu.
Jim přikývl.
"Mohu, prosím, vidět vaši identifikační kartu?"
Jim vylovil svou průkazku a podal mu ji. Každý, kdo se denně procházel po chodbách v Pentagonu, u sebe takovou kartu nosil. Poručík pozorně prozkoumal jeho obličej i průkazku, pak mu ji vrátil zpátky.
"Pojďte se mnou, prosím."
Jim ho následoval dlouhou chodbou lemovanou dveřmi; všechny byly, ať už skrývaly jakékoli tajemství, zavřené a některé z nich navíc zajišťovaly masivní zámky. Poručík se zastavil před posledními dveřmi na konci chodby a zaklepal. Po chvíli dveře otevřel a ustoupil stranou, aby uvolnil Jimovi cestu.
Hned, jak vstoupil do místnosti, ucítil Martel z Acresovy strany odstup, který nikdy předtím nepoznal. V Berlíně byli přátelé, jejich přátelství v sobě mělo něco ze vztahu učitele a žáka. Teď už nic z toho neplatilo: Acres stál za stolem, a ačkoliv mu podával ruku, nebyla v tom gestu žádná vřelost.
Poté, co se zběžně pozdravili, Acres bez dalších okolků řekl: "Jestli jsi tady, aby sis postěžoval na své postavení, tak s tím nemůžu udělat nic."
Jim sáhl do kapsy, vytáhl von Metzův dopis a hodil ho na stůl,
Acres povytáhl obočí. "Co to je? Tvoje rezignace? Výpověď?"
"Jen si to přečtěte, pane."
Acres zvedl obálku, otevřel ji a pomalu dopis pročítal. Posléze opět vzhlédl.
"Víš, Martele, když někdo spadne do žumpy, ještě chvíli smrdí i potom, co se umyje. Jenom chci, abys to věděl, než se dostaneme někam dál."
"Vím to, pane. To je také jeden z důvodů, proč jsem vás až dosud nevyhledal."
"Trochu toho smradu ulpělo také na mně. Rozhodně jsem se nechtěl dobrovolně vrátit do Států."
"Dáváte mi to za vinu, pane?" zeptal se Jim chladně.
Odmlka. "Ne. Teď mi něco řekni o tom dopisu."
"Je od von Metze a přišel dnešní ranní poštou. Wilhelm a já jsme si vypracovali soukromý kód a on mi ho připomněl těsně před tím, než jsem byl odvolán. Řekl, že jestli se někdy v dopise zmíní o mém otci, budete to signál, že je balón připravený k odletu."
Acres hlasitě spráskl ruce a zaklonil se v křesle.
"Kávu?"
"Jistě. Děkuji."
Generál vyšel zpoza svého stolu, otevřel dveře a vyštěkl příkaz. Ani ne o minutu později vešel dovnitř onen mladý poručík se dvěma kouřícími hrnky a rychle se vzdálil. Acres otevřel zásuvku svého psacího stolu, vytáhl láhev brandy a nalil trochu do svého hrnečku. Poté nabídl také Jimovi, ten však odmítl.
Usrkávaje svůj kofeinový drink, Acres studoval dopis a Jimův překlad.
"Vysvětli mi, co píše."
"Žil jsem s von Metzem téměř rok a mohu vám říct, že ho astronomie vůbec nezajímá. Žije stejně jako jeho starší bratr barokní hudbou a taky lyžováním. Potom mě to trklo. V severské mytologii se polární záře objevovala, když zemřel některý válečník a Valkýry si přišly ze Síně bohů pro zabitého. Letos na jaře budou mít, zdá se, hodně práce."

Jim sebral z Acresova stolu anglickou verzi dopisu a pomalu ji četl: "S nadcházejícím jarem bude možná polární záře severských bohů jasnější než kdy jindy."
"Válka na jaře. To je velice brzy," pronesl Acres tiše.
Jim přikývl a potom pokračoval ve čtení: ",Dej mi vědět, až ji uvidíš tam, kde žiješ,' To znamená, že to míří přímo na nás."
"A co zbytek?"
",Řekni otci, že jsem se na něj ptal,' To je ten výstražný kód. ‚Možná, až přijde jaro, budete oba moci přijet do Anglie, kde se s vámi já a moji přátelé snad setkáme. Nebo bychom snad mohli přijet do Manhattanu, jak jsem vždycky snil.'"
Jim položil dopis zpátky na stůl,
"Píše podruhé jaro, aby to zdůraznil. Co se týká našeho výletu do Anglie, tak ví, že táta nemůže po infarktu cestovat. Ať už se jedná o cokoliv, je do toho zapletená také Anglie."
"A Manhattan?" zeptal se Acres opatrně.
"Nevím. Možná se chystá útok na něco v New Yorku. Varianta ‚E' jejich bombardérů Me 264 má kódové označení Manhattan, ačkoliv si nemyslím, že Willi ví, že o tom já vím."
"Z vojenského hlediska tam není kromě doků a skladiště válečného námořnictva v Brooklynu nic, co by mělo nějakou hodnotu. Jedná se snad o psychologickou válku? Zasáhnout nás na naší půdě a tím nás vyvést z rovnováhy?"
"To není pravděpodobné, pane. Zejména pokud jde o první úder. Celá jejich vojenská doktrína je směrována k útoku na samotné ohnisko a k zasazení cíle drtivou silou. Britové možná využívají psychologické útoky, ale Němci ne – zejména ne zpočátku. Kromě toho už vědí dost o tom, jak jsme si došlápli na Japonsko, aby si uvědomili, že psychologický efekt nemusí být z jejich úhlu pohledu právě žádoucí – bylo by to stejné jako po Pearl Harboru."
Jim zaváhal… Manhattan. Samozřejmě! Kódové označení, které tak dráždilo Griersona. Měl však silný pocit, že by se o tom neměl zmiňovat, ani Acresovi ne. "Pak tedy snad kódové označení?"
Acres se na něj přísně zadíval, ale neřekl nic.
"V každém případě, je zde, pane, nepopiratelné varování z nejlepšího zdroje, jaký máme." Na okamžik se odmlčel, "Jestli mohu být tak smělý, pane, mohu se vás zeptat, co s tím hodláte udělat?"
"Vykopnout to nahoru po žebříku."
"Vykopnout to nahoru po žebříku," opakoval Jim posměšně. "Vezmeme-li v úvahu, že to začalo u mě, víte, co se stane."
Acres pokrčil rameny. "Jak jsem řekl předtím, chlapče, pořád smrdíš."
Jim se na něj nevěřícně podíval,
"A to je vše?"
"To je vše, Martele. Nebo máš ještě něco dalšího, o čem by sis chtěl promluvit?" zeptal se ho Acres popuzeně.
Jelikož Acres nebyl z těch, kteří si v soukromí potrpěli na salutování, Jim prostě jen vstal a zamířil ke dveřím. Očividně nemělo smysl pokračovat a bylo by i značně riskantní popichovat tohoto muže, kterého ještě donedávna považoval za přítele.
"Martele."
Jim se otočil,
"Nemá smysl, abys kvůli tomu na sebe přitahoval pozornost. Jedna z teorií, které tady kolují, je, že jsi vypouštěl nějaké dezinformace, a navíc úmyslně. Jestli se chystá válka, všechno ukazuje na to, že Rusové dostanou další pecku. Proč se pouštět na tenký led? Kryj si záda. Jednoduše to nech plavat."
Jim si náhle uvědomil, že Acresovy kecy o tom, jak ho podporuje, byly jenom to, co byly – kecy. Ať už se za něj půjde rvát kdokoliv, generál Acres to nebude. Zdálo se, že generál Acres, nehledě na to, jak statečný mohl být v boji, je morální zbabělec. Když za sebou konečně pečlivě zavřel dveře, dotkl se Jim původního dopisu, který měl stále v náprsní kapse. No dobrá, přinejmenším prověří úřední kanály. Čile vykročil vstříc své budoucnosti.
Po chvíli se zastavil naproti baterii telefonních automatů a podíval se zpátky do chodby. Nikdo ho nesledoval. Vlezl do budky a zavřel za sebou dveře. Cítil, jak mu dolů po zádech stéká studený pot a znovu pootevřel dveře, jako by chtěl odejít.
Ne, sakra, to by nebyl o moc lepší než jeho někdejší "učitel". Ten dopis byl téměř čtrnáct dní starý. Za dalších čtrnáct dní bude oficiálně jaro. Jestli něco neudělá sám, bude po všem ještě dřív, než někdo zpozoruje, že se to blíží. Znovu za sebou zavřel dveře.
Byl v pokušení zavolat otci, ale už dopředu věděl, jaká by byla jeho odpověď: byly doby, kdy muž musel položit život na frontě, a to neznamená jen svůj fyzický život – většina vojáků chápe a akceptuje tu možnost, že se čas od času musejí vydat trnitou cestou – , ale také svou kariéru, kterou se mnoho lidí bojí riskovat. Bylo to něco, o čem s tátou často mluvili; ti muži, kteří neustoupí před samotnou smrtí se třesou při pomyšlení na nesouhlas stáda.
Otevřel telefonní seznam a našel si číslo, které potřeboval, vzal do ruky sluchátko, hodil do otvoru minci a číslo vytočil.
"Capitol Hill, Sněmovna reprezentantů."
"Kancelář kongresmana Briana McDonnella, prosím," řekl tiše.
* * *
O dvě hodiny později strkal Jim nervózně do kostek ledu ve svém drinku a rozhlížel se kolem po ostatních zákaznících, kteří zaplnili restauraci několik bloků od budovy Capitolu na Pensylvánské třídě. Pozorně si prohlížel lidi v davu, z nichž někteří byli v uniformě, a byl rád, že nikoho nepoznává. Zbytek klientely restaurace byl pravděpodobně personál Kongresu. V rádiu hráli poslední novinku Glenna Millera "Persuasion". V okamžiku, kdy se napůl ucha zaposlouchal do melodie, spatřil, jak McDonnell vchází do dveří a rozhlíží se kolem.
Kongresman šel pomalu zakouřenou vnější částí restaurace, několikrát kývl někomu hlavou na pozdrav, a potom vstoupil do jídelny. Ještě cestou k Jimovu stolu si svlékl kabát a než si sedl, přehodil ho přes opěradlo židle.
"Ahoj, Jime. Dlouho jsme se neviděli."

"Ano, pane, velice dlouho." Když s ním mluvil naposledy, byl ještě na střední škole a právě přijel domů na prázdniny.
"Už jsi tady někdy jedl?"
"Ne, pane."
"Dobrá, takže si objednáme to, čím se proslavili."
Když Martel kývl na souhlas, McDonnell se otočil na židli, aby mohl mávnout na servírku. Když k nim došla, objednal krabí koláče a pro oba pivo.
"Jak se má táta? Neviděl jsem ho od toho infarktu."
"Drží se. Pracuje na svojí lodi a mluví o tom, že ji na sezónu dá do pucu. Chce letos v létě vyplout do Nové Anglie." Jim nebyl schopen zabránit tomu, aby z jeho hlasu nezaznívalsmutek.
"Není to slavné, co?"
Jim si povzdechl, "Doktoři říkají, že ještě jeden podobný záchvat jako byl ten poslední bude znamenat konec."
"Ta loď ho zaměstná a kdo ví? Ten starouš má pěkně tuhý kořínek. Může nás oba přežít. Zatraceně, přál bych si, abych se mohl utrhnout a vyrazit na moře s ním. Sloužil jsem pod ním ve světové válce. Když jsem se připojil ke štábu tvého táty, byl jsem rozmazlený záložní důstojník, který neměl o ničem ani páru. Udělal mi z valné části mládí hotové peklo. Tenkrát jsem ho za to rád neměl. Teď ano."
"Určitě mu to řeknu, pane."
McDonnell se tiše zasmál a potřásl hlavou. "Tak teď přejděme k věci. Co tě trápí?"
"Nemá to nic společného s mým nynější postavením, chci, abychom si to ujasnili hned na začátku."
"To mě ani nenapadlo, Jime," řekl mírně McDonnell, ale zdálo se, že se mu trochu ulevilo. "Možná bys měl vědět, že přestože jsi o to nežádal, nebo snad právě proto jsem se na to trochu podíval. Od té doby, co jsem členem branně-bezpečnostního výboru" – právě se stal jeho předsedou – "mám nějaké kontakty. Podle způsobu, jakým o tom mluvili, se zdá, že jsi se dostal mezi dva mlýnské kameny, FBI na jedné a námořnictvem na druhé straně. Je toho málo, co bych mohl udělat. Měl bych také dodat, že mi tvůj táta volal."
Jim se usmál a zavrtěl hlavou. "Řekl jsem mu, aby se do toho nepletl."
"Nemůžeš mu to vyčítat. Do té doby jsem už ale obhlédl situaci. Vysvětlil jsem mu, že si na to nemůžu posvítit, protože bych ti sice pro tuto chvíli vymohl lepší zařazení, ale později by tě vykousali. I kdybys byl čistý jako lilie, tak si uvědom, že kvůli této záležitosti si pár admirálů pěkně popálilo prsty. Takže, co jich se týká, provinil ses tím, že jsi měl smůlu, a budou na tebe pěkně naštvaní, že jsi je zostudil," McDonnell se odmlčel a ušklíbl se. "V tuto chvíli jsou jenom nevrlí, ale jakýkoli politický tlak by tě poslal rovnou na jejich černou listinu. Už ti pravděpodobně mnohokrát říkali, abys nechal věci trochu uzrát. Je to dobrá rada. Slyšel jsem, že Broderick je v pohodě a koncem roku ti dá dobré doporučení. Tu a tam jsem také utrousil nějaké to slovo. Nějakou dobu nic nedělej a věci se zase urovnají."
Jim si pomyslel, jak si asi po dnešním ránu u Brodericka stojí. "Možná, že bych to ještě včera udělal. Teď ne… ale na tom nezáleží. To, na čem záleží, je toto," řekl a poklepal si na náprsní kapsu. "Tohle nemůže počkat. Snažil jsem se s tím prorazit obvyklými kanály – a narazil jsem do zdi. To je důvod, proč to beru oklikou."
Jim sáhl do náprsní kapsy, vytáhl kopii von Metzova dopisu a podal mu ji s vysvětlením, jak je to s jeho přátelstvím s Willim, a co ten dopis znamená.
Znenadání, uprostřed Jimova výkladu, se McDonnellovo chování mírně změnilo. "Co ještě víš?"
Martel na něj chvíli tupě zíral, potom pokrčil rameny. "Nic. Kromě toho, že je to pravé. A vy víte stejně dobře jako já, že všechny ty řeči o tom, že se znovu pustí do Rusů, jsou kecy. Někdo bude možná tvrdit, že mi von Metz předal falešné informace, aby nás i Rusy rozhodil, nebo ještě hůř, že ho už má Gestapo a ten dopis je podvrh. Já Wilhelma von Metze znám. Willi není jen můj bratranec, je jako můj bratr. Vím, co si myslí o těch šílených bestiích, co se chopily moci v jeho vlasti. Ztratil v Rusku dva bratry. Kdyby ho kompromitovali, měli jsme pro tyto příležitosti smluvené kódy. Například zmínka o mé matce místo o otci by mi prozradila, že je pod bezprostředním nátlakem, a kdyby mě zapomněl oslovit jako ‚starého přítele', znamenalo by to totéž. Co se týče toho, kde ty informace získal, tak přímo od Canarise, šéfa Abwehru."
"Neměl jsi mi to všechno říkat," prohlásil McDonnell tiše.
"Komu bych to měl říct? Jste členem výboru a navíc starý rodinný přítel. Kdybych vám nemohl věřit, tak komu bych, sakra, v tomhle zatracené městě mohl?"
McDonnell se usmál, "Velmi málo lidem, zatraceně málo. Ale neprozrazuj svoje zdroje."
Jim si přesto myslel, že tentokrát bylo to riziko opodstatněné. Musel McDonnella přesvědčit. "V každém případě je to tak. Tahle věc je příliš důležitá na to, aby se ztratila někde po cestě."
"O čem to mluvíš, Jime?"
"Mluvím o tom, že chci, abyste to položil prezidentovi na stůl!"
"Chceš po mně hodně."
Jim pokrčil rameny. "Jste jeho starý přítel. Přestřihněte pásku."
"S tvým jménem připojeným k tom všemu?"
"Ano…" Jim zlomek vteřiny zaváhal, a potom dodal: "Pokud bude třeba."
"Uvědomuješ si, jakou to může vyvolat zpětnou reakci?"
Jim opět pokrčil rameny. "Tak se ze mě stane civilista a půjdu učit němčinu a aviatiku do nějakého provinčního města. Říkám vám, pane, je to skutečné a řítí se to přímo na nás – a zatraceně rychle."
McDonnell přikývl, podíval se dolů na dopis a potom zpátky na Jima.
"Co si myslíš, že znamená ta zmínka o Manhattanu?" zeptal se bez okolků.
V McDonnellově intonaci zaznívalo něco zvláštního. Cítil, jako by se někde za tím nevinným slovem skrývalo temno a zela bezedná jáma… "Nevím nic o ‚Manhattanu', ať už je to cokoli, ale ptali se mě na to už předtím."
"Kdo?"

"Grierson. Agent FBI, který mě vyslýchal," Jim se odmlčel, uvědomil si, jak pozorně ho McDonnell sleduje. "Ptal se mě, jestli jsem s někým o Manhattanu mluvil."
"Na co se ještě ptal?"
Jim zalovil v paměti. "Mám dojem, že to bylo něco ohledně apartmá U na 238. ulici. Také něco o Oak Hill nebo Oak Ridge, myslím."
McDonnell na něj nepřestával upřeně hledět.
"To je vše?" McDonnell už jaksi nevypadal jako starý rodinný přítel,
"Myslím, že ano, pane."
Několik vteřin se mu McDonnell pochmurně díval do očí. Potom se zdálo, že dospěl k rozhodnutí. Vzal obě kopie dopisu, ohnul je a zastrčil do kapsy. "O ničem z toho nesmíš nikomu říct ani slovo."
Rozhlédl se kolem. Viditelně litoval, že si dali schůzku na veřejném místě. "Poslouchej mě. Tohle setkání se nikdy neuskutečnilo. A jestli někdo přijde na to, že jsme se sešli, bylo to jedině proto, aby ses mi mohl vybrečet na rameni."
"Ano, pane."
"Máš ještě nějaké kopie tohoto dopisu?"
"Udělal jsem si jednu předtím, než jsem dnes večer odešel na schůzku s vámi."
"Kde je?"
"Nechal jsem ji ve své kanceláři."
"Až se tam vrátíš, musíš ji spálit. Nikdo jiný ji nesmí vidět. Rozumíš mi?"
Jim přikývl,
"Už to někdo viděl?"
"Jak jsem řekl, vyzkoušel jsem obvyklý postup."
"Kdo?"'
"Generál Acres, vojenská výzvědná služba v Pentagonu."
"Kristepane. Myslíš, že to ještě někomu ukázal?"
"Pochybuji o tom. Nepošle dál nic, na čem bude moje jméno."
"Děkuj bohům za drobné laskavosti. Co si myslíš o Acresovi? Je v pořádku?"
Martelovi na okamžik došla řeč. Potom ze sebe vysoukal: "Ano. Je… v pořádku."
McDonnell na něj chápavě pohlédl, "Dobrá, někdo si s ním popovídá. Během následujícího dne, nebo tak nějak, možná budeš mít telefon. Jenom si poslechni, co ti volající řekne, a udělej to. Nemám v úmyslu ti říkat, aby ses uvolnil. Právě jsi strčil ruku do ohně, ale věděls to, už když jsi ji tam dával… a já vím, že s tebou mohu počítat."
"Chcete tím říct, že věříte tomu, že je to pravda?"
"Přál bych si, abych nevěřil."
Jim měl pocit, jako by se měl každou chvíli zhroutit, když napětí, které ho dosud svíralo, náhle povolilo.
McDonnell dopil pivo, vstal a vylovil z kapsy pětidolarovou bankovku. "Užij si moje krabí koláče," zažertoval, když zmačkal účet na stole a odkráčel.
* * *
"Špatný den, miláčku?"
John Mayhew si vzal drink, který mu Erika nabídla, ale neřekl nic.
Rozpustile ho zlehka políbila na krk. Odvrátil se.
"Copak je to?" zeptala se. "Ženuška se zase vyptává?"
Došel k oknu a rozhrnul záclony, aby viděl ven. Potom je zase pečlivě vrátil na původní místo.
"Je konec," řekl tiše.
"Co tím myslíš?" Byla v jejím hlasu skutečně stopa pohnutí? Jak… zbytečné.
Obrátil se k ní čelem a lačně se díval na to, co se chystal odstranit ze svého života. Jeho žena byla nudná, děti otravné, všechno bylo prázdné. Erika to všechno změnila. Poskytla mu osmnáct měsíců ráje – ráje hlupáků.
"Slyšelas. Skončili jsme. Teď, dnes večer."
"Je v tom tvoje žena? Rozhodl ses, že politické konexe její rodiny pro tebe znamenají víc než já?"
Přikývl.
Pozorně se mu zadívala do očí. Její obličej byl pořád bezvýrazný. "Lžeš."
Neřekl nic, jenom zíral do jednoho místa na zdi vedle jejího ramene.
"Je v tom něco víc, že ano?"
"Nechci se o tom bavit. Je po všem. Můžeš si nechat apartmá, budu platit nájemné, dokud si nenajdeš něco jiného."
"Nechci nic jiného. Chci tebe." Divoce po něm chňapla a přinutila ho podívat se jí do očí. "Něčeho se bojíš."
"Nechci o tom mluvit."
"Musíš," zapředla měkce, "trvám na tom. Co se dneska stalo?"
Potřásl hlavou. "Nemám v úmyslu…" Pleskla ho po tváři.
"Co se stalo?"
"Tajná služba," odpověděl automaticky dřív, než nad sebou opět získal kontrolu. Kristepane! to bolelo. Vážně věděla, jak člověku ublížit…
"Co je s tajnou službou?"
Když spatřil výraz její tváře, dostal z ní na okamžik skutečně strach, a opět zjistil, že je snazší odpovědět, než dál mlčet.
"Šéf tajné služby mě dnes odpoledne navštívil v kanceláři. Oficiálně, protože jsem šéf kanceláře prezidenta, se se mnou radil a informoval mě o předpokládaném úniku informací… Prověřovali mě."
"Sledoval tě sem někdo?" zasyčela a úplně zapomněla skrývat stopy strachu v hlase.

Když ten strach postřehl, jeho podezření se změnilo v jistotu. Náhle mu to došlo – a už také znal odpověď na své dilema. Sice možná politováníhodnou, ale tato cesta přinejmenším nabízela východisko ze složité situace, v níž se ocitl,
"Ne," odpověděl po dlouhé odmlce naplněné úvahami. "Byl jsem opatrný. Vešel jsem do baru, o němž vím, že má zadní východ. Vyšel jsem do uličky a na další ulici jsem si vzal taxík. Jsi… v bezpečí. Nikdo mě nesledoval."
Trochu se uvolnila. "Dobře. Ale co se týče toho konce mezi námi dvěma, zní odpověď ne."
"Cože?"
"Prostě tak. Ne. Mohu ti to hláskovat: N-E-I-N. Teď chápeš?"
Hlava mu odlétla dozadu, jako by ho znovu udeřila.
Trochu soucitně se na něj usmála.
"Ty děvko! Myslíš si, že mě máš pod palcem, že jo?"
Usmála se, naklonila se k němu a lehce ho láskyplně políbila na tvář. "Ano, miláčku, myslím. Nikdy se mě nezbavíš. Jen si uvědom, že už od začátku jsem byla jen něco víc, než snadno odhoditelná nádoba tvé rozkoše. Jak jsme jen od té doby pokročili." Navzdory slovům zůstal její úsměv stále něžný, téměř láskyplný. Skoro jako vždycky.
"Ty jsi ten únik informací. Všechno, co jsem ti řekl. Začal jsem to tušit už před několika měsíci! Ty jsi nacistický špión!"
Jeho hlas se naplnil hysterickou hrozbou, jak si dodával odvahy pro další etudu jejich malého dramatu.
"Trvalo ti to dlouho," hrdelně se zachichotala, potom si přitáhla jeho krk blíž a jemně ho štípla.
Hrubě ji od sebe odstrčil, postupoval směrem k ní, v očích měl smrt.
Stále ještě s úsměvem na rtech pomalu couvala.
"Ach tak, budeš nejenom zrádce, ale také vrah? No ty jsi ale dáreček, ty můj – drahoušku!"
Náhle si uvědomil, že to vůbec nebylo okamžité rozhodnutí; přišel sem, aby ji zabil. Dokonce i kdyby mu před soudem nic nedokázali, kdyby se FBI a tajná služba někdy o ní dozvěděly, znamenalo by to konec všeho. Konec moci, informací a uspokojení, kdykoli šel do Bílého domu. Všechno pryč. A místo toho? Otřásl se. Hnus, ponížení, nekonečná temnota. Jeho jméno by se dostalo do národního slovníku jako urážka. Z nočního stolku vzal těžký pochromovaný popelník, všechny rohy byly ostré. Potěžkal ho v ruce, vykročil, aby ji zabránil v přístupu ke dveřím.
Pořád tam jenom tak stála, mírně, vědoucně se usmívala. Bude se smát až do konce? ptal se sám sebe. Pomalu zamířil směrem k ní.
Rána do zátylku ho poslala k zemi. Kopance, které následovaly, nebolely. Po chvíli vzdálený Eričin hlas vyštěkl rozkaz a kopání ustalo.
Hrubé ruce ho překulily a skrz temný opar vzhlédl do ostře řezaného obličeje naplněného divokým pohrdáním a podivnou osobní záští.
Opar se bohužel začal rozplývat. Bolest a vědomí se vrátily naráz. John zhnuseně zavřel oči a stočil se tak, aby si chránil slabiny. Bojoval, ale nedokázal zadržet slzy vzteku a ponížení. Copak nikdy nebyli sami?
Po několika okamžicích ucítil chlad na čele a uvědomil si, že se jeho ruky dotýká něčí teplá dlaň. Otevřel oči a spatřil Eriku klečící na podlaze vedle něj. Jemně mu otírala čelo navlhčeným ručníkem. Jeho mučitel byl pryč, nebo přinejmenším za dveřmi, které vůbec nevypadaly jako dveře.
"Tak, teď to víš."
Dokázal jen trhnout hlavou, nebyl schopen promluvit.
"Johne… můžeme nechat věci tak, jak byly."
Zavrtěl hlavou.
"Ne, vážně. Máš pořád ještě všechno: pověst, bohatství tvé ženy, práci, moc, svůj lesk." Na okamžik zaváhala. "Můžeš si nechat i mě."
John pořád mlčel, ale napětí ho pozvolna opouštělo.
Zprudka zaútočila. "Samozřejmě za to budu očekávat kompletní týdenní zprávy o tvých záležitostech v Bílém domě."
"Táhni k čertu," zašeptal.
Posměšně se zasmála. "Vím, kam mířím." V jejím hlase bylo téměř možno zachytit známky smutku. "Dostali mě už před dlouhou dobou. Stejně jako jsem já dostala tebe. Co můžeš dělat jiného, než spolupracovat? Nemůžeš mě odkopnout; jestli to uděláš, ztratíš všechno. A co víc, zmizíš v nějaké malé temné cele, kde zestárneš."
Něžně se zadívala na jeho třesoucí se tělo, stále ještě stočené do klubíčka, jemně mu setřela prstem slzy stékající po tváři. "Johne, nesmíme dopustit, aby se to stalo. Jsi příliš dobrý člověk na to, abys trpěl za takovou hloupou, lidskou chybu."
Chvíli ho jen mlčky hladila. Když se jeho dech zpomalil, vrátila se k původnímu tématu. "Zavedeme tady však určitá pravidla. Za prvé, očekávám, že budeš pokračovat tak jako doposud. Zítra půjdeš zpátky do kanceláře dělat svou práci, shromažďovat veškeré informace, které budeš moci. Nesnaž se, prosím, něco zatajovat, nebo mi lhát. Nejsi náš jediný… přítel ve Washingtonu. Jestli se nás pokusíš podvést, poznám to. Poprvé budu nucena předat tě Joachimovi, tomu, co si tak užil, když tě zkopal. Podruhé tě prostě odstraníme takovým způsobem, že si budeš přát, abys byl mrtvý."
Jemně mu odhrnula mokré vlasy z čela. "Rozumíme si?"
John sice přímo neodpověděl, ale začal nahlas vzlykat. Blahosklonně to vzala jako souhlas. Výslovná poslušnost k její osobě může počkat, než se zase dá dohromady. Přesto přese všechno do něj byla trochu zamilovaná a upřímně se těšila na další "hry", které budou součástí jejich nového vztahu.
"Pojď, Schätzt, můj malý poklade." Starostlivě mu pomohla na nohy a doprovodila ho do pokoje, kde ho uložila do postele. Asi za minutu se vrátila se sklenicí bourbonu, s kapkou sodovky a třemi kostkami ledu. Přesně tak, jak to měl rád.
"Dej si; potřebuješ se chvíli prospat." Když rozmrzele udělal pohyb, jako by chtěl sklenici odmítnout, řekla mu pomalu: "Johne, odteď budeš dělat přesně to, co ti řeknu."

Jako dítě se podřídil jejím pokynům. Poté, co dopil drink, se převalil a zůstal ležet čelem ke zdi. Mlčel.
Zhasla a zavřela za sebou dveře. Poté se vrátila do kuchyně, kde i Joachim právě upíjel bourbon.
"Nemusels ho tak zkopat."
"Jenom jsem se trochu bavil," usmál se sladce Joachim. "Všechno to odnesly jenom ledviny. Bude ho to bolet, hodně bolet, ale nebude mít žádné pohmožděniny."
"Ty ho nenávidíš, že?"
"Je to špína. V Německu by ho už dávno objevili a zastřelili."
Usadila se na kuchyňský stůl a zapálila si cigaretu. Zatímco si připravovala drink, pozorovala ho zpod přivřených víček, a potom měkce řekla: "Ale jak užitečná špína. Měli jsme co do činění i s jinými ubožáky. Proč právě on?"
"Tak dobře. Nelíbí se mi, co s ním provádíš, poslouchal jsem vás."
"To je všechno, co děláš? Jenom posloucháš?"
"Kromě toho, že vás fotím, tak ano. Poslouchám. To je vše."
"To tě to… nevzrušuje? Nedělám nic jiného, než že plním svou povinnost vůči Říši, víš?"
"Ano, samozřejmě, že mě to vzrušuje. To je to, co nenávidím! Ty. S ním. Scheisse im Himmell!"
"Vůbec se to nepodobá tomu, co děláme spolu… miláčku?"
"Je to zrádce. Šmejd."
"Přesto máte jisté záliby společné… řekla bych, i když se snažíš předstírat, že ne."
Joachim na návnadu neskočil, "Občas si s tebou užívám. To s tím nesouvisí. Ach! To s tím nemá co dělat! On. Ty. Hnusí se mi to. Myslíš, že už vědí o tom úniku informací?" zeptal se, aby změnil téma.
Po chvíli, kdy se ponořila do svých myšlenek, Erika odpověděla: "Nic netrvá věčně."
"To je až příliš pravda. Podle mě už po něm jdou. Proč ho prostě nezabijeme a fofrem odsud nevypadneme?"
Rozzlobeně a nevěřícně zavrtěla hlavou. Šéfa kanceláře prezidenta Spojený států? "Bez příkazů? Ty ses musel zbláznit. Mimoto ho teď mohu vyslýchat, místo abych se musela spokojovat s troškami a kousky a neustále se musela bát, že se prozradím." Zamyšleně se podívala na sklenici s pitím. "Musíme také zjistit víc o ‚Manhattanu'. Teď ho můžeme poslat zpátky, aby získával informace, které potřebujeme."
"Ty ho chráníš."
Zvedla hlavu a usmála se. "Je jako dítě, které mělo příliš přísnou výchovu. Je mi ho líto."
"Při sebemenším nátlaku si nadělá do kalhot a všechno vyklopí tajné službě. Pak nás seberou nebo nám začnou cpát falešné informace."
"Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že je to zbabělec," odvětila Erika. "Stačí, když z nás bude mít větší strach než z nich. Mezi námi, nebude to tak těžký úkol. Pamatuj si, že podle toho, co my dva víme, je to náš jediný vysoce postavený zdroj, a on to neví. Bude nám dál dodávat pravdivé informace včetně toho, jestli se na něj podle jeho vlastní názoru soustřeďuje tajná služba."
"Ty sis s ním budeš dál hrát, že jo?"
"Jenom, když nebudu s tebou," odpověděla mu Erika drze. "Teď běž, ale zůstaň někde blízko. Až vstane, chci mu dát předtím, než ho vyšlu do světa, malou motivaci."

Kapitola osmá
29. března
Výcvikový tábor v Německu

Otto Skorzeny se opřel a zasmál se. Po otupujícím výcviku v posledních několika týdnech se konečně dostali k tomu, aby vypustili přebytečnou páru. Vůně opečených klobás a piva se v kouřem prosyceném vzduchu mísila s dalším, mnohem méně příjemným zápachem, který se slabě linul ze zadní části místnosti. Značně pobledlý Richer se potácel směrem k místu, odkud se ona nelibá vůně nesla.
"Vypadá jako maminčin mazánek," zamumlal Karl opile. "Ale pořád nemůžu zapomenout na to, jak zřídil tu děvku ve Smolensku. Zvedl se mi z toho žaludek. A to už musí být něco, aby se mi udělalo zle." S ohledem na to, že to říkal Skorzenyho pobočník a muž číslo dvě, přinejmenším něco na tom muselo být. Skorzeny, který ve Smolensku nebyl, místo odpovědi jen pokrčil rameny. Richer byl zbraň, a mnohé zbraně nadělají mnohem víc škody, než je ke splnění daného úkolu nezbytně nutné. Pokud by existovala nějaká jiná zbraň, která by se k danému účelu hodila lépe, Skorzeny by ji použil, ale počítaly se jen ty, které měl pro daný úkol k dispozici. Právě si přihýbal z korbelu, když uviděl, jak se Richer vrávoravě vrací zpátky. Dva z jeho mužů vyskočili od stolu, zachytili svého velitele, podepřeli ho a napůl ho odnesli zpátky.
"Bez ohledu na to, jak právě teď vypadají, jsou v téměř dokonalé formě," prohodil Karl, "Tak připravení a odhodlaní, že další výcvik by je jen zchladil. Tenhle oddech potřebovali."
"Jenom nezapomeň, že druhou šanci nedostaneme, a my nesmíme zklamat," praštil Skorzeny pěstí do stolu.
Karl se podíval na svého velitele. Skorzeny nebyl opilý, ne tak, jak slovo opilý chápou němečtí vojáci, ale jeho skrývané starosti byly nyní mnohem více patrné, než by na něm bylo normálně znát. Dokonce ani starý zastánce hesla "v moci je síla" Skorzeny nebyl úplně imunní vůči přílišnému tlaku zodpovědnosti. Karl mu položil otázku, aby změnil téma hovoru. "A co modely našich cílů? Kdy budou hotové? Z toho mála, cos mi řekl, se mi jen těžko věří tomu, že si někdo může užít tolik legrace, když věnuje tolik elánu válečným přípravám."
Skorzeny se usmál, "Máš dojem, že se baví líp než my?"
Karl se také zasmál. Tohle už se víc podobalo tomu Ottovi, kterého znal. Nepřestával se tvářit tázavě, protože chtěl

myšlenky svého přítele udržet u nového tématu. Vážně byl hrozně zvědavý, co se vyklube z tohoto geniálního hraní si s domečky pro panenky.
Skorzeny se chytil nabízeného tématu a pokračoval. "Právě teď to dodělávají. Je to fakt úžasné. Celý ten model, včetně přesně odlišených různých typů domů, je umístěný v kryté výcvikové hale nedaleko Postupimi. Zodpovídá za to Leni Riefenstahlová. Vzpomínáš si na ni, režírovala Triumf vůle. Führer ten film miluje. Teď na tom dělají její nejlepší filmaři. Natočili ten model tak, že to odpovídá pohledu z letadla přilétajícího ve výšce šest set stop. Jediné osvětlení je to, které vychází z modelů budov a z maket pouličního osvětlení. Naštěstí nemusíme při plnění našeho úkolu brát v úvahu zatemnění. Piloti všech letadel začnou výcvik s těmi filmy příští týden.
Těsně před útokem, až to bude z bezpečnostních důvodů možné, se s nimi, stejně jako s modelem, seznámí i všichni důstojníci a mužstvo."
"Ježíši, co si vymyslí příště?" dal průchod svému údivu Karl, "Ale pořád ještě mě trápí počasí, Otto. Je jen padesátiprocentní šance, že bude jasno, na dvacet pět procent bude pršet a pořád ještě nelze úplně vyloučit možnost, že při zemi bude silný nárazový vítr." Karl během rozhovoru opatrně odklopil svůj korbel a znovu si ho dolil.
"Karle, kamaráde, počasí mě ani trochu netrápí."
Karl se na něj tázavě zadíval,
"Proč mě netrápí?" položil si řečnickou otázku Skorzeny. Na chvíli se odmlčel a pobavený výraz sklouzl z jeho obličeje jako maska. "Protože nemá žádný význam. Půjdete do toho, ať se děje cokoliv. Úplně cokoliv. Seskočíš i se svými muži i uprostřed hurikánu, i do zuřivé nepřátelské palby."
Plácl Karla po rameni. "Na druhé straně budeš vědět, do čeho jdeš. Američané milují zprávy o počasí. Jejich rozhlasové stanice tě budou zásobovat nejnovějšími informacemi po celou cestu tam. A k tomu budou navíc navigační letouny každé skupiny stejně jako dopravní letadla vybaveny novým typem radaru pro lokalizaci pozemních cílů. Zaměřit cíl bude až směšně snadné. Takže se tím přestaň trápit!"
"Dals mi trápení na starost, zatímco ty a ten pitomej osel pojedete do Ameriky a budete se dobře bavit."
"Pokud bych padl, Hans by celé operaci velet nemohl. Ty to víš, Karle. Ale je odborník na radiové spojení a nejlepší rváč ze všech, kteří pode mnou slouží. Pokud chceš, aby se z tebe stal kovboj, tak by ses neměl snažit pochopit strategii. Je to tak, že potřebuji někoho, na koho bych se mohl spolehnout co se týče velení při útoku, a ten někdo jsi ty."
"Dík za poklonu, Otto, a za žaludeční vředy, které z toho budu mít."
Skorzeny se rozesmál, "S vředy si těžkou hlavu dělat nemusíš. Dřív než budou mít možnost tě začít doopravdy trápit, budeme už oba dávno mrtví."
Karl svého přítele z dětství obdařil křivým úsměvem. "Kdy odjíždíš?"
"Hned po ranní inspekci. Nalodíme se v Bordeaux zítra v noci. Loď by měla dorazit do Charlestonu do 13. dubna. Po celou dobu budeš průběžně informován. Pokud nás Američané chytnou, budou si myslet, že patříme ke špionážní skupině. Z tvého hlediska je úplně jedno, co se bude dít. Ať se stane cokoliv, ty budeš postupovat podle plánu."
"Jen buď v Americe opatrný. Tvoje angličtina potřebuje ještě vypilovat, však víš. S tvým hnusným ksichtem a příšerným přízvukem otevřeš pusu a slítnou se na tebe jako mouchy na… med."
"Moje angličtin hrozná tak není," odpověděl Otto pomalu anglicky. Richer u vedlejšího stolu se otočil a zasmál.
"Jak jsem říkal, prostě si dávej pozor. Nemluv, pokud nebudeš muset."
Otto se usmál a přikývl, "Ano, mami. Stane se ze mě slušný polský maloměšťák." Plácl přítele po rameni a dodal: "Ale, zatím jsem se vždycky vrátil. Vrátím se i tentokrát."

30. března
Památník bitvy u Antietamu

Jim Martel vystoupil ze svého Studebakeru 1940, zabouchl dveře a zhluboka se nadechl studeného vzduchu, který přinášel silný západní vítr. Poletující vločky byly předzvěstí mnohem horšího počasí. Rychlým krokem došel ke kamenné věži, která stála opuštěná a ztracená uprostřed otevřené pláně. Ve vchodu se zastavil, otočil se zpátky a zadíval se na cestu, kterou přišel. U věže parkovalo jen jediné další auto a nikdo nebyl v dohledu. Obrátil se, vešel otevřenými dveřmi dovnitř a rychle vyběhl po schodech nahoru. Pokaždé, když míjel uzoučká okna pravidelně rozmístěná podél schodiště, letmo zahlédl Jižní pohoří na východě a Antietamský potok na západě. Jakmile vystoupal až na nahoru, uviděl rozložitou postavu, která se nakláněla přes okraj pozorovatelského stanoviště a shlížela na pláně pod sebou. Popošel k tomu člověku a postavil se do pozoru.
"Jdete pozdě." Muž na něj promluvil, aniž by se pohnul.
"Omlouvám se, pane. Zabloudil jsem cestou sem v Boonsboro."
Muž se otočil a usmál se.
Jim ho poznal okamžitě. Představoval si ho různě. Koneckonců podle hlasu v telefonu se nikdy nedá přesně určit, jak vypadá ten, komu hlas patří. Prostě si s ním dojednal schůzku, dal mu své instrukce a zavěsil. Ve skutečnosti šéf OSS Bill Donovan, kterému jeho přátelé přezdívali Divoký Bill, musel kvůli schůzce s ním strávit hodinu na cestě autem z Washingtonu, což si právě teď velmi jasně uvědomoval.
Jim zůstával stát v pozoru – nebyl si jistý, jestli Donovan stále ještě zastává důstojnickou funkci v armádě. Donovan se usmál a pokynul mu, aby si dal pohov, obrazně i doslova. "Nechte těch blbostí a pojďte se napít. Je tady zatraceně zima."
Otevřel termosku, vytáhl z kapsy další hrnek, nalil do něj černou kávu a podal ho Jimovi. Vděčný za šanci se trochu

zahřát, se Jim zhluboka napil. Káva byla sladká a ještě v ní bylo něco, co Jim považoval za skvělou whiskey, nepochybně irskou, stejně jako Donovanův zdánlivě otevřený vzhled.
"Víte, schůzka s vámi byla pro mě ve skutečnosti záminkou, abych měl důvod sem zajít." Donovan kývl směrem k otevřené pláni. "Je to jedno z mých nejoblíbenějších míst. Je tady úrodná půda, půda nasáklá krví vlastenců z Jihu i ze Severu. Víte, že jsem za poslední války sloužil jako plukovník u staré 69. newyorské? Nejeden z mužů v téhle jednotce měl dědečka nebo otce, který sloužil u původní devětašedesáté, která byla součástí irské brigády Potomacovy armády."
Donovan se vyklonil a ukázal dolů na vyšlapanou cestičku, která se táhla kolmo od paty věže a klikatila se směrem k nízkému hřebenu několik set metrů od věže.
"Ta zem tady, od té vyšlapané cesty dole pod námi až k Millerovým polím," ukázal na sever "je krví nejvíc nasáklý čtvereční kilometr v celé Americe. Rebelové se na té cestě tam dole v bojových šicích natěsnali, vždy tři vedle sebe a čtyři za sebou. Byl to jakýsi přírodní zákop. Teď se mu říká Krvavá ulička. Před bitvou ale vůbec žádné jméno neměl. Původní devětašedesátá do boje zasáhla odtamtud." Donovan ukázal napravo. "Když se dostali asi na sto metrů od Krvavé uličky, byla palba natolik zuřivá, že velící důstojník nařídil zastavit. Potom se plukovník Meagher, velitel brigády, postavil ve třmenech, křikl na své muže a tryskem vyrazil kupředu, aniž by se staral o to, jestli ho následují. Ti skvělí hoši se vřítili do deště kulek a křičeli: ‚Erin go bragh, Erin go bragh…'" Donovan pronášel ta slova jako by vyvolával duchy padlých na pláni pod nimi. "Erin go bragh…"
"Říká se, že polovina 88. newyorské, našeho bratrského oddílu, padla při první salvě. Mrtví a umírající leželi v dlouhé, rovné přímce. Meagherův kůň dostal zásah v plném trysku a Meagher spadl dolů a upadl do bezvědomí. Brigáda mizela jako kostka ledu hozená do vroucí vody. Nakonec ti hoši vylezli ven a pořád zuřivě střídali, dokud se nad nimi netyčila spásná věž. Ale nepřestali urputně bojovat po celou cestu zpět domů."
Donovan se na chvíli odmlčel, jeho pohled klouzal po pláni, kolem nich se k zemi snášely ledové krupičky sněhu.
"Ti, kteří přežili, byli potom vytlačeni zpět z cesty, z tisícovky nebo více mužů jich zůstalo naživu necelých pět set. A řeknu vám, Martele, že se i pod palbou zformovali do šiků po čtyřech v zákrytu, a odpochodovali z bitevního pole. Cestu sice nedobyli, ale odešli jako vojáci. Jako vojáci."
Donovan se poté, co dal průchod svým pocitům, znechuceně sám pro sebe usmál, otevřel termosku a znovu jim oběma nalil irskou kávu. Pozvednul svůj hrnek na počest padlým a vypil ho až do dna. Pod vlivem kouzla okamžiku ho Jim napodobil.
"Byl to nejkrvavější den v historii Ameriky," pokračoval Donovan. "Krvavější než kterýkoliv jiný u Argonne a bůh ví, že to už musí být skutečně něco, co mě přinutí tohle prohlásit, protože já tam byl. Bylo to horší než v Pearlu, nebo na Iwodžimě, dokonce i než ten den, kdy tisíc kamikadze zaútočilo na flotilu u Tokia, a to vím, že jste se té bitvy zúčastnil. Třiadvacet tisíc amerických hochů na téhle pláni padlo nebo bylo zraněno během necelých deseti hodin." Na chvíli se odmlčel. "Bojím se, že ve dnech, které přijdou, uvidíme ještě mnohem horší věci." Donovan chvíli stál pohroužený do svých myšlenek. Potom se náhle naprosto komisně otočil a podíval se na Jima. "Vyprávějte mi o sobě."
"Kde bych měl začít, pane?"
"Od začátku. Vy. Vaši rodiče. Ve skutečnosti mě zajímá, jak jste byl vychováván. Až mě začnete nudit, dám vám vědět."
Jim začal s tím, co se událo ještě před jeho narozením. Stručně se zmínil o Mannheimech a o Martelech, a potom pokračoval konfliktem, který po válce nastal mezi jeho rodiči.
"To pro vás muselo být velmi bolestné."
"Miloval jsem svou matku. Představoval jsem si, že jsem její rytíř připravený ji chránit. Víte, za války byl táta dva roky pryč. Když odešel, nebyly mi ani čtyři. Protiněmecká nálada se stále stupňovala a máma, no, máma se dostala až tak daleko, že odmítala mluvit anglicky. Bývalí přátelé se jí vyhýbali, jako kdyby měla mor."
"Nejsem hrdý na to, jak se tehdy některé věci řešily," poznamenal tiše Donovan.
"Ve škole se mi dost posmívali a šikanovali mě. Tehdy se ze mě stal rváč. Jakmile ve světě zavládlo příměří, dědeček spáchal sebevraždu a máma se na celé týdny stáhla do sebe. Všichni ostatní se najednou chovali tak, jako by nadešel čas odpouštět a zapomínat, ale máma nemohla."
"Tak proč si tedy vašeho otce vzala?"
"Co byste čekal? Byl odvážný a okouzlující. Jak jsem slyšel, její otec z toho sňatku dostal záchvat, ale ve skutečnosti nebyl schopen proti tátovi vznést žádné podstatné námitky. Ať už to bylo jakkoliv, smýšlení o Německu bylo před válkou vlastně spíš pozitivní, a ani jeden z nich by si nikdy ani nepomyslel, že dojde k válce, která je takovým způsobem rozdělí." Martel se na okamžik zamyslel, zavrtěl hlavou a pokračoval. "Když se táta vrátil domů, už to nikdy nebylo stejné jako předtím. Teď si uvědomuji, že se máma dostala do stavu blízkého psychóze se silnými prvky paranoie. Až do její smrti hádky téměř neustávaly. Umřela na záškrt, když mi bylo sedm."
"Jak jste se s tím vyrovnal?"
"Dlouho jsem to dával za vinu tátovi. Ale když jsem vyrostl, došlo mi, že ji miloval stejně jako já. Možná víc. Jak víte, nikdy se znovu neoženil."
"Mám dojem, že tohle vysvětluje vaše okouzlení kulturou a jazykem vlasti vaší matky."
"Taky mám ten dojem. Ale přece jen spíš ze vzdoru, že jsem se upnul k něčemu, co patřilo výhradně k ní, ačkoliv otec proti tomu nikdy nic nenamítal. Až do té míry, že se domnívám, že díky mému lpění na její památce k ní měl blíž i on. Možná právě proto mě povzbuzoval, abych odjel na rok do Německa a žil tam u své tety, Wilhelmovy matky."
"A pak zpátky domů, do Annapolis. Proč zrovna k námořnictvu?"
Jim pokrčil rameny. "Rodinná tradice. Martel byl kapitánem na jedné z Napoleonových lodí v bitvě u Trafalgaru. Když císař prohrál, uchýlil se můj předek společně s několika dalšími francouzskými uprchlíky do Severní Karolíny, ke Cape Fear River. Jeho syn, otcův dědeček, se stal důstojníkem v námořnictvu Konfederace. Můj děda i táta byli oba

absolventi Annapolisu. Jednoduše se předpokládalo, že budu chtít v rodinné tradici pokračovat. A tak jsem to udělal. To, že i můj dědeček z matčiny strany sloužil u námořnictva, pro mě představovalo určitou další výhodu, protože takhle jsem mohl pokračovat v tradici rodin obou mých rodičů. Ty byly v mnoha případech naprosto protichůdné. Ale tohle měly společné."
"Viděl jsem váš spis u námořnictva. Obdivuhodné. Kříž, dvacet tři sestřely, tři odlétané operační turnusy. Sedmý nejlepší americký pilot. Co jste cítil v bitvách při zabíjení?"
"Nebudu zapírat, že mě to vzrušovalo," odpověděl Jim tiše, "vzrušení z lovu, pocit triumfu, když se z toho člověk dostal a viděl, jak letadlo toho druhého padá k zemi v plamenech. Každý věděl, že to byl souboj kdo z koho, a vy jste byl naživu, zatímco ten druhý ne. Nějaký problém, pane?"
"Divoký Bill." otázku ignoroval, "Nenáviděl jste je?"
"Po Pearlu až do Midway jsem je nenáviděl až do morku kostí. Nemohl jsem se dočkat, až je uvidím v zaměřovači. Ale noc po bitvě u Midway to na mě padlo. Nebo možná jsem tu noc po Midway jen dovolil, aby to na mě padlo, protože pak už jsme válku v žádném případě nemohli prohrát."
Jim se pohledem zatoulal zpátky na bitevní pole.
"Při náletu McCloskeyho střemhlavých bombardérů jsem byl v jednom z doprovodných letadel. Jestli měla japonská flotila přežít, neměla jejich Zera na výběr nic jiného, než se na nás vrhnout. Ten den jsem sundal tři… Každopádně si z té noci pamatuji jenom to, jak ten třetí letoun explodoval. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Ne tak zblízka. Prostě se vzňal, necelých padesát metrů ode mne. Pilot vyskočil, ale hořel. Nepřestával tlouct do plamenů. Ústa otevřená, křičel, ale to jsem nemohl slyšet. Jen později jsem ten křik slýchal v nočních můrách. Jediný rozdíl byl, že on jako hořící lidská pochodeň s křikem padá skoro pět kilometrů do moře a já se vracím na základnu."
Martel se na chvíli odmlčel. "Museli jsme je zastavit, museli skončit mrtví v zákopech, ale nenávist je nesmysl. Pokud v sobě budete živit nenávist, rozerve vás zevnitř. Přinejmenším já to tak cítím."
"A pokud budeme válčit s Němci? Váš bratranec Wilhelm, váš blízký příbuzný z krve vaší matky bude stát na opačné straně."
"Willi by si přál, abych vyhrál, i kdyby ho to mělo stát život."
"Dokázal byste ho zabít, kdybyste musel?"
"I když vím, co je to za člověka? Pochybuji. Nikdy to po mně nechtějte," pronesl Jim tiše. "Ani v nejmenším by mi nedělalo problémy bojovat s německou armádou. Vojáci se vzájemně chápou a chápou i to, co s sebou přináší válka. A co se týče nacistů a zvlášť SS, s chutí bych je poslal k zemi. Zničili milovanou vlast mojí matky. Svět se teď dívá na národ, který mu dal Beethovena, Kanta a Goetha jako na zrůdy. A co se týče Williho, myslím, že by vítězství Ameriky považoval za osvobození Německa."
"Oba, váš otec i já, jsme už proti Německu bojovali."
Jim přikývl. "Vy i otec jste byli vojáci, stejně jako můj děda." Ukázal rukou přes antietamskou pláň. "Je to stejné jako s těmi muži, kteří tam padli. Jejich úkolem bylo zabít ty na druhé straně, ale klidně by se s těmi, po kterých před okamžikem stříleli, rozdělili o poslední hlt ze svých zásob. To je paradox války. Zvlášť to platí pro Američany. A mám dojem, že stejně tak to odráží i to nejlepší, co v nás je. Bojujeme, pokud musíme, ale my – většina z nás – nikdy nebudeme schopni nenávidět do té míry, abychom už necítili soucit s poraženým nepřítelem."
Martel bezděky zamumlal: "U SS je to jiné. Většina z těch, co dali přednost SS před normálními jednotkami Wehrmachtu, by tu vodu vylila na zem tak, aby se k ní ten umírající zkurvysyn nemohl dostat, a když by se po ní natahoval, tak by mu prořízli hrdlo."
Donovan přikývl a zatímco Jim pokračoval, jeho tvář se zachmuřila.
"Hitler a jeho smečka jsou vtělené zlo. Jim patří říše temnot. Německý národ se upsal ďáblu stejně jako Faust. Nějakým způsobem proto musí projít ohněm, aby se očistil. Neexistuje způsob, jak by mohl být zachráněn, aniž by nejdřív na vlastní kůži nezakusil něco z toho, co způsobil ostatním."
Martel ukázal směrem k dávnému bitevnímu poli.
"Lincoln řekl, že jsme poslední světlá naděje lidstva. Ironií osudu je, že právě proto ti hoši na obou stranách bojovali tak dobře. Teď jsme jediní, kdo stojí mezi Hitlerem a světem. Dříve nebo později se musíme střetnout." Po chvíli změněným tónem dodal. "Mám dojem, že to bude spíš dřív než později."
"Viděl jsem ten dopis," řekl Donovan. "Věřím, že je to skutečné varovaní."
"Díkybohu tomu věříte."
"A nejsem sám. McDonnell byl v prezidentově kanceláři jen půl hodiny poté, co se s vámi rozloučil. A já tam byl půl hodiny po něm."
Jim jen stěží zakrýval svoje překvapení nad tím, že věci dostaly tak rychlý spád. "Co říkal prezident?"
Donovan se usmál, "To probereme někdy jindy, až vás budu lépe znát. Poté, co jsme se všichni tři prokousali tím dopisem, McDonnell mě požádal, abych přešetřil váš případ. Vzhledem k tomu, že prezident nic nenamítal, jsem to udělal."
"A?"
"Zmáčkli vás kapitálně. To byla blbost FBI. K úniku informací o radarech a torpédech došlo tady, ve Státech. Když to začalo vyplouvat na povrch, FBI to prostě nebyla ochotná připustit. Vy jste představoval druhý možný zdroj úniku a vzhledem k tomu, že jste nebyl ochoten vypovídat, zaměřila se FBI na vás místo na tu první možnost. Způsobil jste armádě trochu nepříjemností, protože jim Hoover šlapal na paty. Proto Vás i poté, co jste byl očištěn, považovali za pávl. Takhle jednoduché to bylo." Donovan se omluvně zasmál, "Právě teď se v souvislosti s tím vším ostatním prezident snaží zajistit, aby FBI neudělala nějakou koninu jen proto, aby si kryla záda." Donovan se odmlčel a zahleděl se Martelovi přímo do očí. "Ale to už není naše věc. Podstatné pro vás, stejně tak jako pro mne a prezidenta nebo

kohokoliv jiného, kdo by to potřeboval vědět, je, že jste čistý."
"Takže prezident stejně jako vy a McDonnell ví, že jsem v pořádku – ale pro zbytek světa jsem v té špinavosti až po krk," pronesl Jim tiše.
"Proč to říkáte?" zeptal se opatrně Donovan jako by z nějakého důvodu pro něj bylo podstatné, co tím Martel sledoval.
"Je lepší, když si Gestapo nepřestane myslet, že mě důkladně zpracovali. Proto taky i nadále zůstanu zahrabaný v Pentagonu s doporučením, abych držel jazyk za zuby."
"Velmi dobře, výborně," pronesl Donovan měkce.
"Je tu ještě jedna další osoba," začal Martel, "měla by…"
"Žádné výjimky, Jime," přerušil ho Donovan stroze. Po chvilce dodal: "Pořád vás ještě může čekat těžký úkol."
Martel povytáhl obočí. Nějak vytušil, že jeho cena značně stoupla, a tahle skutečnost ho, jakožto válečného pilota, naprosto uklidnila.
"Když se přidáte k mému týmu. Spousta lidí z OSS dostala v armádě dovolenou."
"Sakra."
"Považuji vaše sakra za souhlas. Jen si musíte dávat dobrý pozor, komu tu žádost podáte. Nechceme vzbudit pozornost tím, že byste někoho obešel."
"Sakra, můžu požádat o dovolenou z rodinných důvodů. Tak by se to nejspíš dalo vyřídit během několika dnů."
Donovan o tom chvilku přemýšlel. Oba věděli, že moc času nezbývá. "Udělejte to."
Martel si nebyl jist, jestli ta úleva, kterou pocítil, souvisí s osobním zadostiučiněním, nebo zda má kořeny v tom, že se konečně dostane k práci proti spiknutí namířenému proti jeho vlasti. Uvědomoval si, že život pro něj znovu začíná mít smysl,
Donovan se otočil zpátky k zábradlí a znovu se zahleděl na pláň pod sebou. Skoro jako by se modlil a Jima nijak nepřekvapilo, když sklonil hlavu a přežehnal se znamením kříže.
"Je to posvátná půda," pronesl Donovan, jako by potřeboval sám sobě vysvětlit své chování.
Dolů z věže šel první, mířil k místu, kde těsně vedle sebe stála jejich zaparkovaná auta. Když sahal po dveřích, zastavil se a řekl: "Ještě jedna věc. Jste velmi zvědavý člověk, Martele, to je v pořádku. Abyste se v téhle práci osvědčil, musíte být zvědavý jako kočka. Ale co se týče Manhattanu, nestrkejte do toho nos ani v nejmenším. Je vám to jasné?"
"Ano, pane. Naprosto,"
Dono van odemkl své auto a nasedl,
V poslední chvíli Jim dodal: "Děkuju vám, pane."
Když Donovan odjížděl, ještě mu zamával.
Jak zvuk Donovanova auta pomalu slábl a ztrácel se, Jim se otočil a prošel dolů k cestě. Kolem něj jako duchové, kteří nemají pokoje, poletovaly zmrzlé krupičky sněhu.

31. března
Oválná pracovna

Stejně jako každý týden v tuto dobu Andrew Harrison otevřel dvířka hodin, které stály na krbové římse v jeho kanceláři a natáhl je. Rituál skončil. Chvíli stál před praskajícím ohněm v krbu, potom se otočil a přešel k arkýřovým oknům na druhé straně místnosti. Za sklem hustě padal sníh. Vyvolávalo to v něm příjemné vzpomínky na domov, kdysi dávno, když otevřenou prérií hřměly sněhové bouře.
"Máte rád sníh, Johne?"
John Mayhew na něj z pohovky, kde kontroloval prezidentovy schůzky na příští den, překvapeně pohlédl, "Pane?"
"Něco není v pořádku, Johne?" zeptal se Andrew.
"Á, n-ne, pane, všechno souhlasí. Pouze jsem se soustředil na něco jiného, to je vše."
"Jste v posledních pár dnech nějaký mrzutý."
"Jenom je toho na mě moc, pane, vážně, nic mi není."
Andrew se na něj pozorně podíval. Něco nebylo v pořádku, ale nebyl si jistý co. Nejspíš nějaká rodinná záležitost.
"Jak se daří dětem?"
"Dobře, pane. Zdá se, že Harvard kvůli Robertovi přijde na buben."
Andrew se zdvořile usmál, ale myšlenky mu zabloudily jinam. Ve skutečnosti nevěděl, co by na to odpověděl, vzhledem k tomu, že nehodlal dát průchod svým názorům na snobismus a intelektuálské řečičky lidí z Východního pobřeží. Někdy osud člověka určují divné věci.
Uvědomoval si, že jeho nechuť k elitě z Východního pobřeží – on osobně promoval na provinční univerzitě – sehrála značnou roli v tom, že si ho Roosevelt vybral za svého nástupce. V roce 1944 se Demokratická strana začínala rozpadat na jednotlivé regionální frakce a kandidát ze Západu mohl straně pomoci udržet jednotu. Východní pobřeží by pak muselo hrát samo za sebe, což bylo Rooseveltovi jasné.
Teď, když Franklin odešel z politické scény, by mohlo být Východní pobřeží schopné rozehrát svou vlastní partii. A skutečně se už v souvislosti s primárkami objevovaly náznaky nadcházejícího rozštěpení. Liberálové tvrdě tlačili na pokračování New Dealu a na agresivnější postup vůči nacistickému Německu. Současně s tím v jeho vlastní straně narůstaly tendence k izolacionismu. Někteří jeho staří přátelé ve straně dokonce prohlašovali, že Ameriku zaprodal.
Volby v roce 1948 pro něj nevypadaly ani trochu růžově. Co se týkalo prezidenta, ne-li také pro Hitlera a jeho nohsledy, byl izolacionismus značně lákavý. Seběhlo se to však tak, že musel držet krok s internacionalisty.
Ale v dané chvíli ho pálily mnohem bezprostřednější věci.

Andrew se usadil za stolem, za stejným stolem, za kterým kdysi sedával i Lincoln, a zadíval se na hodiny. Pět a dvě minuty. V momentě, kdy si uvědomil, kolik je hodin, se rozezvonil na jeho stole telefon.
"Harrison."
"Pa-pa-pane prezidente! Jak se máte?" Skřípavý hlas na druhém konci drátu patřil k těm, který by poznal v Americe skoro každý, ačkoliv to zajíkání by lidi možná překvapilo. Během veřejných proslovů majitel tohoto hlasu využíval zpěvavou dikci, která tuto logopedickou vadu skrývala a navíc dodávala jeho projevu určitou majestátnost.
"Dobře, Winstone, a vy?"
"Výborně, Andrewe. Obávám se ale, že totéž nemohu říci o Anglii."
Andrew pohlédl na Johna a naznačil mu, aby odešel. Šéf prezidentovy kanceláře začal shrnovat svoje papíry. Zdálo se, že je v myšlenkách úplně někde jinde.
"Winstone, co si myslíte o tom dopise, co jsem vám včera poslal?"
"Mo-moji lidé si myslí, že to není výmysl. Nevidím d-důvod, proč bych jim neměl věřit."
Mayhew vykročil ke dveřím, ale zastavil se, protože si musel znovu srovnat dokumenty poté, co mu nějakým záhadným způsobem spadly desky na zem a papíry se rozsypaly.
"Kruci, doufal jsem, že mi řeknete, že je to podvrh," odpověděl americký prezident. "Ta zmínka o Manhattanu nás znepokojuje."
"Máte dojem, že by se odvážili o něco se pokusit na vaší straně Atlantiku?"
"Nevím. Dal jsem to na starost Donovanovi. Generál Groves a jeho muži zodpovědní za bezpečnost v oné oblasti se domnívají, že tam možná došlo k infiltraci ještě několika dalších špiónů. Během uplynulého roku jsme jich pár dopadli, ale díky bohu se nikdo z nich nedostal ke skutečně tajným věcem. Nicméně Němci toho možná vědí dost na to, aby uvažovali o nějaké formě sabotáže. Nebo o vyslání skupiny hrdlořezů. Mohli by nás ochromit, kdyby se jim podařilo zavraždit těch pravých deset lidí. Věci se seběhly tak, že tam během Velikonoc budou všichni nejvyšší z Los Alamos. Bude se dokončovat další fáze projektu. Bude tam i George Marshall, aby překontroloval časový plán. Všechno to ale může být jen shoda náhod a ta poznámka o Manhattanu může být jen taková třešinka posazená navrch dortu jenom proto, aby naše kontrarozvědka měla nějakou zábavu. Bůh ví, že jsme si kvůli tomu užili až dost."
John Mayhew zvedl ze země poslední zatoulaný list papíru a tiše opustil místnost.
Harrison se pobaveně zasmál. "Vzpomínáte, jak jsem Vám loni na podzim říkal o té křížovce v New York Times? O té, kde se objevila slova Manhattan, Oak Ridge a uran jen několik řádek od sebe? Hoover se z toho málem zjevil."
"Andrewe, tohle jsme se dozvěděli od přeběhlého důstojníka německé výzvědné služby, ne z křížovky v New York Times."
"Ano, já vím, ale je to tak nejasně formulované – jak vůbec můžeme zjistit, co to znamená? V žádném případě nehodlám dělat nic jen tak, kvůli něčemu, čím si ani zdaleka nemůžeme být jisti."
"No, mám pro vás další zprávy," zaskřípal Churchill. "A ty v žádném případě nejsou mlhavé."
Andrew cítil, jak se mu svírají vnitřnosti.
"Pokračujte."
"Eliminovali projekt Ultra."
Andrew zavřel oči a opřel se.
"To je dost zlé."
"Stalo se to o půlnoci berlínského času. V první chvíli jsme si mysleli, že jen změnili rozvrh, normální rutina. Do oběda nám však už bylo jasné, že je to mnohem horší."
"Mluvte dál."
"Starý systém se skládal z kódovaných slov o pěti písmenech. Teď mají slova devět písmen. Na Enigmách by to nebyli schopni udělat. To znamená, že nahradili staré kódovací stroje, a zavedli kompletně nový systém. Nové stroje, nový kódovací systém, vyměnili prostě úplně všechno."
"Myslíte, že zjistili, že jsme se nabourali do toho starého?"
Na chvíli spojení přerušilo praskání statické elektřiny, pak se znovu ozval Churchillův hlas. "Myslím, že na to přišli. Možná, že to byl únik informací. Nebo možná, že jsme příliš často využívali informace, které jsme z kódovaných zpráv získali. Možná, že úmyslně vypustili falešnou zprávu a my jsme jim na to skočili. Kdo ví? Andrewe, je mo-mo-možné, ž-že… ?"
"Jestli je možné, aby ten únik, pokud to tak bylo, byl na naší straně? To si neumím představit. O tom, proč je vaše tajná služba tak záhadně přesná, vím jen já a jeden nebo dva další lidé. Nebo bych měl spíš říct byla… Takže, pro tuto chvíli se tím nebudeme zabývat. Za jak dlouho jste schopni ten kód rozluštit?"
"Trvalo nám celé roky, než se nám podařilo rozlousknout ten starý, a to jsme měli jeden z kódovacích strojů. Dokonce ani nevíme, jaký systém šifrování používají. Už jsem svým kouzelníkům nařídil, aby to do týdne rozluštili. Odpověděli mi, že potřebují půl roku jenom na to, aby zjistili, jak ten kódovací stroj funguje. A taky mi řekli, že kdybychom měli přístup k novému počítači vaší armády, mohlo by to celou záležitost urychlit. Ve skutečnosti právě tohle je ta věc, kvůli které vám volám."
"Považujte to za vyřízené. Řeknu Marshallovi, aby to pro vás připravil. Stačí, když sem pošlete svoje lidi."
"Už jsou na cestě. D-dovolil jsem si tu drzost."
Harrison se usmál. To se Winstonovi podobalo – bylo to přesně to, co musel udělat. "To není žádná drzost, použil jste jen bystrý rozum."
"Pane prezidente, chtěl bych, abyste vzal v úvahu ještě další věc, načasování celé věci. Pokud plánují ofenzívu na jaro, tak přesně teď nadešla vhodná doba k tomu, aby změnili kódovací systém. Monty říkal, že on by k takovému kroku sáhl třicet až pětačtyřicet dní před hlavním úderem, protože to je přesně ta doba, po kterou trvá, než se příkazy

dostanou shora dolů na úroveň velitelů jednotek a divizí. Andrewe, máme jasný signál, jehož si nevšímat pro nás znamená obrovské riziko."
"Nicméně pořád ještě může jít o Rusko. Němci vědí, že bychom Rusy varovali."
"Rusko!" prohlásil Winston pohrdavě. "Víte stejně dobře jako já, že bude trvat celé roky, než Rusko bude zas pro Německo představovat nějakou hrozbu. Proč by se o něj měli starat teď? Pravděpodobnější – zdaleka nejpravděpodobnější – vysvětlení všeho toho je, že se náckové," Andrew se usmál Winstonově úmyslně vyřčené zkomolenině, "dozvěděli o vaší bombě. Hodlají udeřit jako první a nejlépe, jak budou schopni. Vraždění a sabotáž pro vás, a totální válka pro nás. Musejí vám zabránit v přístupu k základně operací proti Evropě, a to už nemluvím o ne zcela zanedbatelném vojenském potenciálu, kterým stále disponujeme. A k tomu všemu ještě máme nevyvratitelné důkazy, že obojživelná manévry na pobřeží Černého moře představují jen nácvik pro př-přímý útok n-na Anglii."
Harrison si náhle uvědomil, že má až příliš blízko k tomu, aby s Angličanem souhlasil. "Winstone, nepouštějme se tak daleko po tenkém ledě. Já jednoduše nemohu učinit tak závažné rozhodnutí na základě toho mála, které máme k dispozici. Už tak je dost obtížné udržet dotace pro armádu a námořnictvo ve stávající výši. Rozpočet pro příští rok se právě začal sestavovat. Je to značně zranitelné místo, a pokud by se právě teď ukázalo, že je to kachna, tak mě spousta lidí obviní, že jsem si to vymyslel, jen abych dosáhl zvýšení výdajů na armádu. Dokonce ani nehraje roli, jestli věří tomu, co sami říkají. Prostě by to použili jako záminku ke smetení výdajů. A ze stejného důvodu bude už tak dost těžké zajistit, aby financování Manhattanu dál pokračovalo."
"Andrewe, my tomu dopisu zjevně přikládáme větší váhu než vy, kterým byl původně adresován," prohlásil Winston chladně. "Co se mě týče, tajně jsem nařídil, počínaje dnešní půlnocí, poplach pro RAF. Také armáda posune na dřívější dobu své jarní manévry tak, aby se po celé Anglii zvýšily počty vojáků. Příští týden se také chystám v Dolní sněmovně pronést řeč, v níž obviním Hitlera, že se na nás chystá zaútočit."
"Winstone, přál bych si, abyste to nedělal."
"Proč?"
"Protože americká smetánka se na vás vykašle, proto. Vyhlásí, že je to součást spiknutí, jehož cílem je zatáhnout nás znovu do dalšího čistě evropského konfliktu. Řeknou, že je to opakování toho, o co jste se s Rooseveltem pokoušeli ve čtyřicátém a jednačtyřicátém. Řeknou, že se úmyslně snažíte vyprovokovat Hitlera a že jste se vrátil zpátky do čela vlády jen proto, abyste udělal právě tohle, a nakonec nás zavlekl do války kdo z koho s Německem. Pokud pronesete tu řeč, nebudu vás moci dál podporovat."
Ticho. Jedinou odpovědí bylo praskání statické elektřiny.
"Vždyť víte, že dokonce ani Roosevelt nemohl otevřeně vystoupit až do voleb ve čtyřicátém roce," pokračoval po chvilce ticha Andrew. "A víte i to, že jsem s ním byl stoprocentně zajedno. Ta hrozba mi připadá stejně vzdálená jako veřejné odmítnutí smluv z Versailles a obsazení Porýní. Tehdy jsem si uvědomoval, a jsem o tom přesvědčen i dnes, že ten maniakální zkurvysyn se nikdy sám od sebe nezastaví a že ho může zastavit jen totální válka se Spojenými státy, nic menšího. Měli jsme se do toho vložit už tenkrát, v jednačtyřicátém. Kdyby bývalo bylo nedošlo k té zatracené nehodě, byl by nám po Pearl Harboru vyhlásil válku – sám mi to řekl. V roce 1941 bychom snadno vyhráli. Teď už je desetkrát nebezpečnější."
"A vy si pořád myslíte, že se na nás nechystá zaútočit?"
"Ne, nemyslím. Nechce válčit na dvou frontách a podezírá Rusko, že se na něj vrhne v momentě, kdy bude mít plné ruce práce s námi. A taky si uvědomuje, že ani jedna z našich demokratických zemí nemůže z politických důvodů zaútočit první, bez ohledu na to, jestli jeho jednotky útok vyprovokovaly. Skoncuje to s Ruskem, a pak se obrátí proti nám. Navíc zobáček vah se stále přiklání na jeho stranu."
"Tato analýza je pěkně děravá, Andrewe. Samozřejmě, že Stalin, pokud Hitler zaútočí na Ameriku a na Anglii, nehne ani prstem. Oba dva, jak Stalin, tak Hitler, si moc dobře uvědomují, že jakmile se jednou Hitler zaměří na západ, tak bude hodně, hodně dlouho trvat, než se zas jeho pozornost obrátí zpátky k východu. A co se týče vyrovnanosti vojenského potenciálu, Andrewe, oni vědí o Manhattanu."
Harrison to ignoroval, "Winstone, nesmíte veřejně vystoupit. Tahle země právě dobojovala jednu válku a pořád má ještě dvě stě tisíc mužů v Číně, kteří jsou vystavováni nebezpečí, což kdokoliv, kromě vlády, považuje za zbytečné umírání. Kvůli tomu každým dnem stále více ztrácím podporu Kongresu. Poslední věc, po níž americká veřejnost touží, je další válka, a pokud důvod pro to nebude naprosto jasný, úplně se na vás vykašlou,"
"Američané jsou houževnatější, než si myslíte. Budou bojovat."
Andrew pocítil osten výtky a vyjádřil se mnohem osobněji, než by učinil za jiných okolností. "Winstone, vaše matka pochází z vysoce postavených amerických kruhů a vám, jakožto Angličanovi, to dovoluje zvláštním způsobem nahlédnout do myšlení mého národa. Ale říkám vám, nepůjdeme bojovat, pokud nebudeme mít konkrétního nepřítele."
"Neexistuje konkrétnější nepřítel, než je Hitler."
"To víme oba. Bůh ví, že to víme dobře. Ale někteří z těch v Capitol Hill budou hrát tuhle hru kvůli vlastním politickým cílům a vykašlou se na to, co je pro tuhle zemi nejlepší, nemluvě o tom, co je nejlepší pro Anglii. Budou lomit rukama a mluvit o rakvích, které se vracejí zpět ze zámořských dobrodružství, a o tom, jak nás Anglie zatáhla do světové války a v jednačtyřicátém nás skoro donutila bojovat na dvou frontách. Pokud jim dáte do ruky zbraň, ztratím většinu. Zvažte, co by to znamenalo pro Anglii. Počkejte, Winstone, počkejte do sedmačtyřicátého roku. Máme mnoho nováčků i válečných veteránů, kteří usilují o získání úřadů a vědí, o čem ta hra je. Oni poznají, v čem spočívá ta hrozba."
"Do té doby, Andrewe, všichni, co stojí na téhle straně, zjistí, a to až do těch nejmenších podrobností, v čem ta hrozba tkví."
Harrison se potýkal s úzkostí, ale jeho hlas zněl klidně a pevně. "Možná, že ano Winstone, ale já nemohu postavit svou práci na možná. Proto vás prosím, neposílejte loď ke dnu. Vyhlašte si pohotovost pro své letectvo, posuňte si

manévry, pokud si myslíte, že to musíte udělat, ale nepřednášejte tu řeč."
Následovala dlouhá pauza. Elektrické praskání nabývalo na intenzitě a zase utichalo jako šumění vln.
"Dobře, Andrewe. Budu se držet zpátky. Ale ještě jeden důkaz a –"
"Prověříme to a pokud se ukáže, že to tak je, půjdeme do toho, Winstone," odpověděl tiše Andrew.
"Andrewe, ukáže se to dřív, než si myslíte."
"Myslím, že máte pravdu, co se týče faktů, ale ne, co se týče načasování. Musíme si hrát na neviňátka tak dlouho, dokud se neobjeví kouřící pistole."
"Musíme čekat na další Pearl Harbor?"
Andrew se pomalu otočil na židli tak, aby viděl z okna na padající sníh, který se teď v hustých a těžkých vločkách snášel k zemi. "Pokud to bude potřeba, tak ano," zašeptal, "ačkoliv, všechno na téhle misce vah bude namířeno proti vám, ne proti nám."
"Jsem si toho vědom," odpověděl nejvyšší představitel válečné Anglie. "Nicméně pochybuji o tom, že by nás Němci zastihli stejně nepřipravené jako vás Japonci."
"Ne díky příkladu, který jsme vám poskytli. Buďte ve střehu, Winstone,"
"Vy taky Andrewe, vy taky."
Oba muži si byli jisti tím, že jsou připraveni na cokoliv, k čemu by mohlo dojít. Oba čekalo překvapení.

Kapitola devátá
13. dubna
Charlestonský přístav

"Amerika," řekl tiše Otto Skorzeny a kývl hlavou směrem ke světlům Charlestonu na horizontu.
Hans neříkal nic, plival přes zábradlí a snažil se potlačit další nutkání zvracet.
"Brzy přistaneme, Hansi."
"Panebože, příště mě radši vyhoďte z letadla bez padáku," zasténal Hans. Naklonil se přes zábradlí a znovu se pokusil se vyzvracet.
Skorzeny se přemáhal, aby ho nenásledoval. Moře bylo stále ještě rozbouřené, hladinu čeřily až třímetrové vlny, ale ty byly v porovnání s tím, co museli snášet po většinu plavby, téměř jako požehnání. Mořská nemoc byla dřív tím posledním, čeho se v životě bál. Ale teď se hnusil sám sobě za to, že strávil značnou část plavby přes oceán buď na přídi nebo na lůžku. Jeho muži byli na hony vzdáleni tomu, aby je byť jen napadlo cokoli říct, ale přesto cítil, že se baví, ačkoli polovina z nich trpěla stejně jako on. Dobrá, jakmile se znovu ocitne na suché zemi, získá svůj starý smysl pro humor.
Právě teď však… bojoval se závratí a sledoval Hanse.
Jestliže neměl slitování sám se sebou, nebyl důvod, aby šetřil kohokoliv jiného. Kromě toho, neměli čas na nějaké rozmazlování. "Pamatuj na brífink, Hansi. Jestli se mi něco stane, převezmeš to po mně,"
Hans přikývl, "Proč ta starost, Herr Oberführer?"
"Víme, že na místě bude generál Marshall a několik jejich předních vědců z Los Alamos. Richer má tyto informace také. Ale nemusí se sem vůbec dostat. Chci Marshalla a ty lidi zlikvidovat. Rozumíš mi? Postaráš se o to osobně."
"Pane."
Skorzeny se otočil; přicházel k nim kapitán lodi. On, stejně jako zbytek posádky, byl pečlivě vybrán z řad Francouzské fašistické strany, ale Skorzenyho přesto znervózňovalo, že kapitán zná jeho pravou identitu.
"Poslal jsem posádku do podpalubí," hlásil kapitán. "Loď, která vás odveze na břeh, se k nám blíží z boku."
Skorzeny přikývl na znamení souhlasu.
"Ať se chlapci připraví, Hansi."
Hans pohnul rukou, jako by chtěl zasalutovat, ale potom ji spustil k tělu. Obrátil se a pomalou chůzí, při níž se mu trochu pletly nohy, zamířil napříč palubou. Kapitán ho sledoval s posměšnou účastí, s jakou všichni námořníci sledují ty, kteří byli teprve nedávno zasvěceni bohům moře.
Když Hans sešel dolů, připojil se Skorzeny ke kapitánovi u zábradlí. Ten se mezitím pozorně díval do mlhy tvořené vodní tříští, jež se vznášela nízko nad hladinou.
"Něco na radaru?"
"Nějaká ta doprava, nic podezřelého. Kutr pobřežní stráže honí malou loďku v nesnázích asi patnáct kilometrů jižně odsud. Mám dojem, že přistanete hladce." Kapitán se posměšně zasmál, "Je to ale pěkně děravý síto, tahle země. Člověk by moh vplout s Tirpitzem přímo do přístavu a začít střílet, než by se někdo probudil."
Otto neřekl nic. Kapitán nevěděl, že ta malá loď, kterou právě hledala pobřežní stráž, byla součástí plánu. Ale přesto nebude mít chvíli klidu, dokud nebudou na břehu.
Uslyšel tichý, tlumený klapot dieselového motoru. Z chomáčů mlhy připlouval rybářský trawler. Jejich odvoz. Skorzeny se ohlédl přes rameno a uviděl své muže, jak vystupují nahoru z dolních palub. Každý z nich se zhluboka nadechl čerstvého vzduchu, když se konečně vynořili z vlhkého vězení, kde stráví celou plavbu.
Skorzeny je okamžik zamyšleně pozoroval, potom se obrátil na svého druhého důstojníka. "Kontrola vybavení, Gunthere." Puntíčkářsky procházeli celý seznam: rádia, navigační lampy, signální světla, civilní oblečení, osobní zbraně… Když všechno překontrolovali, Günther Rothmann bedny, které s sebou vynesli z podpalubí, zase zaklapl. Pak konečně řekl: "Všechno v pořádku." Günther věděl, že by Skorzeny byl pěkně naštvaný, kdyby zjistil, že cokoliv z jejich vybavení chybí, nebo není na svém místě. Zároveň také věděl, že na rozdíl od většiny ostatních důstojníků bude

Skorzeny trvat na osobních kontrolách až do dne své smrti. Do dne, který díky jeho opatrnosti mohl přijít až za hodně dlouho.
Zatímco se probírali výstrojí, přirazil trawler k návětrné straně jejich lodi, srovnal rychlost a jeho posádka přehodila přes zábradlí odrazníky. S ohledem na neklidnou vodní hladinu a velkou hmotnost se trawler o jejich loď otřel překvapivě jemně, odrazil se a znovu přirazil. Kapitán pohybem ruky několika svým lidem naznačil, aby mu pomohli přehodit provazový žebřík přes zábradlí. Dole na trawleru se konce žebříku, který sebou házel ze strany na stranu, chopili dva členové posádky.
Ještě v době, kdy společně s Hansem procházeli seznam, připevňovali jeho muži k bednám lana. Teď je začali opatrně spouštět přes palubu. Skorzeny celou operaci nervózně sledoval; pokaždé, když další bedna s žuchnutím dopadla na palubu trawleru a posádka ji okamžitě odstrkala do úkrytu, si zhluboka vydechl. Všechno bylo zabalené tak, že i kdyby se jedna krabice ztratila nebo byla poškozena, měli s sebou v dalších bednách rezervní vybavení. Skorzeny však nechtěl z této rezervy nic ztratit.
Když spustili dolů poslední bednu, Skorzeny oddílu nařídil, aby se seřadil na závěrečnou inspekci. Jakmile vykonali jeho rozkaz, zeptal se: "Překontrolovali jste se každý dvakrát, a potom vzájemně dřív, než jste vyšli sem nahoru?"
Všichni unisono přikývli.
"Veškeré oblečení je americké? Nikdo z vás u sebe nemá žádnou osobní identifikaci? Ani fotografii? Jste čistý?"
Další kývnutí.
Prošel kolem řady sedmi mužů a jednoho po druhém si prohlédl. Přestože byli oblečeni jako dělníci, bylo z jejich fyzického vzhledu zřejmé, že jsou to profesionální vojáci. To bylo to, čeho se obával: jejich fyzická kondice by neunikla pohledu zkušeného oka. Měl mít čas, aby je toho zbavil, aby je donutil sedět na zadku, nalévat se pivem a ládovat se obrovskými porcemi tučného jídla, zatímco by se jejich kamarádi dřeli jako mamuti. Možná spolu měli také neustále zápasit v přetlačování, ale jenom pravou rukou, aby byli trochu nevyvážení, jako dělníci… sen všech vojáků, a jak by se jim zhnusil. V prchavém okamžiku pobavení, ve kterém téměř překonal mořskou nemoc, se při té myšlence zašklebil.
Kromě nápadné fyzické zdatnosti se neměl Skorzeny ohledně jejich schopností splynout s místním obyvatelstvem čeho bát. Každý z nich mluvil perfektní americkou angličtinou a každý si během měsíců příprav na tuto misi osvojil a nacvičil vlastní falešnou identitu. Co se týkalo jeho samého a Hanse, budou vystupovat jako polští uprchlíci; jen málo Američanů je schopno rozlišit jeden přízvuk od druhého. Nebylo to dokonalé řešení, ale mělo by fungovat, jak alespoň doufal.
"Jdeme," řekl tiše, když se přehoupl přes bok lodi a začal sestupovat po žebříku. Závrať ze dvanácti dní boje s mořskou nemocí mu sestup ztěžovala a on se pohyboval opatrně. Odhadoval svůj pohyb vůči lodi tam dole, která poskakovala nahoru a dolů na dvouapůlmetrových vlnách. Počkal, až trawler začne zase stoupat a – v ne zrovna správný okamžik se pustil žebříku a seskočil dolů. Tvrdě dopadl na palubu. Ještě dřív, než se mu podařilo znovu chytit dech, zaznamenal nové, prudší pohyby malé lodi; během několika vteřin se nakláněl přes bok a proklínal svou slabost.
Poté, co vyprázdnil žaludek, zalapal po dechu a obrátil se. Narovnal se a sledoval, jak jeho muži sestupují jeden po druhém dolů. Ačkoliv všichni byli trénovaní výsadkáři, tento typ přistání byl zcela odlišný od toho, který znali. Pro suchozemce, jehož navíc sužuje mořská nemoc, to bylo stejně zrádné přistání jako seskok v prudkém větru.
Když zbytek mužstva úspěšně přistál na palubě trawleru, pustil se konečně zábradlí nákladní lodi i Hans a začal slézat dolů. Na okamžik zaváhal, očividně bojoval s další křečí. Günther zamumlal kletbu, když mu do obličeje cákla sprška pěny. Muži kolem něj se pobaveně zachechtali.
Skorzeny ztratil trpělivost. "Hoď sebou, Hansi!"
Jeho přítel se na něj podíval dolů, smutně přikývl a pokračoval v sestupu. Na poslední příčce se znovu zastavil, a potom se pustil žebříku a skočil, stejně jako to udělali ostatní. Kdyby si dal větší pozor, mohl si všimnout jedné mimořádně velké vlny, která nadzvedla trawler na svém hřebenu a zároveň jej odstrčila od boku nákladní lodi. V tom případě by změnil krok do prázdna ve skok, nebo by se mu snad ještě podařilo zachytit se žebříku. Ve skutečnosti se Hansovi nepodařilo žebříku znovu chytit. Do žebříku se mu zapletla noha. Pak vyklouzla a Hans s žuchnutím dopadl napříč přes obrubník trawleru.
Náraz ho omráčil a začal pomalu po hlavě sklouzávat dolů do moře. Než však definitivně zmizel za okrajem, ze vzdálenosti několika kroků se odrazil Günther a chytil ho za kotník. Hansovi se podařilo zachytit se jednou rukou za okraj. Všechno pořád ještě mohlo dopadnout dobře, ale trawler se propadl mezi dvě vlny, Hansův stisk povolil a znovu začal sklouzávat, společně s Güntherem visícím na jeho noze dolů. Otto zaklel, dopotácel se ke zvedajícímu se boku lodi vedle Günthera, natáhl se… a trawler se zhoupl zpátky.
Zvuk, který doprovázel náraz boků obou lodí, utlumilo lidské tělo, které se v tu chvíli nacházelo přímo mezi nimi.
"Nepouštěj ho!" řval Otto přes Hansovy výkřiky, když se nakláněl dopředu, a snažil se také zachytit Hansovu nohu.
Hans dál křičel, když se trawler se skřípěním zvedal podél boku nákladní lodi. Günthera, který stále ještě držel svého kamaráda odsouzeného k záhubě za nohu, to začalo také stahovat dolů.
Otto si uvědomil, že by mohl ztratit dalšího muže. Vzdal se snahy zachytit Hanse, vzal Günthera kolem pasu a strhl ho k sobě na palubu. Potom konečně Günther pustil Hansův kotník. Zvuk dvou navzájem se o sebe odírajících trupů lodí ustal, když jej utlumilo lidské maso, které se dostalo mezi ně.
"Musíme najít jeho tělo!" zařval Skorzeny na kapitána trawleru, který všechno samozřejmě také sledoval. Kapitán, stále ještě u kormidla, zahulákal na své muže, aby uvolnili žebřík. Odpoutal se s trawlerem od boku nákladní lodi a jeho posádka si přichystala háky. Otto Skorzeny a jeho muži se mezitím rozestavili kolem boků a napínali zrak ve snaze zahlédnout Hanse.
"Nemohl jsem ho udržet," řekl Günther tiše, když se postavil Skorzenymu po bok. "Je mi to líto."
"To nebyla tvoje chyba," odvětil Skorzeny mrtvolně. Dobře věděl, čí to byla chyba. Dál pohledem bedlivě pročesával

temnou vodní hladinu.
"Chcete světlo?" zeptal se kapitán a po chvilkové odmlce dodal: "Ani když budeme mít světlo, tak ho za takovýhle noci nikdy nenajdeme."
Skorzeny v duchu zvažoval nebezpečí. Hans byl mrtev – to věděl od okamžiku, kdy jeho přítel přestal křičet – a byla velice malá naděje, že při nedostatečném osvětlení zpozorují jeho tělo, jak plave na hladině, jestli ovšem vůbec plavalo. Naproti tomu, každá minuta, o kterou tady zůstanou déle, zvyšuje riziko, že je někdo zpozoruje. Kterákoliv z lodí, které byly v té době v přístavu, nebo se blížily průlivem, mohla být loď pobřežní stráže. Spousta světla odrážející se od vodní hladiny by určitě vzbudila pozornost. "Musí mít rozdrcený hrudník; jestli mu polámaná žebra prorazila plíce, šel asi rovnou ke dnu," prohlásil Skorzeny konečně. "Prostě odsud vypadněme."
Kapitán, jemuž se očividně ulevilo, otočil trawler a nahodil motor.
Skorzeny pohledem přejel po svých mužích, kteří stáli tiše a sklíčeně kolem.
"Poslouchejte mě. Během našeho rozhovoru náš kamarád nejspíš klesá ke dnu. Ale i kdyby ho voda vyplavila na břeh, je šance, že by ho někdo spojoval s naší operací, téměř nulová. Pokud jde o jeho smrt, všichni jsme dobře věděli, Hanse nevyjímaje, že tato operace bude riskantnější, než jakákoliv předchozí. Takže teď musíme pokračovat."
"Ale zemřít takhle," odvětil Günther truchlivě, "vypadnout ze smradlavý rybářský kocábky…"
"Nesmysl, Giinthere. Totéž platí pro nás, smrt jen zřídka přichází dříve, než hloupá nehoda zaviní, že jsme tváří v tvář nepříteli zranitelnější. Nebyl v tom žádný rozdíl a Hans to věděl také." Ale byl v tom rozdíl; při téhle absurdní podívané nebyl nablízku žádný nepřítel.
Protože teď přišli o Hanse, bude se muset jejich novým hlavním radistou stát Günther. Ale Günther nebyl Hans, muž, který s ním byl od samého začátku. A Günther měl pravdu: Hans přežil všechny mise v Rusku jenom proto, aby nesmyslně zemřel kvůli tomu, že dostal mořskou nemoc a ztratil pevnou půdu pod nohama. Hodně smutný a mizerný způsob, jak odejít ze světa.
Trawler zatočil do hlavního kanálu charlestonského přístavu a minul ostrovy Moultrie a Morris. Přímo před přídí lodi teď jasně viděli světla města a uprostřed přístavu spíš vytušili robustní temnou siluetu Fort Sumter, která vystupovala z okolní záře.
Po chvíli trawler odbočil z hlavního kanálu a zamířil za ostrov Morris. Skorzeny pozorně sledoval, jak se jejich loď proplétá bludištěm ukazatelů a směřuje k labyrintu zborcených přístavních mol. Došel na záď a připojil se ke kapitánovi.
"Dostaneme se dál?"
"Nikdo tam není. Koupili jsme to přístaviště už před pár lety. Nájem, který požadujeme, je trochu moc vysoký a udržování přístaviště trochu moc nedbalé, takže lidi se přestěhovali jinam. Máme tady teď soukromí a je to tu moc pěkný."
"Už jste do Států provezl jiné skupiny?"
Možná proto, že usoudil, že byl přespříliš sdílný, pohlédl na něj kapitán chladně. "Koukněte. Neptám se vás na vaší práci a vy se neptejte na mojí. Rozumíme si?"
Skorzeny se v duchu usmál a vážně na kapitánovu výtku přikývl.
Poté, co kapitán takto uťal jejich rozhovor, loď zpomalila a zamířila do poslední úzké zátoky. Kapitán vypnul motor, trawler se zhoupl směrem k molu a měkce k němu přirazil. Jakmile přistáli u břehu, vyskákali námořníci připravení u obrubníku na molo a přivázali loď.
"Na konci mola na vás čeká náklaďák. Uděláte nejlíp, když seberete svoje chlapy a hezky rychle odsud vypadnete."
"Díky, kapitáne."
Muž jen krátce přikývl a vyštěkl několik příkazů na svou posádku. Skorzeny ho chtěl upozornit, že by jim v tu chvíli prospělo trochu méně křiku, ale nakonec tomu pokušení odolal. Místo toho zamířil ke svým mužům, aby jim pomohl s výstrojí. Posádka přehodila přes zábradlí můstek a muži po něm začali přecházet na břeh.
Kapitán se otočil zpátky ke Skorzenymu. "Normálně nikomu nedávám rady zadarmo, ale vy byste měl radši nechat za sebe mluvit někoho – kohokoliv – jinýho."
"Díky za bezplatnou radu," odpověděl Skorzeny a zašklebil se. "Mám to v plánu."
"Hodně štěstí."
Skorzeny si potřásl s kapitánem rukou a potom se otočil, aby následoval své muže k čekajícímu nákladnímu autu.
Jakmile stanul na pevné zemi, ke svému nesmírnému potěšení zjistil, že už ho mořská nemoc opustila.
Byla to radost být naživu.

14. dubna
Bergen, Norsko

Dopravní He 177 doroloval a zastavil se, dveře se otevřely a do ostrého severského vzduchu zazněla melodie Deutschland Über Alles. Pro Feldtmarschalla Erwina Rommela byly podobné ceremonie jednou z mnoha otravných součástí jeho vysokého velitelského postavení. Nezáleželo na tom, kam přijel, protože každý tamní velitel pro něj připravil podobnou podívanou a Rommel na druhou stranu musel předstírat uznání jak místní dechové kapele, tak vojákům čekajícím na to, až udělá přehlídku.
"Není to každý den, aby nás přijel navštívit náš starý velitel, hrdina ze severní Afriky," odpověděl generálmajor Hans Bayerling na Rommelovo mumlané stěžování, zatímco procházeli kolem vyrovnaných řad a předstírali, že právě konají přehlídku nastoupené jednotky.
Ano, musela tady být dechová kapela a její plechová hudba, a ano, samozřejmě tady musela být také čestná stráž. Ale

přehlídka? To nemělo smysl. Když se konečně dostali na konec zdánlivě nekonečné řady vojáků, Rommel úsečně kývl hlavou a nastoupil do čekajícího černého mercedesu. Ze všeho nejdříve dal hned pak pokyn, aby řidiče nahradil jeden z jeho pobočníků. Jakmile se uvelebil v autě, kývl na muže, který býval jedním z důstojníků jeho štábu a později se stal divizním velitelem, aby se k němu připojil.
Když se oba usadili, Rommel se trochu uvolnil, "Jsem rád, že tě zase vidím, Hansi."
Bayerling se usmál, "Jsou to skoro dva roky od té doby, co jsi odjel z Afriky. Dlouhá doba, příteli."
Rommel si svého spolubojovníka z Afrika Korps pořádně prohlédl a poklepal mu na rameno.
Američané by asi byli velmi překvapeni, kdyby věděli, jak vysoký stupeň kamarádství existoval v německé armádě nejen mezi jednotlivými šaržemi, ale i mezi důstojníky a nižšími hodnostmi. Ačkoliv tato praxe měla kořeny v rebelantských podmínkách převládajících v německé armádě na konci světové války, mohli si Němci zřejmě jistou neformálnost dovolit, protože celou německou společností prostupovalo vědomí toho, kdo kam patří – kdežto Američané, tak neschopní povolit komukoliv nadřazenost, potřebovali navenek manifestovat rozdíly v hodnostech, protože jinak by ztratili pojem o tom, kdo komu udílí rozkazy. Nezáleží na tom, co kdo říká o hlavních výhodách těchto dvou kultur, zvýšená míra soudržnosti, ať už se jednalo o vedlejší prospěch nebo ne, představovala rozhodně velkou výhodu na německé straně…
"Byla to slavná doba," zasmál se Rommel, přerušuje běh svých myšlenek. "Ale jak se tvoji muži aklimatizovali na tohle naprosto odlišné podnebí? Jsou v dobré formě?"
Po chvíli ticha, během níž si Bayerling v hlavě srovnával označení "sranda" s tím, co na vlastní kůži zažil, odpověděl: "Jsme v dostatečně dobré formě. A jsme také nedočkaví, abychom už mohli jít domů. Víš, mysleli jsme, že domů míříme hned poté, co nás stáhli z linie v severní Africe. Místo toho nás poslali do téhle lednice, aby nám tady zmrzly koule. Bojovali jsme s Brity v Africe tři roky, potom jsme strávili osmnáct měsíců na linii dohodnuté příměřím – a teď jsme tady. Zní to zatrpkle? Tak ti přísahám, že moji muži jsou zatrpklí."
Bayerling zavrtěl hlavou a potom pokračoval. "To prostě nedává smysl. Moji chlapci odvedli v Africe dobrou práci – a potom je odvezli lodí z pekelné výhně na tohle bohem zapomenuté místo. Morálka je na bodu mrazu a já jim to nemám ani trochu za zlé."
"Třeba byl nějaký důvod, proč vás sem poslat."
"Trest je jediné, co mě napadá. Ale za co? Byli jsme nejlepší. Pořád se k tomu vracím. Museli jsme mít obrovskou smůlu."
Rommel se usmál, "Ne, příteli, to nebyla smůla, smůla ani štěstí, a nebylo to ani proto, že bys ty nebo tvoji muži něco nějak zvlášť zmršili."
"Tak proč?"
"Protože jste nejlepší. A protože jste moji."
Generálmajor na něj nedůvěřivě pohlédl, byl si naprosto jistý, že Rommel míří k něčemu, za co se na něj bude pěkně zlobit.
"Tobě se to tady nelíbí?" zeptal se nevinně Rommel, který si právě dopřával malou odvetu za nesmyslné úvodní přivítání.
"Jestli se mi to tady líbí? Tři roky jsme bojovali s Brity skoro s prázdnýma rukama. Kdybychom měli k dispozici jenom deset procent toho, co proudilo do Ruska, mohli jsme být na Suezu. Ale nedostali jsme ani ň, a proto jsme Suez nedobyli. Proto si hrdinové z Ruska odjeli zpátky domů a nás poslali sem, do téhle ledové díry jako… jako co? Jako vyznamenané Italy? Teď se dovídám, že je to tvoje práce, a ty se mě ptáš, jestli se mi to tady líbí!? Nemohl bys mi říct…"
Rommel zvedl ruku. "Protože jsem chtěl mít v těchto místech jednotku, o níž vím, že se na ni mohu absolutně spolehnout."
"Spolehnout kvůli čemu? Za dva týdny jedem domů!" Bayerlingovým obličejem se kmitl záblesk pochybností.
Teď, když si už byl Rommel dostatečně jistý, pokračoval: "Ne přímo domů. Budete si muset nejdřív udělat takovou malou zajížďku,"
"Kam? Na Madagaskar?"
"Ne. Do Skotska."
Bayerling se oněměle podíval na svého starého velitele.
"Loni na podzim Führer rozhodl, že rozdrtíme Anglii jednou provždy. Tentokrát nebudeme hrát žádné hry na křídlech. Bude to přímý útok na ostrovy. Tvoje divize bude součástí armády, která se vylodí a zaútočí nedaleko Edinburghu. To je důvod, proč jsem chtěl, abyste se ty a tvoji muži aklimatizovali na tohle odporné podnebí, a co je důležitější, abyste byli v postavení výhodném pro útok, aniž bychom vzbudili pozornost."
Rommel svému řidiči nařídil, aby zajel s autem ke krajnici. Jakmile zastavili, Rommel vylezl ven a jeho všudypřítomný divizní velitel ho následoval. Přestože bylo pozdě odpoledne, tonulo město a přístav pod nimi ve světle odrážejícím se od vysokých hor na západě.
"Tvoji muži se nalodí na dopravní lodě, jak bylo plánováno. Ty lodě však budou připraveny na boj – a já očekávám, že veškeré vybavení bude funkční."
Bayerling flegmaticky přikývl. Jeden z důvodů, proč Rommel vybral právě jeho a jeho divizi, byl fakt, že bez ohledu na jejich roztrpčenost budou jako stroje na zabíjení naprosto dokonalí.
"S výjimkou tvého vlastního štábu, se kterým můžeš tyto otázky prodiskutovat večer před naloděním, o tom nebudeš nikoho informovat – nikoho – dokud loďstvo devatenáctého neopustí přístav. Šestá horská divize vypluje z Trondheimu o den dříve a připojí se k tvé flotile. Společně budete dál postupovat podél pobřeží, jako byste mířili do Hamburku. Dvacátého večer, těsně po soumraku, flotila změní směr a nejvyšší rychlostí přepluje Severní moře, aby za

rozbřesku dorazila do Edinburghu. 196. divize z Osla připluje ve druhé vlně po vás."
"Tři divize? To je všechno?"
"Dalších pět se vylodí v následujících dvou týdnech."
Bayerling vypadal pochybovačně. "Totéž nám slíbili v Africe. Všechno, co jsme dostali, byly drobky. Doufám, že se tentokrát polepší. Jakmile tahle estráda začne, vrhnou se na nás Britové ze Scapa Flow jako vlci."
"Dönitz udělá všechno proto, aby je zastavil. Naše spojení po moři bude krýt houf ponorek a několik torpédoborců podporovaných třemi letadlovými loděmi a Tirpitzem. Budeme mít také leteckou podporu. Jakmile se vylodíme, seskočí 1. výsadkářská. Dvaadvacátá ji bude následovat druhý a třetí den po vylodění."
Bayerling kopl do náspu ze špinavého sněhu, který lemoval krajnici. "A Luftwaffe?"
"– začínají povinnosti ještě dříve."
Bayerling zabručel a dál se neptal. I německá neformálnost měla své meze. "Cíl naší mise?"
"Jsou dva. Naším hlavním úkolem je zabezpečit pozice od Edinburghu po Glasgow a přistávací dráhy pro 5. Luftflotte do soumraku dne následujícího. 5. Luftflotte bude mít k dispozici Fw 190 a Ju 88, omezené množství He 277 přestavěných na střední bombardéry, a abychom si zajistili leteckou převahu, budeme mít několik Me 262 a Do 335. Všechna letadla budou spadat pod moje operativní velení.
Druhý a třetí den operace zabezpečí části 3. výsadkové divize několik letišť v dosahu Scapa Flow, jejich hlavní námořní základny. Vlivem ostatních operací nebudeme bohužel moci dosáhnout naprostého překvapení tím, že bychom provedli všechny výsadky současně. Na konci následujícího týdne pronikne 6. horská na sever, aby jim trochu ulevila. Až se nám podaří zabezpečit základny, budeme nezadržitelně postupovat na Scapa Flow."
"Jakmile to uděláme, pošlou na nás všechny divize z Midlands severně od nás."
"To je součástí našich plánů," odvětil Rommel, "Chceme je vylákat na sever. Poté, co zabezpečíme linii Glasgow-Edinburgh, připluje z Hamburku naše další vlna složená z jedné divize a dvou pluků 10. obrněné divize SS."
"K čemu k čertu potřebujeme ty esesácký svině?"
"Jejich přítomnost má přesvědčit Brity, že my představujeme hlavní nápor invaze. Postoupíme na linii z Newcastlu nad Týnem do South Shields, jako bychom se snažili ohrozit jejich průmyslovou oblast Midlands. Na konci druhého týdne budeme mít šest divizí, které budou souběžně postupovat k jihu. Pokusí se nás zastavit – musejí, jinak bychom postupovali dál – a v ten okamžik zasáhne jižní pobřeží hlavní část celé invaze."
"Takže my jsme potom jenom manévr pro odvedení pozornosti."
"Britské námořnictvo si to myslet nebude. Ale co se týče druhé části naší mise, pak ano."
Bayerling zavrtěl hlavou.
"A tvoje plány?"
"Jestli se nám podaří dosáhnout linie Liverpool – York, nebudu se zlobit."
"To se může podařit – jestli budeme mít zajištění, které potřebujeme."
"Tohle nebude severní Afrika," řekl Rommel přesvědčeně.
Jeho bývalý pobočník chvíli nic neříkal a jen tak se díval na přístavu pod nimi. Potom prohlásil: "Ne. Samozřejmě, že ne. Ale zase budeme hrát druhé housle."

14. dubna
Pentagon

Tvář admirála Williama "Bulla" Halseyho zkameněla, když poznal druhou osobu, která na něj čekala v kanceláři náčelníka generálního štábu. Když si ho zavolali přes půl světa, aby se zúčastnil schůzky s Georgem Marshallem, ani ve snu by ho nenapadlo, že by hned po příjezdu měl tváří v tvář stát svému starému protivníkovi, generálu Douglasovi MacArthurovi.
MacArthur vstal s povzneseným výrazem hraběte, který se rozhodl, že bude k baronovi zdvořilý. S úsměvem mu podal ruku. "Rád vás vidím, Halseyi."
Halsey přetrpěl potřesení rukou v tichosti. Na rozdíl od MacArthura nepatřil k lidem, kteří dokáží být na druhé strojeně milí nebo ze slušnosti předstírat, že se věci mají jinak než ve skutečnosti. Oba muži v sobě přechovávali hlubokou a nepomíjející vzájemnou zášť už od doby, co se během prvního roku války rozpoutaly vášnivé debaty o tom, jak nejlépe skoncovat s Japonskem. Navzdory Halseyho tvrdošíjnému nesouhlasu MacArthur nakonec prosadil, aby nejprve dobyli Filipíny, místo toho, aby se vrhli přímo na Okinawu a Formosu. Podle Halseyho nebyla tahle cesta vůbec o nic výhodnější, snad kromě toho, že měla ukonejšit MacArthurovo ego tím, že potrestá ty, kteří byli tak nerozvážní a nakopali mu zadek – a Halsey nebyl nijak ostýchavý, aby se o svou analýzu s druhými nepodělil. Zbytečně moc mužů a lodí; poté, co by se Japonské ostrovy vzdaly, Filipíny by jim spadly k nohám jako shnilá hruška.
"Jaký byl let, admirále Halseyi?" zeptal se George Marshall a pokynul mu ke druhému křeslu postavenému na koberci tak, aby stálo přímo proti stolu. MacArthur se s noblesou sobě vlastní už uvelebil ve druhém.
"Kromě toho, že jsem nespal přes čtyřiadvacet hodin, si nestěžuji."
"Promiňte mi, admirále, že jsem vás sem přivlekl takovým způsobem," řekl Marshall, "ale bylo nutné, abychom se my tři sešli. Teď, pánové, než se dostaneme někam dál, chci, abyste oba něco pochopili: posledně jsem byl k vám oběma hodně tolerantní. Tentokrát nebudu."
MacArthur se nadechl, aby něco namítl.
"Generále MacArthure, prosím, seďte tiše, dokud neskončím."
MacArthurův úsměv se sotva znatelně zachvěl. Zabořil se hlouběji do křesla.

"Možná se tady budeme bavit o ničem. Tohle všechno se může jenom přehnat kolem, ale pokud ne, očekávám, že se budete oba do písmene řídit mými a prezidentovými rozkazy, jinak vás, nebesa, oba veřejně vystavím naprostému ponížení, které vám dokonale zničí kariéru. Je to jasné? A můj první rozkaz je, abyste spolupracovali jako parťáci. Nic jiného nebudu tolerovat."
Halsey pohlédl na MacArthura. Souhlasil s Marshallem, že pár vytvořený z něj a MacArthura je sňatek uzavřený v pekle. Byl v první řadě ve velkém pokušení zeptat se, proč právě je k čertu dává dohromady. Byli tady přece další admirálové, další generálové. Výraz Marshallovy tváře ho však varoval, aby si tu otázku ještě rozmyslel. Zůstal zticha.
"Tak, co máme za problém, generále?" zeptal se konečně MacArthur. "Německo?"
"Před třemi dny jsem měl schůzku s prezidentem. Máme v tomto směru několik znepokojivých informací a prezident mě požádal, abych vás dva uvedl do obrazu."
"Myslíte Brity a jejich poplach?" zeptal se MacArthur.
Marshall přikývl. "To a několik dalších věcí. Prezident stále věří, že úder bude směřovat na Rusko a většina hlášení naší rozvědky tímto směrem poukazuje. Ale chceme také v tichosti zahájit přípravy."
"Použít plán Černá sedma?" zeptal se pochybovačně Halsey.
"Generále Marshalle, mohu vám říct hned tady na místě, že ten plán nestojí za nic," vmísil se do hovoru MacArthur.
Halsey přikývl.
Marshall pohlédl na Halseyho. "Admirále, vy s ním protentokrát souhlasíte?"
Halsey při té poznámce ucítil slabé bodnutí nelibosti, jako by ho někdo postavil do role MacArthurova předvoje.
"Pane, musíte si uvědomit, že ten plán je zastaralý. Poslední komplexní revize Černé sedmy se uskutečnila krátce poté, co Britové souhlasili s podmínkami. Celá Británie byla ve zbrani a také my jsme mobilizovali proti Japonsku. Měli jsme více než osm milionů mužů v uniformě. Jedna část Černé sedmy počítala také s udržením minimálně čtyř divizí jako zálohy ve Státech, která by za podpory malé flotily doprovodných letadlových lodí provedla odvetný útok v případě, že by se Německo pokusilo o invazi do Anglie. Roosevelt dal Němcům jasně najevo, že invazi na Britské ostrovy nepřipustí. Myslel to vážně a oni to vědí. Jelikož Británie získala v ponorkové válce převahu, mohli jsme ty divize během několika dní od zahájení německé invaze do Anglie vypravit z přístavů a vyrazit na Britské ostrovy. Ani jeden z těchto předpokladů už v současné době neplatí."
Mac Arthur přikývl na souhlas.
"Na druhou stranu bychom nebyli vázáni na dvou frontách," odvětil Marshall,
"V jistém smyslu stále jsme," řekl Halsey. "Máme třicet osm letadlových lodí. Ale z tohoto počtu je deset vázáno v Tichomoří, čtyři hlídkují podél čínského pobřeží a podporují nacionalisty, patnáct letadlových lodí je v suchých docích a další jsou v nejrůznějším stádiu připravenosti. Chce teď prezident vydat rozkaz, na jehož základě by byla mobilizována záložní flotila do bojového stavu a lodě umístěné v docích opět spuštěny na vodu?"
Marshall nesouhlasně zavrtěl hlavou.
"Mohu se zeptat proč, pane?" zeptal se klidně MacArthur.
"Prezident se domnívá, že by to byla přehnaná reakce. Německo nemá v tuto chvíli žádný důvod obnovit konflikt. Pořád se ještě snaží vytěžit co nejvíc z toho, co se mu podařilo zhltnout v průběhu poslední války. Možná že za tři, čtyři roky bude situace vypadat zcela jinak, ale prezident věří, že Německo má v tuto chvíli jiný zájem – ruské znovuvyzbrojování."
"A vy tomu věříte?"
"Na tom nesejde. Mým úkolem je splnit příkazy prezidenta Spojených států. Vaše práce je plnit moje."
MacArthur se pro sebe usmál tomu, jak se Marshall energicky vyhnul přímé odpovědi. "Ale věci se změnily, pane. Loňský rozpočet nás pěkně očesal. Chlapci, které získávám pro Čínu, jsou teď jenom zmatené děti, zbrusu noví branci, kteří jen tak tak vědí, za který konec se drží M1. Bude trvat devět měsíců až rok, než se nám podaří dosáhnout bojeschopnosti z dob války. Nejsme připraveni čelit Německu."
"Příští rok se o sebe musí nějak postarat sám, generále. Teď uvažujme v horizontu následujících pětačtyřiceti dní."
"Máte pro to nějaké vážné důkazy?" zeptal se Halsey.
"Jen mezi sebou nijak neprovázaná varování, ale je jich příliš."
"Měli jsme si kvůli tomu dělat víc starostí už před rokem," komentoval MacArthur, zatímco si nacpával fajfku.
"To je asi pravda. Ale to je minulost," souhlasil Marshall ponuře. "Musíme se vypořádat se současnou situací s prostředky, které máme k dispozici." Na okamžik se odmlčel a očima proletěl seznam. "V plné pohotovosti máme 1. pěší divizi, 3. námořní, 82. výsadkovou a 3. obrněnou. K tomu nám Kanaďané ještě poskytnou jednu divizi pěchoty."
"Skutečný problém ovšem je, jak je tam – ať už to ‚tam' je kdekoliv –, kde se bojuje, dopravit," řekl Halsey.
"To je to, na co chci, abyste se vy dva podívali."
"A taky na samotný plán," vložil se do hovoru MacArthur. "Nejde jen o to, že ten plán počítá s neexistujícími prostředky. To je jasné každému." Halsey se naježil, ale MacArthur se jeho směrem ani nepodíval, "Černá sedma je zastaralá koncepčně. Je prostě naprosto špatná."
"V jakém smyslu?" Marshall očividně nebyl proti; snažil se z nich jen vyrazit více informací. Potřeboval vědět, jak moc se na spolupráci těch dvou může spolehnout.
"Hlavní věcí jsou místa přistání, vylodění našich vojáků v Plymouthu, Bristolu a Liverpoolu. Jestli budou mít Němci převahu ve vzduchu, budou to jatka a já pochybuji, že se námořnictvu podaří udržet je zpátky."
"Námořnictvo svou práci odvede," ohradil se Halsey důrazně.
MacArthur zavrtěl hlavou. "Právě jste řekl, že pochybujete o tom, že budete schopni včas mobilizovat letadlové lodě."
Halsey podrážděně pohlédl na MacArthura. "Možná jsem se vyjádřil příliš ukvapeně. Dostanu je tam, ale chci si nechat prostor pro manévrování; radši bych se propadl do pekla, než abych je pustil do vany Irského moře, jak říká plán.

Pořád dávám přednost variantě starého plánu, plánu Černá pětka: vplout přímo do kanálu La Manche, rovnou na ně udeřit, utkat se s nimi tváří v tvář –"
Marshall bouchl rukou do stolu. Po několika dlouhých okamžicích strnulého ticha konečně prohlásil: "Pánové, asi jsem se nevyjádřil dostatečně jasně. Prezident Spojených států požaduje, aby mu jeho dva vítězové z války v Tichomoří zajistili triumf i v severním Atlantiku, pokud se ovšem Německo o něco pokusí. To je důvod, proč tady oba jste. Ale prezident dal také jasně najevo, že při sebemenším náznaku porušení subordinace – to je také přesně to, za co budu považovat nedostatek porozumění mezi vámi dvěma – se mohu jednoho z vás, eventuálně obou dvou, osobně zbavit. A přesně to taky hodlám udělat." Marshall se na okamžik odmlčel, aby dal oběma možnost se vyjádřit. Ani jeden té možnosti nevyužil.
Když v následném tichu Halsey v duchu vypočítával důsledky neposlušnosti, uvědomil si, že ještě nikdy neviděl George Marshalla skutečně rozčileného. V jeho očích byl Marshall muž obvykle oplývající neobyčejnou důstojností a zdvořilostí. Předcházející projev odpovídal asi tak malému sopečnému výbuchu, který mohl, ale nemusel znamenat předzvěst mohutné erupce Vesuvu.
Potom Marshall pokračoval: "Takže teď, pánové, jste schopni spolupracovat? Budete spolupracovat?"
Halsey ani MacArthur se jeden na druhého nedívali. Po chvíli se současně podívali jeden na druhého a souhlasně přikývli. Oba dva nechají minulost minulostí, nebo se o to přinejmenším pokusí.
"Jo, můžeme dělat společně, že… Dougu?"
"Jistě, Bille," prohlásil MacArthur s přátelskou nenuceností. "Nemá smysl kvůli starým svárům rozdmýchávat oheň největší hádky v dějinách lidstva."
Oba muži nasadili na tvář ten nejvřelejší úsměv.
Marshall si povzdechl. Dokud budou hrát tohle divadlo, neměl jinou možnost, než si je podržet – a MacArthur byl přes veškeré své osobní "kouzlo" velice dobrý generál, "Dobrá. První věc, kterou po vás chci, je, abyste společně vypracovali revizi Černé sedmy a Černé pětky. Předáte mi je během následujících deseti dní, doplněné o vzájemně odsouhlasené úpravy, jak oba tyto plány přizpůsobit současným podmínkám."
Halsey pohlédl na MacArthura a oba přikývli.
Marshall se na chvíli opřel ve svém křesle, potom řekl: "Generále MacArthure, dodejte mi, prosím, přehled toho, jaké jednotky můžeme začít přesunovat během deseti dnů od vyhlášení pohotovosti. Pomocí leteckého mostu můžeme přepravit 82. výsadkovou, možná také části 1. pěchotní, jestli Britové dokáží udržet přistávací plochy. Ale těžká technika včetně přinejmenším jedné obrněné divize musí po moři. Chci, aby byli připraveni se nalodit."
"Budu potřebovat pomoc logistického štábu."
"S generálem Eisenhowerem jste už pracoval dříve. V současnosti je to můj pobočník. Přidělím vám ho. Pro tento druh práce neexistuje nikdo lepší."
"Ike je dobrý chlap. Jak se mu vede?"
"Generál Eisenhower se má velice dobře. Je samozřejmě pořád ještě nešťastný z toho, že nemá v poslední době velení."
MacArthur se zachechtal, "K jeho vlastní smůle mu to papírování jde až příliš dobře."
Marshall si povolil zamračený výraz, jímž vyjádřil soucit se svým pobočníkem, a potom se obrátil k Halseymu.
"Admirále, od vás bych chtěl celkovou a podrobnou revizi stavu naší flotily na východním pobřeží. Chci také, abyste osobně dohlédl na to, aby naše letadlové lodě, které jsou v současnosti v pohotovosti u východního pobřeží, byly připraveny okamžitě vyplout. A můžeme minimálně začít spouštět na vodu ty, kterou jsou v docích – soustřeďte se zejména na ty, které budou schopny plavby po moři v relativně krátké době. Ale udělejte to potichu. Maskujte to jako "cvičení", a tak dále."
Halsey přikývl. "Uvidím, co se dá dělat."
"Dobře. Teď se pojďme podívat na naše síly v Tichomoří. Task Force 43 je v současnosti u čínského pobřeží a podle plánu by měla 15. května zamířit do Pearl Harboru."
Halsey přikývl.
Marshall se odmlčel a nahlédl do kalendáře, který stál na stole.
"Nařídíte jim vrátit se dříve. Ať vyrazí na Velikonoce. Stáhněte je a přesuňte do Pearl Harboru co nejrychleji. Tak, pokud pozdržíme Task Force 56 v Pearlu – řekněme, že bude něco v nepořádku se strojovnou Yorktownu – budeme mít k dispozici dalších osm letadlových lodí, které budou schopny okamžitě plnou parou vyrazit z Pearlu do kanálu La Manche."
"Čiang se zjeví," konstatoval MacArthur. "Počítá s leteckou podporou jarní ofenzívy na severu."
Marshall lhostejně pokrčil rameny.
"A co Mountbatten v Indočíně?" zeptal se MacArthur. "Slíbil jsem mu jednu letadlovou loď jako vzdušnou podporu proti Viet Minhu."
"Díky, že jste mě o tom informoval," vybuchl Halsey naštvaně, úplně zapomněl na své dřívější rozhodnutí.
MacArthur vypadal pouze vyčkávavě, zatímco na něj Marshall upřeně hleděl.
"Ať si stěžuje u Churchilla," řekl Marshall konečně. "Proč se v této době Britové snaží dobýt bývalou francouzskou kolonii, ani v nejmenším nechápu. Je pro mě také zcela nepochopitelné, proč jim v tom vy chcete pomáhat."
MacArthur nehnul ani brvou a dál tiše seděl.
Marshall se v křesle zaklonil. -"Doufejme, že všechno tohle je jen kouřová clona pro skutečnou akci na východě. V tom případě, kdo ví? Možná nás vyděsili natolik, že až přijde řada na nás, budeme připraveni."
MacArthur se usmál a potáhl ze své dýmky. "Uděláme nejlépe, Bille, když se pustíme do práce."

14. dubna
Velitelství OSS Washington D.C.

Bill Donovan se usmál, když uvažoval o tom, jak by Hoover zavyl, kdyby přišel na informační kanál mezi FBI a OSS. Ve skutečnosti bylo několik agentů, kteří předávali zprávy přímo Donovanovi. Oficiální kanály byly právě tak dobré pro obvyklou rutinu, ale nebyly ani trochu zábavné a rozhodně nebyly tak spolehlivé.
Vezměme si zprávu, kterou měl právě teď před sebou. Prostřednictvím normálních kanálů by se k němu nikdy nedostala – přesto se něco z ní trefilo do černého, ačkoliv si FBI nemyslela, že by to stálo za prozkoumání.
Koho na to dolů poslat? Po chvilkovém zamyšlení přišel na to, že odpověď je nasnadě. Zvedl telefonní sluchátko a zatímco čekal, až spojovatel v Pentagonu spojí jeho hovor, netrpělivě bubnoval prsty o desku stolu.
"Martel? Je čas pustit se do práce."

Kapitola desátá
15. dubna
Charleston, Jižní Karolína

Ačkoliv bylo ještě brzy z jara, v Charlestonu už bylo takové horko, že si James Martel skutečně s úlevou vydechl, když kolem něj zavířil chladný, formaldehydem nasycený vzduch. Místnost vypadala prázdná, ale on věděl, že ve zdi po jeho pravé ruce jsou výsuvné šuplíky, ve kterých leží zákazníci tohoto zařízení.
"Pane Martele – tady."
Martel šel za hlasem do postranního přístěnku. Jakmile zabočil za roh, ocitl se tváří v tvář tělu otylého postaršího muže rozříznutému od hrudníku až po slabiny. Způsob, jakým na něm byly odhrnuté a připevněné tlusté záhyby kůže, mu připomněl motýla připíchnutého na destičce kazety. Vršek hlavy byl pryč. Otevřená lebeční dutina zela prázdnotou. Cítil se trapně kvůli vlastní slabosti, ale přesto se odvrátil stranou. Myslel si, že je na smrt zvyklý, ale v té chvíli si uvědomil, že se setkal pouze s jednou z jejích tváří, úhledně obalenou kovem, nebo ji sledoval jen z dálky, nikdy ne takhle. Dívat se přímo na to, od čeho se právě odvrátil, vyžadovalo jiný druh otrlosti. Poté, co ji po krátké chvíli v sobě našel, se vzchopil.
"Dal byste si trochu kafe?"
Martel se ohlédl a uviděl koronera, který popošel k vedlejšímu stolu, na kterém skomírající plamínek Bunsenova kahanu udržoval vodu v kovové nádobě horkou. Těžkopádný doktor si stáhl tlusté gumové rukavice, na kterých se leskla zpola zaschlá krev, a hodil je do umyvadla. Gumovou zástěru, kterou ze sebe sundal, přehodil koroner přes umyvadlo, a potom nalil šálek kávy. Popošel k Martelovi a napřáhl ruku.
"Harry Weiss, předpokládám, že vy jste Martel."
Jim potřásl doktorovi rukou. Uvědomoval si, že nabízená ruka je spíš jakási zkouška nervů než přátelské gesto.
Weiss se podíval Martelovi do očí a usmál se.
"Už jste někdy viděl mrtvolu?"
Jim přikývl.
"Jen ne tak zblízka?"
Najednou se mu před očima znovu objevil hořící japonský pilot… "Tak něco."
Weiss přikývl a přešel ke stěně plné ocelových dvířek. "Číslo jedenáct, to je on." Koroner zatáhl za dvířka a ocelové šuple s tělem vyjelo ven. Martel během války v Tichomoří viděl nafouklá těla utopenců, ale nebyl připravený na takový puch. Zvedl se mu žaludek.
Weiss se usmál.
"Mohl bych dostat kompletní kopii vaší zprávy ještě než dneska odjedu?" zeptal se Martel po chvíli.
"Nemůžete si jednoduše vzít tu kopii, kterou si vzala FBI?"
"Ne. To by zabralo příliš mnoho času."
Weiss se tlumeně zasmál, "A zjevně to někoho trápí tak, že nemůže počkat. Je to tak?"
"Očividně rád odpovídáte na otázku otázkou," zavrčel Martel a dodal: "Hele, chlape, nerozumím vašim kecům a ani mě nezajímají, ale buď mi budete odpovídat rovnou tady, nebo půjdeme za vaším šéfem, aby si mohl promluvit s tím mým, a můžu vám slíbit, že se to vašemu šéfovi nebude ani trošku líbit. Je vám to jasný?"
"No, no. Není třeba se hned ježit. Ptát se, to je moje práce." Weiss smířlivě kývl hlavou směrem k mrtvole. "Nemluví, ale odpoví na spoustu otázek, pokud víte, kam se máte dívat."
"To už zní líp. Pokračujte."
"Stopětaosmdesát centimetrů, kavkazský typ, blond vlasy, šedé oči," začal Weiss. "Příčina smrti – utonutí. Na svá zranění by zemřel během několika minut, ale nedostal šanci." Weiss ukázal prstem na mužův bok. "Natržená slezina, čtyři zlomená žebra, jedno propíchlo levý plicní lalok, proražené ledviny, roztříštěná pánev, zlomená páteř, byl na kaši, ale bezprostřední příčinou smrti bylo utonutí."
"Někdo ho zmlátil?"
"Nikdo není dost silný na to, aby udělal to, co se stalo tomuto muži. Mohlo ho praštit ráhno nebo na něj mohly spadnout bedny s nákladem," Na chvilku se zamyšleně odmlčel, "Ať už se stalo cokoliv, v moři se ocitl během několika vteřin poté, nejvýš za minutu. Vyplavilo ho to na Morris Islandu a podle toho, v jaké fázi byl v té době příliv, se domnívám, že se tam dostal z hlavního kanálu. Takže se to muselo stát na lodi kus od pobřeží."
"Vražda?"

Weiss pokrčil rameny. "Možná. Ale není důvod si to myslet. Mnohem jednodušší by bylo zmlátit ho a hodit přes palubu. Mnohem méně námahy se stejným výsledkem."
"Kdo ho našel?"
"Místní loď, samozřejmě. Ale v tuhle chvíli je už po smrti dva a půl dne. Kdyby byl zdejší, třeba z nějaké rybářské lodi, už bychom měli zprávu o jeho zmizení. Ale nic nepřišlo."
"Jestli to nebyla vražda, tak proč někdo ještě neoznámil jeho zmizení?"
"Možná že ta loď připlula z nějakého vzdáleného přístavu. Možná že si ani nevšimli, že už tam nějakou chvíli není. V tom případě by nebyl žádný dobrý důvod k tomu, aby to neprodleně hlásili, a najde se spousta důvodů, proč to neohlásit vůbec. Oznámit zmizení nějaké osoby znamená zadržení lodě na jeden dva dny a taky spoustu otázek. Věřte mi, je tady víc než jedna loď, která se bez téhle procedury obejde, dokonce i ty, které jsou tu legálně – a každý den, po který loď nečinně zahálí v přístavu, stojí majitele slušný balík. Takže je udržují na cestách, a teprve až se vrátí zpátky domů, nebo kamkoliv mají namířeno, ohlásí, že ten člověk zmizel. Ale pořád nemůžu přijít na to, co mu tohle všechno mohlo udělat a smést ho z paluby do moře, aniž by si toho někdo všiml. Skoro jako by ho to skřiplo mezi dvě lodi… Ale co by dvě lodi dělaly tak blízko u sebe?"
Mezitím, co se Weiss usilovně snažil předvést svoji schopnost dedukce, takže byl příjemný jako osina v zadnici, podíval se Martel dolů na tělo mrtvého a pozorně si prohlížel jeho obličej. Oční víčka, rty a část nosu mu chyběly, jako kdyby ho ohlodaly krysy.
Weiss sledoval Jimův pohled.
"Od té doby, co dělám tuhle práci, už nemůžu jíst ryby. Vždycky se přistihnu, jak přemýšlím o tom, co měly naposled k snědku."
V obličeji mrtvého bylo něco, co Martelovi cosi mlhavě připomínalo. Vzpomínka, která se vynořila ze zapadlého koutu paměti a nedávala mu pokoj. Z nějakého důvodu by měl toho muže znát, ale prostě si ho nedokázal nikam zařadit.
"Poskytl jste mi obecné informace. Teď mi řekněte, jak vám to připadá, jaký z toho máte pocit, prostě povězte mi to, co se do formulářů nepíše."
Weiss se podíval dolů na mrtvolu a usmál se. "No, za prvé, nebyl to člověk, který by se živil rukama."
"Jak jste to poznal?"
"Dokonce i po několika dnech ve vodě je jasně vidět, že všechny svaly na těle toho muže jsou vyvinuté rovnoměrně. Lidé, kteří pracují manuálně, většinou mívají některé svaly mohutnější než jiné. V některých případech mi stačí pohled na mrtvé tělo a jsem schopen říct, čím se dotyčný živil, ale v tomhle případě ne. Můžu vám říct spoustu věcí, které nedělal – práce na stavbě a dokonce i rybaření zanechají na rukou nesmazatelné stopy –, ale ne, co dělal. Ale rozhodně byl zvyklý na fyzickou námahu, měl několik zranění. Podívejte: levou ruku si zlomil před několika lety, komplikovaná zlomenina." Weiss ukázal na jizvu. "A ať už to šil kdokoliv, moc času tomu nevěnoval," Zatímco mluvil, jeho prst sledoval dlouhou bílou jizvu. "Můj odhad je, že ho zranila kulka."
"Jak to víte?" zeptal se tiše Martel, Vytáhl z kapsy malý blok a začal si dělat poznámky.
"Tenhle muž nepřišel z pralesa. Je to udržovaný a dobře promazávaný stroj, kterému se dostávalo lékařské péče nejvyšší kvality. To šití je dílem buďto amatéra, nebo doktora, který měl na práci ještě dalších padesát nebo sto případů. Což obvykle ukazuje na zranění na bitevním poli."
Koroner se vrátil zpátky na druhou stranu stolu a poklepal na přední zuby mrtvého. "Taky měl vyražené tři zuby a několikrát zlomený nos. Navíc měl vychýlenou nosní přepážku způsobem, který je charakteristický pro profesionální boxery."
Martel přikývl, pokračoval v psaní, ale potom na chvíli přestal.
"Něco z toho, co jsem řekl, vám něco připomnělo?"
"Nejsem si jistý."
"Každopádně je to Evropan, ne Američan."
"Podle oblečení?"
"Všechno, co měl na sobě, bylo vyrobeno v USA, a to je samo o sobě zajímavé. Všechno zbrusu nové, dokonce ani po kapsách neměl žádný svinčík. A když už jsme u toho, neměl v kapsách vůbec nic, žádné cigarety, žádné doklady, ani sirky, dokonce ani drobné ne. Byl naprosto čistý. To se obvykle stává v případech, kdy někdo nechce, aby se kdokoliv jiný dozvěděl, o koho jde."
"Tak proč Evropan?"
Weiss lhostejně ukázal na genitálie mrtvého. "Většina Američanů je obřezaná. A v Evropě jen Židé, alespoň ti, co ještě zůstali na živu. Náš drahý zesnulý s obřízkou zjevně neměl žádné zkušenosti." Weiss se na chvíli odmlčel, jako by si na něco vzpomínal, "Je to jeden ze způsobů, jak SS provádějí rychlou kontrolu: přinutí údajného Žida, aby si sundal kalhoty. Samozřejmě, žádné definitivní rozhodnutí. Ale tyhle neporušené genitálie jen zvyšují pravděpodobnost, že začal svůj život v Evropě."
Weiss znovu věnoval pozornost ústům mrtvoly, která byla pootevřená v posmrtné grimase, a ukázal dovnitř.
"Taky práce zubařů ukazuje na Evropu, tři výplně, všechny zlaté."
"I já mám zlatou výplň," poznamenal Martel.
"A patrně i jednu nebo dvě, které ze zlata nejsou. Ale jsou tu i další drobnosti. Přestože byl dobře stavěný, struktura některých kostí ukazuje na to, že v raném dětství několik let nejedl moc dobře. Ve skutečnosti skoro vůbec nejedl, řekněme v letech 1918 a 1919." Weiss se odmlčel, aby zjistil, jaký dopad měla jeho slova.
"Mohl bych pokračovat, ale myslím, že byste chtěl, abych přešel přímo k věci."
"Něco v tom smyslu."
Weiss zlehka mávl rukou směrem k ležícímu tělu. "Tohle je typická ukázka německého vojáka z elitní jednotky. Nebyl to

žádný zelenáč."
"Řekl jste to FBI?"
"Samozřejmě že ano."
"A?"
"Prohlásili, že se ke mně ještě vrátí, ale řekl bych, že měli dojem, že jsem blázen."
Aniž by se k tomu jakkoliv vyjádřil, Martel se znovu zadíval dolů na tělo.
"Takže, proč Němec?"
"Protože poslední, co snědl, bez ohledu na to, jak málo z toho zbylo –, mám dojem, že krátce před smrtí trpěl nejspíš mořskou nemocí – byly klobásy a kyselé zelí."
"Co to sakra dokazuje? Docela dobře to mohl být i Polák," Martel zmlkl, najednou si vzpomněl na své vlastní dětství, na posměšky a ústrky, které musel ve škole vytrpět kvůli tomu, že se z jejich domu linuly vůně "cizích" jídel.
Weiss znovu pokrčil rameny. "To bylo jeho poslední jídlo a klobásy s kyselým zelím tady široko daleko nikde běžně neservírují. Nazvěte mě rasistou, ale tenhle chlápek má na čele napsáno, že je ‚hrdlořez a nadčlověk nordické rasy'. Bez urážky, ale z hochů jako je tenhle," kývl hlavou k ležícímu tělu, "mi naskakuje husí kůže."
"Proč?"
"Protože jsem Žid. Utekl jsem v osmadvacátém, když už bylo jasné, jak to dopadne, ale pořád ještě bylo možné dostat se pryč."
"Anglicky mluvíte bezchybně."
"Přizpůsobit se, nevyčnívat z řady," odpověděl doktor chladně.
"A proto si patrně myslíte, že mám příliš nordických rysů."
Weiss přikývl, "Snažím se nespojovat fyzický vzhled s povahovými vlastnostmi, ale vy byste se tam, co kdysi býval můj domov, naprosto dokonale hodil. Omlouvám se, jestli jsem dal průchod svým pocitům."
"Kde jste vyrůstal?"
"V Berlíně. Kdysi to býval můj domov, ale teď je to hrobka mojí rodiny,"
"Berlín," řekl Martel tiše a konečně si vzpomněl.

15. dubna
Asheville, Severní Karolína

Skorzeny napůl dřímal, když ho probral štouchanec do žeber. Řidič kývl směrem k postrannímu zrcátku na své straně.
"Za námi je policejní auto."
"Kde jsme?"
"Kousek na západ od Asheville."
"Jak dlouho už za námi jedou?"
"Míjeli nás v protisměru o několik kilometrů zpátky a teď se nám pověsili na paty."
Skorzeny se naklonil dopředu, aby se podíval do postranního zrcátka nákladního auta, které ho společně s jeho muži převáželo do Knoxville. Neviděl nic jiného než přední světla za nimi jedoucího auta.
"Jak víš, že jsou to policajti?" začal se vyptávat Skorzeny, a jen tu větu vyslovil, zaslechl slabé houkání sirény.
"Zajeď ke kraji," přikázal řidičovi Skorzeny, zatímco se nakláněl dopředu, aby stiskl tlačítko zvonku, který signalizoval mužům ukrytým na korbě nákladního auta, že mají zůstat zticha.
Řidič zajel s autem ke krajnici a sešlápl brzdový pedál skoro až k podlaze.
Zatímco si zapaloval cigaretu, podíval se na Skorzenyho, který přikývl, Skorzeny slyšel dupání bot na silnici a ucítil, jak se auto naklonilo poté, co si policista stoupl na schůdky na straně řidiče.
"Otevřete a pojďte dolů."
Řidič mírným trhnutím otevřel dveře a vystoupil na vozovku.
Skorzeny se podíval znovu do zrcátka. Ve světle reflektorů policejního auta se rýsovala postava druhého strážce zákona.
"Něco není v pořádku, pane?"
"Nesvítí vám koncovky, to za prvé."
"Sakra, měl jsem za to, že se o to hoši ve skladu postarali. Díky, pane."
"Ukažte mi řidičský průkaz a technický průkaz."
"Jistě, pane, chviličku." Řidič se vyšplhal zpátky do kabiny.
"Všechno v pořádku," zašeptal a pohlédl na Skrozenyho.
"Říkal jste něco?"
"Jen jsem se bavil tady s kámošem. Spal, když jste nás zastavili, a chtěl vědět, co se děje."
"Řekněte mu, ať jde taky dolů."
Skorzeny si povzdechl. Dobrá rada drahá… protáhl se přes sedadla a seskočil dolů na vozovku vedle řidiče. Policista, který byl nejméně o hlavu menší než Skorzeny, kousek poodstoupil a zadíval se na něj. Z výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že tenhle malý a drobný policejní důstojníček nenávidí vysoké lidi.
"Fajn, kámo, podíváme se na tvůj řidičák," vyštěkl policista a baterkou posvítil Skorzenymu přímo do očí. Těžký jižanský přízvuk Skorzenyho na okamžik vyvedl z míry, zaváhal.
"Řidičák, chlape. Sem s ním! Hned!"
"Stanzi," řekl řidič pomalu, "tvůj řidičský průkaz."

Skorzeny se přihlouple usmál, hrál si na pitomce. "Řidičák, ano," pronesl pomalu, "mám ho tady."
Sáhl si do zadní kapsy, vytáhl tašku s doklady, a jako by byl nervózní v přítomnosti úřední osoby, chvíli se v ní přehraboval. Potom policistovi podal průkaz.
"Baltimore, Maryland? Tak proč, krucinál, řídíš náklaďák v končinách jako je Jižní Karolína?"
"Neřídí. Je to můj švagr," odpověděl řidič místo Skorzenyho. "Vzal si mou sestru a právě se sem přestěhoval. Tady Stanz je Polák. Dělal v docích tam nahoře v Baltimore. Sehnal jsem mu práci u naší firmy."
"Pak by měl mít řidičák z Jižní Karolíny."
"Má na to třicet dní a kromě toho se mnou jede jen proto, aby mi pomohl složit náklad, ne, aby řídil."
"A jak to mám vědět?" zavrčel policista.
"Pane, i kdyby řídil, nebylo by to protizákonné," odpověděl řidič pomalu a Skorzeny ho tiše proklel. Člověk se nemá hádat s úřední osobou, o tom co je a není v souladu se zákonem.
"Mrzí mě to, pane, nechtěl jsem dělat problémy," pronesl Skorzeny se skloněnou hlavou. "Tady můj švagr mě požádal o pomoc."
"Poslouchej, chlape," štěkl policista, "ty se do toho nepleť."
Skorzeny, s hlavou skloněnou, mlčel.
Policista muší váhy nepřestával svítit Skorzenymu do obličeje a chvíli nic neříkal.
"Kde jsi přišel k těm jizvám v ksichtě?"
I tentokrát Skorzenyho silný přízvuk policisty vyvedl z míry, a proto pohledem hledal pomoc u svého společníka.
"Tvůj obličej, Stanzi."
"Aha. Z boje. Proti Němcům, když nás napadli."
Reakce nebyla taková, jakou očekával. Spíše než, aby dal policista najevo účast s "udatným Polákem", opovržlivě se zasmál.
"Zdrhnuls, co? Byl jsem v armádě a viděl jsem spoustu takovejch velkejch pitomejch hovad, jako jsi ty. Většina z nich byli zbabělci."
"Hej, Charlie, nějaký problémy?"
"Ani ne. Jen se mi něco na těch chlapech nelíbí."
Policista několik vteřin mlčky stál, a pak se usmál, "Mám dojem, že bychom se měli podívat, co to vezete za náklad."
"Jenom nábytek, pane," odpověděl řidič.
"Fajn, tak se na to podíváme. Měli jsme tu chlápky jako vy, co se snažili tudy nepozorovaně projet a provézt nezdaněný cigára. Takže se koukneme."
Řidič pokrčil rameny, jakoby ho nadcházející zbytečná práce jen trochu štvala. Vylezl zpátky do kabiny, vytáhl klíčky ze zapalování a prošel kolem naklaďáku dozadu. Podíval se na policistu, který stál kousek stranou s pravou rukou zlehka odloženou na pouzdru revolveru.
"Pokračuj, chlape, otevři to."
Řidič odemkl dveře a trhnutím je otevřel.
"Jak jsem říkal, nábytek," a ukázal na gauč, matrace a rošty postelí naskládané do výšky.
"Nech toho, Charlie, jsou v pořádku," pronesl druhý policista mírně.
Charlie se otočil na svého kolegu a zavrtěl hlavou.
"Hale, je ti jasný, že uvnitř může bejt docela dobře něco schovanýho. Myslím, že tady Stanz by měl začít vykládat."
"Pane," prosil řidič, "když nedodržíme rozpis, budeme mít spoustu nepříjemností se šéfem."
"Budeš mít sakra spoustu nepříjemností se mnou, jestli nepřiměješ svýho polskýho kámoše, aby si okamžitě zalezl dovnitř."
Skorzeny se tázavě zadíval na řidiče.
"Vyndej to, Stanzi."
Skorzeny vylezl nahoru, rozvázal provazy, které přidržovaly gauč, zvedl ho a snesl dolů. Podíval se na policistu.
"Pokračuj, chlape."
"Hej, Charlie, kašli na to. Víš, že máme svý práce dost," prohodil druhý policista.
"Tohle pitomý Polačisko dokonce ani neumí anglicky, uteče si sem a dostane práci, a přitom je tady nejeden válečnej veterán, co práci shání. Je mi z těchhle podělanejch přistěhovalců zle."
Tváří v tvář tak neotřesitelné logice druhý policista rezignoval a nezasahoval do vývoje událostí, které následovaly.
Skorzeny sundal dolů matrace a rošty postelí. Za nimi stála vyrovnaná hromada beden… a za nimi byl box, v němž se skrývali jeho muži a výstroj.
Podíval se dolů na policistu.
"Pokračuj, chlape, podíváme se, co je v těch bednách."
Skorzeny pohlédl na řidiče. Ten lhostejně zalovil v kapse, vytáhl padesátidolarovou bankovku a přeložil ji. Popošel k malému policistovi, naklonil se k němu, něco šeptal, když k němu natahoval ruku.
Policista se na něj podíval, usmál se a vzal si úplatek.
"Chlape, mám dojem, že ses právě sám namočil do obrovskýho maléru," prohlásil maličký policista s chladným úšklebkem. "Teď si taky vylezeš nahoru a pomůžeš svýmu kámošovi s vykládáním."
Řidič se otočil na Skorzenyho. Čekal na rozkazy.
"Hale, ten chlapík tady se mě právě pokoušel uplatit, ale nebylo to nic moc," prohlásil malý policista. Ustoupil o kousek dozadu a odepl bezpečnostní pásek, který přidržoval v pouzdře revolver.
"Teď oba začnete s vykládáním a podíváme se, co máte vevnitř."
Druhý policista, teď už se zájmem, se přesunul vedle Charlieho. Ticho prolomilo jen osamělé auto, které je míjelo.

Silnice za nimi byla tmavá a prázdná.
Skorzeny vzal do rukou jednu z beden, otočil se, sestoupil z korby, začal ji pokládat na zem a sledoval, jestli něco nejede v protisměru. Auto, které kolem nich před chvílí projelo, zmizelo za obzorem.
Místo, aby bednu pustil, prudce se s ní jako vrhač disku zatočil a mrštil ji druhému policistovi do obličeje. Srazil ho k zemi. V zápětí jeho bota se značnou silou přistála v podbřišku jejich mučitele, který se bolestí zkroutil a stočil se do klubíčka. V okamžiku, kdy se k ležícímu otočil zády, druhý policista už byl napůl cesty k němu a vytahoval revolver z pouzdra. Skorzeny policistovi zlomil vaz jedinou ranou, která dopadla za mužovo levé ucho. Obrátil se a trochu se mu ulevilo, když uviděl, že řidič již vykopl Charliemu zbraň z ruky. Policista, sípaje bolestí, začal vstávat. Skorzeny si stoupl za Charlieho a srazil ho zpátky na zem.
"Nejsem nějakej velkej blbej Polák," pošklebovalse mu do ucha, "jsem velkej a chytrej Němec." A rychlým trhnutím mu zlomil vaz. Narovnal se. Ztěžka dýchal a rozhlédl se na obě strany. Stále ještě nebyla vidět žádná světla, ale z dálky slyšel zvuk přibližujícího se auta.
"Hodíme je do auta. Hni se!" O pár vteřin později Skorzeny pomohl řidičovi naložit Charlieho a jeho kolegu na zadní sedadlo policejního auta a s bouchnutím zavřel dveře.
"Jak daleko to je do Knoxville?"
"Ještě tři hodiny."
"Nemůžeme je tady nechat. Do hodiny vyhlásí poplach a řidič toho posledního auta by si mohl na něco vzpomenout. Budeš řídit policejní auto a já pojedu za tebou, dokud nenarazíme na nějaké příhodné místo, kde bychom se jich mohli zbavit. Pak tě naložím zpátky."
"Předpokládejme, že mě zastaví."
Skorzeny pokrčil rameny. "V tom případě budeš držet klapačku, nebo jsi mrtvej."
"Proč je nenaložit do náklaďáku?"
"Protože by nás mohli znovu stavět. Jakmile se odsud dostaneme, jakákoliv souvislost mezi námi a mrtvými policisty přestane existovat."
"Neznáš cestu k místu, kde se máme sejít s dalším kontaktem."
"Znám adresu a najdu to, jestli to bude potřeba. Nemáme čas na hádání. Dej mi klíčky od náklaďáku!"
Řidič zalovil v kapse a podal mu je. Gauč stojící na silnici odsunul stranou, došel k zadním dveřím náklaďáku, zabouchl je a zamkl. Auto, které z dálky slyšeli, se konečně objevilo na dohled a s burácením se prohnalo kolem nich. Skorzeny se vyšplhal do kabiny a nastartoval, policejní auto před ním se odlepilo od krajnice.

16. dubna
Washington D.C.

Major Wayne Mason za hlasitého klení konečně otevřel dveře.
"Ježíši Kriste, Jime, víš kolik je hodin?"
"Asi tak tři nula nula. Teď buď kamarád a dej mi hrnek kafe." Jim vešel do Wayneova bytu. Za předsíní v ložnici vzadu zahlédl rozcuchané blond vlasy, které rámovaly výjimečně přitažlivý obličej za pootevřenými dveřmi. Jim se usmál a zamával. Dveře se s bouchnutím zavřely.
"Jime," zeptal se Wayne smutně, "nemohlo to počkat do rána?"
"Ne."
Cestičku z obývacího pokoje ke dveřím, jež se před chvílí zabouchly, tvořily nejrůznější kusy oblečení poházené po zemi. V kombinaci s prázdnou láhví od šampaňského na stole a dvěma skleničkami na dlouhé nožce povalujícími se na zemi to nenechávalo příliš prostoru k domněnkám o průběhu večera.
"Byli jsme přátelé už dlouho, ale tohle to uspíšilo, kamaráde," pronesl Wayne hořce. "Šest měsíců. Šest měsíců jsme se na to chystali, dobrá, já se na to chystal, a ty si sem vtrhneš, právě když –"
"To může počkat. Tohle ne."
"Hovno. To zas musí bejt nějakej z těch vládních nesmyslů a ty všechny můžou počkat do sedmi nula nula. Teď, pokud mě omluvíš…!" Wayne udělal pohyb, jako kdyby chtěl vstát a doprovodit Jima ke dveřím.
Jim zůstal sedět. "Přinejmenším několik následujících minut se nechystám nikam odcházet." Wayneovo chování ho trochu popudilo, jeho přítel nebyl z těch, kteří by si dělali těžkou hlavu kvůli překaženým milostným hrátkám… takže tohle je možná skutečně láska… ale i kdyby byla, v tuhle chvíli mu to bylo úplně jedno.
Dokonce i Wayneovo přátelské chování začínalo připomínat regulérní vyhazov. "Jime – ven. Řekneš mi to ráno. Schovej si to svoje omračující překvapeníčko na ráno. Teď vypadni." Wayne na chvilku zmlkl, zjevně se zmítal mezi láskou a přátelstvím. "Prosím," dodal.
Jim otevřel aktovku, vytáhl z ní fotografii a položil ji opatrně na konferenční stolek, jako by ho k tomu Wayne oním "prosím" vyzval.
Wayne, u něhož zvědavost zvítězila nad vztekem, se se zájmem sklonil nad fotografií. Vztek ustoupil znechucení.
"Co je tohle?"
"Mrtvej chlap."
"Do prdele. Jen se na něj podívám, chce se mi blít. Ale proč se na něj dívám místo toho, abych radši -"
"Protože ti chci říct, co je zač."
Wayne si sedl zpátky na gauč, zvedl fotku a pozorně si ji prohlížel, pak se podíval na Jima. "Takže jsi zpátky ve hře. Jak

ses z toho dostal?"
"Víš, co je ten chlap zač?"
"Jo. Stejně dobře jako ty. Potkali jste se v Berlíně."
"Věděl jsem to! Viděl jsem ho jenom jednou, takže jsem si nebyl jistý. Jak se jmenuje?"
"Hans Fretter nebo Freiter, tak nějak. Pravá ruka Otty Skorzenyho, cosi jako jeho osobní stráž. Pěkně tvrdej parchant, SS Sturmbannführer. Byl se Skorzenym na přehlídce, v ten den, kdy ses dostal mezi dva mlýnský kameny."
"Jo, tak odtamtud ho znám. Hele. Můžeš mi udělat kopie fotek, které jsi tenkrát udělal? V tichosti?"
"Budou s tím trochu problémy, ale… jo, myslím, že bych to moh' zařídit,"
"Udělej to. Pošlu někoho k tobě do kanceláře, aby si je vyzvedl,"
"Modlil jsem se, aby ho očistili," zamumlal Mason nepřítomně. "Kde se to starému Hansovi přihodilo? Vypadá, jako by se k němu dostaly krysy."
"Řekněme, že na dost nečekaném místě."
Wayne se na Martela spiklenecky usmál, "Nemůžeš mi o tom nic říct, co? Strašně rád bych věděl, jak tenhle chlap sešel ze světa. Měl jsem dojem, že skoro ani není možný ho zabít."
"Promiň, Wayne. Dokonce jsi ani neviděl ten snímek. Teď bych si od tebe potřeboval zavolat."
Wayne ukázal na malý stojánek s telefonem vedle gauče.
"Neměl bys náhodou odejít támhle a někoho ukonejšit?"
"Jo, jasně. Pochopil jsem narážku."
"Vyprovodím se sám," řekl Jim. "A dík."
Poté se dveře do ložnice otevřely a znovu zavřely. Jim se usmál při tlumených výčitkách a konejšivému tónu přítelova hlasu, kterým na ně odpovídal. Z rychle ubývající hlasitosti hovoru usoudil, že konejšení zjevně mělo kýžený účinek. Najednou chtěl vědět, jak se má Betty, jestli na něj občas vzpomíná a co si o něm myslí. Zavrtěl hlavou a zvedl sluchátko. Rozhodně ignoruje tlumené cukrování a chichotání, které před chvílí navíc nahradily mnohem ostřejší zvuky, vytočil číslo a čekal. Konečně to někdo zvedl.
"Pane, tady Martel, Promiňte, že vás takhle budím, ale myslím, že představení co nevidět začne."

Kapitola jedenáctá
16. dubna
Oválná pracovna

"Tento muž je členem elitní přepadové jednotky SS s kódovým označením Friedenthaler Jagdverbande, pane prezidente."
"Lovecký klub," pronesl Harrison tiše. Vzal fotografii Hanse Freitera do ruky. Snímek pořídil Mason během přehlídky pořádané v rámci oslav Dne vítězství v Berlíně.
"Připlul před třemi dny a přistál kousek od charlestonského přístavu." Donovan položil na Harrisonův pracovní stůl další, méně přitažlivou fotografii. Prezident si snímek z márnice několik vteřin pozorně prohlížel, potom několikrát pohledem přeskočil na fotku, která zachycovala Freitera s insigniemi SS.
"Jak jste k tomuhle přišel?" zeptal se Harrison. "Měl jsem dojem, že ten, kdo by mi tohle měl přinést, je Hoover,"
"Vzpomínáte si na Martela, toho mladé důstojníka od námořnictva, o něhož se tak zajímal McDonnell? Poslal jsem ho, aby prověřil zprávu o tomto nalezeném těle. Charleston je přístav nejblíž k Oak Ridge a už dřív jsme zachytili nějaké zmínky o Manhattanu. Chtěl jsem, aby se na to někdo z mých lidí podíval, a dík obrovskému štěstí ho Martel poznal,"
"Už o tom ví Hoover?"
"Ne. Od stolů jednoho z jeho asistentů se během několika týdnů asi vynoří negativní zpráva jeho vyšetřovacího týmu. Bude se v ní mluvit o šílených koronerech z řad židovských uprchlíků, kteří vidí nacisty za každým rohem."
Harrison se usmál: " Až se dozví, že jste ho předběhl, bude vzteky bez sebe."
"To je důvod, proč jsem si myslel, že by bylo nejlepší, abyste mu to řekl místo mě."
"Takže šéf to může trochu vyžehlit, co?"
Donovan pokrčil rameny.
"To je podruhé, co FBI v poslední době něco pořádně zkazila," zauvažoval prezident. "Nejdřív s Martelem a teď tohle. Možná, že je až příliš zaměstnávají ty jejich zatrolené vnitřní rozbroje."
Donovan setrval v blaženém mlčení. Až se Hoover vzpamatuje z vlastní ostudy, bude na půdě FBI asi několik bolavých zadnic.
Harrison obrátil pozornost zpátky k fotografii. "Myslíte si, že do této země infiltrovali komando?"
"Tohohle Freitera by neposlali samotného. Je součástí úderného oddílu."
"A cíl?"
"Oak Ridge. Charlestonský přístav. Pravděpodobně."
"Myslíte, že to má něco společného s Manhattanským dopisem?" zeptal se Harrison neochotně. Zjevně se chtěl vyhnout tématu, ke kterému jejich konverzace směřovala.
"Nepochybně, pane. Vede je jistý SS Oberführer Skorzeny. Je to nejlepší muž, jakého pro zvláštní operace mají. Kromě toho je to také ten typ, který velí z přední linie, pokud je to jen trochu možné. Vsadil bych se, že už je v tuto chvíli tady."
"Skorzeny. Kde já jsem to jméno už předtím slyšel?"
"Unesl maršála Koněva z Leningradu."

Harrison se na chvíli zaklonil v křesle, konečky prstů si masíroval kořen nosu. "A teď je tady. On a jeho tým. Proč?"
"Přinejmenším kvůli průmyslové špionáži. Pravděpodobně v kombinaci se sabotáží. Nemůže to být jen tak. Jedna věc, kterou ten dopis dokazuje, je, že rámcově vědí, co se tam děje: jestli je ten dopis pravý, tak to vědí. I kdyby byl ten dopis podvrh, tak to taky vědí; jinak není důvod, proč by tam ta zmínka byla. Tak nebo tak, rozhodně to vědí."
"Kolik myslíte že mají mužů, Bille?"
"To ještě nemohu říci. Nejméně tři, čtyři. Ne více než… dvacet. Hádám, že tak dvanáct."
"Proč právě dvanáct?" zeptal se zvědavě prezident.
Donovan pokrčil rameny. "Odhaduji jako při ruletě. Odhad, ale odhad hazardního hráče, lepší než nic. Skorzeny musel najít kompromisní řešení mezi výkonností týmu a pravděpodobností, že je odhalíme. Střelil jsem někam doprostřed… Každopádně je to počet, se kterým bych šel já."
"Je to ale zatraceně velký prostor. Dokonce ani dvacet mužů tomu moc neublíží."
"Oak Ridge má po obvodu několik desítek kilometrů, které je nutno hlídat. Taková skupina může proklouznout dovnitř, nadělat zmatek, využít okamžiku překvapení, něco zničit – nevím toho o tom místě tolik, abych mohl přesně říci, jakou škodu by tam mohli nadělat, ale s deseti kilogramy plastické trhaviny je možné vážně poškodit skoro všechno – a potom hezky rychle prásknout do bot."
"Nemyslím, že by tohle Hitler schválil."
"Proč ne?"
"Útok na americké půdě by sjednotil celou tuto zemi jako nic jiného od doby Pearl Harboru. Zejména pokud by došlo k obětem na životech mezi civilisty."
"No, a nezachytili jsme snad signály v tom smyslu, pane?"
"Churchill tomu nepochybně věří. Ale vy sám jste viděl zprávy, které přicházejí v posledních několika dnech od vašich vlastních lidí. Hlášení z Istanbulu, z velvyslanectví v Kyjevě, z Helsinek – všechna naznačují, že německá rozvědka počítá s obnovením akcí v Rusku. Včera Britové vypravili letadlo z Íránu nad Kaspické moře. U západního pobřeží se shromažďovalo početné loďstvo a několik nových divizí směřuje do Astrachaně. Zatraceně hodně akcí na to, aby to byl jen taktický manévr,"
"Takže vy tomu věříte?"
"Ne úplně. Ale nemohu nechat Churchilla pustit ze řetězu smečku a křičet ‚katastrofa!'" prohlásil prezident. "Jestli se vztahy mezi Německem a Anglií vyostří, musím si být naprosto jistý tím, že Hitler bude vypadat jako stoprocentní padouch, což ve skutečnosti je. Churchill je občas největším nepřítelem sám sobě," dodal Harrison. "Tohle by byl jeden z těch případů, kdybych mu to dovolil."
"Pane prezidente, jste si jistý, že nenastal čas brát věci takové, jaké ve skutečnosti opravdu jsou?" zeptal se Donovan tiše.
Harrison překvapeně pohlédl na šéfa OSS. "Tohle slyším od svého šéfa špionážní sítě? Vaše práce byla vždycky už od trojské války bitevním polem lhářů."
"Nakrmím nepřítele čímkoliv, pokud to dopomůže k jeho porážce. Vaše práce spočívá v něčem jiném."
"Zdá se mi to, nebo to vážně znělo jako pokárání, Bille?" zeptal se Harrison tónem zdvořile vedeného výslechu.
Donovan si povzdechl, "Ne, pane, jenom takový postřeh. Vy jste šéf."
"Bille, řeknu vám, co jsem řekl Churchillovi: v situaci jako je tato, nestačí jenom dohady. Churchill může mít pravdu, ale nemusí. Jestli pravdu nemá, nepotřebujeme řinčení zbraní; jedině by to mohlo Hitlera přimět k akci. A jestli má pravdu, tak chci, aby vypadal čistý jako lilie, a ne jako někdo, kdo se vydal ke zlým sousedům koledovat si o trable. Jestli půjdeme do války s nacisty, bude to vyžadovat roky maximálního úsilí a nikdo nesmí ani v nejmenším pochybovat o tom, že jsme neměli jinou možnost než bojovat." Zpola vstal, "Jinak se tato zem sama roztrhá na kusy a prohraje. Prohraje s těmi zrůdami. Chtěl byste vidět, jak v tomhle křesle sedí Hitler?"
Harrison se odmlčel, a když se znovu posadil do křesla, viditelně se uklidnil, "Navíc je tady politická stránka věci. Nechci, aby na Capitol Hill zůstal jediný člověk, který by mohl přesvědčivě tvrdit, že se nás Anglie snaží vlákat do války s Německem. Roosevelt tomu musel čelit ve čtyřicátém a jednačtyřicátém a to ho ochromilo. Musíme se na to dívat z hlediska dlouhodobé perspektivy, Bille, a Churchill musí také."
"A Oak Ridge, pane?"
"Špionáž, rozhodně. Nacisti jsou na stopě našemu tajemství. Někde došlo k úniku informací a tomu se musí, k čertu, zabránit. Narazili na něco a teď posílají svoje nejlepší lidi, aby to prověřili. Vy jste se snažil před rokem a půl o totéž s tím avizovaným staveništěm v Polsku a doteď jste se nedostali blíž než na sto padesát kilometrů od něj."
"Jejich systém je trochu jiný než náš. Samotnou povahou naší společnosti jsme mnohem zranitelnější než zmobilizovaná tyranie."
"Jste si jistý, že jde o Oak Ridge?"
"Tak jistý, jak je to jen možné, pane. Předtím, než jsem se sem vydal, jsem dostal něco, co přesvědčí dokonce i… přesvědčí každého." Donovan sáhl do svých desek a vytáhl výstřižek z novin. "Jen se podívejte na tohle, pane. Dnes brzy ráno byli u Asheville nalezeni dva mrtví policisté. Někdo jim zlámal vaz."
"A?"
"Profesionální práce. Žádné zbraně, vražda holýma rukama. Ať už to udělal kdokoliv, byl zatraceně schopný. Předpokládám, že vám bude Hoover v nejbližší době volat."
"Už volal," odvětil Harrison s úsměvem. "V poslední době udělal sice jeden dva přehmaty, ale nemyslete si, že úplně vyměknul. Policisté zastavili stěhovací auto. Asi osm kilometrů od místa, kde byli nalezeni mrtví, se našlo na kraji silnice několik kusů nábytku. FBI si myslí, že policisté byli přepadeni, když začali prohlížet vnitřek dodávky. Vrahové hodili jejich těla do policejního auta, které pak odtlačili dál od cesty."

"A ti poldové byli nalezeni ve směru na Knoxville, tedy ve směru, kterým mířila dodávka, již předtím zastavili?"
Harrison přikývl,
"To byl Skorzeny. Nepochybně. Našla se nějaká stopa po té dodávce?"
"Nic,"
"Potom jsou už teď v Knoxville."
"To si myslí i Hoover," odvětil prezident.
"Mohu se zeptat, co máte v plánu udělat, pane?"
"Spoustu věcí. Za prvé, Hoover teď posílá do Knoxville speciální oddíl, který posílí tým FBI, jenž už je na místě. Už jsem také o situaci informoval generála Grovese; zatímco tady spolu hovoříme, jsou zpřísňována bezpečnostní opatření. Navíc jsme zalarmovali místní policii – asi víte, jaký mají vztah k vrahům policajtů. Pošlou na to každého volného člověka, kterého mají. Mimochodem, chci, abyste poslal kopii vašeho záznamu o Skorzenym Hooverovi."
Donovan přikývl,
"Možná, že se nám díky tomu všemu podaří toho parchanta chytit dřív, než stačí nadělat nějakou škodu."
"Nemyslím, že to bude tak snadné."
"Jak to?"
"Jak už jsem řekl předtím, je nejlepší, jakého mají. Jednu dobu operoval téměř čtrnáct dní za ruskými liniemi přestrojený za sovětského pěšáka a celou misi skončil tím, že načisto zlikvidoval tamní gardové velení. Uskutečnil tu zmiňovanou leningradskou akci, a je dost šílený na to, aby plánoval i výsadek přímo do Kremlu a chtěl zavraždit Stalina. Už teď je v Knoxville, možná dokonce uvnitř Oak Ridge. Slehne se po něm zem. Nikdo ho nenajde, dokud se nepohne, a on se nepohne, dokud neudeří."
"Mluvíte, jako by to byl nějaký superman," poznamenal posměšně prezident.
"Je, a chci, aby na tom pracovalo několik mých lidí."
Harrison si povzdychl.
"Vnitřní bezpečnost je věcí FBI. Tím, že chcete, aby OSS pracovala na záležitosti uvnitř této země, po mně žádáte precedens, který se mi ani trochu nelíbí."
"Pod moji pravomoc spadá rozvědná a kontrarozvědná činnost proti národům nepřátelským vůči Spojeným státům. Zabývali jsme se Skorzenym už před několika lety a víme, jak pracuje. Žádám jen o to, abyste mi povolil poslat do Knoxville vlastní tým. Nepolezeme FBI do zelí. Jestli na něco narazíme, mohou se oni postarat o likvidaci. Ksakru, pane, mluvíme tady o Manhattanu, o esu, které schováváme v rukávu ve hře s nacisty. Nemůžeme si dovolit žádné chyby."
Harrison nakonec přikývl,
"Máte mé svolení, ale ne můj příkaz. Mimoto, tým, který tam pošlete, bude mít za úkol vyloženě jen radit v záležitostech bezpečnosti Oak Ridge. Jestli se pustí do něčeho jiného, FBI je odtamtud s mým povolením vyžene."
"Dobrá, pane."
Když mu prezident pokynul na znamení, že může jít, Donovan zavřel své desky a vstal, ale potom zaváhal, "Ještě poslední věc."
"Pokračujte."
"Ten únik informací. Doufám, že Hoover v tomto směru provádí hloubkovou kontrolu."
"Dělá na tom právě teď. Úplně každý, kdo mohl mít přístup ke kódovému jménu Manhattan a účelu tohoto projektu, bude znovu prověřen. Bude to však chtít čas. Existuje několik set možných zdrojů, pokud počítáme lidi, kteří s tím byli přímo seznámeni, plus jejich asistenty – jinými slovy, lidi, kteří mohli mít přístup ke zprávám. Několik lidí zapojených do projektu je ve spojení s komunisty a už v minulosti existovalo podezření, že předávají informace Rusům. Jedna z teorií říká, že na to Němci přišli prostřednictvím svých lidí uvnitř Politbyra. Bude to ještě chvíli trvat, než se ten únik podaří vystopovat."
"Chtěl bych do toho zapojit několik svých lidí. Bude to trvat několik týdnů, ale možná se nám toho bastarda podaří chytit."
"Opět připomínám, že tohle není vaše pole působnosti."
Donovan na to neřekl nic a dál upřeně hleděl na prezidenta.
"Nikdy jsem to neschválil, je to jasné?"
Donovan se usmál, "Dávejte na sebe pozor, pane. Upřímně řečeno, vypadáte v poslední době trochu přepadle."
Harrison se zasmál a zavrtěl hlavou.
"Připadám si v tuto chvíli jako jednoruký akrobat. Pořád na vrcholku věcí, Bille. Až půjdete ven, řekněte Mayhewovi, ať vám ke mně v následujících několika týdnech zařídí každodenní přístup." Harrison se na okamžik zamyslel, "A řekněte mu, že bych ho rád viděl, až to vyřídí."
Když se za Donovanem zavřely dveře, Harrison zavřel oči. Udělal skutečně správný krok? Možná měl Winston pravdu. Možná že ta správná věc, kterou by měli udělat, je vytroubit to všechno do světa. Nazvat Hitlera lhářem, říci mu, aby se jim postavil, nebo aby mlčel. Bojovat nebo z toho vycouvat. Vstal a přešel k oknu, aby se podíval ven přes South Lawn. Tulipány v zahradě zářily v plném květu, venku bylo teplo a vzduch naplňovala vůně. Jaro konečně zvítězilo. S nadcházejícím jarem bude možná záře severských bohů jasnější než kdy jindy… Nebo bychom snad mohli přijet do Manhattanu…
"Jestli chtějí začít válku, tak ať je to tady a teď." To řekli v Lexington Green a to mu, jak si konečně uvědomil, radilo ten osudný den jeho srdce: postav se té stvůře teď, dříve než naroste a zesílí a jednoho dne nás prostě zhltne. Teď už byla ta stvůra silná…
Ze zamyšlení ho vytrhlo zaklepání. Otočil se ke dveřím.
"Dále,"

John Mayhew strčil hlavu do dveří. "Chtěl jste se mnou mluvit, pane?"
"Posaďte se, Johne."
Mayhew vešel do kanceláře a sedl si naproti prezidentovi.
"Chci provést několik změn ve svém časovém rozvrhu na následujících pár týdnů. Mám dojem, že by se situace mohla začít vyostřovat."
"Německo?" zeptal se Mayhew tiše.
"Nejsem si jistý, ale jestli přece, chci abychom byli připraveni a potřebuji do celé situace zasvětit některé lidi. Nechci, aby něco vypadalo jinak než obyčejně, ale musíme to nějak rozlousknout. Jestli jsou Němci něčemu na stopě, bude mnohem lepší, když nepřijdou na to, že po nich jdeme. Závisí na tobě, abys nějak udržel věci pod pokličkou, zatímco se na nich bude dál pracovat."
Mayhew otevřel prezidentův diář a začal psát.

16. dubna
Oak Ridge, Tennessee

Úžasné! Duševně byl Otto Skorzeny dokonale připravený na nedbalý průběh amerických bezpečnostních procedur, ale pocítit to na vlastní kůži bylo něco jiného. Téměř se přistihl při pokušení seskočit z nákladňáku a příslušníkovi vojenské policie v bílé helmě, který na ně jenom beze slova zamával, ať jedou dál, a na propustku, kterou mu ukazovali, se jen zběžně podíval, vynadat. Místo toho, poté, co dostal propustku zpátky, zavřel okénko a nákladní auto se rozjelo kupředu. Günther, který seděl mezi ním a řidičem, se usmál.
"Teď jsme u vstupní brány do Oak Ridge," oznámil jim Louis. Louis byl jejich kontakt v Knoxville. Ke Skorzenyho nesmírné úlevě a mírně nechápavému úžasu je řidič nákladního auta dopravil k Louisovi bez jakýchkoli dalších komplikací.
Skorzeny to všechno registroval, a když se rozjeli od bezpečnostní brány dolů z kopce a nesmírně pomalu se proplétali hustým provozem, snažil se potlačit každý projev překvapení.
Přijet rovnou na základnu bylo sice změnou v plánu, ale zabití těch policajtů ho zneklidňovalo víc. Místo toho, aby se po nich hned po příjezdu na operační základu, malé letiště asi šedesát kilometrů od Knoxville, slehla zem, rozhodl se okamžitě v rychlosti porozhlédnout kolem. Dřív než znepokojení, které jejich čin pravděpodobně vyvolá, vyústí ve zpřísnění bezpečnostních opatření. Louis ke Skorzenyho překvapení nic nenamítal proti tomu, že je na jejich malou základnu dopraví až později, ani proti tomu, že nechají zbytek skupiny ve skladišti v Knoxville. Místo toho jim navrhl, aby se k němu připojili, až pojede odpoledne se zbožím do obchodu uvnitř tábora.
Louisovo krytí spočívalo v rozvozu zboží dodávkou, což bylo pro potřeby této operace snad nejvýhodnější. Skorzenymu se tento člověk, který znal jejich konečný cíl, zamlouval mnohem víc, než ten idiot, jemuž se nějakým záhadným způsobem podařilo dopravit je do Knoxville. Dobrý Němec Louis. Kdo mohl doufat, že jejich poslední spojka bude tak kompetentní.
"Tohle je hlavní silnice, která se táhne od východu na západ napříč celou oblastí," oznámil jim Louis. "Hlavní obytné čtvrti jsou napravo na svazích kopců."
"Ty domy jsou postaveny z cementu typu D – to je cement zpevněný azbestem," řekl Günther a ukazoval na malé jednopatrové domky, které stály na úbočích v řadách, jeden vedle druhého. "Domy z cementu typu E a F jsou směrem k administrativní oblasti."
Skorzeny postřehl obrovský nepořádek, který panoval všude kolem. Oak Ridge vypadalo jako pohraniční městečko, nebo jako jedno z těch opevněných osadních měst v okupovaném Rusku. Všude pulzovala doprava, auta, nákladní vozy a autobusy; a všude bylo bláto. Hlavní silnice byla vydlážděná, ale většinu postraních komunikací tvořily jen špatné štěrkové cesty. Projeli kolem blátem zacákaného dopravního policisty a několika vojáků opírajících se o výlohu obchodu, který stál u dřevěného chodníku. Muži si očividně vychutnávali pohled na nekonečnou řeku žen, která plynula kolem nich.
"Jsou tohle typické stráže?" zeptal se Skorzeny a kývl hlavou směrem k vojákům.
"Vesměs jo," odpověděl Louis. "Četli jste moje zprávy, takže víte, že jich je tady asi tisíc, a že je v první řadě zajímá padesátikilometrový vnitřní okruh a kontrolní stanoviště. Mimo něj se vyskytují jen zřídka."
Podle Skorzenyho odhadu se ani nezdálo, že by je závažnost jejich úkolu nějak zvlášť trápila. V duchu se zasmál. To je úžasné, jak falešný pocit bezpečí může lidem dát pět nebo šest tisíc kilometrů oceánu. Brzy se tvrdým způsobem přesvědčí, že se věci změnily od té doby, co si závistivý Bismarck stěžoval, že "bůh chrání hlupáky, opilce a Spojené státy americké".
"A co ti v civilu?"
To už bylo něco jiného. "Jsou všude. Vycházíme z předpokladu, že každý, s kým mluvíme, je příslušníkem armády nebo FBI. Loni jsme díky nim ztratili tři lidi, ale jelikož operujeme jednotlivě, nemohli svých počátečních úspěchů využít, aby nás zlikvidovali všechny. Co se týče zbytku bezpečnostních složek tady, je tu několik tisíc soukromých strážců, najímaných nejrůznějšími společnostmi zapojenými do zdejších prací. Většina z nich není o moc lepší, než byste mohli předpokládat, ale domníváme se, že je v jejich řadách také několik příslušníků FBI."
Když projížděli přes jednu ucpanou křižovatku, Louis kývl hlavou doleva. "Y-12 je dva kilometry tímhle směrem – přímo na druhé straně toho hřebenu. Když pojedete další dva kilometry za Y-12 a zahnete doprava, narazíte po nějakých deseti kilometrech směrem na západ na X-10." Skorzeny souhlasně přikývl. Znal tuto oblast jako dlaň vlastní ruky z modelů a map, ale taková mapa není samotné území: bylo nutné prozkoumat skutečnou situaci. Po chvíli navázal na

předchozí hovor a zeptal se: "Podíval ses do těch zařízení? Můžeme se tam dostat my?"
"Bez šance. Museli bychom jet normálně po suché zemi a vyhýbat se celou cestu hlídkám. Mají tady odlišné identifikační odznaky pro každou část území. Propustky, které máme my, jsou pro lidi zvenku, kteří sem něco dovážejí. Kdyby nás chytili třeba jen sto metrů mimo zónu, pro niž máme povolení, skončíme ve vězení. Viktor dělá správce na K-25. Setkáte se s ním dnes večer, až ho vystřídají. Měl jsem také svého člověka na Y-12, ale byl jedním z těch tří, které sebrali." Zatímco Louis mluvil, Skorzeny soustředil svou pozornost na podrobné mapování okolí. Zrakem bylo možné nasbírat spoustu informací. Budovy – křehké prozatímní stavby, nic jiného než překližka a hřebíky. Většinou z nich by proletěly zadní stěnou ven i náboje z malorážky. Plus extrémně vysoká hustota populace, což znamenalo, že prakticky jakákoli výbušnina shozená do této oblasti by si vyžádala zatraceně velké množství obětí na životech. Po bombardování budou ulice ucpané panikou zachvácenými lidmi a troskami; projet takovým zmatkem v autech bude možná představovat značný problém. Dobrá, trochu střelby do davu a ulice se zanedlouho vyčistí.
"Ta poslední odbočka vede ke startovací dráze?" ujišťoval se Skorzeny.
"Správně. Právě na ní začali pracovat. Není zatím ještě ani vydlážděná, ale pro C-47 a C-54 to stačí."
"Je dost dlouhá pro naše Me 264E?" zeptal se Günther.
"Bylo nám řečeno, že měří tisíc metrů," dodal Skorzeny.
"To vám nejsem schopen říct."
"Tak odkud se to zatracené číslo vzalo? Kdo za něj ručí?" Asi to byl něčí "odhad" vydávaný za skutečnost. Nebylo by to poprvé, co operace selhala kvůli nějakému idiotskému nedorozumění. "Tak dobrá, budu to muset prověřit." Louis neřekl nic, ale Skorzeny vycítil jeho znepokojení. Ten muž byl nepochybně schopný agent, byl koneckonců aktivní ve Spojených státech téměř čtyři roky, dva z nich na tomto extrémně citlivém místě. Ale díky samotné podstatě své práce dával přednost samostatným operacím, takovým, aby nevzbudil pozornost. Pohyboval se s nejvyšší opatrností. Byla to metoda, která se v posledních dnech jejich mise už dál nedala použít.
"Sem míří náš náklad." Louis zatočil s nákladákem z hlavní silnice, zajel s ním za obchod s potravinami a nakonec zacouval k nakládací plošině. Vyskočil ven a naznačil Güntherovi a Skorzenymu, aby udělali totéž. Poté, co odemkl korbu, vešel do budovy. "Hej, Alberte!"
Z domu se vynořil tlustý hokynář se zarudlým obličejem.
"Mám tu padesát beden hlávkového salátu, deset dalších plných pomerančů, deset s banány a deset s rajčaty."
"Objednal jsem si dvacet beden pomerančů."
"Aha, tak to mě mrzí, kámo. Na faktuře stojí deset a deset jich tady pro tebe mám."
"Objednal jsem dvacet."
"Chceš těch deset? Mám si je odvézt zpátky."
"Ne, vezmu si je. Samozřejmě, že si je vezmu! Ale objednal jsem si dvacet."
"Jak chceš, kamaráde." Louis pohlédl přes rameno na Skorzenyho a Günthera. "Vyložte tomu chlapíkovi jeho zboží."
Albert vytáhl z kapsy zpola vykouřený doutník a zapálil si ho. Když vynášeli krabice z nákladáku a pokládali je tam, kam jim ukázal, pozorně je sledoval.
"Hmm, to ti povím, že je lepší nikdy nevotvírat si kšeft někde, kde to má pod palcem armáda. Je to dobrý akorát k tomu, aby se člověk zbláznil. Zkontroluj tohle, vysvětli tamto, podepiš tenhle papír tady," rozkládal a mával kolem sebe rukama. "Měl jsem radši zůstat v Clevelandu."
Albert se odmlčel a pohlédl na Skorzenyho a Günthera. "Co je to za chlapy?"
"Hnul jsem si se zádama. Doktor mi zakázal nějakou dobu cokoliv zvedat. Najal jsem je minulý týden. Mimoto, přemýšlím o rozšíření podniku. Až si koupím další nákladák, převezmou tuhle trasu. Takhle jim aspoň můžu všechno vysvětlit a ukázat jim svoje zákazníky a navíc si šetřím záda."
Když Skorzeny a Günther skončili s prací, na chvíli se zastavili a tázavě pohlédli na Louise, který souhlasně kývl hlavou, že si mohou dát odchod. Skorzeny seskočil dolů z rampy a přešel ke kabině nákladáku, kde si lhostejně zapálil cigaretu a rozhlédl se kolem. Po chvíli ho následoval i Günther.
"Je to až moc snadné," zašeptal Günther.
"Neměj strach. Něco dopadne špatně. Už máme za sebou tu příhodu s Hansem a potom ještě ti policajti." Skorzeny zdánlivě nevšímavě zamířil s rukama v kapsách od nákladáku směrem k hlavní silnici.
Doprava se pomalu sunula kolem nich, autobusy plné lidí směřovaly na západ, kde byla továrna K-25. Toužil po tom, aby mohl do jednoho z nich nastoupit, ale propustka přicvaknutá ke kapse košile mu nedovolovala do takového autobusu ani strčit nos. Nicméně, výhled byl dobrý i z místa, kde právě stál. Ani ne dvě stě metrů od něj byly jasně vidět administrativní budovy a stejně tak dobře patrná byla i budova ústředí zdejší ostrahy, přestože byla o něco dál. Směrem přes ulici a nějakých sto metrů do kopce se začínaly stavět další obytné domy. Když se otočil a zahleděl se na jih, uviděl chuchvalce kouře stoupající k nebi ze druhé strany hřebenu – Y-12. Kolem něj prošli dva příslušníci vojenské policie a ani nezpomalili, když míjeli strůjce svého osudu.

16. dubna
Knoxville, Tennessee

"Tak kde je náš odvoz?" zeptal se Wayne Mason a rozhlížel se po knoxvillském letišti.
"Tak mě zbij," odsekl Jim Martel.
"Co budeme teď dělat?"
"Čekat. Co jiného?"

"Co jinýho. Co kdybych odjel zpátky do Washingtonu? Víš, jak dlouho mi to trvalo, než jsem to dal se Sárou zase do pořádku? Potom si přijdeš ty a odvlečeš mě na tuhle divokou štvanici nacistů."
"Nežvaň, Wayne. Narodil ses divoký. Takhle bude mít Sára aspoň šanci zjistit, co má doma, když tam má Waynea Masona. Kromě toho, teď, když jsi dal věci do pořádku, jsou dny vašeho vztahu každopádně sečteny. Nemám pravdu?" Jim se vážně nemohl rozhodnout, jestli se má cítit vinen nebo se dobře bavit tím, co se jeho příteli přihodilo. Usoudil, že oba ty pocity jsou oprávněné. "Kromě toho jsem si myslel, že by tě potěšilo vypadnout z Pentagonu."
"No dobrá, ale Sára na to má jiný názor."
"Jo. Ta ho má vždycky jiný."
"Tentokrát je to…"
"Hele, strč si ty žvásty někam. Víš, že jsi chtěl…"
"Sakra, támhle je ta krysa Harriman," oznámil měkce Wayne a ukázal prstem na muže, který se k nim blížil.
Jim se otočil. Muž, který šel rychlým krokem směrem k nim, byl zcela jistě tím strašidlem OSS z berlínské ambasády. Harriman k nim došel a úsečně kývl na pozdrav. "Pánové, náš přítel mi řekl, že vás tu mám vyzvednout. Auto stojí tímhle směrem."
"Kterej čert tě sem přines?" zeptal se Mason poté, co se za ním poslušně vydali.
Harriman na něj pohlédl se zdviženým obočím. "Copak tě do toho Martel nezasvětil?"
Jim se usmál, "Wayne strávil většinu cesty fňukáním, takže na to nebyl čas."
Harriman se zasmál, "Kromě toho, že jsme působili v Berlíně, máme ještě jednu věc společnou. Všichni jsme se už setkali s naší kořistí. Donovan to považoval za lepší kvalifikaci než cokoliv jiného. A vy jste s ním a několika členy jeho týmu ve skutečnosti, majore, jednou večeřel. To je právě ten důvod, proč jste sem byl převelen."
"Tak mám dojem, že to byl všechno tvůj nápad," řekl Wayne po straně Jimovi.
"Mhm. Byl. Hádám, že můj šéf myslí občas jen sám na sebe. Rád bych věděl, jestli má pro mě připravené nějaké další překvapení!"
"To doufám," odvětil Mason suše.
"Co se mě týká," pokračoval Harriman, "myslím, že by se dalo říci, že jsem tady váš šéf." Odmlčel se a podíval se na ně. "Předpokládám, že ani jeden z vás si nemyslí, že by mě měl mít nějak zvlášť v lásce. To je v pořádku, ačkoliv bys Martele měl vědět, že v mé vlastní zprávě Donovanovi stálo, že věřím v tvou nevinu. Faktem ovšem zůstává, že dokud budete poslouchat, co vám řeknu, a budete se podle toho řídit, budeme spolu vycházet dobře."
"Á, Donovan mi to řekl na rovinu. Udělal jsi to, co se po tobě očekávalo a navíc sis zatelefonoval, abys ohlásil, že jsem odpadlík. Nestěžuji si. Tenkrát sice ano, protože jsi nevystrčil ten svůj krysí čumák ani jedním směrem – ale co, to je hra."
"Fajn, Harrimane, to si myslím taky," dodal Wayne.
"Říkejte mi Trevor."
"Tak dobrá, Trevore, jsi teda férovej chlap. Tak co teď?"
Harriman se usmál, "Zamluvil jsem nám ve městě pokoj. Pokoje jsou v pohodě, restaurace lepší, než byste čekali. Na zítra máme dvě schůzky; jednu s Grovesem a druhou se šéfem zdejšího oddělení FBI. Naše dnešní operace se skládá z toho, že se zapíšeme v hotelu, najíme a dobře se vyspíme,"
Potom Harriman pohlédl na Jima a promluvil takovým jasným, neafektovaným způsobem, který v některých lidech vyvolává absolutní důvěru. "Jsem rád, že tě očistili. Teď máš šanci trochu si napravit reputaci přímo u zdroje."

Kapitola dvanáctá
17. dubna
Abbeville, Francie

Adolf Galland procházel kolem řady stíhaček typu Me 262 a Gotha 229. Piloti stáli před svými stroji v předpisovém pozoru. Alespoň tohle zůstalo stejné i v nové éře proudových letadel, pomyslel si. Takové změny během pouhých – cože? – šesti let? Dokonce ani pachy nebyly stejné. Už to nebyl ten hřejivý, důvěrně známý zápach benzínu a oleje, teď už byl cítit jen kerosin a hydraulická kapalina. Ačkoliv ještě pořád postrádal to, co zmizelo, nebo přinejmenším mizelo, musel Galland připustit, že žraločí tvar siluety Me 262 vypadá mnohem vražedněji než staré Me 109 a že Gothy 229 ve tvaru netopýřího křídla doslova ztělesňují smrt zakletou v oceli. Piloti stojící před letadly vypadali dychtivě a v dobré formě. Ačkoliv jim dosud nikdo ohledně plánované akce nic neřekl, všichni cítili, že je něco ve vzduchu, že štvanice každou chvíli začne.
"Kdybychom tak měli tyhle stíhačky ve čtyřicátém," povzdechl si oberst Kleiber, jeho zástupce a rozvědčík, který mu stál mlčky po boku. "Rozdrtili bychom je během týdne."
Na tenhle druh fantazírování byl Galland silně háklivý. "Zrovna tak by sis mohl přát, abychom je měli v roce 1919. Uvědom si, že tentokrát nebudeme bojovat se Spitfiry a Hurricany. Britové nezůstali nečinně stát. O jejich Meteoru IV se říká, že je rovnocenným soupeřem pro Me 262 a k tomu všemu mají pořád výhodu v tom, že se brání. Pokud my přijdeme o letadlo, přijdeme i o pilota. Když jejich pilot z letadla včas vyskočí, může být den na to zase zpátky ve vzduchu."
"Ale máme početní převahu čtyři ku jedné v náš prospěch," namítl Kleiber. "To je drtivá převaha."
"Měli jsme víc letadel i ve čtyřicátém roce," odpověděl Galland. "A byli jsme si sami sebou jistí stejně jako teď." Otočil se a znovu pohledem zkontroloval řadu stíhaček. Jako by zavětřil duchy vznášející se kolem něj. Z toho samého letiště vedl útoky proti Británii v srpnu roku 1940 a tenkrát se zdálo, že nevyhnutelně musejí zvítězit. Místo úhledných

nových letadel před sebou vnitřním zrakem viděl řadu stodevítek. Místo vrnění nových bitevníků slyšel kašlavý zvuk provázející nahazování pístových motorů, které naskakovaly a zase zhasínaly, letadla se opět sunula k západu a vzlétala. I tehdy, stejně jako teď, měli vítězství zdánlivě v kapse ještě dřív, než bitva začala. No, tentokrát to tak asi je. Pokud první úder zastihne letadla RAF ještě na zemi, tak zcela jistě. Ale dokonce i kdyby se to nepovedlo, je Luftwaffe schopná vygumovat RAF z oblohy, pokud se do toho nevloží Američané. Tentokrát mají dost letadel na to, aby se jim to podařilo. Ale co udělají Američané? Copak nepůjdou bojovat za své britské bratříčky? I kdyby ne ze sentimentu, tak proto, že Anglie, a jedině Anglie, umožní Američanům udržet si cosi jako strategickou rovnováhu s Říší. Jakmile se Američané jednou objeví na scéně, strategická situace se radikálně změní. Americké námořnictvo představuje samo o sobě značnou leteckou sílu, a jestli bude mít navíc k dispozici logistickou podporu, stanou se z Američanů ďáblové. No, odpověď na tuto otázku byla dost jednoduchá: podrobit si Anglii silou dřív než připlují americké letadlové lodě, dřív než Američané začnou přepravovat stíhačky přes Atlantský oceán. To ale znamenalo, že musí vyjít na chlup přesně nejen útok proti Anglii, ale stejně tak i operace namířené proti Islandu a Grónsku. Překvapilo ho, jak blízko ke krachu mají vyhlídky na úspěch v případě jako je tento, kdy jsou jednotlivé součásti plánu navzájem tak úzce propojené.
Ohlédl se zpátky na Kleibera, který po výbuchu pochybností svého velitele stál posmutněle a zahanbeně. Najednou se sám za sebe styděl. Mohl být unavený z války, ale pořád ještě měl své povinnosti. Bylo chybou dávat průchod takovým pocitům, zvláště teď. Potřebovali věřit. Víra sama o sobě je základní součástí vítězství. Přinutil se k úsměvu.
"Až se vrátíme z tohoto prvního útoku ověnčeni slávou, je naděje, že řeknu, žes měl nakonec pravdu."

17. dubna
Nedaleko Oak Ridge

Otto Skorzeny vyndal fotoaparát z přenosného pouzdra a upevnil ho do stojanu namontovaného nad palubní desku Piperu.
"Drž to rovně."
"Dokážu tenhle kurz udržet jen pár minut. Jsme přímo na hranici zakázaného letového pásma." Pilot, Friedrich Bachman, majitel a provozovatel malého soukromého letiště, které se stalo základnou pro jejich operace, byl jejich poslední spojkou. Od chvíle, kdy je k němu Louis dopravil, nevypadal, že by byl svou novou a mnohem aktivnější rolí příliš nadšený.
"Déle to trvat nebude," zalhal Skorzeny, který se nakláněl nad fotoaparátem a hrál si se zaostřováním. Oak Ridge jen patnáct kilometrů před nimi jasně zářilo v ranním světle, byl to nádherný pohled.
Stromy pod nimi vystavovaly na odiv jarní barvy. Jabloňové sady o něco níž tvořily růžovobílé veselé skvrny. Brzy se rozvíjející listy javorů a buků na jižních svazích kopců představovaly svou bledou, šťavnatou zelení ostrý kontrast k okolní hnědé. Pod nimi se v údolí řeky Clinch, která se v ostrém úhlu stáčela kolem tří stran základny, válela řídká ranní mlha. Celou scenérii doplňovalo několik nadýchaných obláčků. Skorzeny zamířil objektiv přímo na městečko Oak Ridge a pohyboval s ním mírně k jihu, dokud se v hledáčku neobjevilo letiště, a potom začal mačkat spoušť. U letištní rampy stálo několik zaparkovaných C-47, podle toho se dala naprosto přesně odhadnout délka přistávací dráhy, která byla údajně orientována přesně podle osy východ-západ. Poté, co dofotil celou roličku filmu, vyjmul ji a rychle vyměnil za jinou.
"Leť kousek blíž."
"Už nás jednou varovali."
"Udělej to. Hned." Bachman by pravděpodobně vyskočil z letadla, kdyby mu to Skorzeny nařídil stejným tónem a se stejným výrazem ve tváři.
"Pane! Pé padesát jedničky!" Bachman jen tak tak stihl domluvit, protože v tu chvíli se kolem nich přehnaly dva Mustangy, jeden vedle druhého, a málem malý Piper smetly.
"Scheisse!" Musely se někde tady v okolí poflakovat – ideální místo pro nácvik hlídkových letů – a ze země je navedli, aby využili mraků a připravili Piperu překvapení. No, nesestřelili ho, i když jim to nařízení dovolovala. Patrně chtěli využít příležitost a dát místním adeptům letectví tvrdou lekci, aby pochopili, že okolí Oak Ridge není to nejlepší místo, kde se člověk může odchýlit od kurzu. A navíc by z toho ještě mohlo koukat trochu legrace.
Zatímco Skorzeny zvažoval, jaké mají možnosti, P-51 začaly přecházet do něčeho, co musel být immelman. V tu chvíli od nich byly dost daleko, ale v krátké době se zřejmě převrátí na záda a klesnou na jejich výšku – nejspíš se k nim budou chtít dostat co nejblíž a Piper násilím eskortovat na základnu.
Skorzeny se zašklebil. No, trocha smůly musí člověka potkat při plnění každého úkolu… ale teď se mohl trochu pobavit i on. "Vypadni!" zařval na Bachmana. "Přebírám řízení!"
"Cože?"
"Možná, že tě neviděli! Okamžitě vypadni od řízení!" Bachman, který vypadal, že by raději slyšel rozkaz, aby z letadla vyskočil, udělal, co mu bylo poručeno.
Skorzeny převzal knipl, škubnul s ním směrem k sobě a vyšlápl levou směrovku. Piper Cub ve spirále vylétl vzhůru, převrátil se a náhle směřoval přímo k zemi. V okamžiku, kdy se letadlo chystalo políbit matičku Zemi, přidal plyn. P-51 přeletěly vysoko nad nimi. Za několik okamžiků už je napodobovaly, ale podle fyzikálních zákonů je jejich vlastní rychlost zanesla daleko od malého letadla, které pronásledovaly.
Za jeho zády Bachman zuřivě klel, ale Skorzeny měl stroj stále pod kontrolou. Piper Cub pokračoval ve své dráze přímo k zemi. Ve chvíli, kdy se rozsvítila červená kontrolka letové rychlosti, Skorzeny konečně začal přitahovat, vysunul levé

křidélko. Letadlo se naklonilo právě dost na to, aby při ohlédnutí přes rameno zahlédl P-51. Neklesaly tak jako oni, ale pověsily se za ně – držely se ještě dost daleko. V okamžiku, kdy se svahy na obou stranách dostaly na úroveň křídel. Cub konečně přestal ztrácet výšku a vletěl na úrovni korun stromů do úzkého údolí na jih od říčky Clinch. P-51 se stále držely v závěsu. Jakmile se přiblížily na vzdálenost necelého kilometru, přitáhl knipl, zatočil a stoupal podél svahu údolí. Piper břichem skoro drhnul o koruny stromů. Do mlhy zahalená říčka Clinch tekla dole přímo pod nimi. P-51 se zatřpytily za nimi a začínaly nabírat výšku. Klesal dolů k řece. O několik vteřin později je obklopila mlha.
"Vždyť nás zabijete!" ječel Bachman.
Aniž by se obtěžoval odpovědět, Skorzeny sestoupil ještě níž a doufal, že ten chlap vzadu seřídil výškoměr tak pečlivě, jak se na správného Němce sluší a patří. Mlha se na jednom místě protrhala. Ani ne dvacet stop pod sebou uviděl vodní hladinu. Stočil letadlo doprava a pozorně sledoval terén pod sebou. Břeh neviděl příliš zřetelně, ale vytušil, že se rýsuje napravo od něj, protože tam bylo mnohem víc bledězelené barvy.
Skorzeny vyšlápl směrovku doleva a na stejnou stranu vychýlil knipl. Letadlo udělalo prudký obrat. Musel uznat, že tohle malé letadlo je skoro stejně obratné jako Storch – i na šířce říčky se Cub dokázal otočit o 180 stupňů. Letěl směrem na východ a vrátil se zpátky nad severní břeh říčky. Pomyslel si, že by byla docela legrace, kdyby se vyhoupl zpátky nad mraky a letěl asi kilometr, dva na sever a ve výšce korun stromů profičel nad atomovým reaktorem. Piloti stíhaček by se z toho asi zbláznili! Teď, když mu vzrušení stouplo do hlavy, byl dost šílený na to, aby to udělal… Ale ne, šance na přežití byla u takové kousku menší než půl na půl. Jeho úkol měl přednost.
Pokračoval stále na východ, podvozek letadla skoro máčel v vodě. Držel se nezřetelného stínu říčního břehu, který kopíroval i v okamžiku, kdy se řeka stočila na sever.
"Most!" vyjekl jeho společník. To, co viděli piloti stíhaček, kteří je pronásledovali, mohli docela dobře považovat za kombinaci paniky a začátečnické štěstí. Vypořádat se s tím zatroleným mostem však byl úkol pro experta. Neexistovala ani nejmenší šance, že by ho dokázali přeletět… na chvíli uvažoval o tom, že do něj prostě naletí, ale dospěl k závěru, že by jeho nepřítomnost úspěch mise ohrozila mnohem víc než zprávy o tom, že v sousedství Oak Ridge slídí nějaký akrobatický pilot. Mírně naklonil předek letadla dolů, asi o 15 stupňů od horizontální osy, takže mohli vklouznout do mostního oblouku podobně, jako klíč do zámku. Jedno křídlo škrtlo o šikmý nosník, druhé minulo pilíř asi o centimetr. Jakmile se vynořil na druhé straně mostu, Skorzeny začal předstírat poruchu, konec jednoho křídla táhl skoro ve vodě. Jakoby se "vzpamatoval" a pokračoval ještě chvíli v letu nad řekou, letadlo se teď naklánělo o 20 stupňů, pak sklon "vyrovnal" a naopak Cuba vychýlil o deset stupňů v opačném směru. Tento manévr měl dodat na důvěryhodnosti teorii, že jde o začátečníka, který měl štěstí a nechtěl nic jiného, než se dostat sakra daleko od města.
"Ztratili nás. Hlásí pravděpodobnou nehodu," oznámil mu Bachman chvějícím se hlasem, "což je podle mého názoru dost pochopitelná mýlka."
"Takže se budeme jednoduše ještě chvíli držet řeky a pak vyrazíme na cestu domů."
"Jste šílenec."
"Byla to jen legrácka," odpověděl Skorzeny. "Nevíš, co je to šílenství." Zatímco mluvil, šrouboval fotoaparát ze stojanu a ukládal ho do pouzdra. Až do této chvíle neměl ani chvilku času, aby to mohl udělat. Doufal, že si fotoaparátu nikdo nevšiml.

17. dubna
Oak Ridge

Generálmajor Leslie Groves, nejvyšší velitel projektu Manhattan pro celé území Spojených států, postrčil fotografie Skorzenyho přes konferenční stolek zpátky směrem k Harrimanovi.
"Jste si jistý?"
"Přinejmenším na 90 procent. Tady pan Martel identifikoval tělo jednoho z jeho nejvěrnějších nohsledů." Harriman vytáhl ze složky další snímek a posunul jej ke Grovesovi.
"Tak takhle bych vypadat nechtěl," zavtipkoval Groves a postrčil fotku směrem k plukovníkovi Charlesovi Soratkinovi.
"Tenhle chlap, Hans Freiter," pronesl Harriman, "vyplaval v charlestonském přístavu před čtyřmi dny. Byl to Skorzenyho osobní strážce a sluha. Pokud se motal kolem Charlestonu on, pak to znamená, že s ním byl i Skorzeny, který je teď tím pádem na území Spojených států."
"Proč?"
"Pane, bez ohledu na fakt, že Freiter byl jeho pobočník, má Skorzeny ve zvyku osobně velet z první linie. V době, kdy plnil úkoly v ruském týlu, se dokonce procházel přímo v centru Baku převlečený za sovětského důstojníka. Neměl pro to jiný důvod, než povodit za nos ruskou výzvědnou službu a vyzkoušet, jestli mu to projde."
Soratkin se vztekle zavrtěl, "Pokud ten parchant vystrčí ksicht v okruhu patnácti kilometrů od tohohle místa, tak je mrtvej. Od dnešního rána mají všichni moji lidé jeho fotku. Dostanou ho."
"Pane," řekl Martel klidně, "myslím, že už tady je. Odhadujeme, že dorazil do Knoxville nejpozději 16. dubna ráno. S největší pravděpodobností počítá s tím, že jsme začali hledat jeho stopu, a podle způsobu, jakým obvykle pracuje, máme dojem, že se rozhodl skrývat."
Harriman se podíval na Masona a přikývl.
"Generále, vypracoval jsem profil toho muže těsně poté, co skončila válka v Rusku. Jeho odvaha hraničí se sebevraždou. Vždycky udílí rozkazy přímo na místě. Nikdy nikam nevyšle své muže, ti jdou vždycky za ním. Taky to není ten typ, který by seděl v závětří a jen na sebe věšel medaile. Pořád se snaží zvládnout čím dál tím náročnější úkoly. Když se podíváte na jeho mise, zjistíte, že je teatrálnost provedení a riskantnost každé další o něco větší než u té

předchozí. Je schopen pustit se až za hranici toho, co je považováno za proveditelné. Jinými slovy, je to šílenec, ale značně výkonný šílenec."
"Měl byste se zmínit o jizvách v obličeji," připomněl Harrison.
"Buršácké jizvy?" chtěl vědět Groves.
"Ano, pane. Později řekl, že když utržil tu první, vzrušilo ho to, protože to nebolelo tak moc, jak čekal, a co je důležitější, neucukl. Bez ohledu na to, co uděláme, ten chlap necukne. Zemře, to ano, je taky jen člověk. Ale cuknout? Nikdy. Snažit se ho zastrašit by nemělo smysl,"
"Tak co sakra navrhujete?"
"Nic, pane," odpověděl Harriman bezbarvě. "Jen jsem se vás snažil zasvětit do jeho minulosti, toť vše. Vy a vaši lidé jste tady odborníky na bezpečnost, ne my."
"Takže, co jste vlastně zač?" otázal se ostře Soratkin. "Tvrdíte, že vás sem vyslal Bílý dům, ale co jste zač? OSS? Kdo konkrétně vás sem poslal?"
"Ve skutečnosti jsem nikdy neřekl, kdo nás sem vyslal," odpověděl Harriman. "Ale víte stejně dobře jako já, že existuje jen jedno místo, odkud je možné dávat rozkazy vašemu veliteli, a tím místem je Bílý dům."
"Ale vy jste z OSS?"
"Naším velitelem je William Donovan. A zůstaňme u téhle informace."
"Jste trochu mimo svůj rezort, ne?"
"Podívejte, tady jsme všichni na jedné lodi," vložil se do diskuse Martel, Soratkina si nevšímal, díval se na Grovese. Groves zvedl ruku. "Pro tuto chvíli už toho bylo dost. Vraťme se zpátky k našemu árijskému superšpionovi. Říkáte, že tahle osoba už pronikla na území, kde se realizuje projekt."
"To, co se snažíme říct, je, že se mu několikrát podařilo dostat se za ruské hranice – za hranice policejního státu, který je navíc ve válečném stavu. Ze samotného charakteru jejich státního systému vyplývá, že jsou schopni chránit svou bezpečnost prostředky, o kterých my si nemůžeme nechat ani zdát, i kdybychom byli ve válce. Pokaždé je dostal na lopatky. Upřímně řečeno, proniknout sem ještě před tím, než jsme rozeslali jeho fotografii, by pro něj byla hračka. Asi ne přímo do závodů, ale do města určitě."
"Také si myslíme, že za tím dnešním ranním letem je možná právě on," dodal Martel.
"Už jsme tu samozřejmě měli takové adepty letectví i předtím," namítl Soratkin. "Tak proč by to tak nemohlo být i tentokrát?"
"Jeden a tentýž pilot je na jedné straně natolik nešikovný navigátor, že neudrží kurz, ale na druhé straně je natolik zručný akrobat, že s pomocí cirkusových čísel unikne stíhačkám a podletí most?" zeptal se suše Mason.
"Prověřujeme to," odpověděl Soratkin. "Pokud za tím něco bylo, FBI dostane kohokoli, kdo je za to zodpovědný. Vy tady neděláte den co den, já ano. Kdybych se měl zabývat každým letadlem, které se vychýlí z kurzu, byl bych už léta po smrti. Můžu vám ukázat metr a půl vysoký stoh hlášení. Všechno jsou to zprávy, které se týkají letadel, jež se nad touhle oblastí odchýlila od vytyčeného kurzu. Obyčejně šlo o nějaký zatracený pitomý piloty, kteří by se nedokázali vychcat na sever, ani kdybyste jim ukázali Severku. FBI prověřuje každé letiště v okruhu dvou set čtyřiceti kilometrů, a jestli na něco narazí, tak nám sem toho idiota přivedou.
Co se týče zprávy stíhačů ohledně tamté akrobacie, tak tedy, ztratil se jim, ne? Samozřejmě že řeknou, že v tom letadle seděl superman. Je tady možnost, že to byl nějaký pitomec, který si o sobě myslel, že je pilot námořnictva." Soratkin se podíval přímo na Martela a usmál se. "A co se týče Skorzenyho, ještě nás na lopatky nepoložil. Už jsem v tomto směru dostal instrukce od FBI a musím dodat, že oni s námi spolupracují od chvíle, kdy tenhle projekt začal. Ještě tady nedošlo k žádnému závažnému porušení bezpečnostních opatření a hodlám dohlédnout na to, že se všechna nařízení řádně dodržují.
A teď mi odpovězte na otázku: Co tady, sakra, děláte?"
"Jak jsem říkal generálu Grovesovi, měli jsme co dělat se Skorzenym již dřív," prohlásil Harriman bezbarvě. "Tady Mason se už se Skorzenym a několika muži z jeho týmu setkal, Martel také, ačkoli jen letmo. Chtěli jsme vám jenom nabídnout svou pomoc. Jsme mezi příslušníky americké bezpečnostní služby jediní, kdo se s ním osobně setkal. Koneckonců, děláme pro rozvědku a kontrarozvědku, a do této oblasti zcela určitě spadá i Skorzenyho mise."
"Dokud neuslyším něco jiného přímo od prezidenta nebo od generála Marshalla, za vnitřní bezpečnost – pokud se tohoto projektu týče – odpovídá pouze FBI a armáda," odpověděl Soratkin. "Jsme schopni se s tím Skorzenym vypořádat. Možná, že dokázal tahat za nos ty zatracený Rusy, ale tady má co do činění s jinými lidmi, pane Harrimane, a ten parchant si tady koleduje o pořádný výprask."
V tu chvíli se ve dveřích objevil generálův pobočník.
Groves se podíval na seržanta a zeptal se: "Ano, co se děje?"
"Telefon pro pana Harrimana, pane. Volá pan Donovan. Říká, že je to naléhavé."
Groves se otočil k Harrimanovi. "Můžete si to vzít v mé kanceláři."
Harriman přikývl na znamení díků a následoval seržanta.
Groves si zapaloval doutník, díval se na Soratkina, chystal se něco říci, ale pak se zarazil. Místo toho se obrátil na Martela. "Kapitáne, to jste byl vy, kdo v tomhle případě jako první pochopil souvislosti. Abychom se tedy vyhnuli dalším sporům, řekněte nám, o co tady ve skutečnosti jde? Čemu je ten váš supervelitel přepadového komanda na stopě?"
Jim se na moment zamyslel, "Pane, prostě nevím. Připomíná to myš, která útočí na slona. Bez ohledu na to, jak strašlivé věci chce způsobit, prostě to nedokáže. Ale jen proto, že nejsem schopen přijít na to, co tady chce, neznamená, že nemůže nadělat žádnou škodu. Podle mého názoru začíná být váha důkazů nezvratná. Myslím, pane, že do týdne budou Spojené státy ve válečném stavu s Německem. A také se domnívám, že válka vypukne tady, v Oak Ridge, v

Tennessee."
Soratkin si posměšně odfrkl, ale ostrý pohled, který na něj vrhl Groves, ho umlčel.
"Pokračujte, kapitáne. Proč tady, proč teď?"
"Vyvíjíte atomovou bombu."
"Co vás, sakra, přivedlo k tomu, abyste si to myslel?" zařval Soratkin.
"Bylo považováno za nezbytně nutné, abychom o tom věděli," vložil se do debaty Harriman, který se právě vrátil.
"Příkaz přišel přímo z Bílého domu, pane."
"A Němci o tomhle projektu vědí," pokračoval Jim, "a pro Hitlera je to dost dobrý důvod. Hitler se chce s námi utkat dřív, než budeme mít v rukou rozhodující zbraň. Aby se mu toho podařilo dosáhnout, musí tento projekt ochromit. Ví, jak by s takovou zbraní, kterou tady vyvíjíte, naložil sám a totéž předpokládá i o nás. Domnívám se, že představa, že by ji měl a nepoužil, se vymyká jeho představivosti."
"Občas by to nebyl tak špatný nápad," zamumlal Groves. "S radostí bych ji hodil na doupě toho parchanta v době, kdy by byl uvnitř."
"Vezmeme-li v úvahu fakta, která jsem vám právě nastínil," pronesl Martel s pohledem upřeným na Grovese, "jsem přesvědčený, že Otto Skorzeny tady není jen jako vyzvědač, nebo aby pomáhal se špionáží. Je tu kvůli sabotáži. Navíc, o takové akci se dá uvažovat pouze v případě, že bude součástí překvapivého útoku na Spojené státy."
Groves konečně dokouřil svůj doutník a ujal se vedení schůzky. "Tohle už je dneska třetí setkání, kterého se na toto téma účastním," prohlásil, "Nejdřív, ještě než jsem stačil sníst pitomou snídani, volal šéf prezidentovy kanceláře. Potom mi volali z FBI, že dochází k úniku informací. A teď vy. Synku, já už na tomhle projektu dělám čtyři roky. Žiju s ním, jím s ním a spím s ním. Díval jsem se na to ze všech možných úhlů stejně jako Soratkin. Na tomhle místě platí tak přísná bezpečnostní opatření, že si to ani neumíš představit. V nejhorším případě se tady bavíme o dvacetičlenném úderném oddílu, který by přišel společně s tím nordickým supermanem. No, možná, že by se jim mohlo podařit proniknout do vnějšího okruhu, ale měli bychom je pěkně v hrsti ještě dřív, než by se přiblížili k vnitřnímu. Navíc, kdyby sem nějakým způsobem proklouzli, vědí, že bychom je dopadli,"
Groves začal být cynický. "Nicméně, kvůli vašim obavám, o které jste se tak oddaně rozdělil s prezidentem a prostřednictvím šéfa jeho kanceláře i se mnou, jsem zařídil následující. Povolal jsem sem dva oddíly rangerů. Budou rozmístěni v klíčových budovách, které budou hlídat a bránit 24 hodin denně, a na okrajích oblasti budou rozmístěny záložní skupiny. Jestliže je Skorzeny jejich nejlepší člověk, pak se tady utká s našimi nejlepšími, a až to s ním skončí, pošleme jeho skalp Adolfovi, aby měl vzpomínku na Skorzenyho návštěvu u nás. Nemáte z toho radost?"
"Ano, pane. Děkuji, pane," pronesl Harriman, zaklapl aktovku a vstal.
Martel se díval na Harrimana a chtěl, aby ještě něco dodal, ale plně chápal, že chce tenhle rozhovor ukončit.
"Pánové, děkuji vám za vaše příspěvky," prohlásil Groves.
"Pane, poslední prosbu," požádal Harriman.
"Pokračujte."
"Náš velitel od nás očekává, že budeme tady a budeme schopni vám poradit, kdykoli to bude potřeba. To jsou jeho rozkazy, pane. Mohli bychom alespoň dostat odznaky bezpečnostních jednotek, abychom měli sem, do administrativní části základny, přístup, a mohli také bydlet v hotelu uvnitř základny? Jenom bychom chtěli být k dispozici. Vím, že náš velitel to bude považovat za laskavost z vaší strany a rád vám potvrdí naši bezúhonnost."
Groves přikývl, "Pouze co se týče administrativní oblasti a hotelu. Když se vzdálíte jen na krok z oblasti, pro kterou máte povolení, moji lidé vás zavřou tak hluboko, že vás odtamtud Donovan do příští zimy nevyhrabe. Je to jasné?"
"Děkuji, pane," odpověděl Harriman s úsměvem, "naprosto jasné."
"Soratkin určí někoho, kdo se o vás postará. Musím se věnovat jiným záležitostem. Hezký den, pánové."
Cestou ven jim Harriman řekl: "To volal šéf. Měl pro nás tip."
Oba, Jim i Wayne, naráz zpozorněli.
"Ten tip přišel z Evropy. Chlapci, prověříte každé letiště v okolí, zaměříte se na východ a východoseverovýchod od Oak Ridge až do vzdálenosti dvou set čtyřiceti kilometrů. Jakmile překročíte hranici osmdesátikilometrové zóny, poohlédnu se vám po letadle, ale začít můžete s autem."
"Proč to máme dělat?" zeptal Wayne.
"Protože podle informátora pana Donovana na jednom z letišť v tomto okruhu najdete Otta Skorzenyho a jeho veselé kumpány."
"Hodláte o tom říci Grovesovi?" zeptal se Jim.
"Samozřejmě," odpověděl Harriman. "Ale ne dřív, než se rozhodne vás dva zavřít kvůli tomu, že kalíte vodu."

17. dubna
Fort Knox, Kentucky, Velitelství 3. armády

"Georgi, tady MacArthur, jak se máte?"
Mac Arthur měl velmi charakteristický a snadno napodobitelný hlas. Generálmajor George Patton byl na chvíli v pokušení vyštěknout něco neslušného a zavěsit, ale na poslední chvíli ho cosi zarazilo.
"Dougu?"
MacArthur se posměšně uchechtl, což bylo něco, co jednak zvedlo Pattonovi krevní tlak až na hranici infarktu, ale zároveň nezvratně potvrdilo totožnost volajícího. Jednou z mnoha věcí, které Patton nesnášel, bylo, když ho někdo zaskočil, dokonce i slovně.

"Georgi, jste sám?"
"Ano, pane."
"Fajn. Potřebujeme si spolu promluvit."
"Týká se to Číny, pane?"
"Ne, Georgi, s Čínou už nemám nic společného."
Sakra! V Číně to nebyla žádná sláva, ale alespoň se tam něco dělo. V duchu zaklel a opřel se v křesle. Poslední válka znamenala katastrofu, alespoň pokud se týče vojenských operací. Krátkodobě mu bylo umožněno dělat během posledních šesti měsíců afrického tažení u Montgomeryho pozorovatele. Byl svědkem druhé bitvy u El Alamejnu, kde Monty ve třiačtyřicátém zastavil Rommelovu ofenzívu. Tak blízko k velení ozbrojených sil nikdy neměl. Dostal příslib, že bude velet některým oddílům v rámci operace Overlord, ale potom se ti zatracení Japonci vzdali. To bylo nejutajovanější a také největší zklamání v jeho životě.
"Co pro vás mohu udělat, pane?" zeptal se Patton. Snažil se, aby na tónu jeho hlasu nebylo rozčarování znát.
"Georgi, právě teď jsem ve Washingtonu. Potřebuju člověka, který se vyzná ve zbraních. Přirozeně jste mě napadl vy."
Patton se tomu pokrytectví, které praktikoval skoro stejně dokonale jako MacArthur, cynicky ušklíbl.
"Pokračujte, pane. V čem je problém?"
"Georgi, Němci se znovu dali do pohybu. Všichni tady jsou pořád ochotní se vsadit, že se chystají vyřídit Rusko."
"Ale pár si jich myslí, že se chystají na Brity – a možná taky na nás."
"Přesně tak."
"To už říkám celé roky, pane. Ten nanicovatej zkurvysyn nebude spokojenej, dokud mu nebude patřit všechno a dřív nebo později se s ním budeme muset utkat. Jak jsem říkal –"
"Na tom se spolu shodneme, Georgi. Přejděme k podrobnostem."
Ještě další věc neměl Patton příliš v lásce, a to přerušování uprostřed věty. Tentokrát mu ale nepřišlo zatěžko to spolknout a věnovat se tématu rozhovoru.
"Co můžu udělat?"
"Zatím není nic oficiální, jde jen o předběžné kroky. Do jaké míry jste připraven k boji?"
"Na sto procent, pane. A jsem jediný velitel ozbrojených sil na tomto kontinentu, který to může prohlásit."
"Georgi, s čísly si umím pohrávat stejně dobře jako vy. Mějte to na paměti. Opakuji: do jaké míry jste připraven?"
"Pane, z celkového počtu deseti tisíc mých mužů je připraveno jen něco přes devadesát procent. Mám dvě tankové divize vyzbrojené Pershingy v plné síle. Třetí právě teď přechází na plnou funkční provozuschopnost s novými vylepšenými Pershingy 105. Moje pěší, dělostřelecké a technické divize jsou v plné pohotovosti. Zbývající divize je pořád ještě vyzbrojena Shermany, ale i když mají plné stavy, ani v jednom případě ještě nejsou plně funkční. Jsou připraveni. Všichni jsme připraveni. Podívejte se na naši poslední zprávu o bojové připravenosti."
"Mám ji před sebou, ale tyhle vytáčky znám taky velmi dobře. Položím vám jednoduchou otázku a chci naprosto upřímnou odpověď. Žádné vytáčky. Nehrajte si se mnou."
"Ano, pane. Žádné vytáčky."
"Pokud by vás někdo poslal do akce proti několika německým ozbrojeným divizím s tím, co teď máte dneska, byl byste schopen se jim postavit?"
"Nakopali bychom jim zadky ještě na mapě. Jejich Tygry jsou příliš těžké a pomalé Pantery jsou sice zatraceně dobré, ale ne tak dobré jako naše nová výzbroj. V posledních několika letech jsme pokračovali ve vývoji, zatímco oni se zasekli u hromadné výroby starých modelů. To je jedna naše výhoda. Nebyli jsme přinuceni k masové produkci předpotopních strojů jako jsou ty příšerně zastaralé Shermany. Můžeme si dovolit chytit příležitost za pačesy a vyrazit vpřed. Vysaďte nás na suchou zem a my je rozneseme na kopytech."
MacArthur se slabě zasmál, "Georgi, chci, abyste v tichosti přemístil všechny své lidi zpátky na základnu. Nedělejte z toho žádnou velkou vědu. Řekněte jim, že je to součást cvičení. A taky chci, abyste začal připravovat výzbroj na cestu přes oceán."
"Všechno, pane? Máme skoro tři tisíce strojů."
"Všechno, Georgi."
"Jak to bude s vlaky? Potřebujeme jich víc než sto."
"Učiníme tedy příslušná opatření. Železniční park bude připravený během následujících dvou dnů. Jakmile stihnete vlak naložit, odjede po vedlejší koleji do Louisville a začnete nakládat další. Mějte na paměti, že je nutná naprostá diskrétnost. Žádná veřejná prohlášení, a pokud tisk začne něco větřit, nechte, aby prosáklo, že míříte do Texasu na válečné hry. Současně s tím vypusťte informaci, že se chystáme přemístit 3. armádu do Číny, abychom skoncovali s Maem. Přestanou se zabývat báchorkou o Texasu a propadnou té o Číně."
"Jde o Anglii, že ano?"
"Proč Anglie?"
"Pokud se chystají na nás, pak by byli blázni, kdyby se během prvního úderu napřed nepokusili vyřídit Anglii. Z našeho úhlu pohledu totiž Anglie není nic jiného, než obrovská nepotopitelná letadlová loď zakotvená tak, že z ní lze zasáhnout Berlín. Pokud by došlo na invazi, může také představovat nástupní prostor jen pětatřicet kilometrů od francouzského pobřeží. Nemohou připustit, abychom Anglii udrželi, a my nemůžeme dovolit, aby ji získali oni."
"Georgi, vaše osobní názory jsou odteď přísně tajné. Necháte si je pro sebe, slyšíte?"
Pattonovi došlo, že trefil do černého.
"Doufáme, že nepřítel zaútočí opačným směrem. Pokud ano, nechceme, aby bylo zřejmé, že jsme byli uprostřed válečné mobilizace."
"Osobně doufám, pane, že to bude probíhat podle našich plánů. Museli bychom se s Hitlerem utkat dříve nebo později,

tak ať už je to za námi – dokud nám Kongres ještě nechal něco, s čím se dá bojovat."
Na druhé straně linky bylo chvíli ticho. "Georgi, pokud je tohle nebezpečí skutečné, naše ztráty dosáhnou nejméně jednoho milionu, a je docela dobře možné, že budeme přinuceni bojovat o každou ulici v našich městech. Viděl jste někdy filmy o Stalingradu? Modlím se k Bohu, aby to byl jen planý poplach, a doufám, že vy uděláte to samé."
"Samozřejmě, že ano, pane," zalhal Patton.
"V pořádku. Ale zatímco budeme doufat, tak se také musíme připravovat. Budu vám od této chvíle volat každý den. Udělejme to a udělejme to pořádně."
Hlas ve sluchátku odumřel, George Patton seděl a rozjímal o nenadálém štěstí. Byl si vědom toho, že je to charakterová vada, ale jak jen toužil po skutečné válce…

Kapitola třináctá
18. dubna
Morris, Tennessee
(Šedesát pět kilometrů severovýchodně od Oak Ridge)

"Jsou pryč."
Otto Skorzeny se vyhoupl přes okraj sklepní místnosti, která se skrývala pod podlahou hangáru. Zbytek skupiny vylezl ven hned za ním.
Bachman nervózně zíral na příjezdovou cestu, po které odjeli, jako by se bál, že se vládní auto může znenadání znovu objevit.
"To byla FBI. Hledali vás."
"Samozřejmě, že mě hledali," odpověděl Skorzeny klidně a díval se Friedrichovi zpříma do očí. Bachman měl vytřeštěné oči.
"Ukázali mi vaši fotografii a ptali se mě, jestli jsem vás viděl."
"A ty jsi jim řekl?"
"Samozřejmě, že nic."
Skorzeny se podíval směrem ke čtyřem Piper Cubům, které stály před hangárem.
"Prohlíželi letadla?"
"Prošli kolem nich, ale já jim vysvětlil, že v téhle části státu musí být stovky letadel stejných jako ta moje."
"Ještě něco?"
Friedrich se kolem sebe nervózně rozhlédl, "Mám dobré krytí. Žil jsem s ním bezpečně dvanáct let. Narodil jsem se v téhle zemi. Nikdo neví o mém členství v Bundu."
"Možná až moc bezpečně," vmísil se do hovoru klidně Günther.
"Cože?"
"Myslí si, že jsi vyděšený," vysvětlil Skorzeny, "a vyděšení lidé jsou nebezpeční."
Friedrich na okamžik zaváhal: "Nevím nic o tom, co tady děláte. Od té doby, co jsem si tady před třemi lety zřídil leteckou školu, jsem dělal, co mi bylo nařízeno. Udělal jsem ty fotografie, které po mně chtěli a zařídil jsem to tak, aby moje krytí zůstalo dál věrohodné."
"Jo, skvělý fotky," ušklíbl se Günther. "Pořízený ze vzdálenosti dvaceti kilometrů. Moje slepá babička by dokázala udělat lepší. Proč? Protože má víc odvahy. Dokud jsme sem nepřišli, nezařídil jsi pro nás vůbec nic."
"Možná jsem nebyl tak agresivní, jak si myslíte, že jsem měl být – ale ani jsem nekopl do vosího hnízda, jako se to podařilo vám. Lidi jako jsem já tady střílejí. Copak to nevíte?"
"Ale ne! Snad ne opravdovými kulkami!" Günther se posměšně zasmál, "V Rusku by se ti moc líbilo."
"Tak poslouchejte! Plním svou povinnost vůči vlasti stejně jako vy. Rozdíl je jenom v tom, že moje práce se musí dělat jinak, a být opatrný je pravidlo číslo jedna. Minulou noc jste skoro čtvrt hodiny viseli na rádiu. Nemyslíte, že mají vybavení k tomu, aby vás dokázali zaměřit?"
"Museli jsme dostat nejnovější informace."
"Nejnovější informace o čem?"
Skorzeny jim gestem naznačil, aby oba zmlkli.
"Friedrichu, odvádíš dobrou práci. Jde jen o to, že máme všichni napnuté nervy. Byli jsme tam dole v té díře skoro hodinu. Půjdeme radši každý po své práci a na tohle celé zapomeneme. Neměj strach. Albert je dole a hlídá příjezdovou cestu. Jestli se někdo bude vracet, včas nás varuje."
Friedrich se znovu nervózně rozhlédl kolem, potom kývl a odkráčel.
"Myslíš, že ti agenti FBI během své návštěvy na něco přišli?" zeptal se Günther
"Musíme s tím počítat. Muselo jim být jasné, že něco skrývá. Naší šancí je, že se sem vrátí až za několik dní. Mohou si taky tady v okolí třeba zřídit pozorovací stanoviště. Možná, že už to udělali." Skorzeny pohodil hlavou směrem ke kopcům, které ze všech stran obklopovaly malé údolí s letištěm. "Odteď se budeme držet v hangáru. Nikdo nepoleze ven."
"Myslím, že se Fredík zlomí, jestli s ním budou zase mluvit."
"Pro tuto chvíli ho potřebujeme. Tohle místo je jeho. Místní ho znají a čekají, že ho uvidí. To je ale samozřejmě minutu od minuty méně a méně důležité; když si budeš myslet, že začíná být nevypočitatelný, můžeš ho zabít."
Günther se rozzářil.
Ale Skorzeny dodal: "Ale nejenom proto, že ho nemáš rád. Podle mého odhadu je pro nás stále ještě víc užitečný než

nebezpečný." Ušklíbl se. "A pamatuj si, jestli ho zabiješ, budeš muset dělat veškerou jeho práci."

18. dubna
Londýn

Winston Churchill a několik jeho poradců, kteří s jedinou výjimkou postávali na obou stranách balkónu starého Churchillova velitelského stanoviště pod Whitehallem, kysele shlíželi dolů na stůl se situační mapou. Mapu, která zachycovala obdélníkovou oblast vymezenou na severu a západě Grónskem, na východě Uralem a na jihu Afrikou, pokrývaly malé značky. Většina z nich měla černou barvu a znázorňovala známé pozice nacistických jednotek.
Od Archangelska na severu až po Baku na jihu se zdálo, že je na ruské frontě odhadem asi stovka nacistických divizí, ale většina informací výzvědné služby z této oblasti byla několik dní nebo dokonce týdnů stará. Především nebyla příliš spolehlivá, protože veškeré údaje pocházely od kontaktů v řadách ruské špionáže. Existovaly zde však určité klíčové faktory, na něž i tak zprávy jasně poukazovaly. Nejzajímavější věcí bylo, že Němci převeleli v posledních dvou měsících na východní frontu jenom čtyřicet divizí. Jen zlomek síly, jakou by tam přesunuli, kdyby měli skutečně v úmyslu zahájit invazi. Byl sice hlášen pohyb další stovky divizí, ale veškeré důkazy naznačovaly, že je to všechno jenom spousta kouře bez skutečného ohně.
Co bylo však ještě přesvědčivější, byly poslední špionážní snímky, které právě doručil kurýr z Iráku: bez jediné výjimky pluly všechny lodě v Kaspickém moři s malým ponorem; ani jedna z nich nevezla náklad. Kromě toho by veškeré dopravní prostředky vyfotografované v okolí stačily tak asi pro jednu motorizovanou divizi pěchoty – což ani zdaleka neodpovídalo třem divizím panzergrenadierů a dalším třem obrněným divizím, o nichž zpravodajové tvrdili, že se chystají přepravit přes Kaspické moře. Byly zde také další zprávy z Ruska – hlášení z Kyjeva, podle nějž se 5. divize SS a 7. tanková divize přesouvaly v noci po železnici – ne směrem na východ, ale na západ. Obdobné zprávy přišly také o 23. tankové, která projížděla Smolenskem.
Přicházela také jasná varování z dalších front. V Tunisku a Libyi vyrazily 15. a 21. tankové divize společně se 164. pěší divizí na "manévry". V současné době byl jejich pohyb zaznamenán pouhých dvě stě čtyřicet kilometrů od egyptské linie dohodnuté příměřím. Na frontě v El Alamejnu mohly být za jeden den. Bez ohledu na hrozby a všechno to ostatní se hlavní zájem soustředil na Evropu a severní oblast Atlantiku. Churchill se pomalu procházel po balkóně nad situační mapou. Zatímco ji pozoroval, byly černé značky posouvány k západu. Bez Enigmy byly jejich informace strašně nepravidelné a povrchní, ale přesto všechny ukazovaly jedním směrem – na západ.
Jen před několika hodinami přišla zpráva od agenta pracujícího na palubě finského parníku, že se v Hamburku objevil tankový pluk a protitankový prapor 10. divize SS a že se částečně nalodily na paluby čtyř dopravních lodí. Jiná hlášení zaznamenala pohyb dalšího půltuctu divizí, které také směřovaly na Hamburk. Zároveň se zdálo, že dochází k velkému rozmisťování německých jednotek podél železničních tratí a silnic vedoucích do Francie. Přišly rovněž zprávy o tom, že na francouzském a belgickém pobřeží jsou ve značném množství stavěny nádrže na letecký benzín. Minulou noc vykolejil nedaleko Caen vlak naložený bombami V-1. Noční provoz na francouzské železnici se zvýšil o několik set procent a všechno za silných bezpečnostních opatření směřovalo k západu, zatímco zpátky na východ jely vlaky s prázdnou. Podle hlášení přístavního dělníka byla prázdná také ponorková základna v l'Orientu.
Přišly také stovky anekdotických zpráv – opilý důstojník Luftwaffe se chvástal tím, co všechno osobně tentokrát RAF provede, francouzská prostitutka dostala nabídku otevřít si po skončení války živnost v Londýně, vojenský zběh v Norsku, který prý nechtěl jít do další bitvy…
Hned po Churchillově boku stál nenápadně muž, který by tam vzhledem ke své hodnosti kapitána vůbec být neměl, nebo jedině v postavení poskoka dole u mapy. Místo toho, a na rozdíl od všech ostatních, stál tomu velkému muži tak blízko, že s ním mohl tlumeně rozmlouvat a vyslovovat svůj názor, kdykoli jej o to Churchill požádal. Přestože z držení těla na něm byla patrná jistá úcta a pozornost, nebylo v jeho jednání postřehnutelné nic usilovného, ani nejevil známky nějakého zvláštního napětí.
"Tak, Basile," oslovil ho válečný vůdce Britů, "co myslíte, že by za těchto okolností udělal váš skvělý Belisarius?" Znechuceně máchl rukou směrem k mapě pod nimi.
Vojenský učitel, historik a teoretik, Sir Basil Liddell Hart, správně rozpoznal, že teď není vhodná doba na neformální tón, jímž se jejich vzájemný vztah obvykle vyznačoval, a začal proto svým chraplavým hlasem mluvit rovnou k věci: "Nevím, ministerský předsedo. Mohu vám však říci, že by se především nikdy nenechal dobrovolně dotlačit do takovéto situace."
Churchill při těch slovech, která s sebou nepokrytě nesla kritiku, povytáhl své majestátní obočí. "Což neznamená," pokračoval Liddell Hart, "že tvrdím, že by jej císař Konstantin nepostavil do situace analogické a podobně špatné, jako, mám ten pocit, prezident Harrison postavil vás."
Churchill se rychle rozhlédl napravo a nalevo. "No ano, asi ano. Ale mluvte tišeji."
"Před třemi měsíci jsme mohli pobavit naše německé přátele skrytými fintami v severní Africe, předsunutím bombardérů, které by tak mohly udeřit na jejich ropná pole, snažit se je přimět různými způsoby k tomu, aby rozdělili své síly. Teď? Je těžké vymyslet nějakou lest, když máme nůž na krku."
"Hmmm. Myslel jsem si, že byste mohl říct něco takového. Vy zatracení političtí vědátoři jste všichni stejní. Samá velkolepá teorie, ale když dojde na činy, jste k ničemu." Churchill věděl, že je to od něj nefér a bezcitné, ale zároveň věděl, že si to Liddell Hart uvědomuje také a nebude si to tak brát.
Liddell Hart se pokřiveně usmál a potom pokračoval: "Jelikož nás náš očekávaný spojenec přišpendlil na místě, zatímco náš nepřítel manévruje kolem nás, můžeme v tomto pokročilém stádiu udělat jen velmi málo kromě toho, že přečkáme

první útok. Ale nemyslím si, že bychom měli velkou šanci to přežít."
Churchill se na svého důvěrníka zamračil. Vybral si ho proto, aby ho uchránil od pošetilostí na vojenském poli jako byly Dardanely. Přitom pro něj nestanovil žádnou hranici povinností – další práce byla podle Churchilla nejlepším receptem, jak v něm zahubit výčitky z předchozích neúspěchů. "Cože? Poraženectví? Od vás? To nemáte nic lepšího, co byste mi navrhl? Tak proč…"
"Špatně jsem se vyjádřil, pane," skočil mu rychle do řeči Liddell Hart. "Měl jsem spíš říci: ‚Nemáme moc šancí to přežít sami'. Proto by každý náš krok měl být směřován k příjezdu Američanů a postarat se o to, aby skutečně přijeli. Naléhavé například je, aby byl jejich prezident okamžitě informován o každé hrozbě v Atlantiku. Obráceně zase, i kdyby první útok směřoval na Ameriku, je třeba jej překazit. Pro nás by totiž bylo lepší, kdyby k takovému útoku došlo a střetu Ameriky s Německem se už nedalo zabránit."
Churchill na něj znovu pohlédl. "Hmpf. Nechte si takové názory radši pro sebe, sire. Ale chápu, kam tím míříte."
"Měl bych dodat, že jestli Američané vůbec přijedou, udělají to jedině v případě, že budeme takříkajíc ve velikých potížích. V takovém případě by pro nás mohla mít americká letadlová loď větší cenu než jedno britské město."
"Ano, ano. Z toho vyplývá, že jestli nemůžeme přežít bez Američanů, musíme dohlédnout na to, aby Američané přežili bez ohledu na to, co to bude stát nás. Ať to stojí cokoliv."
Liddell Hart přikývl. Churchill skutečně pochopil, co tím chtěl říci.
Churchill se obrátil k šéfovi své špionáže, kontraadmirálovi Rushbrookeovi. Rushbrooke k němu došel a postavil se hned vedle něj, Liddell Hart se nenápadně vytratil, "Jaké jsou poslední zprávy o německých ponorkách?"
"Nic moc, obávám se. Oba jejich nejnovější typy ponorek – XVII Walter s hydrogenperoxidovým pohonem a XXI Walter s elektromotorem jsou vybaveny schnorchelem, díky čemuž je pekelně těžké je objevit dokonce i v době, kdy se normálně pohybují. Jakmile se dostanou na určené místo, jednoduše se už nevynoří. Je také prakticky jisté, že jsou tyto ponorky vybavené radarem umístěným na vrcholu schnorchelu. Jakmile zaznamenají letadlo, stáhnou schnorchel pod hladinu, a potom, když nebezpečí pomine, ho znovu vysunou."
Churchillova nervozita během Rushbrookeova výkladu viditelně vzrůstala. "Nežádal jsem po vás omluvy! To, co chci slyšet, jsou odpovědi. Dejte mi odpovědi! Řekněte mi, co víte!" Ačkoli si hrál s veřejností jako by to byl hudební nástroj a on hudebník, který jej mistrovsky ovládá, nebyl v soukromí zdaleka tak trpělivý."
Bez jediného slova vzal kontraadmirál do ruky dlouhé ukazovátko. Vyklonil se z balkónu a klepl jím na čtyři černé značky na bližším kraji stolu. "Začneme s těmito – během posledního dne jsme o nich dostali čtyři zprávy. Může jít o jednu ponorku, ale může jich být celá skupina. Ve skutečnosti jsou nyní pravděpodobně mimo tuto mapu; držely se kurzu na Bahamy. Máme hlášen ještě další kontakt s německou ponorkou, také mimo tuto mapu, asi dvě stě devadesát kilometrů severovýchodně od Bermud. Další kontakt jsme měli také tady–," ukázal na jeden bod na mapě ležící osmdesát kilometrů od Grónska – "a jednu ponorku směřující k Labradoru. Na hladině je zachytila kanadská B-24."
Kontraadmirál se zhluboka nadechl, "Během posledních dvou dní jsme zaznamenali celkem dvacet sedm kontaktů s ponorkami vyplouvajícími ze základen v Bordeaux, l'Orientu a Cherbourgu. Opět jsme byli schopni zachytit pouze malou část skutečného přesunu, nebo se ve většině případů mohlo jednat o pohyb několika ponorek najednou. To znamená, že čísla jsou přinejlepším nepřesná."
"Mohla by jich být celá smečka."
Rushbrooke prikyvl. "Ano."
Churchill obrátil pozornost zpátky k mapě a ukázal na Norsko. "Tady je jejich 6. horská divize?"
"Vyplula dnes ráno z Trondheimu, pane. Devadesátá divize lehké pěchoty by měla odrazit zítra. Pozemní divize Luftwaffe, rozptýlená po letištích podél severního pobřeží Norska, má téměř pět set dopravních letadel a předpokládá se, že se začne letecky přesouvat zpět do Německa o Velikonoční neděli."
Churchill sklouzl pohledem z kontraadmirála na velitele britské výzvědné služby MI-6. "Proč zpět do Německa? Člověk by si skoro myslel, že je v lepším postavení tam, kde je." Podle zvyklosti se jméno šéfa rozvědky nikdy nevyslovovalo nahlas.
"Cc" pokrčil rameny. "To nejsem schopen říci, pane. Ledaže by počítali s tím, že poté, co uskuteční svůj plán, už nebudou potřebovat krýt své severní křídlo."
"Jsou všechny jejich ponorkové základny prázdné?"
"Myslíme si, že ano, pane."
Rushbrooke souhlasně přikývl,
"Upřímně, pane," přidal se Liddell Hart, "Němci vědí, že nemohou doufat, že by se jim podařil udržet tak obrovský pohyb vojsk v tajnosti. To, o co se podle mého názoru snaží, je nechat nás z taktických důvodů v nejistotě a udržet Američany stranou do posledního možného okamžiku. Dokud si sami nenatlučou nosy, nechtějí Yankeeové o ničem nic vědět."
Churchill přikývl. Věděl až moc dobře, že je to pravda.
Šéf MI-6 pokračoval: "V posledních dvou dnech jsem byl doslova zavalen kontaktními hlášeními od skoro všech našich agentů v Evropě a všechny zprávy míří k jedinému závěru. Jerry se na nás zase chystá, nebo zatraceně moc chce, abychom si to mysleli. Před pár hodinami přišla zpráva, která říká asi vše: jedna z jejich tiskáren změnila svou dosavadní výrobu pamětních známek k pátému výročí invaze do Ruska na tisk kolků pro výdej benzínu, které mají vstoupit v platnost prvního května."
Churchill potřásl hlavou. "Idioti. Myslíte si tedy, že je to tak?"
"Určitě, pane. Občas jsou prostě moc organizovaní. Dostal jsem také hlášení o objednávkách náhrobních kamenů pro vojáky, o dopravě zatemňovacích závěsů, a navíc o zvýšení výroby penicilinu a obvazů."
Churchill si zapálil další doutník. "Ano, je to tak." Jeho pohled spočinul na maršálovi letectva Leigh-Mallorym,

nejvyšším veliteli Královského letectva.
"A čím přispějete k zábavě vy?"
Leigh-Mallory si odkašlal, "Minulou noc proletěl náš výzvědný letoun Mosquito vybavený vysoce výkonným fotografickým zařízením nízko nad dvěma letišti nedaleko Dieppe," Sáhl do aktovky pro několik fotografií a podal je Churchillovi.
"Jak vidíte, pane, jsou ta letiště doslova přecpaná. Díváte se na Me 262, Go 229, Dorniery 335 a Me 510. Na druhé fotografii vidíte zakroužkovaný pohled do skladiště, které je naládované municí, přičemž na železniční trati vedoucí hned vedle letiště stojí téměř šedesát cisteren, o nichž se musíme domnívat, že jsou plné leteckého benzínu pro vrtulové stroje a kerosinu do tryskových letadel. Naproti tomu jsou letiště, která jsme vyfotografovali nedaleko Baku a podél pobřeží Kaspického moře prakticky bez letadel – je na nich jen malá síla zastaralých Fw 190 a Ju 88. Jsem ochoten se vsadit, že má Jerry skoro všechny svoje moderní stíhačky rozmístěné tak, aby na nás mohli udeřit… Máme také hlášení o téměř dvou stovkách jejich nových bombardérů s dlouhým doletem – Me 264E, které v nízké letové hladině nalétávaly na vytyčené cíle během nějakých nočních manévrů ve východním Německu nedaleko polských hranic."
"V nízké letové hladině?"
"Zvláštní, pane, já vím."
Churchill se bezděky ohlédl na Liddella Harta, který se mu hned postavil po bok a doprovodil ho na balustrádu, kde znovu osaměli.
"O co se to snaží, Basile?"
"Asi bychom si to měli rozebrat, pane. Dvě stovky je hodně velký počet, koneckonců, skoro celá jejich síla bombardérů s dlouhým doletem… Proto, ať už se připravují na cokoliv, není to nic malého. Kromě toho, musí počítat s tím, že svou oběť překvapí."
Churchill tázavě povytáhl obočí.
Hart pokrčil rameny. "Takové obrovské a rachotící letadlo by nemohlo přežít nálet v malé výšce, kdyby muselo čelit obstojné protiletadlové obraně."
Churchill souhlasně přikývl.
Hart pokračoval, "Určitě si nemyslí, že by mohli překvapit nás –"
"Tak koho tedy? Američany?"
"Koho jiného? Už jsme z dobrých a dostatečně průkazných důvodů vyloučili možnost obnovení útoku na Sověty."
"Ano, ano. Američané. Musí to být oni, kdo bude obětí. Ale co dolet? Adolf se určitě nechystá v této fázi spustit sebevražednou misi."
"Ano, to je problém: nezdá se, že by v dosahu těchto letadel ležel nějaký dostatečně cenný cíl. Pokud ovšem…"
"Pokud ovšem co?" pobízel ho Churchill.
"Mohli Němci vyvinout nějaký způsob doplňování paliva za letu?"
"Proboha! To musí být ono!"
Od výzvědné služby přišla celá řada hlášení, že Němci v této oblasti pracují. Pravděpodobně bylo všechno stále ještě ve fázi experimentů, ale nebylo by to poprvé, co je Jerry překvapil rychlostí vývoje své vojenské techniky.
Churchill přesunul pozornost k Rushbrookeovi, který stál kousek od nich. "Děje se ještě něco, co my víme a Američané ne? Jestli ano, musíme je o tom informovat ihned a s největší možnou otevřeností." Churchill se na okamžik odmlčel a zamyslel se. "Ne. Musíme udělat víc než to. Andrew bude určitě snižovat význam všech zpráv o těchto cvičeních. Musíme odhalit informace poukazující přímo na útok – i kdybychom si je museli vymyslet. Jestli nebudou Američané chtít věřit holé pravdě, budeme jim muset pomoct. Musíme se postarat o to, že budou Atlantik hájit."
Aniž by se obtěžoval počkat na kontraadmirálovu odpověď, obrátil se Churchill zpátky k Liddellu Hartovi. "Co bychom mu měli říct?" zeptal se tiše. "Pamatujte na to, že to musí být dostatečně dramatické a věrohodné, ale tak, aby to nemuselo projít dlouhodobým ověřováním. Příští týden bude málo záležet na tom, že jsem byl dnes až příliš nadšený."
Hart pokrčil rameny. "Proč bychom si v tom případě něco vymýšleli? Nenapadnutelný zdroj. Naše nejcennější deviza. Přísahal jste, že nikdy nebudete mluvit jeho jménem. Samozřejmě byste musel dát své slovo na to, že mluvíte pravdu."
Churchill na něj chvíli zasmušile zíral, a potom mu dal posunkem znamení, aby odešel. Ostatní, kteří vycítili jeho přání, zůstali vpovzdálí. Znovu se zamyšleně zahleděl dolů na ohromnou stolní mapu a na ní umístěné značky. Brzy bude hovořit s Harrisonem, ale pro teď se musí soustředit na to, co má před sebou.
Vypuknutí války bylo otázkou jen několika dní. Ale co mělo Německo v plánu? Kam by měl přesunout anglické žetony tam dole na té mapě? Potřásl hlavou a zamračil se. Jedna jeho větší chyba a Anglie padne. A i kdyby všechno udělal správně, bude pořád ještě přežití záviset na reakci Američanů. Jak by je měl varovat? Byl si jistý, že Harrison zareaguje, pokud mu to Kongres umožní – ale umožní mu to? Churchill začínal tušit, že Američany nezapojí do okolního dění nic jiného než útok přímo na americké půdě.
Churchill se beznadějnosti situace trpce usmál. Muselo to dospět až sem? Bylo jedinou nadějí Anglie, že Německo zaútočí také na Ameriku? Dokonce ani Churchill se nedokázal přimět k tomu, aby pochopil, že útok na Anglii je jen nevyhnutelným důsledkem útoku na Ameriku.
Opět sklouzl pohledem dolů na situační mapu. Wrenka postrčila na scénu další značku pro německou ponorku u pobřeží Bermud jako při nějaké stolní hře. Dobrá, nastal čas jednat.
Došel dozadu k houfu svých velitelů, kteří čekali na jeho rozkazy. "Počínaje zítřejším polednem nařizuji plnou pohotovost a mobilizaci všech našich jednotek." Na okamžik zaváhal, a potom pohlédl na Leigh-Malloryho. "Připravte plány pro preventivní útok na německá letiště ve francouzské okupované zóně."
Členové jeho štábu na něj nevěřícně pohlédli.
"Ne, nezbláznil jsem se, aspoň zatím ne. Ale jestli dojde k nějakému incidentu, k jednomu jedinému incidentu, budou

tato letiště okamžitě zničena."
"Jestli to uděláme, ztratíme jakoukoli naději na podporu Američanů," prohlásil velitel RAF.
"To vím. Harrison po nás chce, abychom byli neposkvrnění a cituplní jako panna, která se právě nechává znásilnit. Takže, pánové, jestli musíme být obětováni jako panna," zavrčel Churchill, "tak můžeme toho bastarda přinejmenším první ranou kopnout mezi nohy."
Otočil se a vešel do své malé prosklené kanceláře a sáhl po červeném telefonu. Jak podobně se cítil v oněch temných dnech roku 1940, když měl mluvit s Rooseveltem, zatímco nahoře nad ním si s tupými otřesy razily cestu napříč Londýnem dopadající bomby. Ale on věděl, že to, co má přijít, nebude jako léto a podzim roku 1940. Bude to horší, mnohem horší. Nejenže musí počítat s tím, že se Hitler a Göring poučili ze svých chyb, ale samotný technický pokrok poskytl Luftwaffe možnost zamést Británii z jednoho konce na druhý… a nové koště mete dobře. Byly tu také téměř čtyři stovky německých ponorek, polovina z nich nejnovějších typů, v porovnání se šedesáti na začátku posledního střetu. A těch šedesát starých ponorek málem Anglii zadusilo. Vedle většího počtu kvalitnějších ponorek, stíhacích letounů a bombardérů disponovalo nyní Německo také obrovskými počty vyloďovacích člunů, ohromným potenciálem leteckého zásobování a armádou, která bojovala a porazila, s výjimkou Ameriky, celý svět, aniž by se trochu víc zadýchala…
A Anglie? RAF byla také lépe vyzbrojená a disponovala nejnovějšími stroji skoro na stejné úrovni jako Luftwaffe – ale byla moc malá, příliš malá. V posledních šesti měsících probíhala tajně výroba čtyř set rezervních Meteorů, které byly rozmístěny po základnách ve Walesu, Severním Irsku a Skotsku, ale pořád to ještě nestačilo. Námořnictvo bylo slabé a armáda ještě slabší; vždyť měli k dispozici jen deset divizí, které mohli ihned mobilizovat na obranu. Ponecháme-li stranou životně důležité jednotky v severní Africe, byl zbytek jejich armády uvězněn v tom pošetilém – až nyní si uvědomil jak – hazardu v Indočíně a ve snaze udržet Indii, symbol monarchie. Co s Indií, když už nebude žádná Anglie? Co s perlou v koruně, když nebude žádná koruna?
Zvedl telefon.
"Dejte mi Harrisona," promluvil klidně a zapálil si další z nekonečné řady doutníků.

19. dubna
Morris, Tennessee

"Při pohledu na tyhle zavšivený letecký školy se mi dělá zle," řekl Mason, když sjeli ze štěrkové cesty, na které jim posledních pět kilometrů cvakaly zuby, a ocitli se na rozježděné prašné cestě, která tvořila posledních pár set metrů k Harryho práškovací stanici a letecké škole. Konečně měli to místo na dohled – vypadalo stejně lacině jako větrem ošlehané cedule oznamující jeho existenci o pět kilometrů zpátky.
Jim, který tuto písničku už slyšel poněkolikáté, svého přítele ignoroval. Přejeli po chatrném dřevěném mostě a zamířili na kraj travnaté rozjezdové dráhy.
Náhle se Wayneova nálada změnila. "Na druhou stranu, učil jsem se lítat na místě jako je tohle. Bylo mi tenkrát šestnáct. Divím se, že jsem se nezabil. Ale řeknu ti jednu věc: když se naučíš přistávat na něčem jako je tohle, můžeš přistát kdekoliv."
"Zkus to v noci na letadlové lodi při větru o síle pět," zasmál se Jim.
"Vy, zatracený piloti od námořnictva. Nebyli jste venku v džungli jako my. Klimatizace, dobrý jídlo, žádná malárie. To byl život."
"Jo, zasloužili jsme si ho pokaždé, když jsme přistáli na té zatracené poskakující palubě, ne větší než pětník… Nebo blízko ní," dodal, když si uvědomil, že natřásání auta na hrbolaté cestě probudilo jeho stará zranění. "Vy armádní sráči si myslíte, že prosvištět kolem je všechno, co musí pilot udělat; vůbec nevíte, o čem létání je."
Když Mason zpozoroval, že cynický humor nahradil ve tváři jeho přítele bolestivý výraz, radši si připravenou odpověď nechal pro sebe. Pro oba začínalo tohle všechno být pořádně nudné a znechucující. Strávili celý včerejšek a dnešek něčím, co stále víc a víc vypadalo jako zbytečná práce. Navštívili všechna letiště a přistávací plochy v okruhu dvě stě čtyřiceti kilometrů od Oak Ridge. Poslal je snad Harriman na tenhle lov divokých husí jenom proto, aby je vyšachoval ze hry? Oba ho z toho začínali podezírat.
Zaparkovali vedle rozpadajícího se hangáru, jehož plechové stěny byly samá rez. "Hádám, že tohle je majitel," řekl Wayne a kývl hlavou směrem k zavalitému holohlavému muži, který stál ve dveřích dřevěné boudy, za hangárem. Postava mezitím vykročila kupředu a otírajíc si ruce o mastnou kombinézu šla směrem k nim.
"Jak se máte?" zavolal Jim, když vystoupil z auta a vyrazil tomu člověku vstříc. Wayne ho mnohem pomaleji následoval.
"Co tady chcete, chlapi?"
Jim mu podal ruku. "Jim Poster. Tohle je můj partner Wayne Anderson."
Majitel letiště uchopil nabízenou pravici, rychle s ní potřásl a zase ji pustil jako něco, co pálí.
"Já jsem Fred Bachman."
"Kde je Harry?"
"Harry mi tohle místo prodal. Nikdy jsem se nezatěžoval tím, abych to tu přejmenoval. Ale teď mi řekněte, co chcete. Mám dneska fůru práce."
Jim se otočil a zamířil k hangáru. Bachman se k němu rychle připojil.
"Wayne a já rozjíždíme dole v Knoxville takový malý obchod," oznámil mu Jim. "Řekněte mi, už jste někdy slyšel o Levittownu?"

"Ne."
"Úplně nové pojetí bydlení. Stavět domy stejně jako se dělají auta, jako na montážní lince, ale přímo na místě. Vybrali jsme si pro náš projekt Knoxville, a mysleli jsme si, že byste nám mohl trochu pomoct."
"Jak to?"
Jim položil Bachmanovi ruku na rameno a jemně ho otočil směrem od hangáru a jakoby nedbale ho držel na jednom místě.
"Předpokládám, že víte, že je v těchhle částech země pekelný nedostatek bytů. Spousta vládních dělníků a tak – a všichni potřebují někde bydlet. Když někdo postaví ten správný typ bydlení pro tyhle lidi, vydělá pořádný balík. Teď jsme si vytipovali půltuctu možných míst, o které bychom měli zájem, ale chtěli bychom se na ně podívat svrchu. Víte, přeletět nad nimi, udělat nějaké fotky, tak něco.
Povězte mi, máte nějaké zkušenosti s fotografováním ze vzduchu?"
Zatímco mluvil, protáhl se Wayne kolem nich a otevřel dveře hangáru. Horní posuvné lišty dveří hlasitě zaskřípaly. Bachman se odtáhl od Jima a obrátil se.
"Hej, co tam děláte?"
Wayne zůstal překvapeně stát před otevřenými dveřmi hangáru. "Zatraceně. Naučil jsem se na těchhle děťátkách lítat!" prohlásil Wayne vzrušeně a vstoupil do přítmí hangáru.
"Vypadněte odtamtud!"
Wayne si ho nevšímal a šel pořád dál, Bachman se jako smyslů zbavený vydal za ním.
"Jo, zas jako před válkou. Piper Cub, to je letadlo."
"Říkal jsem, vypadněte odsud!"
Jim se pozorně podíval na Bachmana. V jeho jednání bylo takřka hmatatelné nervózní napětí. Na ostatních letištích, které navštívili, byli majitelé při vyhlídce na práci netrpěliví, aby se už už do ní mohli rychle pustit, a byli také víc než ochotní vyměnit si s Waynem historky z války.
Bachman se postavil přímo před Waynea.
"Opusťte hangár."
"Ale jdi. Neletěl jsem od tý doby, co mě sestřelili nad Bougainville. Pověz, kde jsi byl za války?"
"Právě tady."
"Jak to? Armáda zoufale potřebovala piloty."
"Neprošel jsem fyzickým testem. A teď odtud vypadněte."
"Řekni, neschováváš tady nějaký vojenský tajemství?" zeptal se Wayne, jako kdyby se pokoušel od vtip. Protáhl se kolem Bachmana a rychle došel k řadě Cubů a každý z nich si prohlédl.
"Nic neskrývám," zakřičel za ním Bachman rozčileně.
"Tak co tě žere? Klídek, chtěl bych si pronajmout jeden z těchhle Cubů a proletět se. Neletěl jsem o tý doby, co mě Japončíci sestřelili. Strašně rád bych se dostal zase nahoru, i kdyby musel někdo letět se mnou."
"Nemám čas."
"Co kdybychom se domluvili na ten fotografovací let, který potřebujeme?" vmísil se do řeči rychle Jim, čímž donutil Bachmana, aby se otočil k němu.
Bachman si nervózně otřel ruce o nohavice.
"Už si mě někdo zamluvil. Kvůli práškování."
"V tomhle ročním období?" zeptal se Jim s posměšnou nedůvěřivostí, ale stále ještě se usmíval.
"Jo. Ovocný sady."
"Co používáte?"
"DDT." Bachman se podíval dozadu na Waynea, který procházel kolem jednoho Cubu a nakláněl se, aby mohl nahlédnout do kokpitu.
"To je důvod, proč vás tady, chlapi, nechci," prohlásil Bachman. "Některým lidem se dělá z tý látky, když se jí moc nadejchaj, špatně."
"Nenamáhej se, kámo. Koupal jsem se v tom celou dobu, co jsem byl v Tichomoří. Na smradu toho čajíčku není nic nebezpečnýho," Wayne otevřel dveře Cubu a nahlédl dovnitř. "Řekni, co je to za nádobíčko tady v pilotní kabině? Zatraceně… máš tady moc pěkný rádio."
Bachman udělal několik rychlých kroků a zabouchl dveře letadla tak prudce, že Wayne musel rychle ucuknout, aby ho jimi nepraštil.
"Dostal jsem ho z armádních přebytků. Teď ale zmizte z hangáru! Nemám na vás dva čas. Jestli potřebujete fotit z letadla, zkuste Bensona na Knoxvillském letišti. Ten tohle dělá."
Bachman přešel k vratům hangáru, otočil se a chladně na ně pohlédl.
"Fajn, kámo," řekl Wayne. "Připravuješ se ale o dobrej kšeft. Děláš strašnou chybu."
Wayne s Jimem vyšli zpátky na sluneční světlo a zamířili ke svému autu. Bachman zůstal stát ve vratech. Náhle se Jim otočil zpět.
"Hej, jen jednu otázku?"
"O co jde?"
"Jenom bych chtěl vědět, co to tam v Oak Ridge vlastně provádí?"
"Co tím myslíte?" zeptal se Bachman – jeho hlas byl jen sotva slyšitelné šeptání.
"Však víte, tamten vládní projekt. Nikdo nám to nechce říct."
"Nevím."
"Pochopil jsem, že je to něco pořádně velkého."

"Myslím, že jo."
"No, musel jste přece často létat blízko toho – tak, jak to vypadá?"
Bachman zaváhal.
"Je to zakázanej vzdušnej prostor."
"Jo, to nám řek i chlápek z toho letiště, kde jsme byli dneska ráno," vložil se do hovoru Wayne.
"Vy jste byli na jiném letišti?" zašeptal Bachman.
"Jistě, abychom si mohli porovnat ceny," odvětil Jim. "V každém případě jsem slyšel, že tam blbnou něco s atomem a nějakými radioaktivními látkami."
Bachman se na něj podíval s vytřeštěnýma očima.
Wayne se obrátil a pomalu vykročil směrem k Bachmanovi. "Nechtěl bys nám něco říct, kámo?" zeptal se měkce.
Bachman se podíval za sebe a potom zase dopředu na ně.
"Já nic nevím. Nic!"
"Klídek, kámo," pokračoval Wayne stejným tónem. "Nepoužíváme na tebe přece třetí stupeň. Hádám, že tohle všechno je tajný. Kdybys něco věděl, šla by ti už FBI po krku, nebo ne?"
"Já nic nevím."
"Samozřejmě, že ne." Wayne se spiklenecky zašklebil, "Slyšel jsem, že tady zavíraj lidi, kteří přijdou na to, co se tam děje, i když na to třeba přijdou omylem. Taky jsem slyšel, že umějí být pěkně zlí na lidi, který podezírají z toho, že jsou moc zvědaví. Víš, co tím myslím?"
Bachman neřekl nic a jen si znovu otřel dlaně o nohavice kombinézy.
"Jo, jako policajti, co nás zastavili. Hledali ty vrahy poldů," pokračoval Wayne. "Říkali, že jestli někdy chytí ty svině, co to udělali, nejdřív je zastřelí a potom se teprve budou zajímat o nějaký soud. Haha! Měl bys slyšet, kam je chtěj střelit. Je to ale banda komediantů, tihle jižanský policajti."
"Vypadněte odtud," vykřikl Bachman. "Okrádáte mě o čas."
"Jistá věc," odpověděl Wayne. "Nechtěli jsme tě nakrknout." Udělal krok zpátky a rozhlédl se kolem.
"Jo, vážně vypadáš, že máš napilno."
Wayne pomalu došel k Jimovi.
"Jedeme. Myslím, že tenhle chlap nemá o naši nabídku zájem."
Vrátili se k autu. Když přejeli přes most a vyrazili dál po prašné silnici, Wayne konečně prolomil mlčení.
"Jsou tady."
"Jo. Jasný jako facka."
Jim zahnul na štěrkovou cestu a ještě chvíli jel dál. Potom zastavil a vypnul motor. "Co jsi viděl v hangáru?"
"Jak jsem říkal, pěkný rádio. Všiml jsem si frekvence, na kterou bylo naladěný: armádní kanál. A ten chlápek byl těžce vyklepanej, vyděšenej i k smrti. Skorzeny je tam a malej tlustej chlapík je z toho celej paf. Zřejmě se doteď zabýval jenom nějakou pěknou pohodovou práčičkou, mnohem víc pro peníze, než pro něco jinýho. Občas se proletěl, udělal pár fotek a poslal je pryč. Žádný podezření, žádný riziko a spousta peněz, který ládoval do fusekle. A potom se ukáže Otto a začne dělat vlny. Tak kolem začne čmuchat FBI a on je teď zralej na to, aby se zlomil."
Jim přikývl. Na všech letištích, která dosud zkontrolovali, byla nedávná návštěva agentů FBI předmětem hovoru a většina majitelů už slyšeli šeptandou dost na to, aby věděli o tom nelegálním přeletu všechno. Jejich společná písnička zněla, že nikdo, kdo mohl takhle letět, nebyl takový idiot, aby se dostal s letadlem tam, kde byl, omylem.
To přesně zapadalo do toho, co se dověděli z předchozího rozhovoru s piloty P-51. Ti ani v nejmenším nepochybovali o tom, že ten muž, kterého pronásledovali, byl profesionál. Začátečník by se zabil, kdyby se pokoušel o takové manévry nějakých padesát stop nad zemí a potom zmizel v mlze. Pokud jde o ten podlet venkovského mostu při viditelnosti necelé dva metry, byl to trik leteckého esa. "Upřímně," řekl jeden z nich, "udělalo to na mě takový dojem, že jsem nebyl s to se cítit jaksepatří poníženě."
"Je čas promluvit si s Harrimanem," řekl konečně Jim.
"A co potom?"
"Přijede FBI a pěkně si na tohle místo posvítí."
"A když to neudělají?"
Martel věděl, že to nebylo tak směšné, jak to znělo. K čertu s jejich nedůvěřivostí! Jim ukázal prstem na jih směrem k hřebenu, z něhož bylo vidět dolů na ranvej. "Kamaráde, myslím, že támhle nahoře budeš mít pěkné místo, kde by ses mohl usadit a nespustit to tam dole z očí."
"Já? Proč ne ty?"
"Jak jsi předtím vykřikoval, žil jsi v lesích během války; jsi na to zvyklý. Já jsem na druhou stranu jen slabý pilot námořnictva, navíc šlechtického původu. A také, majore Masone, já jsem velitelem této malé expedice," dodal Jim s úsměvem, aby bylo jasné, že to nemyslí s tím vytahováním hodností příliš vážně.
Za chvíli už stáli na vrcholku hřebene. Jim zajel s autem ke kraji silnice a Mason polohlasně zaklel. Zatímco Jim vyndával z kufru batoh a přenosnou vysílačku, Mason sáhl pod sedadlo, vytáhl poloautomatickou pětačtyřicítku a strčil si ji do kapsy.
"Jestli bude pršet, budu tě asi muset – až to všechno skončí – zastřelit, parťáku."
"Je krásné počasí. Najdi si dobré pozorovací stanoviště, sedni si a zůstaň na příjmu. Já jsem černý rytíř, ty bílý." Martel otevřel zadní dveře a odhrnul přikrývku, která skrývala přenosnou vysílačku. Napojili ji na anténu v autě.
"Kdyby se něco semlelo, tak křič. Jinak se během noci ozývej každé dvě hodiny. Počkám tady, dokud se neuvelebíš a ověříme si, jestli funguje spojení."
"Skvělý, prostě skvělý. Bude mi tady mrznout zadek místo toho, abych byl zpátky ve vyhřátý posteli se Sárou."

"Vždyť bys ji nemohl milovat ani z poloviny tak jako teď," prohlásil Jim s naoko vážnou tváří.
"Co když se FBI nezapojí do hry?"
"Potom přimějeme Donovana, aby nám půjčil nějaké lidi a uděláme to sami. Strašně rád bych se dostal Skorzenymu na kobylku. Začíná mi lézt krkem."
Wayne si zapálil cigaretu a pomalu vtáhl kouř. "Vsadil bych se, že my jemu taky."
Wayne byl pravdě blíž, než si myslel. Po celou dobu, co dávali Bachmanovi pseudopřátelský třetí stupeň, se Skorzeny ukrýval na schodišti vedoucím dolů do tajné místnosti pod hangárem a oba dva je poznal.

20. dubna, půlnoc
Kdesi v Německu
(19. dubna, 18:00 v Oak Ridge)

Karl Radl si hodil batoh na záda a pomalu přešel podél řady mužů, aby je ještě naposledy překontroloval. Předtím, když je všechny konečně seznámil s cílem útoku a jeho důvodem, pozorně zkoumal jejich tváře ve snaze nalézt v nich jakoukoli stopu strachu. Nebylo proč se strachovat: měsíce tréninku a měsíce dohadů měli konečně za sebou a celí se třásli, aby už mohli začít.
Čtyřicet mužů jeho čety se naklánělo dopředu pod tíhou nákladu – padák, záložní padák, lékárnička, plynová maska, samopal, dvě stě nábojů, dvě stě střel do těžkého kulometu MG-42, šest tříštivých a tři termitové granáty, dvě signální rakety, nůž, pistole a čtyřiadvacet nábojů, dva minometné granáty, jedna protitanková střela, čtyři kilogramy plastické trhaviny předem rozdělené do ocelových prutů tak, aby se daly vsunout do reaktoru, baterka, mapy cíle, kompas, dvě čutory a potraviny na tři dny. Někteří navíc nesli vybavení pro rádiové dorozumívání a rezervní přístroje. V některých případech váha nákladu dokonce převyšovala hmotnost toho, kdo jej nesl. Na břiše každého protáhlého Me 264E byly připevněny tři odhazovací kontejnery, které se oddělí od letadla ve stejný okamžik, kdy vyskočí první muž skupiny. Kontejnery obsahovaly další munici, dvě stě kilogramů plastických výbušnin, minomet, tři těžké kulomety a speciálně upravený 47mm protitankový kanón, který bylo možno smontovat během pěti minut. Buďto jej mohli táhnout dva muži nebo ho jednoduše mohli připevnit za nárazník jakéhokoli zabaveného auta.
V záři jasně osvětleného letiště Radl zpozoroval Kübelwagen, který se k nim blížil po startovací dráze. Otočil se ke svým mužům a vyštěkl rozkaz: "Pozor!"
Udělali, co po nich chtěl, nejlépe, jak mohli.
Kübelwagen zastavil a Radl zasalutoval Hermanu Göringovi, který se soukal ven z auta. Reichsmarschall se široce zazubil a opětoval Radlův pozdrav maršálskou holí. Potom k němu přistoupil a plácl ho po rameni.
"Všechno v pořádku?"
"Ano, Herr Reichsmarschall."
"Dobře, dobře. Führer vám všem posílá své osobní pozdravy. On i já budeme celou dobu v duchu s tebou a tvými muži. Reich na vás shlíží jako na svou spásu. Jestli zvítězíte, náš národ přežije. Ale jestli selžete, Radle, Američané sešlou dolů na naše města atomový déšť. Německo bude zničeno."
"Moji muži to chápou, pane. Připravovali jsme se na tento okamžik více než půl roku. Nezklameme." Soukromě si Radl pomyslel, že Otto vyjádřil stejné myšlenky o hodně působivěji. Vědomí, že oba dva vlastně jen předávali dál slova Adolfa Hitlera, by ho asi připravilo o řeč.
Göring se znovu zakřenil, a potom poplácal Radla po zádech. Otočil se a zamířil podél vyrovnané řady mužů. Některým poklepal na rameno, potřásl si s nimi rukou a popřál jim všechno nejlepší. Na vzdálenějším konci ranveje se rozkašlaly motory prvního Me 264E a k tomuto zvuku se brzy přidalo ječení jeho dvou tryskových motorů. Jeden za druhým se ke sboru připojovaly i další letouny.
Po tázavém pohledu směrem ke Göringovi Radl kývl na velitele čety stojícího na kraji řady. Muž začal šplhat po schůdcích do letadla a zbytek oddílu ho těžkopádně následoval. Letištní personál čekal u dveří, aby přetíženým vojákům pomohl vylézt dovnitř. Jakmile se jednou ocitli na palubě letadla, neopustí je po následujících osmadvacet hodin. Göring stál po celou dobu, kdy vojáci nastupovali do letadla, vedle Radla. V okamžiku, kdy uvnitř zmizel poslední z nich, Göring kývl na svého pobočníka, který vykročil do popředí a podal Radioví zalepenou červenožlutou obálku.
"Poslední informace, zprávy o počasí a tajné zprávy od Skorzenyho," vysvětlil mu Göring. Radl se zvědavě podíval na obálku. "Je všechno v pořádku?"
"Trochu je včera večer vyděsila FBI, ale nevypadá to příliš vážně. Podle předpovědi by mělo být zítra v noci počasí nad cílem dobré."
"A zbytek plánu?" nedokázal ovládnout svou zvědavost Radl.
Göring se usmál, "Starosti o to nechte na mne. Teď běžte na palubu, Radle, a hodně štěstí. Čekají tady na vás Rytířské kříže, až se vrátíte."
Radl o krok ustoupil a po nacistickém způsobu zasalutoval. Göring udělal totéž svou maršálskou holí, potom si s ním vřele potřásl rukou a Radl se otočil a zamířil do letadla. Když vstoupil na žebřík, ochotně přijal pomoc dvou příslušníků pozemního personálu – jeden z nich ho táhl nahoru a druhý jej zespodu podpíral. Když se protáhl dveřmi, zhluboka se nadechl. Už žádný výcvik. Tohle bylo konečně ono. Když ho muži uvnitř letadla zahlédli, radostně ho přivítali. Bodře jim zamával.
Odepnul padákový postroj, položil ho na zem a sedl si. Potom uvolnil sponu, která přidržovala batoh s plnou polní. S úlevou si vydechl a znovu se postavil na nohy. Zasunul svůj Schmeisser do závěsu na přepážce, a potom dostrkal

ranec a sbalený padák do jejich dočasných úkrytů a pevně je připevnil popruhy.
Vstal a šel překontrolovat, jestli se jeho muži správně rozsadili na sedadlech. Rozmístění mužů a jejich vybavení bylo důležité, protože jejich dopravní letadlo neslo maximální možný náklad. Ve skutečnosti budou muset všichni zůstat na svých místech nejen během startu, ale i několik následujících hodin, kdy jim bude ubývat palivo.
Poté, co se ujistil, že je všechno tak, jak má být, prošel Radl předními dveřmi a vlezl do kokpitu, kde piloti právě prováděli poslední kontrolu přístrojů. Když první pilot zaregistroval jeho přítomnost, ohlédl se a usmál se na přivítanou. "Čeká nás zatraceně těžký start."
Radl naoko smutně přikývl, zalezl si do křesla za druhým pilotem a přikurtoval se. Nasadil si na hlavu sluchátka, aby slyšel kontrolní věž, která řídila jejich odlet. Pět letadel už vyjelo ze svých stojánek a začalo rolovat po dráze. Jedno za druhým zaujímaly zbývající letouny postavení, až se konečně i jejich letadlo za skučení všech šesti motorů otočilo kolem své osy a zamířilo na rozjezdovou dráhu.
Pilot poklepal Radlovi na rameno a ukázal před sebe.
V záři světel na rozjezdové dráze rozeznal sestavu bombardérů, která prolétávala nad hlavou v pěti tisících stopách a nad letištěm přešla do široké zatáčky. Bombardéry vzlétly o půl hodiny dříve než oni z letišť na jihu. Brzy se s nimi setkají a společně urazí hlavní úsek cesty.
Věž dala prvnímu letadlu, které dorolovalo na konec startovací dráhy, zelenou. Letoun se otočil a začal pomalu, bolestivě rachotit po rozjezdové dráze. O patnáct vteřin později zaujalo postavení další letadlo a začalo rolovat; o patnáct vteřin později třetí… Jedno za druhým se letouny rozjížděly po ranveji. Zatočilo čtvrté, páté a šesté letadlo. Pak přišli na řadu oni…
Radl zachytil koutkem oka Göringa, který stál ve svém Kübelwagenu a vzrušeně jim mával. Pilot krátce zasalutoval. Věž dala jejich letadlu zelenou. Pilot a druhý pilot posunuli plynové páky dopředu a smíšené skučení a vrčení tryskových a vrtulových motorů se změnilo v jednolitý řev. Když zatočili na ranvej, ještě jednou prohlédli přístroje. Letadlo se lopotně rozjelo kupředu. Toto byl Radlův první start v plně naloženém Me 264E. Letadlo se pohnulo kupředu, jako by bylo až po osy kol zabořené do bahna.
Díval se přes rameno druhého pilota, aby viděl na rychloměr, který poskočil na dvacet a potom na třicet kilometrů za hodinu.
Daleko před nimi na konci ranveje viděl, jak se ze země zvedají ostatní letadla. Ručička rychloměru pomalu stoupala na šedesát, potom na sedmdesát a dál na osmdesát kilometrů v hodině. Letoun před nimi se začal naklánět dozadu. Pohybovali se teď rychlostí přes sto dvacet kilometrů za hodinu… sto čtyřicet. Konec startovací dráhy nebyl ani dvě stě metrů od nich. Radl fascinovaně sledoval, jak se k nim blíží.
Potom zmizel vzadu a skákání náhle ustalo. Byli ve vzduchu. Druhý pilot se rychle natáhl k přepínačům, které měl nad hlavou, aby zatáhl podvozek. Jejich rychlost překročila sto osmdesát kilometrů v hodině a pilot natáhl ruku, aby přivřel vztlakové klapky na deset stupňů, a potom konečně do neutrální polohy. Pak se pilot podíval přes rameno a nejistě se usmál; Radl si náhle uvědomil, že jejich start byl trochu choulostivější a potenciálně rizikovější operací, než se mohlo nezkušenému pozorovateli zdát.
Dobrá, jestli tomu tak vážně bylo, rozhodně to zvládli. Řada dopravních letadel vpředu před nimi začala zatáčet v mělké, široké zatáčce. Ti, co byli dál za nimi, se mezitím prudce naklonili, aby s nimi srovnali směr, a tak se společně s nimi zformovali do rojů vždy po pěti strojích. Bombardéry a bitevníky nad nimi udělaly ještě poslední oblet a počkaly, až dopravní letadla vystoupají na jejich úroveň. Radl poslouchal, jak se postupně ohlašují velitelé jednotlivých skupin. Zatím měl technické problémy jen jediný bombardér, kterému se přehřál motor. Jinak se všechny bitevníky a dopravní letadla stále držely ve formaci.
Byli na cestě. Zvláštní, že se kvůli tomu necítil lépe. Spousta věcí se ještě samozřejmě mohla pokazit. Počasí se mohlo obrátit proti nim a donutit je seskočit uprostřed bouřky, mohli přijít o příliš mnoho letadel kvůli technickým závadám, nebo mohli Američané přijít na to, co se děje. Ale to nebylo ono… nebyl to ani pocit hrozící záhuby, co ho trápilo. Ten pocit byl až dosud jeho starý přítel, společně s ním se pouštěl do každého úkolu. Z jakéhosi zvrhlého důvodu by asi dostal strach, kdyby zaznamenal jeho nepřítomnost.
Ne, to, co ho trápilo, byla samotná operace. Ani jeden z jeho mužů zcela nerozuměl tomu, že pokud budou pořád ještě na místě, v okamžiku poškození jádra reaktoru všichni během několika hodin zahynou velmi nepříjemnou smrtí.
Lehce se naklonil dopředu a podíval se dolů na letiště, nad nímž se v široké zatáčce stále ještě vznášeli. Tam dole nebylo skutečně nic, co by za sebou zanechával. Uvědomil si, že vlastně neměl žádný život kromě toho v jednotce, jiný život kromě toho, kam ho s sebou Otto vzal na další výpravu jejich kariéry. Rozuměl také jejich vzájemnému vztahu. I když by s ním Otto velmi pravděpodobně souhlasil, že jsou nejlepší přátelé, přesto Radl věděl, že by se Skorzeny dvakrát nerozmýšlel, kdyby ho musel kvůli misi, jakékoli misi, obětovat.
Je tohle všechno, co jsem? ptal se Radl sám sebe. Kolečko ve stroji postaveném pro větší slávu Otto Skorzenyho? Veškerá ta propaganda o budoucnosti, o příštích, ještě nenarozených generacích, které se na ně budou dívat jako na hrdiny slavné doby – k čemu to bylo dobré? Hloupý nesmysl.
A pokud jde o Američany… necítil nic, pro ně ani proti nim. Bylo snadné nenávidět Rusy. V jejich případě by to bylo skoro stejné – bez ohledu na to, kdo vyhrál. Hlavní rozdíl byl v tom, kdo měl poslední slovo. S Američany to však bylo něco jiného. Byli zvláštní a ve své naivitě skoro zábavné. Skutečně by tu svou novou bombu použili bez zaváhání stejně, jako by to udělalo Německo?
Radl o tom přemýšlel. Pochyboval o tom. Cokoliv svět měl a Američané by po tom hodně zatoužili, mohli si to prostě koupit. Nás Němce učili dívat se na dnešek jako na vlčí dobu střetu mezi etniky; Američané se prostě o takové národy nestarali, jen stěží je dokázali pochopit. Ó ano, když jsou přinuceni, jsou více než ochotní bojovat. Po válce v Tichomoří bylo třeba vzít na vědomí, že buď Japonci nebyli tak tvrdým soupeřem, jak se zdáli, nebo byli Američané

mnohem houževnatější než má nějaká parta zdegenerovaných zastánců volného podnikání právo být.
A podívejme se na současné následky války: padlý nepřítel je hýčkán a opatrně obracen na civilní filozofii, která prakticky vylučuje do budoucna jakoukoliv další válku. Jaký by v tom byl rozdíl, kdyby Japonské ostrovy padly do rukou Reichu. Radl si představil nekonečné konvoje odvážející japonské bohatství domů, do Německa… Ne, Američané by tuhle svou bombu nepoužili, dokud by její pouhý odstrašující účinek dokázal zastavit ostatní. Zastavit nás. I kdyby s její pomocí mohli dobýt svět, stejně by po ní nesáhli. Jak by člověk mohl cítit sžíravou nenávist k lidem jako jsou oni? Jaký to má smysl?
A konečně, o co by ještě on měl stát? S výjimkou Otty byli všichni jeho přátelé už pohřbeni v Rusku, na půdě, o kterou se teď ti tlustí straničtí pohlaváři přetahují jako nějací baroni ve středověku. Naše krev, náš pot, pomyslel si. Jejich zisk.
Karl Radl si znenadání uvědomil, že se připravil na smrt. Z obrovské nudy se po hlavě vrhl přímo do téhle mise a jejího složitého plánování, jako by to nebylo nic jiného než duševní cvičení, kterým si mohl ukrátit dlouhé nudné dny míru. Ale jestliže byl mír tíživý, válka s sebou tentokrát nenesla onen příslib cti a slávy. Uchechtl se. Jako by ve skutečnosti tyto věci přinášela! Byly to pouhé přeludy, které zatemňovaly skutečnou tvář války: smrt a neštěstí ve všech formách.
Možná že po zítřku budou tyto otázky diskutabilní, pomyslel si. Strana od něj bude mít, co chtěla, a já budu asi také mít to, co jsem nejspíš chtěl, Karl Radl se opřel a zavřel oči. Formace zatočila k jihozápadu a začala pronásledovat noc, která před nimi ustupovala.

19. dubna, 20:00
Harryho práškovací stanice a letecká škola

"Zakopejte ho v lese."
Skorzeny pohlédl dolů na tělo Friedricha Bachmana, jehož hlava se bezvládně nakláněla na jednu stranu. Stal se obětí Skorzenyho věhlasného hmatu na lámání vazů. Tenký proužek krve, který mu pomalu vytékal z nosu, se už téměř zastavil.
Dva muži z jeho týmu bez jediného slova zvedli mrtvolu a zmizeli s ní ve tmě.
Skorzeny pohlédl na Günthera, který byl tak trochu zmatený nad rychlostí, s jakou se to všechno seběhlo. "Panikařil. Kdyby se sem někdo ze státních vrátil, určitě by začal mluvit. Nemohli jsme to riskovat, teď ne."
Günther souhlasně přikývl. Jeho překvapení se týkalo výhradně Ottových předchozích slov. Nic se od té doby nezměnilo – kromě Ottova názoru, a ta změna vedla přímo k prudké reakci. Skorzeny byl prostě takový.
"No, myslím, že jsi teď Bachmanův dohodnutý záskok," oznámil mu Skorzeny. "Jestli se někdo ukáže, řekni, že odjel na víkend k přátelům do Georgie."
Skorzeny Günthera poklepal po rameni. "Dokážeš napodobit ten americký jižanský přízvuk?"
"Si piš, to zmáknu levou zadní," odpověděl Günther s úsměvem.

Kapitola čtrnáctá
20. dubna 8:00
Oválná pracovna

Andrew Harrison vzhlédl od svého pracovního stolu, za kterým seděl už skoro hodinu. Co se týče ranního vstávání, zůstával americký prezident stále farmářským chlapcem z Nebrasky. Jeho matka by to schvalovala.
"Pane prezidente," oslovil ho Mayhew a zastavil se přímo mezi dveřmi, "přišel za vámi pan Donovan, jak bylo dohodnuto."
"Pošlete ho dovnitř, Johne."
"Děkuji, že jste mne přijal i po tak stručném vysvětlení, pane," pronesl Donovan, který v zápětí vešel.
"To je v pořádku, Bille. Jsem si jistý, že je to důležité, jinak byste o přijetí nežádal."
Šéf OSS se chystal sednout si na židli před prezidentovým stolem, ale Harrison vstal a přešel k pohodlné sedací soupravě u krbu.
"Mám nějaké novinky, pane," začal Donovan klidným hlasem poté, co se usadili.
"Mluvte."
"Pořád sice ještě neznáme kód pro nový německý šifrovací systém, ale přinejmenším víme, že ho každé čtyři hodiny mění. To nedělali od doby, kdy bylo uzavřeno příměří s Anglií. A pak tu máme ještě Oak Ridge."
"Co je s ním? Už chytili toho německého superšpiona?"
"Možná, že jsme mu na stopě. Poslal jsem tam tři lidi, mezi nimiž je i Martel, Vzpomínáte si na něj, to je ten, co –"
"Ano. Ano. Ten dopis. Pokračujte,"
"Prověřovali několik slibných stop a Martel si myslí, že Skorzenyho a jeho muže našli. Zašili se na jednom malém letišti asi pětašedesát kilometrů východně od Oak Ridge."
"Ví o tom Hoover?"
"Velitel mého týmu už dnes v noci informoval svého kolegu z FBI. Ten tvrdí, že už to místo prověřovali a že tam Němci nebyli. Soustřeďují se na jiné letiště."
"A vy máte dojem, že je Martelův tip správný?"
"Martel se plete mnohem méně než kdokoliv jiný, pane. Jeho kolega v tuto chvíli drží u letiště hlídku. Nespustí letiště z očí, dokud nedostanou nějaké posily."
"Nuže, nechci Hoovera obcházet, ale… pošlete tam několik svých lidí. Pokud máme na krku blížící se válku, tak ze

všeho nejméně potřebujeme, aby bylo zničeno Oak Ridge."
"Přesně to jsem vám chtěl navrhnout, pane."
"A to je všechno, Bille?"
"Ano, pane, je. Neočekával jsem, že mě takto předejdete a budete s mou žádostí tak rychle souhlasit. Chtěl jsem se ujistit, že při řešení tohoto případu mohu jednat… nezávisle."
Harrison přikývl, "Á, v tomto případě stojím plně za vámi, Bille. Dochází tam prostě k příliš mnoha podivným věcem, a když se tomu FBI pokouší přijít na kloub, neustále se dopouští přehmatů." Prezident se odmlčel a zlostně zavrtěl hlavou. "Přesto je docela chápu, je to zmatené. Co by tím mohli Němci získat? Nemohu přijít na to, co si vlastně myslí, že dělají."
"Tohle mi také dělá starosti, pane. Je na tom všem něco podivného. Skorzeny patří k jejich nejlepším a oni ho obětují. Vzhledem k tomu, že s oblibou vede akce přímo z první linie, má sakra malou šanci, že se mu podaří dostat se z téhle země, jakmile jednou tu operaci spustí. A škody, které jsou schopni v Oak Ridge nadělat, nestojí za to, aby ho obětovali. Kruci, není nic, co by mohli v Oak Ridge provést, abychom si s tím museli lámat hlavu!"
"Takže co?" pobídl Donovana prezident.
Šéf OSS se na něj podíval s výrazem bezmocného vzteku. "Vážně nevím, pane. Vím jen, že jsme museli něco přehlédnout."
Harrison, který se mezitím opřel a vyčerpaně zavřel oči, se otřásl a podíval na Donovana. "Nuže, jestli všechno, co máte, je pocit, mohu se přiklonit k názoru FBI a nebudu celé té věci přikládat příliš velkou váhu."
Donovan sebou při té výtce trhnul, "Všechno, co vám k tomu mohu říci, pane, a přestože to bude znít na profesionální posouzení situace tak mlhavě, je fakt, že Skorzeny ví něco, co my ne. Něco důležitého." Donovan sebou znovu škubl, jako by byl z bezobsažnosti svého "sdělení" stejně nešťastný jako byl očividně jeho posluchač. Takhle si průběh rozhovoru s prezidentem rozhodně nepředstavoval.
Zkusil to ještě jednou. "Pokusme se nad tím důkladně zamyslet. Proč Skorzeny? Nezabývá se špionáží, dokonce se nespecializuje ani na sabotáže. Jeho silnou stránkou jsou speciální operace, k jejichž uskutečnění je potřeba značný počet mužů. Možná, že se mu sem nějakým způsobem podařilo dostat víc lidí, než si myslíme."
"Podle Grovese by i desetkrát víc mužů, než se domníváme, že má, neznamenalo víc než jen mrzutost," odpověděl Harrison. "Myslíte si snad, že by byl schopen někam zašít stovky agentů?"
"Ne, pane, to si nemyslím. V žádném případě ne víc, než padesát těch nejlepších. Absolutně nejlepších."
"Tedy…?"
"Jsme tam, kde jsme byli, pane. Skorzeny ví něco, co my ne."
Harrison zdánlivě zcela změnil téma rozhovoru. "Před malou chvilkou jsem mluvil s Churchillem."
"Pane?"
"Myslí si, že zná odpověď."
Donovan zdvořile mlčel,
"Tankování za letu. Tvrdí, že Němci jsou ve vývoji letadel mnohem dál, než jsme si mysleli. Přivedlo ho k tomu nějaké cvičení bombardérů v nízké letové hladině, které kdesi vyšťárala jeho rozvědka."
"Je jim k ničemu, pane," odpověděl Donovan okamžitě. "V tomto směru se držíme na špičce, jak jen to jde. Jednoznačně na tom máme mnohem větší zájem než Anglie, protože pokud Němci zdokonalí vzdušné síly, jejich Luftwaffe bude moci překonávat vzdálenosti mezi kontinenty. Máme svoje lidi, spolehlivé Němce, kteří pracují pro Ameriku, dosazené ve všech fázích tohoto zvláštního projektu. V současné době mohou Němci použít možná dvacet třicet letadel, ne víc. Je to dost na ukázku síly, v tomto případě sakra působivou. Jakmile tam pošleme lodě, budou jim na kočku ještě dřív, než se dostanou za Island. Kruci, letadlové lodě jsou schopné se s nimi vypořádat, aniž by musely vyplout z přístavu."
Harrison se usmál, "No, tak to bychom tedy měli. Přesně totéž mi řekl LeMay. Jen jsem si to chtěl ověřit. Abych udělal Winniemu radost, vyhlásil jsem zvláštní pohotovost pro Atlantik, ne že by to bylo potřeba. Měl bych mu také naznačit, že jeho zvláštní, důvěryhodný agent může dělat pro obě strany, nebo si mohl už dávno poplést cestičky."
Donovan se také usmál, "Curtis má pravdu. Roztrháme je na hadry, pokud to zkusí. Budeme si z toho dělat vrásky, až budou mít stíhačky schopné doplňovat palivo za letu."
"Nebo až jejich bombardéry ponesou atomové bomby?"
"Ano, to samozřejmě také," připustil Donovan. "Ale to necháme až na dobu, kdy to bude aktuální, pane. Není to problém, kterým bychom se museli zabývat právě teď."
Harrison přikývl. Díval se do prázdna, jako by nahlížel do budoucnosti. "Ne, dneska ne." Po chvilce se Harrison zachvěl a znovu se podíval na Donovana. "Myslím, že je to všechno, nebo ne?"
"Ano, pane, to je vše. Děkuji vám, pane."

20. dubna, 14:00
Martinik

Karl Radl napůl stál za druhým pilotem a na okamžik zahlédl záblesky trosek letounu, které stále ještě vybuchovaly patnáct metrů pod nimi. Naštěstí už od nich byly dostatečně daleko.
"Co se stalo?" zařval Radl.
Pilot, který měl plné ruce práce s tím, aby udržel letadlo potácející se ve vzduchu těsně nad zemí, neodpověděl. Najednou jim země zmizela a oni se kývali nad tmavěmodrými vodami Karibského moře. Pilot se ještě pořád usilovně snažil nabrat výšku. Náhodná vlna společně s nenadálým prudkým poryvem větru je všechny pořád ještě mohla

připravit o život.
Nabrali trochu výšku, letadlo se začalo naklánět a Radl zahlédl, tentokrát z bočního okénka na straně druhého pilota, jak z tmavého olejovitého kouře vyrazilo letadlo a prořízlo kotouče dýmu. Právě v nejhorším možném okamžiku havarovaný bombardér vybuchl. Exploze zasáhla letoun přímo nad ním. Levé křídlo se utrhlo a poškozené letadlo se naklánělo stále víc na levou stranu. Vzápětí se bombardér dotkl nosem země a pokračoval přes pláž v kotrmelcích. Ale ještě dříve, než se dokutálel k vodní hladině, vybuchl. Nad oceán se rozletělo neuvěřitelné množství kousků plechu a sprška hořícího benzínu. Dokonce i na bombardér naplněný až po okraj palivem to byl působivý konec… Sakra! Bylo to jedno z drahocenných tankovacích letadel.
O patnáct vteřin později se z kouře nevyhnutelně vynořil další letoun. Letadlo se silně naklánělo na pravou stranu, jako by se chtělo vyhnout požáru. Zdálo se, že se jeho pravé křídlo každou chvíli musí zabodnout do země. Potom pilot stroj vyrovnal a těsně nad hladinou začal pomalu nabírat výšku. Radlův pilot se konečně otočil na svého velitele. "To první přišlo o motor, praskla mu pneumatika nebo… no, nikdy se to už nedozvíme. Pokud jde o to druhé letadlo, pak šlo o přirozený důsledek toho, že přetížená letadla startují po sobě v patnáctivteřinových intervalech."
Radl přikývl, neříkal nic. Ještě že nevybuchlo na startovací dráze. Pilot pokračoval dál v letu. Z konce dráhy zamířil k řadě palem, které lemovaly pláž několik stovek metrů před nimi.
Slyšel, jak řídicí věž vyzývá bombardéry, aby přerušily startovací manévr, ale piloti přesto startovali dál. Jedno letadlo za druhým. Každých patnáct vteřin.
Radl si uvědomil, že do této chvíle už přišli o osm letadel. O šest bombardérů, o jeden drahocenný bitevník a teď i o neméně důležitý tankovací letoun. Jeden stroj se zřítil nad Atlantikem, tři to zabalily ještě nad Německem, o dva přišli při přistání na Martiniku a teď navíc ztratili další dvě letadla při startu. Stále ještě se vešli do parametrů mise, ale jen tak tak.
Radl si utřel pot z obličeje. Letadlo se během čtyřhodinové zastávky, kdy čekali na doplnění paliva, změnilo v rozpálenou troubu. Poklepal druhému pilotovi na rameno.
"Mohu jít dozadu ke svým mužům?"
"Ano, ale nedovolte už nikomu dalšímu, aby se tam motal. Už takhle je to na hranici."
Radl nadzdvihl a odsunul poklop, slezl po žebříku na dolní palubu.
"Co se tam stalo, Herr Sturmbannführer?" volal na něj jeden z jeho mužů. "Znělo to jako výbuch."
"Při startu jsme přišli o dvě letadla."
"O nějaké dopravní?"
Radl zavrtěl hlavou. "Ještě pořád jsme všichni. Chlapi, jak je vám?"
Radlovi muži se zašklebili. Někteří z nich byli po hodinách strávených v sedě v rozpáleném letadle bez ventilace trochu pobledlí. Teď však dovnitř proudil čerstvý vzduch a teplota rychle klesala.
"Teď, když už zase můžeme dýchat, se usaďte zpátky a snažte se ukrást chvilku spánku. Za necelých osm hodin budeme vystupovat a trochu si protáhneme nohy."

20. dubna, 20:00
Severní moře

Erwin Rommel strnule zíral na místo, kam mu pozorovatel ukazoval, Mosquito nebylo možné zahlédnout pouhým okem, ale jestli se pozorovatel úplně nezbláznil, rozhodně tam bylo; kroužilo ve výšce přes šest a půl tisíce metrů nad nimi. Na obzoru zahlédl ještě další dvě Mosquita, která se přehnala nad vzdálenějším koncem konvoje a přeletěla nedaleko Tirpitze, který právě hlásil, že je navíc sledují dva britské křižníky.
Jdou po nás.
Otočil se a znovu se zadíval na západ. Obzor na západě se utápěl v temné modravé černi. Podle plánu se právě v tuto chvíli měli stočit na západ a zahájit rychlý přesun přes Severní moře. Churchill v parlamentu prohlásil, že jakýkoliv pohyb německých ozbrojených sil v kanálu La Manche směrem k Británii bude považován za vyhlášení války. Dalo se předpokládat, že v momentě, kdy změní kurz, nebudou se Britové už na nic ohlížet a začnou po nich střílet.
Ohlédl se směrem k velitelskému můstku. Právě přicházel poslíček od spojařů a předával kapitánovi nějakou zprávu. O pár vteřin později se kapitán připojil k Rommelovi a v tichosti mu onu zprávu předal.
Tvořilo ji jen jediné slovo:
ARMINIUS
Rommel se obrátil ke kapitánovi.
"Dejte signál flotile."
Kapitán zasalutoval a vrátil se zpátky na můstek. Během několika vteřin se křižník otočil a nabral nařízený kurz k západu.
Rommel se opřel o zábradlí na můstku. Do tváře ho zasáhla sprška slané vody. Smutně si pomyslel, že v severní Africe se dal nepřítel svést ze stopy mnohem snáze.

Knoxville, Tennessee 16:30

Skupina mužů, která právě vystupovala z C-47, vypadala dost obyčejně. Ze všeho nejvíc připomínají partu zedníků, pomyslel si Martel, když následoval Harrimana, aby se s nimi pozdravil, Harriman zahájil poté, co si jich všimli, rituál

představování. Jako posledního oslovil muže, který podle Martela musel být velitelem celé skupiny.
"Jim Martel, tohle je Fred Johnson. Povede tohle vaše malé dobrodružství."
Johnson měřil jen něco málo přes 180 centimetrů. Byl skoro stejně vysoký jako Jim, ale možná vážil o nějakých deset kilogramů méně. Jima napadlo, že vypadá jako kdyby ve škole hrál košíkovou nebo provozoval lehkou atletiku. Bylo na něm něco důvěrně známého…
Johnson se usmál, "Annapolis, ročník 36. Stejně jako ty."
Nečekané, trapně banální rozuzlení dilematu. Jim se usmál a potřásl Johnsonovi rukou. "Johnsone!… Jak ses měl?"
"Pracovně. Stejně jako ty," odpověděl Johnson a zašklebil se.
Prošli kolem řady tmavých sedanů zaparkovaných podél letištní plochy. Zbytek Johnsonova čtrnáctičlenného týmu otevřel zavazadlové prostory a naházel tam výstroj.
"Takže, co je to za práci?" zeptal se Johnson.
Jim vytáhl rukou nakreslenou mapu letiště a stručně mu objasnil situaci.
"Máte tam hlídku?"
"Jeden muž v lese vybavený vysílačkou Mark-2. Hlásí se každou půlhodinu. Až doteď se nic nedělo. Nevystrčili nos ani z domu, ani z hangáru."
"A co FBI?"
"Sledují stopu, která je přivedla k jinému letišti. Myslí si, že jsme vedle. Navíc se, jak se zdá, drží jenom té své jedné stopy." Jim pokrčil rameny.
Johnson se usmál, "Nepřišli na to oni, takže to tam nemůže být, co? Fajn, tím líp pro nás. A co pluk rangerů, který se prý přesouvá do Oak Ridge?"
"Zatím mají jen jeden oddíl," odpověděl Harriman. "Přílet dalšího je ohlášený na dnes později večer. Groves nám z nich nedá ani jednoho."
Teď přišla řada na Johnsona, aby pokrčil rameny. "Mám s sebou třináct mužů. Plus ty, já a ten chlapík na hlídce, dohromady šestnáct. Jich je osm až deset. Jednoduché počty. Skončí to dřív, než to doopravdy začne. Rychle vtrhneme dovnitř a využijeme momentu překvapení. Bez námahy."
Jim na okamžik zaváhal a potom řekl: "Skorzeny je ten nejlepší, koho Němci mají. Nenechme se ukolébat naší početní převahou."
Johnson se na něj podíval a jeho tenor se náhle změnil: "Už ses někdy účastnil pozemní operace?"
"Ne," odpověděl Jim bezbarvě. "Zabil jsem v boji dost nepřátel, ale nikdy jsem se neúčastnil pozemní bitvy."
"Nuže, tedy díky za radu, Martele," Johnson si vzal od Martela mapu, otočil se a mávl na své muže, aby přišli k nim. Poté pokračoval, "Tady, na konci toho pozemku je most. Musíme přes něj přejet, takže nebudeme postupovat tak rychle. Ale v momentě, kdy se dostaneme na druhou stranu, se k nim vplížíme jako smrad. Se zhasnutými světly. Zjistí, že se k nim blížíme až ve chvíli, kdy budeme stát nad nimi."
"A co když bude na mostě hlídka?" namítl Martel.
"Mohli by na most postavit hlídku, ale nemyslím, že by to udělali. Ale ať už ano nebo ne, naší nejlepší zbraní je rychlost a překvapení. Dáme jim o sobě vědět dřív, než to za nás udělá strážný." Kývl hlavou směrem k jednomu ze svých mužů. "Gary, budeš řídit první auto. Jestli budou vrata od hangáru jen trochu pootevřená, vletíš přímo dovnitř. Jinak si zjednej vstup, jak nejlíp dokážeš. Pokud se objeví nějaký odpor, bude to práce pro Thompsony. Já budu řídit druhé auto. My tam přijedeme z opačné strany, od domu, a vtrhneme tam. Kevine, ty budeš sedět za volantem třetího auta. Tvoje skupina se bude držet vzadu, v záloze. Jenom na tvém rozhodnutí bude záležet, kde a kdy zasáhnete, podle toho, jak se bude situace vyvíjet. Vsadil bych se, že se všichni sejdeme u hangáru, ale uvidíme, ne? Fajn, tak se dejme do práce." Johnson se otočil, došel k jednomu z čekajících vládních aut, vlezl dovnitř a mávl na Jima, aby ho následoval.
Jim se už chystal vyrazit, ale pak se zastavil a tázavě se zadíval na Harrimana.
"Dávejte na sebe pozor, Martele."
"Vy s námi nejdete?"
Harriman pokrčil rameny. "Přijede sem na setkání s vědci z Los Alamos generál Marshall, Donovan bezpodmínečně požaduje, aby někdo z OSS byl na místě po celou dobu jeho návštěvy. Dal mi přímo rozkaz, abych se na Marshalla přilepil, ať se děje cokoliv. Jinak… jinak nic." Bolestně se usmál, "Kromě toho, pokud tam skutečně dopadnete Skorzenyho, mám dojem, že budeme potřebovat někoho v Oak Ridge, abychom v tom Grovesovi vymáchali rypák."
Jim přikývl. Cítil s ním. Donovan jednal správně, ale pro Harrimana to právě teď muselo být dost bolestné.

Harryho práškovací stanice 17:40

"Nuže?" Otto Skorzeny stál za zpola otevřenými vraty hangáru tak, aby viděl ven, ale nebyl viděn, a čekal, až se vrátí Günther.
"Zachytili jsme silný rádiový signál, skoro přímo nad námi. Uplynulou hodinu jsem ten kanál monitoroval. Mohli bychom ho odsud zaměřit."
Skorzeny zavedl Günthera dozadu do rohu hangáru, kde připravil přenosný zaměřovač rádiového signálu.
"Frekvence?"
"Armádní, jeden z těch kanálů, které používá jejich OSS. Tady, nech mě to nastavit." Günther udělal, jak řekl, a ustoupil zpátky. "Hlásí se každou půl hodinu. Už je skoro čas, aby se zas ozval."
Günther se opřel o stěnu hangáru. Skorzeny si začal s přístrojem hrát, jeho pravá ruka spočívala na ukazateli směru.

Chvíli se ozývalo jen praskání statické elektřiny, ale pak v přístroji cvaklo.
"Bíly rytíř se hlásí. Žádný pohyb."
"Černý rytíř, naši hosté přijeli. Čekej nás na večeři."
Signál zmizel. Skorzeny opatrně otáčel knoflíkem tak, až nastavil správnou polohu střelky, a pak se znovu posadil,
"Signál vychází z místa přímo za startovací dráhou," prohlásil tiše. "Sedí přímo na tom hřebenu."
"Hosti k večeři," zopakoval Günther.
"Ano. Mám dojem, že bychom se měli připravit na to, že zanedlouho budeme mít společnost." Skorzeny se opřel a zvažoval možnosti. Do útoku pořád ještě zbývalo pět hodin času. Pokud by teď na Cubech odletěli, ať už měl přijít kdokoliv, měli by dost času poslat nad Oak Ridge stíhačky. Poslední věc, kterou si přál, byl uvítací výbor. Dokonce i dvě, tři stíhačky by pro Me 264, které přiletí nízko a bez doprovodu, znamenaly katastrofu. Ne, zvednout kotvy teď nepřicházelo v úvahu.
"Je skoro šest. Neměli bychom se hnout ještě další tři hodiny. Počkejme. Pokud se na něco chystají, v první řadě se spojí se svým člověkem tady.
Pokud sem pošlou těžkou techniku, jsme schopni je zastavit, přinutit je se rozvinout. Tím získáme čas odsud vypadnout. A pokud to bude jen malý oddíl…" Usmál se. "Poslouží nám jako předkrm před hlavním chodem."
"Jak to vypadá se zbytkem?" zeptal se Günther.
"Letadla pokračují v letu podle plánu. Ti, co mají zaútočit na Los Alamos, se právě dostali na mexické území, a zatím o nich nikdo neví."
Skorzeny došel na konec hangáru a pohledem zkoumal okolí. Tráva podél startovací dráhy dorůstala skoro až do výšky stehen. Potom překročil několik děr, které mu stály v cestě ke dveřím v rohu, jež vedly do sklepa, a zavolal dolů.
"Alberte, vylez nahoru."
Albertova hlava vykoukla z poklopu.
"Máme společnost," prohlásil Skorzeny. "Vezmi si Schmeisser, Luger s tlumičem a malou vysílačku. Ven jdi zadními dveřmi. Kryj se ve vysoké trávě. Dostaň se mezi stromy, a potom pokračuj na konec startovací dráhy. Pak vylez nahoru na ten hřbet a najdi našeho přítele. Skoro jistě je sám. Pokud bychom se v tomhle bodě pletli, tak nám dej prostě vědět, a my tam pošleme tým. Jinak čekej na další rozkazy."
Albert zalezl zpátky do sklepa a vrátil se o několik minut později. Měl na sobě maskovací uniformu. "Jsem rád, že se dostanu ven za zábavou." Proklouzl zadními vraty hangáru, sklonil se a zmizel ve vlnící se trávě.
Skorzeny kývl na Günthera, aby dál hlídal u lokátoru, a sám se připojil ke zbytku skupiny ve sklepě. Jeho muži si hověli na provizorních lehátkách. "Brzy můžeme čekat návštěvu," prohlásil ve chvíli, kdy došel ke vzdálenější stěně a pohybem ruky naznačil, aby mu někdo pomohl sundat víko z bedny. "Všichni se navlečte do maskáčů a buďte připraveni vyrazit."
Zatímco mluvil, trhnul víkem a vyndal ven Panzerschreck. Rozhlížel se po svých mužích a v rukou potěžkával tu bestii. Usmál se. "Nebudou snad naši hosté překvapeni?"

18:20
Jižně od Harryho práškovací stanice

"Černý rytíř bílému."
Ozvalo se cvaknutí, jak se Masonova vysílačka zapnula.
"Bílý rytíř se hlásí."
"Děje se něco?"
"Jak říkají filmoví hrdinové, je ticho, příliš velké ticho."
Jim se podíval Johnsona.
"Potom pokračujeme podle plánu," prohlásil Johnson.
Jim pokrčil rameny a řekl do mluvítka: "Večeře za deset minut. Zůstaň na místě."
"Rozumím," odpověděl Mason.
Johnson se vyklonil z okénka svého auta a mávl na zbývající dvě vozidla, aby se připravila k odjezdu. Znova se pohledem vrátil k Jimovi. "V klidu. Máme je v hrsti a z leteckého esa z Tichomoří bude zase jednou hrdina."
"Jo. Jasně." Takže Johnsonovi to leželo v hlavě…
Když už byla řeč o válce v Tichomoří, tak tohle bylo horší než Leytský záliv.

18:21

Günther vzhlédl od vysílačky. "Večeře za deset minut."
Skorzeny se zašklebil, podal mu Panzerschreck, který držel v ruce, sklonil se zpátky k dřevěné bedně pro druhý a ten hodil Kurtovi. Třetí si nechal pro sebe.
"Jdeme. Svoje úkoly znáte." Skupina se vyplížila z hangáru, mířila na místo, kde chtěli přijíždějícím nastražit léčku.
Poté, co odešli, vzal Skorzeny do ruky svou vysílačku s krátkým dosahem a zapnul ji.
"Alberte?"
Místo odpovědi se ozvalo trojí cvaknutí. To znamenalo, že Albert je přímo u své oběti.
"Zab ho!"

18:22

Wayne vypnul vysílačku a zvedl k očím dalekohled, aby ještě naposled zkontroloval letiště.
Sakra, to bylo dlouhých dvacet čtyři hodin. Možná, že až tady s tím skoncují, mohl by se pořád ještě do zítřka do večera vrátit k Sáře. Sára – byl z toho trochu nervózní, ale nemohl se dočkat, až spatří její reakci na to, co uvidí v malé krabičce od klenotníka. V očekávání se usmál. Bylo to tím, že si šest měsíců hrála na nedobytnou, nebo tím, co dělo potom, když přestala předstírat? Nebyl si tím jistý. Věděl jen, že přesně tohle chce mít po zbytek svého života.
Znenadání zatoužil po cigaretě. Sakra, a co se stane, stejně bude do pěti minut po všem. Dokonce i kdyby ti zlí hoši uviděli nějaký záblesk, nebudou mít čas se tím zabývat. Dokonce by tím mohl pomoci odvést pozornost. Když zevrubně zvážil, co se právě chystal udělat, vytáhl Wayne camelky z náprsní kapsy a zašmátral po zapalovači. Když našel Zippo, odklopil víčko. Normálně to byl pomalý pohyb a plamen vyskočil do takové výšky, že by byl vidět i ve dne. Tentokrát mu zapalovač o něco zavadil v kapse a už zapálený mu vyklouzl z ruky a dopadl do vysoké trávy. Nebo by dopadl, kdyby po něm díky reflexům stíhacího pilota neskočil a nechytil ho ještě v letu.
Prásk!

18:35

Po cestě toho moc nenamluvili a konverzace nebyla nijak živá ani teď, když zabočili na rozježděnou cestu a přiblížili se k malému mostu. Kdyby všechno tolik nespěchalo, asi by Martel silně zapochyboval nad rozumností toho, že jeli všichni takhle pohromadě, za sebou. Nuže, zadoufal, při překvapivém útoku se všichni musí dostat na místo rychle tak, aby napadení neměli čas zareagovat – to, že jsou všichni skoro pohromadě je cena, kterou museli zaplatit za rychlost. Pevně doufal, že Němce jejich příjezd skutečně překvapí. Auto před nimi s rachocením vjelo na most, obě další v těsném závěsu za ním.
"Co to – do hajzlu!" zareagoval Johnson překvapeně na tmavou postavu, která se vynořila před prvním autem a zdvihla k rameni jakousi trubku.
Jim poslechl instinkt stíhacího pilota, překulil se dozadu, aby zkontroloval i druhou stranu a spatřil druhou postavu, která stála a mířila podobnou trubkou na druhé auto jedoucí za nimi. Dříve, než to stihl sdělit Johnsonovi, čelním oknem auta jedoucího před nimi proletěla střela a explodovala uvnitř vozu.
Johnson už šlápnul na brzdy a mezitím, co auto dostalo smyk na dřevěném povrchu mostu, točil volantem na druhou stranu. V okamžiku, kdy auto začalo rychle couvat, vozidlo za nimi, které už také vjelo na most, explodovalo.
"Ven! Ven!" křičel Johnson a znovu brzdil.
Jim se potýkal s klikou dveří. Ve chvíli, kdy se mu ji podařilo dát nahoru, uviděl třetí střelu, která mířila skoro přímo na něj. Hlavou mu proběhla naprosto nemístná myšlenka, že kdyby byl v letadle, měl by ještě celou vteřinu na to, aby přidal plyn a trhnul kniplem a možná by se mu podařilo střele se vyhnout. Dveře se otevíraly, ale příliš pomalu… a střela minula okénko jen o pár centimetrů. Zklamáním pištící Panzerschreck obloukem přeletěl cestu a narazil do stromu na druhé straně. Výpary, které vnikly do auta otevřenými dveřmi, smrděly jako samotné peklo.
Dveře byly teď otevřené natolik, aby se Jim dostal ven. Přitiskl se na dřevěné zábradlí mostu. Překulil se přes ně. Poháněl ho zvuk střel ze Schmeisserů, které dopadaly na auto, jež právě opustil. Ani v okamžiku, kdy padal těch pár metrů do blátivého potůčku pod mostem, po něm Schmeissery nepřestávaly pátrat.
Podíval se vzhůru a spatřil jednoho z Johnsonových mužů, kterému se podařilo částečně vylézt zadními dveřmi, a teď se svíjel v křeči, když jeho tělo zasáhlo několik dávek ze samopalu. Dalšímu agentovi se podařilo dostat se z auta kotrmelcem, ale ve chvíli, kdy se chtěl rozběhnout, dostal zásah do ramene, který ho napůl otočil a přinutil ho kleknout zpátky na jedno koleno. Dříve než si ho střely ze Schmeisserů stačily znova najít, vzchopil se, přeběhl kolem zadní části auta a vběhl do lesa.
V tu chvíli Jim zaslechl šplouchnutí na druhé straně mostu a uviděl Johnsona, jak se hrabe ven z vody a vytahuje z podpažního pouzdra poloautomatickou pětačtyřicítku. Jim si připadal jako blázen, že to neudělal taky a šmátral po své zbrani.
Kromě odpoledních zkušebních střeleb, které absolvoval v OSS předtím, než přijel sem, uběhly celé roky od doby, kdy držel v ruce střelnou zbraň. Thompsony a granáty, které nebyly příliš náročné na přesnost, by se mu proto teď s ohledem na jeho reflexy hodily. Byly však pár metrů nad ním v autě, které tak narychlo opustil. Stejně tak mohly být klidně třeba na Měsíci.
Najednou, což bylo stejně překvapivé jako zásah prvního Panzerschrecku, střelba ustala. Do ticha se rozléhaly rozkazy… v němčině. "Friedrichu, Wilhelme, vemte si na starost most! Dva tam vyskočili, museli se schovat ve vodě. Zbytek půjde se mnou za těma dvěma, co utekli!"
Jim pohledem prozkoumal místo, kam Johnson pod mostem dopadl. S pistolí připravenou ke střelbě čekal. Potom se protáhl na druhou stranu, aby měl pod kontrolou druhou stranu mostu… Co to bylo za zápach? Kristepane! Benzín z rozstříleného auta nad nimi crčel dolů do říčky. Pokud zůstanou vodě, může je připravit o život jediná sirka. Jim se podíval na Johnsona a ukázal na pramínek benzínu.
Johnson, kterého odvaha neopouštěla, přikývl, vyškrábal se na břeh a podíval se zblízka. Okamžitě poté spadl po zádech zpátky do kalné vody. Vršek jeho hlavy zmizel.
Jim pelášil zpátky pod středovou část mostu. Vydrápal se nahoru a zády se přitiskl o dřevěné trámy. Pár kroků od něj

pramínek benzínu stále stékal do vody… od Leytského zálivu ho neustále pronásledovala představa, že je uvězněný ve stíhačce, která v plamenech padá k zemi a do pilotní kabiny stříká benzín. Blízko místa, kde ležel Johnson se ozvalo tupé šplouchnutí. Co by to mohlo být jiného než granát?
Martel si zakryl rukama obličej a čekal, až bude konec. Ale Johnson se po smrti ukázal být lepší štít než zaživa. Granát dopadl tak, že většinu střepin pohltilo jeho tělo. Jima zasáhla sprška bláta a kousků Johnsonova těla. Okamžik na to se ozvalo blafnutí, jak se vzňal benzín nashromážděný ve stojaté vodě. Plameny se přehnaly kolem něj a popálily mu hřbety rukou, kterými si zakrýval obličej.
Přežil výbuch, ale pokud nepodnikne něco, čím by svou situaci změnil, během několika následujících vteřin stejně zemře a mnohem horší smrtí, než jakou představovalo pouhé roztrhání na kusy při výbuchu. Narovnal se a sklouzl dolů. Snažil se vyhnout tomu nejhoršímu žáru, který stále sálal pod mostem. Nalevo od něj zaštěkal Schmeisser. Zpozoroval, že někdo stojí na kraji mostu, naklání se dolů a střílí na druhou stranu potoka, kde leželo Johnsonovo roztrhané tělo.
Jim zdvihl pětačtyřicítku a jednou vypálil. Zasáhl toho muže do nohy, čímž ho přinutil, aby se otočil. Muž se díval přímo na něj, strnul, jako by Jim nějak podváděl a byl jinde, než by měl ve skutečnosti být. Jim pokračoval ve střelbě. Dalšími dvěma ranami minul, ale čtvrtá střela provrtala díru do Němcova hrudníku. Tělo se zřítilo do hořící říčky.
Zrovna, když začínal znovu doufat ve své štěstí, plameny pokrytá říčka se vzpěnila, jak do ní začaly padat třísky a úlomky dřeva. V dřevěném mostě se objevily díry. Nějaký parchant střílel skrz. Jim zamířil přímo nahoru… ne, tam bylo auto… namířil dál, směrem ke kraji mostu a vystřílel zbývající tři náboje – střely ze Schmeisseru opsaly široký zalomený oblouk, potom německý samopal zmlkl. Dobrá trefa. No, v poslední době měl štěstí málo.
Jim se brodil blátem ke kraji mostu, kde končila hranice jeho provizorního úkrytu. Musel se pohnout z místa hned, dřív než se přiotráví výpary… chňapl po kraji zábradlí, na okamžik se znovu přikrčil a na kraji mostu uviděl druhého muže – kulka ho zasáhla přímo do úst. Skutečně šťastná trefa.
Z lesíka severně od mostu se ozvaly výkřiky, které znenadání prořízly ticho – slovům nebylo rozumět, ačkoliv byla anglická. Další výstřel a ticho. Z lesa se ozvalo několik dalších výstřelů. Schmeissery. Pětačtyřicítka jim odpověděla, ale jen jednou. Skorzenyho muži pronásledovali dalšího uprchlíka. Jim zavrhl pokušení jít mu na pomoc. Nebylo to k ničemu… snažil se nevnímat srdcervoucí výkřiky posledního agenta OSS, kterého pronásledovatelé právě dostihli. Zjevně se z něj snažili vydolovat nějaké informace dřív, než ho pošlou na onen svět.
Dodal si odvahu a za vrzání prken doběhl k autu, ve kterém jel. Vysílačka byla rozbitá. Sáhl na zadní sedadlo, nahmátl jeden Thompson a z druhého vytáhl zásobník. Už nebude v tak hrozivé nevýhodě jako před tím. Ztratil se mezi stromy.

18:45

Otto Skorzeny jako duch přebíhal od jednoho stromu ke druhému. Ve vzduchu byl cítit střelný prach. Se zápachem třaskavin soutěžila vůně smůly, která mu ulpěla na rameni, když vrazil do poraněné borovice. Vyklouznul z lesíka na cestu a dorazil ke kraji mostu. Na okamžik se zastavil, klekl si a nahmatal Wilhelmovu krční tepnu… nic.
Přešel k okraji hořícího mostu a naklonil se dolů… Friedrich plaval v kalné říčce obličejem dolů, na zádech mu doutnala uniforma. Na hladině se ještě pořád mihotaly plameny.
Přesunul se na druhou stranu mostu a uviděl jednoho ze dvou Američanů napůl potopeného do vody na druhé straně říčky.
Ne, to nebyl on. Ve chvíli, kdy se muži z OSS snažili dostat z auta, si to uvědomil… jeden z nich byl Martel, Pohledem pozorně pročesal břeh, během několika vteřin našel stopu: blátivé stopy bot, a tu a tam skvrna od krve. Hon stále pokračoval.
Zvedl ruku a dal znamení jednomu ze svých mužů, aby šel blíž.
"Měl jsi zasáhnout prostřední auto," zasyčel Skorzeny. "Z takové vzdálenosti, že nebylo možné se netrefit."
Kurt přikývl. Nedokázal veliteli poskytnout žádné vysvětlení své špatné střelby s Panzerschreckem. Pravda, bylo by možné označit tyto střely za nepřesné, ale kdyby byl zamířil níž, nesnažil se o precizní zásah, nemohl minout. "Roztrhali jsme to auto na kusy i tak," zašeptal konečně Kurt.
Skorzeny ho zmrazil ledově chladným pohledem. "Friedrich a Wilhelm jsou mrtví kvůli tvé neuvěřitelné nejapnosti. Pokud oba přežijeme, nezapomenu na to."
Kurt sklonil hlavu.
Skorzeny zlostně pokračoval, "Tím, žes minul, jsi je varoval a poskytl jim několik vteřin času. V tom autě seděl jejich velitel! To znamená, že uvnitř byla i vysílačka. Co jestli zrovna ve chvíli, kdy jsme zaútočili, vysílali? Mohli by dát ven signál. Plán spočíval v tom, že je smeteme dřív, než to budou schopni udělat. Teď nevíme na čem jsme."
Pravděpodobně nevysílali, ale ta možnost tu pořád byla. A záloha – nebo v tomto případě vojenská policie – může být na cestě sem, a to se nesmí podceňovat. Podíval se na hodinky. Za deset minut sedm. "Ať se zbytek skupiny vrátí zpátky do hangáru. Buďte připraveni odstartovat při prvním náznaku toho, že máme další společnost."
Skorzeny překontroloval signální pistoli, kterou měl zavěšenou u boku. "Pozorně mě sledujte. Pokud vyšlu signál, vypadněte odsud. A jestli budu pořád ještě pryč v…," odmlčel se a podíval se na hodinky, "v sedm deset, vystřelte žlutou signální raketu. Pokud neodpovím do dvou minut, bude to znamenat, že jsem buď mrtvý, nebo že mě chytili. V tom případě Günther převezme velení. Günthere, ty odsud dostaneš sebe i zbytek skupiny za všech okolností."
"Vy se s námi nevracíte?"
Skorzeny ukázal na stopu, která se ztrácela mezi stromy. "Je tu něco, co musím nejprve vyřídit."
"Nemohl bych to udělat za vás?" škemral Kurt.
"Ne. Chci, aby se to udělalo pořádně."

Nešťastný Kurt přikývl a odcházel.
"Kurte, počkej."
Kurt se otočil, doufal, že se pro něj najde nějaký jiný úkol, kterým by odčinil předchozí provinění.
Skorzeny ukázal směrem k Friedrichovi. "Vezmi si jeho zbraň a strč jeho tělo do říčky. To bys měl zvládnout."
Aniž by čekal na odpověď, ztratil se Skorzeny jako dým hnaný větrem mezi stromy.
Jakmile byl pryč z cesty, zpomalil. Měkce našlapoval. Začínal se snášet soumrak. Rozptýlené paprsky světla měkce dopadaly mezi stromy, stíny se prodlužovaly. Ucítil závan kouře a zápach spáleného masa. Sledoval krvavou stopu svého nepřítele, která vedla na cestu souběžnou se startovací drahou na vzdálenější straně lesíka. Zaslechl zvuk auta blížícího se k zatáčce u mostu. Strnul na místě, vyčkával.
Otřískaná dodávka vjela do jeho zorného pole a zastavila u kraje cesty. Vyskočili z ní tři muži.
Jeden z těch tří se vydal k říčce a blížil se k troskám, které zbyly z malé kolony aut na mostě. Nahlédl do vozidla, které stálo nejblíž a rychle se vrátil. Tiše pronesl k ostatním: "Je tam pět rozstřílených kluků."
Další dva se opatrně přiblížili k prvnímu autu. Ten první mezitím pomalu postupoval k druhému autu a pak ztuhnul, "Hoši, vypadněme odsud," sykl.
"Neměli bychom se přesvědčit, jestli někdo z nich ještě není naživu?"
"Člověče, všechny, co byli v tomhle autě, někdo poslal rovnou do pekla. Pojeďme pro šerifa. Vypadneme dřív, než se ten, kdo to udělal, vrátí."
Nikdy nemluv o ďáblu…
Otto Skorzeny vystoupil z lesíka na cestu. Všichni tři ztuhli, vyjeveně zírali s otevřenou pusou, jak zvedá samopal a mačká spoušť.
Zvuk střelby přiměl Jima Martela, aby se přimáčkl k zemi. Ozvala se za ním, ve vzdálenosti necelých sto metrů. Obětí se musela stát posádka dodávky, která ho právě před chvílí míjela. Potom uslyšel praskání větví.
Překulil se a namířil svůj Thompson zhruba směrem, odkud se zvuky ozývaly. Stín se pohnul. Jim zamířil a začal mačkat spoušť…
Sklonil hlaveň. "Wayne!" Jimův hlas přešel do sotva slyšitelného šepotu.
Wayne Mason ztuhl. Potom poznal Jima, připlazil se k němu. Táhl s sebou německý samopal.
"Úplně jsi mě vyděsil," syknul Wayne. Obličej měl celý od krve.
"Je to vážné?"
"Mám dojem, že mi brzy praskne hlava. První rána toho chlapa mě jen škrábla, ale chybělo jenom trochu, aby mě dostal. Ten parchant mě měl v hrsti. Sakra, nevím, jak se mi dostal do zad, ale povedlo se mu to. Mám dojem, že mi moje zakrvácená hlava zachránila život. Musel si myslet, že mě zabil, přišel až ke mně, nevím, asi mě chtěl prohledat. V tu chvíli jsem se překulil a měl jsem ho. Možná, že nejsem moc chytrej, ale rychlej jsem." Mason se zasmál, "Mám dojem, že nevěděl, že jsem za války v Tichomoří lítal jako stíhací pilot." Potom Wayne odtáhl ruku, kterou si tiskl k boku, a Jim viděl, že krvácí i tam. "Dostal mě ještě jednou, zlámal mi pár žeber… Jime, co se, sakra, děje?"
"Rozdrtili nás. Někdo po mně jde."
Wayne vykulil oči. Mlčel.
"Kde máš vysílačku?"
Mason zavrtěl hlavou. "Rozstřílená. Je na čase, aby ses vydal na cestu a přivedl sem posily. Budu ti krýt záda. K ničemu jinýmu v tuhle chvíli dobrej nejsem."
Jim neměl sílu na to, aby se choval diplomaticky. "Ne. Mám takový pocit, že se hodně brzy něco semele – mimochodem, ve stavu, v jakém jsi, bys neměl pražádnou šanci, zvlášť pokud je tady někde Skorzeny. V první řadě se postaráme o toho hajzla, a pak zjistíme, co se dá dělat dál,"
Wayne přikývl. Nebylo jednoduché zjistit, jak se tváří, když měl obličej celý od krve, ale zdálo se, že se mu ulevilo.
"Cokoliv řekneš, kámo."
"Přesunu se na okraj cesty, ty zůstaneš tady. S trochou štěstí se dostane mezi nás do křížové palby."
Jim se začal plazit pryč, Wayne se natáhl a dotkl se Jimova ramene. "Příště mě prostě nech doma se ženskýma."
Jim se přinutil k úsklebku a začal se pomalu plížit ven z lesíka na cestu. Vykoukl ven.
Dodávka byla prázdná. Dveře rozšklebené do stran. Zadíval se zpátky směrem k lesu. Rychle se stmívalo. Najednou se jeden stín pohnul a přikrčil se. Jim si klekl na jedno koleno a zamířil Thompson, ale stín zmizel. O několik vteřin později strom, o který se opíral, doslova explodoval v dešti třísek.
Otto Skorzeny viděl, že jeho oběť klesla, ale než se stihl dát do pronásledování, cvakl za ním uzávěr pistole. Kolem něj dopadaly střely. Přikrčil se a odkutálel se. Snažil se krýt. Najednou, ve chvíli, kdy si pomyslel, že ho nakonec opustilo štěstí, bylo zase ticho. Zaslechl tlumený zvuk, který následoval po důvěrně známém cvaknutí závěru, úderník dopadnul do prázdné nábojové komory.
Skorzeny nehodlal propásnout šanci, vyskočil na nohy, popoběhl dopředu, přeskočil padlý kmen a – stál tam. Muž před ním začal couvat, potom se zastavil zády opřený o kmen stromu.
"Skorzeny!"
Skorzeny se na toho muže tázavě zadíval. Pod nánosem zaschlé krve bylo něco známého… á, ano. "Moc špatný, Masone," pronesl ve chvíli, kdy zvedal zbraň. Z jeho hlasu téměř neznatelně zaznívala lítost.
"Jime, je to Skorze–!" Masonovo poslední slovo přerušil Skorzenyho Schmeisser.
"Wayne!" Jim byl okamžitě na nohou, prodíral se mezi stromy, hlaveň Thompsonu držel nízko a zběsile pálil. Kdyby neklopýtl a nesložil se k zemi, byl by po smrti, protože právě v té chvíli mu nad hlavou prosvištěla dávka. Uvědomoval si, že mohl zemřít stejně jako jeho přítel. Ale nestalo se tak, a místo toho se kutálel k mechem obrostlému padlému kmenu. Stihl znovu nabít. Vykoukl nad okrajem kmene, pohledem pátral po svém nepříteli – a našel svého přítele. Týl

hlavy neměl, ale tvář zůstala nedotčená. V obličeji měl podivně vyrovnaný výraz.
"Skorzeny!"
Posměšný smích, záblesk –
Nepřestával střílet dokud nevyprázdnil zásobník, pak se skrčil zpátky za kmen, aby se kryl. Sáhl pro další zásobník, ale zjistil, že už žádný nemá. S tímhle poznatkem se mu vrátilo cosi, co by se dalo nazvat zdravým rozumem.
Položil Thompson na zem a vytáhl pětačtyřicítku.
"Moc špatný pro tvého kamaráda, Jime."
Hlas zněl pořád posměšně, přesouval se mezi stíny. "Měl jsem ho… skoro rád… ale měl si to líp… rozmyslet… než začal jít… po mně." Hlas se ustálil na jednom místě, vycházel odněkud z míst po Martelově levici.
"Samozřejmě, že to musel udělat, aby zachránil kamaráda, protože jsem se zrovna chystal to s tebou skoncovat. To musí člověka hřát u srdce, když má kamaráda jako je on. Bude ti chybět, že ano?"
Jim se znovu objevil nad padlým kmenem. Měl dojem, že zpozoroval pohyb. Vystřelil.
"Hmm. Jedna rána? Copak se stalo s Thompsonem? Že by ti už došly náboje? Dost diletantské, nemyslíš?"
"Vyrvu ti srdce z těla, ty hajzle!" vykřikl Jim a myslel to vážně.
"Jime, Jime. Já i ty jsme profesionálové. Nedávej průchod emocím. Kazí to hru." Ze tmy se ozval hluboký smích.
"Neusnadňuj mi to příliš."
Náhle se na nebi rozzářila signální raketa. "No, Jime, máš štěstí. Musím se věnovat jiným záležitostem. Dokážeš uhodnout jakým? Zatím nashle,"
Jim tiše přelezl padlý strom a přitiskl se, jak jen nejvíc to šlo, k další, mnohem menší kládě. O několik vteřin později dopadl na místo, kde ještě před okamžikem ležel, granát. Poté, co výbuch odezněl, vyčkával. Doufal, že se Skorzeny přijde ujistit, že trefil.
Ještě předtím, než granát explodoval, běžel už Skorzeny k přístupové cestě a dál k hangáru. Ve chvíli, kdy dorazil, už Günther otvíral hangárová vrata. Z hangáru zaslechl zvuk zahřívajících se motorů Cubů. Rozhlédl se kolem, pohledem kontroloval své muže. Mezitím mu Günther hodil černé kalhoty a košili patřící k uniformě příslušníků jednotek SS. Skorzeny ze sebe stáhl maskovací uniformu, rychle se oblékl do černého, pak si připevnil pásku a došel ke svému letadlu. Kdyby ho chytili teď, už by ho nemohli zastřelit někde v ústraní jako špióna.
"Dostals je?" vyptával se Günther.
"Jednoho určitě. Ten druhý pořád ještě může být naživu, ale má jen pětačtyřicítku. Ale každou chvíli mohou dorazit další. Je načase, abychom vypadli."
"Právě jsme dostali signál od Radla. V tomto okamžiku přelétávají pobřeží."
Skorzeny se rozhlédl po svých mužích. "Zvedneme to a budeme kroužit tak dlouho, dokud se bombardéry nedostanou na pětačtyřicet minut letu od cíle. Pak začneme jednat. Günther a já budeme kroužit nad městem. Petere, ty a Erich si vezmete na starost reaktor. Wilhelme, ty si vezmeš K-25. Kurte, poletíš s Wilhelmem. Jako náklad. Jdeme."
Otto se vyšplhal na přední sedadlo jejich Cubu a Günther se usadil na sedadle za ním.
Wilhelm vyrazil jako první, srovnal letadlo a naplno přidal plyn. Z vrat hangáru za ním stejným způsobem vyrazili Erich s Peterem. Skorzeny, který si za všech okolností potrpěl na efekt, přidal otáčky ještě uvnitř hangáru. Cub se začal namáhavě sunout kupředu – v tu chvíli přitáhnul doprava a z vrat hangáru vyletěl na plný plyn.
Jim tiše ležel několik dlouhých minut a čekal na další Skorzenyho krok. Jediné zvuky, které se kolem něj ozývaly, bylo kvákání žab. Potom zaslechl motory.
Ježíši! Vyskočil a prodíral se mezi stromy ke startovací dráze. Z hangáru, několik stovek metrů napravo od něj, se odlepila nezřetelná silueta letadla, která se stočila tak, že směřovala přímo na něj a stroj začal přidávat na plný plyn.
Utíkal směrem k letadlu. Vztekle klel. Ve chvíli, kdy si uvědomil, že se letadlo nemůže vznést do vzduchu, aniž by se k němu nepřiblížilo, se zastavil.
Jak stroj začal nabírat rychlost, ocas letadla se nadzdvihl.
Těžce oddechoval a vyčkával.
Letadlo se přiblížilo. Dech se mu zpomalil. Oběma rukama sevřel pistoli, mírně se přikrčil, pečlivě zamířil, vypálil, znovu namířil a znovu vypálil. Střílel, dokud nevyprázdnil zásobník. Letadlo se nezastavilo. Když už se vzdal naděje, stroj se začal pomaloučku naklánět, sjel ze startovací dráhy, převrátil se a vzňal se.
Teď, když všechny náboje vystřílel, se mohl jen dívat, jak se k nebi zvedá druhé a třetí letadlo. Na rozdíl od druhého se pilot třetího držel nízko a naklonil stroj doleva tak, že se stroj přehnal nad vysokou trávou zarostlým okrajem startovací dráhy a přeletěl ani ne sedm metrů od místa, kde stál Jim. Otto Skorzeny se podíval dolů a děsivě se zašklebil.
Jim Martel konečně pochopil význam slova nenávist.

19:50
Tallahassee, Florida

Karl Radl vylezl zpátky do pilotní kabiny a usadil se mezi prvním a druhým pilotem. Přímo před ním noční nebe třpytivě ozařovalo světlo.
"Tallahassee," oznámil pilot. "Držíme se časového rozpisu i plánovaného kurzu. Budeme za ním pokračovat ještě dvaatřicet kilometrů západně, a pak si to namíříme přímo k hranici mezi Georgií a Alabamou," Zatímco pilot mluvil, letadlo se lehce zhouplo doleva.
Karl se ohlédl na navigátora, který se hrbil nad svými papíry. Konečně zdvihl hlavu.
"Dvě hodiny k cíli."

"Nějaké zprávy?"
"Na vojenských kanálech je ticho. Nějaké civilní letadlo hlásilo, že zpozorovalo naše stroje ve chvíli, kdy jsme se blížili k letišti v Tallahassee. Dispečer letového provozu to začal prověřovat."
Radl přikývl. "Dejte mi vědět, kdyby se něco dělo. Jdu dozadu."

Harryho práškovací stanice 19:57

Martel ještě nikdy předtím auto pomocí drátů nestartoval, ale po pěti minutách mu byl tento princip dokonale jasný… Nadával, když se bezvýsledně snažil propojit dráty vytržené ze spínací skříňky. Zkoušel je jeden po druhém. Potom se dodávka s trhnutím rozjela. Pustil spojku a přidal plyn. Motor naskočil a běžel. Jim vycouval a otočil auto. Od pneumatik odlétával štěrk.
Poté, co nahmatal vypínač světel, rozsvítil. První, co uviděl, byla přímo před ním tři mrtvá těla ležící zkroucená na kraji u cesty. Pokračoval dál úzkou roklí a do dalšího údolí. Pedál plynu sešlápl skoro až k podlaze a jen tak tak se mu dařilo udržet se na cestě a vybírat nerovnosti a zatáčky. Potřeboval jet co nejrychleji, ale zároveň také nezbytně potřeboval zůstat naživu a neskončit svou jízdu omotaný kolem sloupu telefonního vedení nebo vzhůru nohama ve škarpě. Stejně jako Skorzeny byl i výborný pilot, ale na rozdíl od Němce se nikdy neživil jako automobilový závodník. Konečně před sebou spatřil světla. O několik okamžiků později sjel z cesty u zchátralého domku a zmáčkl klakson.
Ve dveřích se objevila nějaká žena.
"Máte telefon?" křikl na ni Martel,
"Hej! To je naše auto!"
"Paní, tak máte ten telefon!"
"Sedíte v auťáku mýho starýho. Co tam sakra děláte?"
Jim se na okamžik zamyslel. Pokud někdy bylo potřeba, aby účel posvětil prostředky, tak to bylo právě teď. "Poslal mě sem, abych přivedl pomoc."
Stála pod jedinou holou žárovkou, která osvětlovala verandu a utírala si ruce do zástěry.
"Pojďte dál,"
Vyběhl nahoru po schodech vedoucích na verandu a následoval ji do domu. Na první pohled bylo zřejmé, že v tomto domě jsou peníze velmi vzácnými hosty, ale maličkatý obývací pokoj a kuchyň byly vkusně zařízeny. Ukázala na starožitný telefonní přístroj, který visel na zdi. Jim přešel k němu, zvedl sluchátko a vytočil číslo.
"Heleďte, pane, krvácíte."
"Nic mi není."
Když čekal, až se mu ozve spojovatelka, paní domu opět začala s výslechem.
"Kde je můj Bill?"
"Zůstal na letišti."
"Nikdy předtím jsem vás neviděla. Kdo jste?"
"Dělám pro vládu a vypůjčil jsem si dodávku vašeho manžela."
Pozorně se na něj zadívala.
"Lžete. Něco se tam stalo. Říkala jsem mu, aby si hleděl svého. Jenže on a moji bráchové prostě museli zjistit, co se děje."
"Je v pořádku, paní."
Spojovatelka to konečně zvedla.
"Mohla byste mě spojit se šerifem tohoto okresu, prosím?"
"Chviličku."
Konečně se ozval hlas na druhém konci linky.
"Chci, abyste mě pozorně poslouchal," řekl Jim. "Jsem jen kousek od Harryho práškovací stanice na Allison Road. Střílelo se tam. Federální agenti sledovali ty lidi, kteří měli na svědomí zabití oněch policistů v Asheville, byli však přepadeni na mostě vedoucím k letišti. Kriminálníci upláchli. Několik lidí bylo… zraněno." Odmlčel se a ohlédl se na starou ženu, která na něm visela očima. "Chci, abyste sem poslal pár lidí."
"Kdo sakra jste?" chtěl vědět hlas na druhém konci drátu.
"James Martel," Na okamžik zaváhal, "Pracuji pro… FBI. A teď pozorně poslouchejte. Chci, abyste zavolal kancelář generála Grovese v Oak Ridge. Budete chtít Trevora Harrimana. Pamatujete si to? Trevora Harrimana. Řekněte mu, že jsem volal a že se Skorzeny blíží vzduchem. Pamatujete si to? Skorzeny vzduchem. Řekněte Harrimanovi, že tam do hodiny budu."
"Zkrouceny vzduchem. Mám to."
Martel zavěsil a potom vytočil další číslo.
"Můj muž je zraněný, že ano?"
Jim chtěl ušetřit tu ženu bolesti, ale nebylo vyhnutí. Podíval se jí přímo do očí. "Ano, paní, je. Ale právě jste slyšela, že jsem přivolal pomoc. Teď si musím zavolat ještě jednou."
Tiše stála vedle něj. Mezitím se znovu ozvala spojovatelka.
"Chtěl bych si zavolat do Washingtonu."
Jim nadiktoval spojovatelce číslo a čekal. Zdálo se mu, že to trvá celou věčnost. Ozval se vzdálený hlas někoho na velitelství OSS a hovor přijal.
"Generála Donovana, prosím."

"Je mi líto, pane, není tady."
"Tak mi dejte někoho, kdo ho zastupuje!"
"Pane, teď zrovna tady příliš mnoho lidí není. Uvědomte si, že je Velikonoční sobota."
"Sežeňte mi někoho. Je to naléhavé."
"Nejspíš to chvilku potrvá."
"V pořádku. Tak pozorně poslouchejte. Až ho seženete, řekněte mu, že celá skupina přidělená na Skorzenyho byla zlikvidována. Zlikvidována! Já se jmenuji Martel, Kromě Harrimana, který zůstal v Oak Ridge, jsem jediný, kdo přežil. Skorzeny a jeho skupina odletěli ve dvou Piper Cubech. Jsem přesvědčen, že směřují k Oak Ridge. Pro boží smilování, řekněte to Donovanovi hned! Řekněte mu, že se vracím do Oak Ridge. Je vám všechno jasné?"
"Ano, pane. Skupina přidělená na Skorzenyho byla celá zlikvidována. Skorzeny a jeho muži odletěli ve dvou Piper Cubech. Vy se jmenujete Martel. Jste právě na cestě zpátky do Oak Ridge. Kde je Oak Ridge, pane?"
Ježíši! "Poslouchejte. V tomto okamžiku je budoucnost této země zcela ve vašich rukou. Pokud to odfláknete, může z toho být katastrofa. Dokonce byste mohl přijít i o místo." Jim praštil se telefonem a otočil se směrem ke dveřím.
Stará paní stále ještě stála u dveří, nepřestávala na něm viset očima.
"Je mrtvý, že ano?"
Jim se chtěl vyhnout odpovědi. Sklopil oči a snažil se proklouznout ven. Natáhla k němu ruku připomínající pařát, chytila ho za zraněnou ruku.
Zalapal po dechu. Pustila ho, zaslechla v jeho hlase bolest, ale vyptávat se nepřestala. "Nelžete mi. Je mrtvý, že ano?"
Jim pomalu přikývl.
Zavřela oči, jako by se modlila. Chtělo se mu zůstat s ní, nějak jí pomoci.
"Jak se jmenujete, paní?"
"Dottie Hendersonová."
Vrátil se zpátky k telefonu, zvedl sluchátko a vytočil ještě jedno číslo. Spojovatelka to zvedla.
"Paní, jsem v domě Dottie Hendersonové. Došlo tady k tragédii. Dottie právě zjistila, že její muž přišel o život. Mohla byste prosím zavolat někomu z jejích sousedů, aby sem přišli?"
Aniž by čekal na odpověď, zavěsil a otočil se zpátky k ní.
"Paní, pořád ještě potřebuji dodávku vašeho manžela. Ujišťuji vás, že zítra ráno ji tady budete mít zpátky."
"Říkala jsem mu, aby si hleděl svýho. Říkala jsem mu, aby nikam nechodil."
"Je mi to líto, paní."
Lehce jí stiskl rameno, potom otevřel dveře a rozběhl se zpátky k dodávce, vlezl dovnitř a rychle vyrazil.
Vdova Hendersonová tam stála s prázdným pohledem.

20:17

Šerif Frank Watson položil telefonní sluchátko a otočil se čelem ke svým hostům.
"Hoši, právě jsem měl nejzpropadenější telefonát ve svém životě."
"Můžeme ale dohrát tuhle hru, ne?" zeptal se jeden ze dvou návštěvníků kanceláře v neblahé předtuše.
"Hra skončila, Lloyde."
"No, jako bych to neříkal," Watsonův zástupce Lloyd Yancy položil karty lícem nahoru na kostičkovaný povoskovaný ubrus, který pokrýval Watsonův kuchyňský stůl. Už bylo po večeři a paní Watsonová si s nimi sedla k víceméně přátelské partičce pokeru. Za normálních okolností nebyl Frank Watson tím typem muže, který by nechal někoho na pochybách o tom, kdo je v domě pánem. Pokud si však jeho žena přisedla k nim, musel přiznat, že takhle se podařilo udržet doma třikrát víc peněz, než kdyby hrál sám. O tom se nedalo diskutovat.
"To je prvně v životě, kdy jsem měl v ruce tři esa," povzdechl si Lloyd.
Frank se ušklíbl, "Lloyde, tři esa jsi dostal minulou zimu. Vzpomínám si na to… Myslím, že jsem měl kliku, že ten chlápek zavolal."
"No, tak kvůli čemu to bylo? Chci to radši vědět, když už jsem kvůli tomu přišel o takový balík."
"Ten chlápek říkal, že je od FBI. Tvrdil, že ti vrazi policajtů ze Severní Karolíny byli tady, na letišti na Allison Road. Říkal, že FBI je vyčmuchala, a pak se střílelo. Říkal, že ti zlí hoši vyhráli."
Lloyd znechuceně zavrtěl hlavou. "A ty tomu věříš? Sakra, příště se dozvíš, že Jeho pekelná Výsost hodlá požádat Kongres, aby něco udělal s daní z příjmu, a zlegalizoval nakopávání do… Vsadím se, že to byli zas ti Lowrieho kluci, vodí tě za nos."
"Pořád ještě je nutné to prověřit," ozval se druhý z návštěvníků, odsunul židli, na níž seděl, a vstal, "Půjdu s tebou."
Frank uznale přikývl. Nezdálo se mu, že by to znělo jako vtípek od některého z Lowrieho kluků. Ten hlas patřil někomu, kdo strávil nějakou dobu v Severní Karolíně nebo ve Virginii a nebylo to tak dávno. Nasvědčoval tomu i přízvuk, se kterým neznámý mluvil. Rozhodně to nebyl žádný z těch potřeštěných Lowrieho kluků.
"Alvine, dost si toho vážím. Až dorazíme na místo, jednoduše se drž vzadu a měj oči na stopkách, jasný?"
Pokud někomu kryje záda Alvin York, je to ta druhá nejlepší věc, co si člověk může přát, když se někde začne střílet. Tedy hned potom, aby byl někde úplně jinde. Po chvilce přemýšlení Frank dodal: "Hele, oba jsme šerifové, ale ty jsi mimo svůj rajón. Možná, že bych z tebe měl udělat svého zástupce, co myslíš?"
Alvin York se zakřenil. "Fajn, jsem tvůj zástupce. Teď mi dej jeden z těch odznaků pro zástupce, vím, že ho tady musíš mít někde schovaný. Nemám už moc chuť dál hrát karty."
Lloyd si pohrdavě odfrkl, "Pořád tvrdím, že se vás ti Lowrieho parchanti snaží odlákat od nějaké stopy, po které si

myslí, že jdete. S největší pravděpodobností si chtějí dneska v noci trochu vyhodit z kopejtka. Vzpomínáš si, jak tenkrát volali, že vdova Guthreyová spadla do potoka a utopila se? Prohledávali jsme tu pitomou říčku čtyři hodiny, a potom jsme přišli na to, že ta stará baba vstala z mrtvých a vyzpěvuje si a huláká ve své chajdě ožralá jako zvíře."
"Lloyde, jsem přesvědčený o tom, že tvůj šéf má tentokrát pravdu," přerušil ho Alvin. Kývl hlavou směrem ke stolu. "Ta tři esa ti zatemnila úsudek."
Frank se přidal, "Dokonce i kdyby to byl některý z těch Lowrieho parchantů, jako že nebyl, peníze by shrábnul Alvin. Měli bychom se tam jít kouknout. I kdyby se tam nic nenašlo, tak se zastavíme u Lowrieho a porozhlídneme se tam. To už ti sedí, zástupce Yancy?"
"K čertu s Lowrieho klukama, ať je to, jak chce," mumlal Lloyd.
"Ale, nejsou tak zlí. Dělají jen to, co před nima dělal jejich táta a jeho táta před ním. Koledujou si, a já, no, já je honím… když o tom tak teď přemýšlím, stejně jako můj táta honil toho jejich."
"Sakra, nemyslíš, že tohle všechno vím, Franku?" odpověděl Lloyd. "Právě mě připravili o balík, to je všechno. A navíc je kvůli nim moje práce skoro dvakrát náročnější, než je nutný."
"Říkám ti, že tentokrát to nebyli oni," opáčil Frank. "Člověk, se kterým jsem mluvil, nebyl žádný z Lowrieho kluků, ani nikdo z jejich kámošů."
"Když jsi mluvil, uvědomuju si, že jsi říkal něco o volání nějakému generálovi," připomínal Frankovi Alvin.
Frank zavrtěl hlavou. "Řekl jsem, že to nebyl žádný z Lowrieho kluků. Neřekl jsem ale, že mu nezbytně musím věřit všechno. Vypadal bych jako pořádnej vocas, kdybych zavolal do Oak Ridge a nic z toho nebyla pravda. Nejdřív se tam půjdeme porozhlídnout."
Alvin se pochybovačně podíval na svého přítele. "Jsi si tím jistý, Franku?"
"Ach jo, dobrá, Alvine, ať je po tvém." Frank se vrátil zpátky k telefonu a vytočil číslo. "Haló? Spojte mi, prosím, Oak Ridge… Tady šerif Frank Watson z Clintonu. Potřeboval bych mluvit s Trevorem Harrimanem, kancelář generála Grovese. Dělá pro vás, že ano? Nebo možná pro FBI. Vy mi to nemůžete říct? Ale já jsem šerif… Ne, nechci mu nechat zprá… ano, nechám mu vzkaz. Do země vtrhli Němci a my se teď chystáme vyšetřit nějakou přestřelku. Doufám, že tě generál nakope, chlapče." Třískl sluchátkem.
"Dobrá, Alvine, nemůžeš říct, že jsem to nezkusil."
"Mohl jsi být k tomu hochovi na druhém konci drátu trochu sdílnější, Franku."
"Dobrá, možná, že jsem mohl, ale byl jednoduše příšerně protivnej. Jestli mu může být k dnešnímu dni tak dvacet a mluví se mnou, se šerifem, jako bych byl nějakej obecní blázen. Zatracení usmrkanci, myslí si, že jsou nějaký boží dárek. To není jako když jsme chodili do služby my." Frank se zarazil, aby si to důkladně promyslel, "Hele, tohle je čistě civilní záležitost. Dokud není vyhlášen stav totálního ohrožení, tihle chlapečkové v Oak Ridge nemohou v mém okrese dělat vůbec nic, dokud jim neřeknu, že můžou. A já jim neřeknu, že můžou, dokud se nepřesvědčím na vlastní oči. A možná že ani potom ne. Takže přestaňme ztrácet čas a pojďme se v první řadě podívat, jestli na tom všem něco je."
Alvin následoval svého přítele na verandu, nedbale si vyzvedl svoji ošoupanou ručnici, kterou při cestě dovnitř odložil za dveřmi a šel za Frankem k jeho Fordu, jenž v té chvíli sloužil i jako hlídkový vůz.
"Mimochodem, co to bylo za zprávu, cos měl předat?" Frank zamumlal odpověď zatímco řadil zpátečku. "Zkrou ceny vzduchem. Kdybych se mu pokusil něco takového říct, pak by si skutečně musel myslet, že jsem obecní blázen."
Ve chvíli, kdy vyjížděli na silnici, se uvnitř domu rozdrnčel telefon. Spojovatelka, která právě domluvila se sousedy Dottie Hendersonové, potvrdila hrůzné zprávy o tom, co se stalo, ale paní Watsonová neměla žádnou možnost, jak tyto informace Frankovi předat. Vysílačka v jeho autě byla už měsíc rozbitá a úředníci z okresu měli každou chvíli rozhodnout o tom, jestli mu koupí novou.
Stejně jako se to stalo v Pearl Harboru, poslední možnost vyslat varování zlikvidoval úřednický šiml.

21. dubna, Velikonoční neděle, 2:45 Londýn

Churchill se vrátil zpátky do kanceláře, otevřel zásuvku svého psacího stolu a vytáhl z ní láhev. Podíval se na velitele britských námořních operací.
"Dáte si také?" Po hodinách a hodinách neustálého kouření mluvil namáhavě a skřípavě.
Rushbrooke přikývl a Churchill nalil do dvou skleniček, do své přidal hodně vody a druhou podal kontraadmirálovi. Poté, co vypil polovinu obsahu, postavil sklenici na stůl a vyšel ven ze své prosklené pracovny. Vrátil se zpátky na balkónek, ze kterého měl přehled o tom, co se děje na stole se situační mapou. Zrzavá, mladičká wrenka se nakláněla nad stolem a přemísťovala značky představující Rommelovu flotilu dál na západ. Za normálních okolností by byl pro Churchilla pohled na mladičké, zrzavé Wrenky naklánějící se nad stolem příjemný, ale teď neviděl nic jiného než značky, kterými posouvala.
"Postupují přímo na nás, někam mezi Midlands a Edinburgh," zašeptal si pro sebe Churchill, "Mohli bychom je roztrhat na hadry." Tohle otálení by je mohlo stát deset tisíc obětí. Kéž by je to stálo jen jeden. Bude je to stát Anglii?
Ohlédl se zpátky do své kanceláře. Na stole stál červený telefon.

20. dubna, 21:00 Oak Ridge

Martel vztekle svíral volant a v návalu beznaděje čekal, až se kolona aut pohne o kousek dopředu směrem k bráně. Konečně se dostal až k poslední překážce, blýskl svou průkazkou příslušníka OSS a odznakem bezpečnostní služby,

který mu umožňoval vstup do administrativní oblasti.
"Pane, vystoupil byste z auta, prosím?"
"Poslouchejte, seržante, tohle je naléhavé. Potřebuju se okamžitě dostat do kanceláře generála Grovese."
Seržant nahlédl dovnitř dodávky a potom náhle ustoupil a vytáhl pistoli.
"Položte ruce na volant!"
Jim se začal nadechovat k odpovědi, ale seržant svou zbraň odjistil.
"Pohněte se a ustřelím vám hlavu!" Seržantův kolega trhnutím otevřel dveře na straně řidiče.
"Teď pomalu vystupte a zdvihněte ruce nad hlavu."
Jim vystoupil a nějaká postava se vynořila zpoza auta. Trhnutím ho obrátili, podkopli mu nohy, strhli ho prudce na zem. Ze zraněné ruky mu do celého těla vystřelila bodavá bolest, a když mu zkroutili ruce za zády, málem omdlel. Na zápěstí se mu zaklapla pouta. Když ho zvedli na nohy, bolestí zalapal po dechu.
"Pitomče zatracená, jsem z OSS," řval Jim, "okamžitě se potřebuju vidět s generálem Grovesem!"
Seržant, který ho zastavil jako první, mlčel a nepřestával na něj mířit.
Desátník, který ho spoutal, si prohlížel Jimovo rameno.
"Hej, seržo, ten chlap je postřelenej!"
"Právě to ve mně vzbudilo podezření. Zavolej na velitelství!"
"Ty idiote! To je střepina z granátu. Jsem korvetní kapitán James Martel, námořnictvo Spojených států, služebně přidělen k OSS!"
Desátník na něj zíral, oči rozšířené úžasem.
Jim pohlédl zpátky na seržanta a zhluboka se nadechl. "Poslouchejte, vojáku, vím, že si myslíte, že děláte svou práci. Pokračujte a zavolejte na velitelství. Ale předtím, než to uděláte, zavolejte do Grovesovy kanceláře a chtějte Trevora Harrimana. V obou případech jste vyhrál. Pokud jsem zločinec, pak jste hrdina. Pokud ne, tak přísahám, že vypovím, že jste byl ostražitý, když jste mě zastavil, a ochotný, protože jste tam zavolal. Udělejte cokoliv jiného, seržante, a do příštího týdne budete přeložen na Aleutské ostrovy."
Seržant najednou vypadal mnohem méně sebejistě.
"Pro boží smilování! Nasadili jste mi pouta! Co bych asi tak mohl udělat mezitím, co budete telefonovat? Řídit vzdušný útok? Hněte se, seržante!"

21:00
Harryho práškovací stanice

Alvin York s ručnicí v jedné ruce a s baterkou ve druhé se vynořil zpoza kouřícího vraku Piper Cubu. "Jeden mrtvý je v letadle, Franku."
Watson, značně pobledlý, nepřestával zírat na mrtvá těla bratrů a manžela Dottie Hendersonové.
"Odehrál se tu nějaký zápas," dodal Alvin, který si mezitím prohlížel první auto a pět roztrhaných těl uvnitř vozidla. "To auto zasáhly výstřely ze samopalů asi uprostřed mostu. Ty dvě další zřejmě zasáhly minometné granáty nebo nějaký typ rakety. Dole u potoka leží dvě těla, několik revolverů a německý samopal. Taky to vypadá, že tam někdo hodil pár granátů."
"Co to sakra je, nějaká válka?" ptal se přiškrceným hlasem Watson.
Alvin se obrátil na Frankova zástupce. "Lloyde, neříkals, že tvůj bratranec dělá v Oak Ridge?"
"Jo, říkal. Jenomže on povídal, že pokud by někdy někomu vykládal, co se tam děje, tak že ho zastřelí."
"Dobrá, nechci vědět, co tam dělají, jen jak dobře je to místo hlídaný."
Lloyd si pohrdavě odfrkl, "Je tam všeho všudy hrstka příslušníků vojenský policie, takže pokud by ses tam chtěl dostat, tak je to stejný jako prokličkovat mezi bejkama. Stráže, to je všechno."
Všichni tři se po sobě znalecky podívali. Všichni tři už viděli kus světa a na vlastní kůži si prožili válku v Tichomoří, všichni tři v sobě nosili pohrdání všech válečných veteránů pro kohokoliv, kdo nosí uniformu a dělá cokoliv jiného, než že bojuje s nepřítelem. Takoví muži se sice mohou potenciálně stát vojáky, mohou být stateční a schopní umírat jako muži, ale dokud nevstoupí na trnitou cestu boje, nejsou to vojáci.
"To je všechno, co tam mají, Lloyde? Jenom vojenskou policii?"
"Sakra, nedovolí ti tam vejít ani se stříkací pistolkou, dokonce ani s dvaadvacítkou. Vůbec žádné zbraně, až na vojenskou policii u bran a strážné v továrnách."
Alvin potřásl hlavou. "Takhle pracujou za naše daně." Obrátil se na Franka. "Bratránku, myslím, že bys měl radši ještě jednou zavolat do Oak Ridge. A tentokrát se nesmíš spokojit s ‚ne' místo odpovědi. A řekni jim přesně to, co ti ten chlap řekl, nic jiného, těmi samými slovy."
"Zkrou ceny vzduchem," zamumlal Frank. "Budou si myslet, že jsem cvok."
"Franku, možná, že je to nějaký kód. Možná, že jim to řekne víc než nám."
"Když myslíš, Alvine. Nicméně mi to pořád připadá ztřeštěný."
"A hned, jak tam zavoláš, bychom se měli vypravit do města a zastavit se za tou legií, kterou jsi sem přitáhl,"
"Víš, chystali pro tebe na zítra večer slavnostní párty. Mělo to být pro tebe překvapení. Mělo by tam dneska večer být spousta lidí, jednak ti, co ten večírek chystají, a pak i ti, co se jen dobře baví."
"To je holt fakt," rozhodl York, "zavoláme tam hned potom, co domluvíš s Oak Ridge. Uvidíme, kolik jich tam na nás bude čekat, až tam dorazíme. Jestli je jich tam teď dvacet, možná každý z nich dokáže přivést dalších deset. Zburcuj okres. Asi budeme mít co do činění s několika desítkama Němců, houževnatejch Němců. To nebudou hoši, co nemaj s

válčením žádné zkušenosti a napráskat jim jednou provždy nebude žádná legrace."
Za několik minut byli zpátky u Franka v autě a ujížděli směrem k městu.
Lloyd seděl vzadu a vypadal zamyšleně. Potom promluvil, "Uniformy. Musíme mít uniformy,"
"Dobrá, všichni máme na sobě uniformy, uniformy šerifa a jeho zástupců, ne?" zeptal se Frank.
"No," pokračoval Lloyd, "myslím, že musíme našim lidem říct, aby věnovali pět minut tomu, že vyhrabou svoje starý uniformy, abychom se navzájem poznali. Kromě toho, je to tak správný."
"Možná, že na tom něco je, Lloyde," připustil Frank a Alvin souhlasně přikývl, "Zamysleme se nad tím, můžu říct paní Watsonové, aby nás dohonila v lóži a přinesla moje dvě staré uniformy." Podíval se na Alvina. "Nebude ti vadit, když zase budeš desátník, že ne Alvine?"
York se rozesmál,
"A co se týká tebe, Lloyde, no, někdo z těch v lóží určitě někde vyhrabe starou námořnickou uniformu."

21:30
Třicet kilometrů východně od Oak Ridge

Otto Skorzeny se podíval na hodinky. Zbývalo třicet minut.
Otočil se doleva, jeho společníci se drželi v úhledné formaci. Skorzeny zakýval křídly, aby dal svým společníkům najevo, co hodlá udělat, a potom začal prudce stoupat, vylétl z údolí, nad kterým uplynulé dvě hodiny kroužili. Jakmile se vyhoupl nad obzor, uviděl světlo vycházející z Oak Ridge, které leželo třicet kilometrů před nimi. Posunul plyn až na doraz.
"V pořádku, Günthere, zavolej je."
Günther zvedl mikrofon a dvakrát se přesvědčil, jestli je vysílačka naladěná na správnou frekvenci.
"Valkýra, Valkýra, slyšíte mě?"
"Valkýra jedna slyší."
"Oznamte svou pozici, prosím."
"Patnáct kilometrů jihovýchodně od kontrolního bodu C-A."
Skorzeny, který poslouchal, se potěšeně ušklíbl. První z řady bombardérů se blížily k Chattanooga. "My jsme třicet kilometrů severovýchodně od cíle. Do pěti minut zapneme světelnou signalizaci."

Oak Ridge 21:45

"Kristepane, Martele, vypadáte příšerně."
Harriman ho potkal ve dveřích a vedl do dovnitř. Seržant, který Martela doprovázel, se vydal za nimi. Kapitán Grovesovy stráže ho zastavil, "Seržante, můžete odejít."
Seržant zaváhal a Martel se ohlédl, "Nemějte strach, seržante, dělal jste svou práci. Kapitáne, nemám žádné stížnosti," dodal, ale nebyl tak úplně schopen potlačit rozmrzelost, která zaznívala z jeho hlasu, když pronášel frázi, jíž se cítil povinován.
"Mason a ti ostatní?" vyptával se Harriman.
Jim zavrtěl hlavou. "Všichni mrtví. Zaskočili nás dokonale. Neměli jsme žádnou šanci."
Harriman se obrátil na důstojníka Grovesovy stráže, který vyděšeně zíral na krev, jež prosakovala na Jimově levém rameni.
"Radši nám přiveďte Grovese hned!"
Teď bylo na kapitánovi, aby zaváhal.
"Tak nás odveďte k němu!" zařval Harriman.
Kapitán, který zřejmě objevil schůdné řešení, prohlásil: "Pojďme," a vedl je zpátky ke dveřím, a potom k čekajícímu džípu.

Abbeville, Francie 3:55

"Hotovo!"
Adolf Galland se ohlédl napravo, kde čekal jeden z mechaniků s hasicím přístrojem připraveným pro případ, že by se motor vzňal.
Z tryskového motoru vyšlehl modrý jazyk plamene, Me 262D se probouzel k životu. Zatímco motor nabíral otáčky, kontroloval přístroje. Stiskl startér pravého motoru. Naskočil a běžel. Vyhnal oba motory do vysokých obrátek a očima zkoumal palubní desku.

21:55
Oválná pracovna

Prezident Harrison překontroloval hodiny na krbové římse. Během pětačtyřiceti minut bude v Anglii svítat. Podíval se na Donovana, který právě zavěšoval telefon. "Právě jsem mluvil s pobočníkem šerifa z místa poblíž Oak Ridge, pane

prezidente. Potvrdil Martelovu zprávu. Šerif byl na tom letišti. Říkal, že to tam byla hotová jatka. Objevili patnáct mrtvých kolem cesty vedoucí k letišti."
Harrison se zadíval na Mayhewa, který volal z druhého telefonu.
"Do háje, Johne, to jste ještě Grovese nesehnal?"
"Pořád se ho snažím zastihnout, pane."
Na stole začal zvonit další telefon. Harrison kývl na Donovana, aby ho zvedl.
Donovan chvíli poslouchal. Náhle zaťal zuby. Zavěsil a otočil se zpátky k prezidentovi.
"Co je?" zeptal se Harrison.
"Pane, zpráva od generála Warrena, velitele 8. strategické armády se sídlem v Atlante. Civilní letiště v Atlante a v Chattanooga hlásí formaci přinejmenším sta letadel, která zachytily jejich radary nedaleko hranice států Tennessee a Georgie. Tato letadla nereagují na žádné výzvy. V současné době se blíží ze severoseverovýchodu ke Knoxville."
Harrison ta slova slyšel, ale v první chvíli nepochopil jejich smysl.
"Oak Ridge. Churchill měl pravdu," vydechl po chvíli. Jak se realita prodírala jeho představami, zavřel oči.
Donovan nepřítomně přikývl. I on byl v šoku, ale na rozdíl od Harrisona, on měl na zmatené myšlenky, které se mu honily hlavou, jednoduchou odpověď.
"Pane prezidente?"
Můj bože, co mám dělat? Měl jsem to tušit. Všechno tomu nasvědčovalo a já si to nedal dohromady. Nebyl jsem schopen dát si to dohromady. Co mám dělat?
"Pane prezidente!"
Otevřel oči. Donovan se nakláněl přes stůl.
"Pane prezidente. Jaké jsou vaše rozkazy, pane?"
Harrison si uvědomil, že nemůže odejít, přestože si to strašně moc přál. Budoucnost světa spočívala v jeho rukou. Nemohl utéct, neměl se kam schovat. Ukázal najeden z telefonů na svém stole.
"Volejte Pentagon. Marshall je v Oak Ridge, ale MacArthur by měl zůstat tady. Řekněte MacArthurovi, že až do Marshallova návratu přebírá plné operativní velení americké armády. Chci plnou pohotovost všech vzdušných a námořních sil. Na jakékoli německé jednotky, které se objeví na této polokouli, zaútočí a zlikvidují je. Všechno, co se bude snažit utéct, bude považováno za Němce."
Podíval se na Mayhewa, který stál jako opařený. Harrisona vyvedlo z míry, když v očích toho muže zahlédl slzy, ale neměl čas, aby se tím zabýval. "Hněte sebou, Mayhewe! Sežeňte mi Grovese! Hned!" Během toho, co mluvil, zvedl další telefon. Spojení bylo navázáno před několika hodinami a během několika vteřin uslyšel z druhé strany důvěrně známý hlas.
"Winstone, do patnácti minut začne skoro stovka německých bombardérů shazovat svůj náklad na Oak Ridge. Bůh mi odpusť, že jsem vás nebral vážně. Myslím, že byste měl být připraven na to, že druhá bitva o Británii může každou chvíli vypuknout. Musíte zabít tolik Němců, kolik jen bude možné."

4:02 (22:02 v Oak Ridge) Whitehall

Winston Churchill vyšel na balkón, a všichni, kteří se účastnili válečné porady v místnosti pod ním, ztichli. Podíval se dolů na strategickou mapu. Nad oblast Calais posunula Wrenka značku představující skupinu letadel Luftwaffe. Během několika vteřin začal do místnosti s mapou proudit nekonečný příval dalších a dalších proužků papíru s odhady postupů německých jednotek, podél francouzského pobřeží až po Cherbourg se začínaly objevovat stále nové černé značky.
Churchill se nadechl a oslovil svůj štáb. "Pánové. Prezident Harrison mi oznámil, že Spojené státy napadla německá armáda a souhlasí proto s tím, že německé ozbrojené složky, které se blíží k našemu pobřeží, se chystají napadnout Britské ostrovy. Naléhá na nás, abychom lokalizovali a zničili tyto vetřelce, kdekoliv je objevíme. Není pochyb o tom, že z hlediska dlouhodobé perspektivy musíme zvítězit. Avšak v první řadě musíme přežít první útok, a proto se všichni musíme zhostit svých povinností naprosto bezchybně a neodkladně. Osud Anglie v této hodině leží v našich rukách."
Po odmlce dodal již více prozaicky: "Rommelovy jednotky se vylodí dopoledne a budou o něco víc pocuchané, než by se Rommelovi líbilo. Tentokrát Luftwaffe nezastihne naše letectvo na zemi."

Kapitola patnáctá

20:05 Oak Ridge

Když se objevil Harriman s rozmrzelým generálem Grovesem v závěsu, mohl Jim na kratičký okamžik nahlédnout do vedlejší, zakouřené místnosti, kterou osvětlovala jen záře projektoru. Promítací plocha byla plná tajemných rovnic.
"Tak co je?" zvrčel Groves. "O kolik času mě ještě hodláte okrádat svými zatracenými bláznivými historkami?" Upřel na Martela ledový pohled a zeptal se: "Co se vám to k čertu stalo?"
"Skorzeny. Byl na tom letišti, jak jsem říkal. Vyhladil celý můj tým. Bývali bychom s tím potřebovali trochu pomoct."
Grovesovy rysy ztvrdly. "Chcete mi říci, že jste to vy a vaše drahá OSS zvorali?"
"Pane, žádali jsme o pomoc FBI a váš oddíl rangerů. Odmítl jste," vmísil se do hovoru Harriman. "Takže jsme se do toho pustili sami, s nedostatečným počtem lidí, bez znalosti okolí – a vběhli jsme do léčky."

Groves se otočil k Harrimanovi, ale zdálo se, že si to, co mu chtěl říci, rozmyslel. Obrátil se ke svému pobočníkovi, který jej provázel z konferenčního sálu. "Sežeňte mi toho kovboje z FBI. Fofrem."
Pobočník poslušně odběhl. Jelikož se nezdálo, že by chtěl Groves pokračovat, všichni mlčeli a čekali, až se dotyčná osoba objeví. O několik vteřin později stál před nimi. Byl to Jimův starý známý bůh pomsty.
"Grierson!"
Než mohl Grierson odpovědět, promluvil k nim oběma Groves: "Nechte mě mluvit." Potom hovořil přímo ke Griersonovi. "Řekl jste mi, že tenhle chlapík je šílenec. Pravděpodobně zrádce. Nespolehlivý. Podezřelý. Problémový od chvíle, kdy se mu řekne, aby šel, a škodlivý pro vlastní boty, ve kterých chodí."
Grierson při pohledu na Martela zbledl a stáhl se do sebe. "To všechno je pravda. Je to –"
"Nechci už od vás nic slyšet, Griersone," zavrčel Groves. "Jenom poslouchejte." Otočil se zpět k ostatním, jeho rysy se mírně uvolnily. "Harrimane, pracoval jsem s informacemi, které jsem v dané chvíli měl k dispozici."
Harriman se na něj jen díval,
Grovesův upřený pohled se stočil k Martelovi. "Tak kde je ten šílený zkurvysyn teď?
Martel ukázal prstem nahoru. "Přímo tam, pane. On a část jeho týmu unikla ve dvou Piper Cubech."
Groves vypadal zmateně a zdálo se, že se mu trochu ulevilo. "Co může doufat, že se mu podaří dosáhnout se dvěma Cuby? Ta věc je chráněná víc než dvěma metry vyztuženého betonu. Mohl by klidně s jedním z těch letadel provést kamikadze a od reaktoru by se prostě odrazil. Jestli se pokusí seskočit dovnitř, dobrá, mám tam ještě rozmístěnou četu rangerů."
To bylo to, co Martela trápilo. Měl prostě tušení, že Skorzeny má nějaký plán. Ať už to bylo cokoliv, nečekal, že by se mu líbil, až se dozví, o co přesně jde.
"Generále Grovesi,"
Groves se otočil ke znepokojeně vyhlížejícímu poručíkovi, který stál za ním.
"Pane, máte na lince prezidenta."
"Zůstaňte tady," houkl na něj Groves přes rameno, když se vydal svižným krokem chodbou za svým pobočníkem. "Vy také, Griersone," dodal, když zničený agent FBI udělal pohyb, jako by ho chtěl následovat.
Ani ne za minutu přiběhl zpátky.
"Dostaňte odsud okamžitě pryč generála Marshalla!" vykřikl Groves a řítil se k hlavním dveřím.
Jim a Harriman následovali generála ven, kde se Groves zastavil na schodech a zadíval se na noční oblohu. Na okamžik si Jim myslel, že generál věří, že se mu nějak podaří objevit Pipery, ale potom je Groves gestem požádal, aby byli zticha.
"Slyšíte to?"
Jim, kterému stále ještě zvonilo v uších od nedávné přestřelky a od toho, jak kousek vedle něj vybuchly dva granáty, naklonil hlavu, ale nic neslyšel. Dveře za nimi se otevřely a on překvapeně zjistil, že za ním stojí generál armády Spojených států George Marshall. Přestože nebyl v uniformě, strnul Jim v pozoru. Marshall ho ignoroval.
"Generále Grovesi, co se děje?"
"Pane," odvětil Groves roztřeseně, "prezident mě právě informoval, že se k Oak Ridge blíží skupina přinejmenším stovky bombardérů a bude tady za okamžik. Poslouchejte. Už je můžete slyšet."
Marshall zůstal tiše stát, pohledem sledoval Grovesův vztyčený ukazovák. Náhle se s oslepující intenzitou na obloze rozzářila výsadkářská signální raketa, o několik vteřin později ji následovaly další dvě.
"Skorzeny!" vykřikl Martel, "Navádí útok!"
Marshall úkosem sledoval signální rakety, které se elegantně snášely k zemi. "Přímo nad námi," prohlásil s hrůzou v hlase Marshall, "Přes Atlantik, rovnou na nás."

20:04
Pět set stop nad Oak Ridge

"Žlutá!"
Karl Radl sledoval světlo vedle otevřených dveří. Dole, přímo před nimi, mohl pozorovat záblesky měsíčním světlem zalité řeky Clinch… teď byla přímo pod nimi… teď ji přeletěli. Svaly na rukou se mu napjaly, pevně sevřel kraje dveří. Světlo vedle dveří se rozzářilo zeleně.
"Teď!" vykřikl Radl a vymrštil se ze dveří. Zhluboka se nadechl, když ho proud vzduchu od vrtulí odhodil dozadu. Koutkem oka zaregistroval ocas letadla, který rozčísl vzduch nad ním. Zmizel mu ze zorného pole v jediném okamžiku, dřív než ucítil trhnutí a padák mu zastřel výhled. Teď se vznášel, už nepadal. Podíval se nad sebe, padák se rozvinul, popruhy se zdály v pořádku. Nad ním a za ním se otvíraly další a další padáky.
Zahlédl záblesk světla ze severozápadu. První bomby dopadaly na K-25.
Podíval se pod sebe. Seskok byl až skoro moc přesný. Byli přímo nad tím zatraceným cílem; čtvercová budova reaktoru byla necelých padesát metrů napravo. Proletěl kolem nějakého komínu tak blízko, že se chvíli obával, že by se o něj mohl jeho padák zachytit. Zaslechl zaklení a podíval se nad sebe. Muž za ním se skutečně zachytil za vrcholek komína. Takže už přišli o jednoho. I kdyby on i komín přežili bombardování, byl tam přilepený, dokud ho Američané nesundají dolů.
Země se blížila, ne, tohle byla asfaltová silnice. To bude bolet… Pokrčil nohy, zhluboka se nadechl, náraz, jen těsně minul kapotu nějakého auta a odkutálel se stranou. Odřenin na těle si nevšímal a začal smotávat šňůry padáku. Natahal je do zmuchlaného padáku, a potom rychle rozepnul sponu padákového postroje, vyloupl se z něj ven a nakonec odhodil také záložní padák.

"Hej kámo! Co to tady k čertu děláš?" Příslušník americké vojenské policie šel k němu. Potom si všiml odhozeného padáku.
"Co to má být, nějaký cvičení?"
Radl odepnul ze závěsu samopal, zvedl ho a natáhl závěr.
Voják se na něj vytřeštěně podíval. Radl s pocitem, jako by právě páchal vraždu, stiskl spoušť a třemi ranami poslal muže k zemi. Zpozoroval, že se ze strážní budky na stanovišti vojenské policie na konci parkoviště vyhrnuli další dva vojáci. Jeden z nich vypálil od boku a rozběhl se směrem k němu. Druhý se potýkal se zapínáním pouzdra pistole. Radl nejprve zastřelil toho, který vypadal, že by se chtěl pustit do boje, a potom toho druhého, který se snažil utéct.
Letadlo s druhou skupinou už bylo skoro nad nimi. Na obloze se objevil další proud padáků.
V okolí se začaly ozývat salvy ze samopalů. Většina z nich byly Schmeissery. Zemi napravo od něj zbrázdila dávka z nějakého těžkého kulometu, zřejmě z Browningu. Odkutálel se za budku a vykoukl ven.
Zdroj palby byl na střeše budovy chladicího zařízení, která stála kus východně od vlastního reaktoru. Uviděl několik mužů, kteří vyběhli z budovy reaktoru a rozběhli se směrem k chladírně. Zvedl automat a vypálil další dávku. Jeden z nich se zhroutil k zemi. Zbytek stihl doběhnout do bezpečí.
Několik kulek se zavrtalo do strážní budky jen několik centimetrů nad jeho hlavou. Překulil se a zřejmě těsně minul muže, který stoupal nahoru po svahu od reaktoru. Američan, přestože už dostal zásah, pokračoval dál, Radl ho střelil ještě jednou. Pořád se ještě pohyboval kupředu, ale tentokrát už jen setrvačností, zbraň mu vypadla z ruky a pak se zhroutil k zemi blízko Radla. Radl, který se snažil nevšímat si strachu v očích toho statečného muže, třetí dávkou ukončil jeho život.
Tohle že byl jeden z vojáků zdejší posádky? Potom si všiml nášivek na Američanově uniformě a pochopil. Proti nim stáli rangeři, také speciální jednotka. Ale Němci by nikdy nepřipustili, že by je v souboji muže proti muži kdokoliv na světě porazil. Radl se cynicky zašklebil. Skorzeny by z toho neměl radost.
Kulomet se znovu rozštěkal, záblesky střel směřovaly kamsi do nebe; kulky se zahryzly do několika jeho mužů, kteří se v tu chvíli snášeli na padácích nad budovou. Radl vytáhl píšťalku a třikrát krátce zapískal, čímž dal svým mužům signál, aby společně zahájili útok na reaktor.

20:04

"Valkýra jedna, Valkýra jedna, právě jsme odpálili signální rakety nad hlavní oblastí útoku. Veďte útok po ose východ-západ." Zatímco mluvil, Skorzeny naklonil letadlo v zatáčce a kroužil ve dvou tisících stopách nad zemí. Bombardéry měly proletět patnáct set stop pod ním.
Na západě zaplál záblesk světla, o několik vteřin později jej následovala desítka dalších. Valkýra čtyři, útok na K-25 už začal.
Dál kroužil nad administrativní oblastí. Dole na hlavní oakridgeské silnici stále panoval hustý provoz, auta tam byla nahuštěna jedno na druhém. Ulice byly nádherně osvětlené, takže celá oblast, nasvícená jako ve dne, ostře kontrastovala s okolními temnými kopci. Potom se z rádia ozvalo: "Tady naváděcí letoun Valkýry jedna. Přelétám přes řeku! Držte se stranou! Držte se stranou!"
"Támhle je!" vykřikl Günther, zaklepal Skorzenymu na rameno a ukázal do tmy napravo od nich.
Otto se podíval směrem, kterým Günther ukazoval a spatřil temný stín, který se s řevem hnal přímo pod nimi. Když se prohnaly nad cílovou oblastí, shodily bombardéry dolů dvacet válců s celkem pěti tunami napalmu. Osm set metrů silnice pod nimi se náhle změnilo v ohnivou lázeň a s jejich Piper Cubem to silně trhlo, jak se kolem nich prohnala vlna rozžhaveného vzduchu. Když se mu znovu podařilo malé letadlo uklidnit, podíval se Skorzeny dolů. Na zkázu, která začala zaplavovat celé Oak Ridge, byla úchvatná podívaná.

20:07

"Milosrdný bože," zalapal po dechu Marshall, když se hlavní ulicí převalila ohnivá vlna, stravujíc všechno, co jí stálo v cestě. Jim se podíval nahoru na generála, který strnule stál ve dveřích. Ohnivá stěna se prohnala ani ne sto metrů od nich.
Když k nim dolétly první vlny rozžhaveného vzduchu, chytil Jim Marshalla a povalil ho na zem. Generál se hned chystal vstát. "Zatraceně, generále, zůstanete dole nebo ne?" vykřikl Jim rozzlobeně. Generál si podle všeho uvědomil moudrost Jimovy žádosti. Oba zůstali přikrčení v obdélníku dveří a pozorovali tu hrůzu. Z moře ohně se začínaly vynořovat lidské pochodně, jejichž pronikavé ječení bylo jasně slyšet mezi jednotlivými výbuchy.
Znenadání se dvojité dveře za Marshallem otevřely dokořán a ven se vyhrnul zástup mužů – zůstali ohromeně stát.
Jednotlivé detonace se začínaly slévat v jednolité křečovité burácení, šílenou kakofonii výbuchů, tříštícího se skla, syčení hořícího napalmu a do toho všeho přimíchaných, teď už méně slyšitelných, ječivých výkřiků těch, kteří zůstali uvězněni v tom pekle.
Na sever od plamenů Jim uviděl sérii výbuchů, které otřásly hlavní obytnou čtvrtí. O několik vteřin později dopadla další vlna bomb a potom další. Každý z bombardérů shazoval stovky metrů od nich osm pětikilogramových, vysoce výbušných bomb, k jejichž složení byly navíc přimíchány hořlavé látky. Ale nemohl s tím nic udělat.
Jim se postavil na nohy a ukázal směrem k parkovišti. "Musíme se dostat z budov! Domy jsou smrtící pasti. Držte se od nich dál, přikrčte se za auta!" zakřičel na všechny, kdo byli v doslechu. Naléhavým postrčením popohnal Marshalla ze

schodů, potom chytil jednoho z vědců stojících u vchodu a táhl ho správným směrem.
"Hněte sebou! Hněte těma svejma zatracenejma zadkama!"
Náhle se nějakým způsobem Jimův povel dostal do kolektivního povědomí skupinky vědců a ti se podobni prchajícímu stádu vyřítili na parkoviště. Celé to provedli s takovou vervou, že Jima málem porazili. Jeden muž však zůstal stát jako socha.
Jim mu chtěl začít nadávat, ale byl to generál Groves. Fascinovaně tam stál a sledoval, jak kolem prolétávají plameny zespoda ozářená letadla s hákovými kříži na křídlech a na ocase. Jak tam tak stál a zíral na to, co zavinila jeho tvrdohlavost, Jimovi připadal jako muž, který už nechce žít, ale ví, že musí, přinejmenším ještě chvíli.
Zdálo se, že se celá obytná zóna na úbočí kopce na sever od míst, kam dopadl napalm, topí v nekonečném řetězu blikajících světel každou vteřinu vybuchujících dalších a dalších bomb.
Groves se podíval na Jima.
"Zůstaňte s vědci a s Marshallem. Hlídejte je."
"Kam jdete, pane?"
"Zorganizovat nějakou obranu. Vy zůstanete s těmito lidmi!"
Groves se otočil a rozběhl se směrem k hlavnímu velení bezpečnostních složek, aby zachránil, co se ještě dalo.
Harriman zmizel v té budově hned za ním.
Jim se obrátil k parkovišti, které bylo plné nejen vyděšených vědců konferenčního centra, ale i každodenních obyvatel Oak Ridge, kteří byli na kraji prvního napalmového útoku. Vzduch byl plný vtíravého zápachu benzínu a škvařícího se masa. Třpytivé záblesky se zakusovaly do hřebenu necelý kilometr na jih od nich. Ať už se ve vedlejším údolí ukrývalo jakékoli zařízení, právě jej bomby trhaly na kusy.
Jim zpozoroval, že generál Marshall stojí vedle džípu a připojil se k němu. Marshall na něj pohlédl a řekl mírně: "Nesnažte se mě zase srazit k zemi, synu. Já sám rozhodnu o tom, kdy je čas sebou praštit o zem." Marshall ukázal směrem k administrativní budově. "Všiml jste si, že všechny bombardéry útočí severně od hlavní silnice?"
"Prosím?"
"Dosud ještě nezasáhly hlavní administrativní budovy. Rád bych věděl proč."
Znenadání, jako by chtěly usvědčit Marshalla ze lži, začaly bomby dopadat přímo kolem nich. Dokonce i Marshall stáhl hlavu, když po celém parkovišti začaly létající střepiny rozbíjet okna a kosit přihlížející, kteří si dovolili vstát příliš brzy. Potom dopadly další bomby a ještě další. Hlavní budovy však stále zůstaly ušetřeny.
Jim se krčil vedle Marshalla a čekal, až to šílenství skončí. Výbuchy otřásaly zemí všude kolem něj, vyrážely mu dech, donutily ho padnout na kolena. Země pod jeho nohama se houpala a skákala, jako by se měla roztrhnout. Zavřel oči a čekal, ale z nějakého důvodu se jemu i nejvyššímu důstojníkovi americké armády smrt vyhnula.

20:24

"Thore jedna! Thore jedna!"
Karl se krčil u obrubníku parkoviště u reaktoru, a zatímco střely z 50mm kanónu kropily celé okolí, křičel do rádia. Celé okolí reaktoru byl jeden velký chaos výbuchů, střelby, křičících a klejících lidí. Co bylo horší, rangeři pořád ještě drželi hlavní budovu a ze střechy chladírny kontrolovali přístupy ze severu, z jihu a ze západu. Na to místo ale koneckonců provedou bombardéry nálet dřív, než se se svými muži pustí dovnitř.
"Thore jedna! Thore jedna!" opakoval.
"Tady Thor jedna."
Konečně. Radl sevřel sluchátko, a ještě víc se skrčil, když kolem něj prosvištěla další salva kulek.
"Tady je Siegfried dvě. Potřebujeme leteckou podporu!"
"Blížíme se právě na vaše pozice, Siegfriede dvě. Označte cíl a okruh zásahu."
"Označte naše hranice!" zakřičel Radl na svoje muže. "Červené rakety!"
Radl pohlédl na ObersturmFührera a kývl. Muž poklekl na jedno koleno, zamířil signální pistoli na budovu chladírny a vypálil. Zelená raketa určující cíl náletu obloukem prolétla nad budovou. Než se mohl Obersturmführer znovu skrčit, odhodila ho kulka dozadu.
"Máme cíl v dohledu, Siegfriede."
"Trefujte se přesně," zakřičel Radl, "Máme lidi všude po obvodu. Soustřeďte se na světlici a budovu na západ od ní."
"Schovejte hlavy. Jdeme na to."
Radl pohledem přehlédl celou linii. Velitelé jednotlivých čet zapálili červené signální světlice a hodili je dopředu, aby tak označili obvod. Přes rachocení automatických zbraní uslyšel hluboké dunění bitevníku kroužícího v těsných kruzích nad cílem. Potom začaly z letounu sršet střely. Nejprve v pekle zmizel vrchol chladírny, potom se ohnivé stopy kulometů přehnaly přes prostranství před reaktorem a nakonec pohltily i ten. Když se bitevník naklonil a zatočil do boku, ozvalo se rádio ještě jednou: "Uděláme ještě jeden přelet, Siegfriede. Zůstaňte dole!"
Me 264 znovu nalétl. Země pod ním znovu zmizela ve víru explozí. Když kolem nich prolétal, padal k zemi déšť nábojnic. Na kratičký okamžik si Radl vzpomněl na muže, který zůstal viset na komíně, a uvažoval, jestli je ještě pořád na živu. Třeba našel žebřík připevněný ke komínu a slezl dolů. Rozzlobený sám na sebe rychle vypudil toho muže z hlavy jako něco bezvýznamného.
Radl vstal, zapískal na píšťalku a jeho muži se pustili dolů ze svahu. Když se dostali k drátěnému plotu, který obklopoval celou oblast, prostříhali jim rychle cestu skrz něj muži vybavení nůžkami. Radl se sehnul a prolezl dírou v plotě, zatímco mu muž s nůžkami podržel odstřiženou část plotu stranou, potom s častým kličkováním a uskakováním

do stran doběhl ke zdi chladírny. Tam ho stále ještě čekalo padesát metrů běhu přes otevřené prostranství k samotnému reaktoru.
"Dým!" Radl vytáhl kouřový granát, vytáhl pojistku a hodil ho. Několik dalších granátů následovalo ten první. Přesunul se k rohu budovy a zhluboka se nadechl. Rozběhl se a jenom doufal, že bitevník zlikvidoval veškerou obranu. Ne úplně. Když byl asi v půli cesty, jeden z jeho mužů sebou hodil do strany a otočil se kolem své osy. Kolem něj se rozstříkly kousky asfaltu. Radl pokračoval v běhu a tvrdě sebou prásknul o zeď budovy reaktoru, když se konečně dostal do jejího relativního bezpečí.
Útok bitevníku roztrhal vlnkovité ocelové obíjení budovy na jednotlivé pruhy oceli. Zevnitř budovy slyšel Radl křik. Z kouře se vynořili dva muži a přikrčili se vedle něj. Radl naznačil rukou ke vchodu a ti dva vytáhli granáty. Radl vstal a trhnutím otevřel dveře. Granáty vlétly dovnitř a všichni tři se přikrčili.
Zevnitř Radl zaslechl výkřik "granáty!". Křik rázně uťala dvojnásobná exploze. V hlubokém předklonu znovu otevřel dveře, vrazil dovnitř a vyprázdnil zásobník. Jeho dva společníci začali také střílet hned od dveří. Další výkřiky, potom ticho.
Radl se narovnal a zasunul do Schmeisseru nový zásobník. V chodbě před sebou spatřil hotový masakr. Celou scénu osvětlovalo jenom světlo venkovního osvětlení, které sem stále ještě proudilo stovkami děr ve stěnách budovy. Díky tomuto světlu Radl před sebou v chodbě viděl několik mrtvých. Dva z nich byli rangeři, zbytek civilisté.
Radl se se svými muži přesunul ke dveřím po své pravé ruce a zopakovali celou vstupní rutinu: dva granáty, po explozích střelba z podřepu. Tentokrát nepřišla žádná odpověď a on opatrně vstal.
Místnost ozařovalo skrz kouř kalné světlo několika lamp nouzového osvětlení. Holá betonová podlaha před ním byla pokrytá tuctem znetvořených těl. Natáhnul krk, aby se mohl podívat nahoru. Se skoro sedm metrů silnými stěnami vypadala tato místnost skoro jako otevřené skladiště. Strop místnosti musel bitevník při útoku roztrhat na kousky. V polovině cesty napříč místností byly schody vedoucí do budky několik metrů nad zemí. Skleněné stěny kabiny se vysypaly. Přes jednu stěnu viselo bezvládně tělo.
Uprostřed místnosti stálo to nejdůležitější: patnáct metrů vysoká kvádrová konstrukce. Stěna obrácená k němu vypadala spíš jako obyčejný dírkovaný panel s desítkami pravidelně, od podlahy až do poloviny výšky celé té věci umístěných děr. Každá z těchto děr byla označená jakýmsi tajemným symbolem. Od některých děr vedly dráty. Jiné byly zase ucpány něčím, co vypadalo jako železné kolíky.
Pomalu, opatrně se k tomu přiblížil, jako kdyby to byl chrám nějakého temného boha, který mohl srazit k zemi nevěřící, nebo ty, kdo si ho dovolili vyrušit. Znenadání za sebou zaslechl spěšné kroky. Otočil se, připraven střílet, ale byli to jen čtyři jeho vlastní muži, část druhé čety.
"Kde je Mühler?"
"Dostal ho bitevník," odpověděl jeden z nich trpce. "Naši vlastní lidi ho rozstříleli na kusy."
Kristepane. Jeho expert na výbušniny je v tahu.
"A co Hiller?"
"Zlomil si vaz. Přistál na autě a prošel předním oknem."
Mühlerova záloha je také pryč.
Radl ukázal na jednoho ze svých ObersturmFührerů.
"Najděte kontejnery, které nám shodila ta dvě letadla. Potřebuji tady teď plastickou výbušninu." Potom se podíval na druhého: "Ať Untersturmführer Brückner smontuje s druhou četou protitankové kanóny. Řekni mu, že jsem nařídil, aby je otočili tak, aby kryly oba směry silnice. Ať taky připraví minomety, budeme potřebovat jejich palebnou podporu. Na okamžik jsme je omráčili, ale za chvíli budou zpátky jako sršni. Když jsem naposledy viděl profesora Schillera, byl pořád ještě na parkovišti. Přiveďte ho sem. Běžte!"
Seržanti zasalutovali n vyběhli ze dveří.
Radl se obrátil k mužům, kteří šli s ním a přežili útok na reaktor.
"Běžte zpátky ven a vytvořte kolem budovy bezpečnostní pásmo. Vyberte šest mužů, aby mi sem šli pomoct. Každý má u sebe dvě kila plastické trhaviny; sesbírejte ji a nezapomeňte ji vzít i od mrtvých a zraněných. Potřebuji tady mít rychle sto kilo!"
Radl pokynul muži, který s ním zůstal, a společně se vydali porozhlédnout se v okolí reaktoru. Když to měli za sebou, Radl pomalu vyšel nahoru po schodech do kontrolní kabiny. Podlaha byla od krve. Rozbité sklo mu chroupalo pod nohama. Vzduch tady byl hustý a byl v něm cítit zápach po korditu a hořícím elektrickém vedení. Z několika řídicích panelů ještě odletovaly jiskry.
Došel do rohu zadní místnosti postavené přímo proti stěně reaktoru. Přivítalo ho tiché bědování. S pistolí připravenou k výstřelu přistoupil blíž. Na podlaze ležela zkroucená těla čtyř mužů. Tři byli očividně mrtví. Čtvrtý ležel v rohu a nepříliš úspěšně se snažil udržet střeva tam, kam patřila. Podíval se na Radla.
Radl k němu došel a poklekl vedle něj.
Muž vytřeštěnýma očima zíral na jeho uniformu.
"Nacistická zrůdo," zašeptal německy.
Rozkašlal se. Radl odšpuntoval čutoru a přidržel mu ji u úst.
Muž si usrkl. Když zjistil, že je to koňak, stiskl rty, ale potom přikývl, že se ještě napije. "Ze tvé čutory právě pil Žid," řekl, když zase mohl promluvit.
"Ano."
"Mám štěstí, že jsem se mohl naposledy napít z polní láhve esesáka," Muž se natáhl a chytil Radla za ruku, čímž ho umazal od krve. "Američané postaví další, stejný jako je tenhle, víš, a dají vám ochutnat trochu pekla, které si zasloužíte," Ze rtů se mu vydralo zasténání. "Dodělej mě. Musíš být přece expert v zabíjení Židů; co pro tebe znamená

další?"
Radl odstoupil, vytáhl z pouzdra Luger a zamířil mu doprostřed čela.
Muž zavřel oči. "Další slavné vítězství pro vlast?" zašeptal, Radl stiskl kohoutek a odvrátil se.
Zaslechl na schodech vedoucích nahoru do kontrolní kabiny kroky a otočil se, aby uviděl, jak k němu čtyři muži přivádějí hlavního technického poradce jejich mise.
"Všechno jste tady rozstříleli," konstatoval Schiller trpce. "Jak mám získat nějaké informace? Jediné, co mohu říci, je, že se reaktor sám od sebe přehřívá!"
"Dělejte jenom svou práci. Seberte všechny záznamy, které můžete, vemte všechno, co myslíte, že má nějakou hodnotu."
Radl vstoupil zpět do hlavní kontrolní místnosti a uviděl, že dovnitř vcházejí další muži. Několik z nich táhlo krabice plné plastické trhaviny předem naporcované a vytvarované tak, aby se dala prostrčit jedním z otvorů reaktoru.
Radl zavolal na fyzika.
"Ztratil jsem své specialisty na výbušniny. Řekněte mi, jak to mám vyhodit do vzduchu."
Fyzik se rozhlédl kolem, potom se obrátil a ukázal do hlavní místnosti na reaktor pod nimi.
"Ta stěna je ze solidního betonu. Uvnitř musí být asi ještě jedna grafitová stěna, a potom je už samotný reaktor Musíte porušit tu betonovou a grafitovou zeď, abyste to celé roztrhli dokořán. Zatímco se budete připravovat na demolici, já začnu vytahovat grafitové kontrolní tyče; to by mělo způsobit, že se jádro reaktoru roztaví. Jestli se nám podaří to vyhodit do vzduchu a roztavit ve stejnou dobu, tak vám slibuji, že už ten reaktor nikdy znovu nepoužijí. Nikdy se k tomu místu ani nepřiblíží, jedině tak s buldozery."
"Jak dlouho to bude trvat?"
"Půl hodiny, možná hodinu. Budu muset zjistit, které tyče jsou kontrolní a vytáhnout je."
"Radiace. Jak moc nebezpečné to tady v okolí bude?"
"Až to vybuchne, měli bychom být kilometr daleko a proti větru," odpověděl fyzik měkce.
Budovou otřásla dávka z těžkého kulometu. Radl i fyzik padli na zem.
"Tak ať to máme za sebou!" vykřikl Radl, "Začnu pokládat výbušniny."

20:33

Zatímco nad cílem proletěly poslední bombardéry a přidaly svůj díl k okolnímu peklu, pokračoval Otto Skorzeny v kroužení nad městem a pozoroval výsledky své práce. Dosud na Oak Ridge dopadlo více než tři tisíce pětikilogramových bomb a plameny šlehaly všude od hlavní silnice po úbočí kopců, celkově na ploše několika čtverečních kilometrů. V záři výbuchů bylo vidět tisíce mravencům podobných postaviček pobíhajících v panice po ulicích. Dále ve vedlejším údolí byla v plamenech továrna Y-12 a na západ od nich zase hořel komplex budov K-25. Byla tady ještě jedna věc…
Skorzeny stočil letadlo a proletěl nad hlavní administrativní budovou a zamířil k přistávací ploše. "Siegfriede jedna, Siegfriede jedna."
"Tady Siegfried jedna. Jsme na pozicích."
"Připravte se na seskok. Nejprve udeří Thor jedna. Běžte hned po něm. Vypusťte signální světlice."

20:34

Jim Martel stál vedle Marshalla a poslouchal, jak bombardování dál hřmí městem a přivádí ničení k úplnému mučivému vrcholu.
Potom nastalo ticho, jen ozvěny explozí se dál odrážely mezi kopci.
"Generále Marshalle, pane!" Džíp řízený Soratkinem se zaskřípěním zastavil za nimi. Generál Groves vyskočil ven ještě dříve, než úplně zastavil, za ním z něj vyskákali i Harriman a Soratkin. Jejich džíp provázely ještě další dva, oba vezli rangery.
Groves ignoroval Martela a podal Marshallovi karabinu typu M1.
Jim si náhle připadal beze zbraně jako nahý. Došel k džípu. Na zadním sedadle byla hromada zbraní. Sáhl dovnitř, vzal si karabinu a potom brašnu s půltuctem zásobníků. Všechno si přehodil přes rameno a snažil se nevnímat bolest.
Jeden z civilistů, vytáhlý chlapík s prořídlými vlasy, přešel ke Grovesovi a Marshallovi. "Jestli přistávají na reaktoru, znamená to, že ho mají v úmyslu vyhodit do povětří."
"Oppie, nemyslíš si, že to vím?" vykřikl Groves. "Poslal jsem tam zbývající rotu rangerů."
Marshallova pozornost se přesunula k Soratkinovi. "Co jsme si nechali v záloze?"
"Jenom několik příslušníků bezpečnostních složek, pane." Krátce pohlédl na Grovese, který nereagoval, "Všechno ostatní se přesouvá ke K-25. Máme tam odtud hlášen výsadek."
"A co hlídkové oddíly, cokoli?"
Šéf bezpečnosti zavrtěl hlavou.
Marshall vypadal rozzuřeně. "Tak jak budeme chránit vědce? Copak si neuvědomujete, že oni jsou náš největší trumf?"
Soratkin se prázdně díval před sebe. Jeho kariéra vrcholila v práci, kde jeho celým úkolem bylo hlídat fyzický inventář Oak Ridge. Až do toho okamžiku nebylo ani zamoření Oak Ridge vědeckými špičkami z Nového Mexika nic jiného než nepříjemné hektické narušení příjemné administrativní práce při hlídání základny. Náhle zbledl. Uvědomil si, že jeho

hodnotový systém byl trochu pokřivený.
Do jeho myšlenek vpadl Groves. "Odvolám je zpátky." Ukázal na jednoho ze seržantů mezi rangery. "Jděte s tímto mužem do K-25. Přiveďte zpátky rotu C. Řekněte veliteli roty, že je to přímý rozkaz ode mě, a že já vím, co to znamená!" Otočil se na svého pobočníka a ukázal k džípu. "Použijte radiofon a potvrďte, co jsem mu právě řekl. Zkoušejte to tak dlouho, dokud se neprovoláte."
Ještě dříve, než Groves domluvil se svým pobočníkem, už Soratkin, seržant a tři další muži ujížděli za hvízdání gum z parkoviště. Vzápětí byli pryč.
Mezitím se Jim stále díval na východ a byl první, kdo zpozoroval několik odpálených světlic, které prolétly nad otevřenými prostory a parkovišti za administrativní budovou. "Všichni dolů!"
O několik vteřin později obloha jakoby vybuchla, když se v těsném závěsu za vlnou výbuchů nad administrativní budovou, nemocnicí a autobusovými stanicemi s řevem prohnaly tři bitevníky a pokračovaly dál přes parkoviště, kde všichni stáli.
Jim se skrčil vedle Grovesova džípu; ohnivá bouře se hnala nad ním, auta kolem něj vybuchovala, ozývaly se výkřiky a létaly kusy skla a oceli.
Bouře se přehnala kolem.
Jim čekal, potom otevřel oči a uviděl Marshalla ležícího vedle něj. Z drobných škrábanců na tváři mu tekla krev. Několik set metrů na východ, za administrativní budovou a baseballovými hřištěmi na jih od ní se k zemi z oblohy snášely tucty černých padáků. "Parašutisté!" zavrčel Marshall a drápal se na nohy. Jim také vstal, Groves už byl na nohou, karabinu přiloženou k rameni a střílel.
Džíp, v němž seděli zbývající rangeři, dostal přímý zásah. Ti, kteří v něm jeli a použili jej jako štítu, byli skoro všichni mrtví nebo umírali. Jim uviděl, že k nim z pole, na kterém výsadkáři přistáli, postupuje rojnice vojáků, která střílí každého, kdo se jí postaví do cesty. Na severu, jenom kousek od stále ještě hořících trosek na hlavní silnici se otvírala a snášela k zemi další skupina parašutistů.
Jim chytil Grovese za ruku.
"Generále, má administrativní budova suterén?"
Generál přikývl, "Proč?"
"Odřízli nás. Obklíčili nás, aby nás mohli postřílet. Musíme vědce dostat do nějakého úkrytu!"
Groves okamžitě souhlasně přikývl, "Sežeňte je dohromady. Jdeme!"
Jim pohlédl na Oppenheimera. "Ať si vaši lidé tady vezmou všechny zbraně, které poberou, a začnou se přesouvat k administrativní budově!"
Oppenheimer přikývl a udělal, co mu Jim řekl.
Za neustálého dohadování, postrkování a v jednom případě i pohrůžkou zastřelení provázel Jim celou skupinu k jediné budově, která nabízela alespoň trochu bezpečí. Ti, kteří měli tolik duchapřítomnosti, se zastavili právě na tak dlouho, aby mohli sebrat mrtvým rangerům zbraně. Ještě když běželi k budově, začaly jim nad hlavami létat první kulky. První skupina parašutistů, kteří přistáli na sever od nich, se k nim blížila.
V naději, že se mu na okamžik podaří rojnici zastavit, se Jim zastavil a vypálil po nich. Rojnice však stále pokračovala v postupu. Potom zaregistroval zvuk, který na tomto místě působil naprosto nemístně – zvuk přiškrceného motoru Piper Cubu, který se přehnal kolem něj, aby dosedl na zem v místech, kde přistál jeden z parašutistických oddílů. Když si uvědomil, kdo by to mohl být, hned nad sebe bez nějaké opravdové naděje na zásah vypálil. Letadlo zmizelo v temnotě.

4:45 (20:45 v Oak Ridge) Severní moře

Když se křižník prudce naklonil na bok, přes palubu kymácející se lodi se převalily hřebeny vln. Rommel ignoroval kapitánovu radu, že by měl zůstat dole, protože riziko, které tu podstupoval, nemá žádný smysl, Rommel nikdy neviděl námořní bitvu.
Baterie na přídi zahájila palbu, a o několik vteřin později se k ní připojily 37mm kanóny umístěné hned pod můstkem. Terče byly těsně nad horizontem, přilétaly z temnoty, která ještě na západě těsně před rozedněním panovala. Nebyly skoro vidět. Náhle přišel od jihu světelný záblesk; Rommel stočil svůj dalekohled k té oslnivé záři. Dopravní loď vybuchovala. Tisíc mužů pryč.
Křižník se začal stáčet na druhou stranu a Rommel málem ztratil rovnováhu. O několik vteřin později se ozval ohromující výbuch a asi sto metrů od nich se zdvihl vodní gejzír Vibrace způsobená silou exploze mu zadrnčela až v chodidlech. Rommel vzhlédl a spatřil britskou stíhačku Typhoon, která vyletěla ze zatáčky těsně nad hladinou a nízkým letem se vzdalovala. Ohnivé čáry kanónů ji pronásledovaly do nízko nad vodou visících závojů mlhy.
Když se ozvala další rána a křižník se naklonil na druhou stranu, Rommel pevně sevřel zábradlí. Sto metrů od levoboku se zvedl další gejzír vody. Tentokrát křižník pokračoval v zatáčce a dokončil kruh. V průběhu otáčky Rommel zjistil, že několik lodí jejich konvoje za sebou táhne závoj dýmu. V půli rozlomený lehký křižník se rychle potápěl, jeho příď i záď se nakláněly v opilých úhlech.
Ještě dalších šest hodin tohohle, pomyslel si chladně. Ještě dobře, že to nezačalo dřív; nikdy by to nepřežili.

4:45
Kanál La Manche

"Točím to doleva!" vykřikl Adolf Galland do svého mikrofonu. Navedl svůj Me 262 do ostré zatáčky a snažil se zavěsit za britský Meteor, který se na druhou stranu snažil zavěsit za stroj jednoho z jeho kamarádů. RAF na ně čekala. Meteor provedl únik, ale on ho nemohl dál pronásledovat, další Meteor byl za ním. Podařilo se mu provést úhybný manévr. Pořádná honička. Posledně, když načapali RAF ještě dřímající, to bylo mnohem hezčí.
Mohl už tušit, že německý útok začíná upadat. V tuto chvíli už měli být nad pobřežím. Spatřil oblak kouře a ohně, který klesal dolů – Arado 234 se řítil jako ohnivá koule k zemi. O několik vteřin později začalo hořet další letadlo nalevo od něj; další Arado.
Britové se zaměřovali na bombardéry. Tak dobrá, to znamenalo, že se nesoustředili na něj. Prudce přitáhl knipl k sobě a zamířil na Meteor, který proklouzl až k šesti Aradům, a vypálil dávku. Šťastná trefa. Ocas Meteoru úplně odlétl a letoun se pilotovi vymkl z kontroly. Byl to jeho první sestřel po třech letech, ale necítil žádné nadšení.
Začínal to být dlouhý, trpký den. Naděje na snadné vítězství se už rozplynula a naděje na jakékoli vítězství už také začínala poblikávat.

20:50 Oak Ridge

Otto Skorzeny vedl Piper Cub přes nepravidelný kosočtverec baseballového hřiště, potom přibrzdil a zastavil. Otevřel dveře a vyskočil ven.
Přiběhl k němu zubící se Hauptsturmführer Ulrich, oblečený jako příslušník americké vojenské policie, a zasalutoval.
"Hlášení, HauptsturmFührere!"
"Pane! První četa směřuje na sever do města, druhá se oddělila, aby zabezpečila letiště. Třetí četa je tady v záloze společně s velitelským týmem a oddílem vyzbrojeným těžkými zbraněmi."
"Co ostatní?"
"Richer hlásí úspěšný seskok v severní části města. Střílí tam stovky civilistů. Ti zatracení hlupáci přibíhají přímo k nim a prosí je o pomoc. Musejí jenom počkat, než se jim jich podaří sehnat dohromady slušný počet, zabít je a počkat na další tupce!"
"K-25 a Y-12?"
"Na K-25 minuly naše skupiny cíl o více než kilometr. Na Y-12 přistál jeden výsadek přímo v plamenech. Skoro všichni z této skupiny zemřeli. Druhá část výsadku přistála úspěšně a v tuto chvíli čistí budovy."
"A Radl?"
"Nic. Má něco s rádiem. Ale jsou ve spojení s bitevníkem, který hlásí, že jsou uvnitř budovy."
Skorzeny přikývl.
"Teď musíme zajistit administrativní budovu. Kde máte velení?"
Ulrich pohodil hlavou směrem k přístřešku pro baseballové hráče, který se teď ježil anténami.
"Jakmile bude administrativní budova zajištěná, přesuneme velení tam.
Teď sebou hněte!"
Ulrich se zašklebil a svolal svou četu. Pak vyrazili ve dvou řadách k cíli.
Skorzeny pohlédl na Günthera, který se usmál a řekl: "Zatím je všechno v pořádku."
Skorzeny si odplivl na zem. "Pořád ještě můžeme selhat."

20:54 Oak Ridge

"Reaktor se určitě přehřeje," vykřikl fyzik, který se snažil překřičet staccato explozí vybuchujících před budovou. Náhle vlnkovité stěny pokropila sprška kulek, zasáhla čelní stranu reaktoru a odrazila se od ní. Oba se skrčili. Zvenku se ozval výbuch a střelba ustala. Nahradil ji pronikavý výkřik, který konečně přeťala v půli další exploze.
Schiller pohlédl s očima vytřeštěnýma strachy na Radla. Střelba ho netrápila o nic víc než ostatní, ale tohle bylo něco jiného a on tomu rozuměl až moc dobře. "Z toho všeho, co víme, se mezitím, co se tady bavíme, jádro reaktoru rozpadá."
"Jenom dál tahejte ven tyče a strkejte dovnitř výbušniny," zakřičel Radl.
"Nemáte představu, s čím si zahráváte."
"Jediná věc, kterou vím, je, že až tohle místo opustím, bude z něj jen doutnající ruina!"
Radl se postavil a přešel k tyči vyčnívající ven ze stěny, vytáhl ji ven a hodil ji na zem. "Byl tohle uran, nebo to byla kontrolní tyč?"
Fyzik na něj pohlédl a jeho tvář zpopelavěla. "Grafit. Ale jestli je vytaháte ven všechny, spadne to na nás. Bitevník zničil veškeré přístroje. Nemůžu sledovat, co se s reaktorem děje. Může každou vteřinu vybuchnout. V okamžiku, kdy se tak stane, vybuchne i trhavina, okamžitě poté."
"Tak vytaháme některé z nich, nacpeme tam výbušniny a potom vytaháme ven zbytek. Třeba trhavina odvede stejnou práci jako grafit!" Radl kývl na několik ze svých mužů, kteří drželi v rukou pruty plastické výbušniny a naznačil jim, aby je nastrkali do děr po grafitu.
Schiller zase našel hlas. "Vždyť nás všechny zabijete!"
Radl se otočil k Schillerovi a zvedl svůj Schmeisser.
"Zbytek z nás už je v každém případě po smrti," zavrčel Radl, "A pro ty z nás, kteří tuhle misi přežijí, tady budou další a další, dokud nebudeme všichni mrtví. Vy udělejte jenom svojí práci a odejděte domů jako hrdina. Udělejte to, nebo vám

teď a tady vystřelím mozek z hlavy!"

20:55
Martel se hnal nahoru po schodech k hlavnímu vchodu do administrativní budovy. Obrátil se a mávnul rukou na neuspořádaný hlouček, který běžel za ním. Do skupiny se už opřely kulky z menších zbraní; půl tuctu z mužů padlo dřív, než se zbytku podařilo přikrčit u stěny budovy.
"Dovnitř, dovnitř, dolů do suterénu!" křičel na rozkaz znovu a znovu, postrkával je před sebou do dveří.
"Tohle je vražedná past, jestli nás tam dole chytí."
Martel se otočil. Byl to Marshall.
"Pane, vy jste byl ten, kdo poukázal na to, že se Němci vyhýbají administrativním budovám. Kromě toho, co bychom mohli dělat jiného? Můžeme udělat buď tohle, nebo se nechat pokosit na otevřeném prostranství. Je to jeden z nejpevnějších opěrných bodů, jaké máme. Skoro všechny ostatní zatracený baráky jsou jenom prozatímní, jenom nad zemí a nemají žádné podsklepení. Tohle není jenom letecký nálet; tohle je mise, jejímž cílem je vraždit a tihle lidé jsou jejich cíle. Musíme je dostat na místo, které můžeme bránit, dokud nepřijde pomoc."
Marshall pomalu přikývl. Zdálo se, že ani on nevidí žádný jiný způsob, jak zabránit jejich okamžitému vyhlazení.
Poslední z vědců prošel hlavním vchodem, za ním následovalo půl tuctu rangerů a příslušníků vojenské policie.
"První obrannou linii si zbudujeme přímo tady," řekl Marshall, čímž v podstatě schválil Martelův plán. Začal rozmisťovat rangery do místností na obou stranách dveří a další dva poslal dál do chodby, aby kryli zadní dveře.
Potom Marshall natáhl svou karabinu a lehl si na zem u dveří. Martel se podíval dolů na něj. "Veliteli Martele, rozhodněte se sám, jak dlouho chcete stát, ale jestli si nelehnete, nebudete dlouho naživu," řekl Marshall klidně.
Jim, který si nebyl úplně jistý, jestli se nestal terčem šibeničního humoru, nedokázal potlačit pokřivený úsměv. Hodil sebou dolů vedle Marshalla a čekal společně s ním na útok, který se chystal, Harriman, který si vzal o několik minut předtím na starost organizaci v budově, se teď krčil z druhé strany vedle Marshalla.
O několik vteřin později se zpoza rohu budovy vynořilo několik přikrčených postav v uniformách vojenské policie.
Marshall se zvedl na loktech a pozorně se na ně zadíval, "Hej, chlapi, vy tam!"
Jedna z helem se znakem vojenské policie se obrátil přímo směrem k Marshallovi. Muž zamával a poklusem k nim vydal směrem k nim. Jim ho pozorně sledoval a zatímco se k nim ten muž blížil, cítil, že něco není v pořádku.
"Kdo je tam, pane?" zeptal se voják.
Marshall vstal a příslušník vojenské policie zpomalil a zasalutoval.
"Máme dole v suterénu několik z našich předních vědců," řekl Marshall, "Přiveďte sem svoji skupinu."
Voják se pozorně na Marshalla zadíval, očima přeběhl po pěti hvězdách na jeho ramenou. Na jeho tváři se začal rozhošťovat výraz potěšeného poznání. Potom zvedl k líci svou zbraň, kterou předtím držel tak, že na ni neviděli. Byl to Schmeisser. Jim začal zvedat svou M1, ale věděl, že se svým poraněným ramenem bude mnohem pomalejší a věděl také to, že on i ti, kteří tam byli s ním, brzy zemřou…
Ostré prásk!, které v pravidelných intervalech provázely další dva výstřely, otočily údajného policistu kolem osy a odhodily ho se schodů. Zatímco se první ještě kutálel, střelil Harriman druhého v řadě. Třetí "příslušník vojenské policie" začal divoce střílet a ustoupil. Jim, kterému se podařilo vypálit alespoň rozptýlenou dávku, ho zasáhl do ramene, čímž ho sice srazil k zemi, ale nezabil, protože se muž odkutálel za roh budovy.
"Co to má k čertu být?" Marshall se na ně podíval, jako kdyby si myslel, že se zbláznili.
"Nacisti oblečení jako vojenská policie!" vysvětlil Harriman a ukázal na mrtvého muže, který ležel s rozhozenýma rukama na schodech. "Podívejte se na ty výsadkářské boty! Navíc má u sebe Schmeisser. Kromě toho," ukázal směrem, odkud trojice přišla, "tím směrem není nic jiného než Němci."
"Zdá se, že vy z OSS máte zřejmě odpověď na všechny otázky, že?" prohlásil Marshall s nádechem údivu v hlase.
Potom, sleduje nějaký svůj vlastní myšlenkový pochod, se zeptal: "Kde je Grierson?"
"Pořád ještě na parkovišti – alespoň větší část z něj," odvětil Harriman.

23:10

"Günthere, ty zůstaneš tady na velitelském stanovišti! Já se vrátím." Günther se ohlédl přes rameno od vysílačky, s jejíž pomocí přivolával další bitevník. Sporadická střelba stále ještě bránila dopravním letadlům v přistání. "Pane? Mohu se zeptat, kam jdete?"
"Lidi, které chceme dostat včetně Marshalla zorganizovali nějakou obranu. Jdu se o to osobně postarat." Skorzeny mávl na svou záložní četu a rozběhl se v jejich čele směrem k administrativní budově.

23:15

Richer v uniformě příslušníka americké vojenské policie procházel středem Georgia Avenue.
Outer Drive už vyčistili, jeho druhá četa byla dál na východ a třetí se rozptýlila směrem na západ.
Domy v této oblasti byly typu E a F, obytné jednotky pro vědce střední a vyšší třídy a pro vedoucí pracovníky celého projektu. Stovky domů byly v plamenech a lidská těla se válela všude po ulici. Ve vzduchu bylo slyšet staccato výstřelů z automatických zbraní, jak si jeho tým systematicky probíjel cestu přes Oak Ridge.

Dveře se otevřely dokořán. Z malého domku šedovlasý muž napůl vynášel, napůl vlekl o něco mladší ženu. Její šaty i tělo bylo rozdrásáno létajícími úlomky skla. Vrávoravě zamířil k nim. "Pomozte nám, proboha!" křičel, "Vždyť mi vykrvácí!"
"Rád," odpověděl Richer klidně. Došel k nim, sklonil zbraň a střelil ženu do čela. Krev potřísnila muži ruce.
Muž na něj šokovaně, neschopen pohybu pohlédl.
Richer ho bez jediného slova střelil do břicha. Potom se otočil a odcházel. Sám pro sebe se usmíval nad zvuky, které se muži posléze vydraly z hrdla.
Postoj Američanů k uniformám byl neuvěřitelně důvěřivý. Ve většině případů k nim jednoduše přibíhali a žebrali o pomoc. A ani jeden z nich neměl u sebe žádnou zbraň, protože ty byly v hranicích Oak Ridge zakázány. Skoro všechny skutečné příslušníky vojenské policie a bezpečnostní hlídky, na které tady v obytných čtvrtích narazili, se jim podařilo dokonale překvapit; těch pár bdělých nebo natolik paranoidních, že jim nevěřili, rychle odstranili. Seskok si zatím vyžádal víc ztrát než samotná realizace jejich úkolu.
Nízko nad ním se prohnal s řevem bitevník. Z jeho útrob se vyřinul proud ohně, který následovaly další exploze – vybuchovaly benzínové cisterny odstavené na vedlejší koleji. Výbuchy vytvořily jeho práci příjemnou kulisu.

23:19

"Zasuňte ty trubky dovnitř!"
"Jsme blízko zhroucení jádra!" snažil se Schiller překřičet nepřetržitou střelbu, kterou bylo slyšet zvenku.
"Strčte je dovnitř!"
"Herr Sturmbannführer."
Radl se otočil a uviděl jednoho ze svých UntersturmFührerů, který stál ve dveřích do budovy reaktoru. Doběhl k němu.
"Oddíl rangerů se rozmisťuje východně od nás, dvě stě metrů nahoru po cestě. Je jich přinejmenším stovka."
"Kolik lidí nám zbylo?"
"Tady v okolí necelých čtyřicet."
"Zdržte je ještě deset minut!"
Untersturmführer zasalutoval a Radl se chystal otočit zpátky. Nebyl si jistý, zda v tom okamžiku skutečně viděl, jak se stěna reaktoru rozlomila nebo ne. V jednom okamžik stál a otáčel se – a v následující vteřině letěl ze dveří. Celá východní část vlnkovité vnější zdi se silou výbuchu zhroutila, vlna vroucího vzduchu se vyřinula z porušené stěny reaktoru jako plamen rakety.
Vlna rozpáleného vzduchu se převalila přes něj a on se odkutálel stranou, schoulil se do klubíčka a rukama si chránil hlavu. Cítil, jak mu na rukou naskakují puchýře. Měl dojem, že z velké dálky slyší vřískání, pronikavé skučení. Žár se přehnal kolem a rozptýlil se. Radl se posadil. Viděl, jak se někdo vynořil ze dveří, tělo mu zakrývaly už jen cáry šatů, zčernalou, popraskanou kůží prosakovala krev.
Muž před Radlem klesl k zemi.
"Říkal jsem vám," zalapal ztěžka po dechu Schiller, "že stav reaktoru začíná být kritický. Nálože se samy odpálily vlivem žáru." Ohnul se k zemi a znovu zalapal po vzduchu.
Radl pohlédl zpátky na oblaka kouře a plameny šlehající uvnitř budovy reaktoru. Plameny, které se draly ven dírami v plášti reaktoru zachvacovaly zbytek budovy a pronikaly ven ze zborcené východní stěny.
Fyzik na něj pohlédl a pokusil se o smích.
"Uvidíme se brzo v pekle, Radle; zabil jsi nás oba." S těmito slovy upadl do bezvědomí a jeho dech se změnil v trhané sípání.
Radl vstal, došel ke zhroucené stěně budovy a nahlédl dovnitř. Ve východní stěně reaktoru zela obrovská trhlina, kudy zřejmě při výbuchu vylétly do širokého okolí kusy betonu, zkroucené kusy kovu a další, méně snadno identifikovaných materiálů. Mezi tím ležela roztrhaná těla skupiny vojáků, od nichž odešel jen několik vteřin před explozí. Potom si všiml zvláštní, jakoby nadpřirozené záře, která vycházela zevnitř reaktoru. Věděl, že se dívá přímo do samého srdce pekla.
Zakryl si obličej rukou a odvrátil se. Je to zvláštní, ale necítil žádný rozdíl. Nevypařil se do vzduchu, ani se nerozpustil, ani se dokonce neproměnil v solný sloup za to, že se odvážil nahlédnout do toho nejsvatějšího ze svatých míst nové doby temna. Jenom ho to zabilo.
V tom okamžiku se opět rozhostilo ticho – hluk boje utichl. Od budovy na jihu zaslechl hlasy, hlasy Američanů, kteří v panice křičeli. Civilisté se začali hrnout ven navzdory nebezpečí, že budou zastřeleni. Ani se neobtěžoval pozvednout zbraň.
V tu chvíli se zřítila střecha budovy, která už nedokázala dál vzdorovat prudkému žáru uvnitř. Padající strop odhalil oslnivou záři, která se drala zevnitř. Plameny stravovaly všechno, co bylo hořlavé včetně grafitových tyčí. K nebi stoupaly spirály temného, smrtícího kouře a vítr je unášel na východ a na jih.
"Herr Sturmbannführer!"
Radl se otočil a spatřil vracejícího se Untersturmführera. "Jste v pořádku, pane?"
Radl se přinutil k úsměvu. "Je čas vypadnout. Obávám se, že uvítací ceremoniál už skončil."

23:22

Martel pevně sevřel Schmeisser, který sebral spolu se střelivem a dvěma granáty mrtvému SS Hauptsturmführerovi.
Marshall ležící vedle něj pokračoval ve zkoumání prostranství před nimi, které jasně osvětlovalo peklo stravující celé město. S rozhozenýma rukama a nohama leželo na zemi před nimi pět "příslušníků vojenské policie".
"Vítejte do pekla," zašeptal Jim.
Dávka z těžkého kulometu zabubnovala o dveře, potom sjela po stěnách chodby za nimi.
"Jsou v budově –" Výkřik přicházející z druhého konce chodby se přetrhl v půli.
Jim pohlédl přes rameno. "Radši bychom měli sejít dolů."
Nad hlavami jim prolétla další salva kulek. Marshall rychle vypálil v odpověď, a potom začal přikrčeně couvat.
Ozvalo se tupé žuchnutí, a vzápětí zvuk připomínající syčení hada.
"Granát!"
Harriman stojící po Marshallově druhém boku se vrhl před generála a pokusil se granát zachytit, ale hrábl vedle, zkusil to znovu, a potom si na něj prostě lehl. Tlumené bouchnutí nadzvedlo Harrimana do vzduchu.
Marshall se chystal Harrimana obrátit.
Jim ho však vzal za ramena a táhl ho pryč. "Je mrtvý, pane!" vykřikl Jim hlasem, který zněl skoro jako zavzlykání.
"Pojďte!"
Marshall přikývl a oba se v přikrčené poloze rozběhli chodbou. Z bočních místností, kam je Marshall rozestavil, se k nim připojili dva rangeři. Z chodby zabočili ke schodišti a seběhli po schodech dolů do suterénu, kde se téměř okamžitě zastavili na dohled od nervózního příslušníka vojenské policie, který se na ně díval přes mušku své M1. Naštěstí poznal Marshalla.
"Jsou hned za námi," zasyčel Jim, pobízeje vojáka dveřmi.
Chodba osvětlená pouze nouzovými světly na konci haly byla plná civilistů.
"Je tohle tady zajištěná oblast?" vyštěkl Marshall.
Příslušník vojenské policie na něj pohlédl, ale strachy nebyl schopen vůbec promluvit.
"Odpovězte mi, vojáku! Je tady tohle zajištěná oblast?"
"Aha, pane. Tam na konci chodby. Skladiště záznamů. Jedna velká místnost. Skutečně velká. Tahle chodba je jedinou přístupovou cestou k ní."
"Pokud se tam nedostanou skrz strop," řek Marshall, "Ale jestli budou mít čas zjišťovat, která podlaha odpovídá stropu místnosti, kde jsme, a čas provést demolici, jsem v každém případě mrtví. Odveďte tam tyhle lidi. Nacisti se dostanou do téhle chodby každou chvíli."

23:30

"Pane, začínáme mít problémy!"
Skorzeny zpomalil na schodech vedoucích do administrativní budovy a podíval se za sebe na radistu.
"Co je?"
"Právě se ohlásil Günther, pane. Dopravní letadla už přistávají. Ale zachytili kódované poplašné volání z několika amerických základen. Blíží se sem stíhačky. Jestli zastihnou dopravní letadla na zemi, jsme v pasti."
"Kolik máme času?"
"Půl hodiny do příletu prvních."
Skorzeny se podíval na hodinky. Byli na zemi teprve padesát minut. Počítal přinejmenším se dvěma hodinami.
"Co dál?"
"Východní branou se blíží ozbrojení civilisti, mnoho z nich má na sobě kusy svých starých uniforem. Bitevníky stále ostřelují celou oblast, ale už jim zbývá jen málo munice. Oddíl na K-25 se nevejde do předpokládaného časového limitu a nemáme vůbec žádné zprávy o Radlovi. Bitevník kroužící nad tou oblastí hlásil silnou explozi, ke které došlo asi před pěti minutami."
"Reaktor?"
"Nevím, pane."
"Nevadí."
Jestli vyletěl do vzduchu reaktor, byla úspěšná alespoň druhá nejdůležitější část jejich úkolu. Vítr foukal ze západoseverozápadu. To znamenalo, že radiace zasáhne Knoxville. Dobře, ať si to užijí.
"Dobrá, řekněte mužům, ať sebou hodí. Za pětačtyřicet minut se začneme stahovat. Dohlédněte na to, aby letiště zůstalo zatemněné!"
Vyrazil za svým oddílem a začali se probíjet budovou, místnost za místností. Narazili jen na ojedinělý odpor. Za ním vtrhl dovnitř zpravodajský tým. Rozhodl se, že chvíli zůstane s nimi, zatímco úderná skupina postupovala dál. Když našli Grovesovu kancelář, ozval se triumfální pokřik. O chvíli později vyběhli z místnosti a přitiskli se ke zdi. Bylo slyšet tlumenou explozi a členové zpravodajského oddílu znovu vběhli dovnitř. Potom začali vyndávat ze sejfu dokumenty a třídit je. Přesně, jak si to nacvičili, pokládali některé papíry na Grovesův pracovní stůl. Jeden voják postupně fotografoval jeden list papíru za druhým. Druhý je ve stejném pořadí házel na zem a třetí dával na místo další dokument. Další členové týmu poházené papíry shrabovali a strkali do obrovských pytlů, které posléze odnášeli ven.
"Našli jsme dveře do suterénu!"
Skorzeny vyšel z Grovesovy kanceláře a následoval Untersturmführera, který zahnul za roh a ukázal na dveře, u nichž se krčilo několik mužů.
"Tak k čertu s nimi, na co čekáte?" vykřikl Skorzeny.

Jeden z mužů rychle otevřel a další hodil dolů po schodech granát. Poté, co následná exploze vyrazila dveře z pantů, skočil jeden z mužů dovnitř, vypálil a rozběhl se dolů po schodech. Dostal se dolů a chystal se zahnout za roh, když vyštěkla M1 a on se zhroutil k zemi.
Dolů po schodech se pustil další muž, vyklonil se z podesty schodiště, hodil za roh granát a přitiskl se ke zdi. Když exploze odezněla, vyřítil se zpoza rohu s namířeným automatem a pálil před sebe. Hned po něm šli další dva. O chvíli později se k nim připojil i Skorzeny. Muž v čele skupiny se zastavil u roztříštěných dveří do chodby, vytáhl další granát a hodil ho dovnitř. Z druhé strany zaslechli varovný výkřik, okamžik poté následoval výbuch.
Voják proskočil troskami dveří, otočil se doprava a vypálil. Sprška střel z automatické M1 ho zasáhla do zad. Svezl se k zemi. Další muž prohodil dveřmi granát tak, že se odrazil od protější stěny a odkutálel se chodbou doleva. Téměř ještě dříve, než granát vybuchl, už byl mezi dveřmi a z podřepu střílel. Druhý muž, který mu kryl záda, pálil chodbou doprava.
Skorzeny šel hned za nimi, poslední z celé skupiny. Ohlédl se přes rameno. Jeho četa ho konečně dohonila. Přikrčil se a prošel dveřmi. Jeho dva muži byli asi o pět metrů dál v chodbě, leželi na zemi, zbraně připravené ke střelbě. Na podlaze ležel mrtvý americký voják, zpod jeho těla crčela krev.
Dlouhou chodbu, která probíhala pod hlavní osou budovy, lemovaly dveře kanceláří. Skorzeny dal pokyn své četě, aby šla dovnitř a ukázal chodbou směrem doleva. "Zkontrolujte každou kancelář. Jestli to bude možné, vezměte nějaké zajatce, zejména pak jakékoliv důstojníky vyšších hodností. Je tam Marshall, bude to lepší než s Koněvem, když ho přivedeme a ještě bude dýchat. Teď sebou hněte!"
Oddíl se vydal rychle, ale opatrně chodbou. Zastavili se u prvních dveří, kopnutím je otevřeli a vtrhli dovnitř. Prázdno. O několik vteřin později udělali totéž u druhé místnosti a potom u třetí. Když vykopli dveře čtvrté místnosti, třeskl výstřel z pistole a rána odhodila muže v čele skupiny dozadu. Poté, co nejprve hodili dovnitř granáty, se všichni se štěkajícími Schmeissery vřítili do místnosti. Potom se zase vrátili zpátky – velitel skupiny hlásil, že tam byl jen jeden muž.
Skorzeny netrpělivě zavrčel. Trvalo to moc dlouho. Vyběhl zpátky po schodech a zakřičel na druhou četu, aby se připojila k těm, kteří už byli dole v suterénu. Potom vyšel ven. Nad ním právě zpomaloval a zabočil bitevník, který ostřeloval budovy na sever od nich. Pilot měl zjevně v úmyslu provést obrat a útok opakovat.
"Co je nového?" zpovídal svého radistu.
"Y-12 je v plamenech a Radl hlásí, že reaktor vybuchl. Jeho tým se chystá odrazit."
Skorzeny vycenil zuby jako vlk. Zdálo se, že celé město zachvátila ohnivá bouře, rachotící střelba se hnala přes kopce. Jestliže k tomu navíc vybuchl reaktor, znamenalo to, že jediné, co ještě zbývá udělat, aby beze zbytku splnili úkol, je dorazit K-25, zabít vědce – a hezky rychle se odsud vypařit.
"Co se děje na K-25?"
"Mají časový skluz,"
To už není tak dobré… no nic, buď Holzer tu práci zvládne, nebo zemře, když se o to bude snažit. "Co ty stíhačky?"
"Naše bombardéry jsou už v Jižní Karolíně. Dva byly sestřeleny. Začíná v tom být pěkný zmatek. Nejsme si jisti, jestli nějaké stíhačky míří sem, nebo jestli jdou všechny po bombardérech," Tak to mělo být. Některé bombardéry měly vyšplhat do větší výšky, aby tak odlákaly stíhače od zbytku konvoje – a také od samotného Oak Ridge.
Zatímco spolu hovořili, Skorzeny pozoroval, jak bitevník přechází do stoupavé zatáčky po předchozím náletu. Náhle ze tmy vyšlehla dávka z kanónu. Bitevník pokračoval v obratu, ale ohnivé čáry štěkajících palubních zbraní jej dál pronásledovaly. Potom, pořád ještě stejně elegantně jako předtím, se úhel zatáčky bitevníku zúžil a křídla se opile zakymácela nahoru dolů. Bitevník se začal převracet na záda a pak se obloukem řítil k zemi. Okamžik později se roztříštil o úbočí kopce a přidal tak svůj benzín a výbušniny k peklu, v nějž se změnilo městečko Oak Ridge.
Kolem prolétl ve výšce stromů stíhací letoun P-51, prudce zvedl čumák a zmizel ve tmě. Skorzeny to mlčky pozoroval. Potom pohlédl na spojaře, který užasle zíral vzhůru.
"Dej signál Güntherovi, že americké stíhačky jsou už tady a ať to oznámí dál ostatním oddílům. Ať jim řekne, aby sebou hodily."
Skorzeny netrpělivě čekal, až radista splní jeho rozkazy. Potom řekl: "Zjisti, jestli rezervní bombardéry pořád ještě krouží nad námi."
Radista to chvíli zjišťoval, a potom pohlédl na Skorzenyho.
"Jeden byl sestřelen." Stíhačky nebyly zřejmě vybavené radarem; bombardéry by byly určitě v horším stavu, kdyby je nechránil příkrov noci.
"Řekni oddílu na K-25, aby se stáhl z budovy a označil ten prostor signálními raketami. Pošlete tam zbytek bombardérů – ne počkej! Ať se jeden stroj oddělí a odhodí bomby na reaktor."
Právě když se otočil zpátky k administrativní budově, zaslechl a podle otřesů také ucítil vlnu výbuchů a střelby, která vycházela ze suterénu.

23:45

"K zemi!"
Jim se skrčil za barikádou z kartoték, kterou Marshall nařídil nakupit několik metrů od dveří. Kartotéky položili a narovnali vždy dvě na sebe tak, aby jednotlivé přepážky vytvořily mezi nimi a dveřmi několikanásobnou hradbu. Další hromadu kartoték navršili o něco dál. Čtvercová místnost byla skutečně velká. Jedna stěna měřila víc než třináct metrů. Vědci, kteří neměli žádnou zbraň, se schovávali vzadu v rohu za zdí z kartoték. Jako poslední obranný val u nich stál jeden ranger. Všichni ostatní se rozmístili se zbraněmi v rukou na barikádě a přes hlavně zbraní sledovali dveře.

Náhle se silné ocelové dveře současně s mohutným výbuchem nálože s ohromným třeskem rozletěly na kusy, jako by do nich udeřil rozzuřený obr pěstí. Některé kartotéky, které tam narovnali, aby blokovaly dveře, výbuch převrátil a jiné doslova rozmetal po místnosti a odhodil je až na protější zeď. Do dveří skočili současně dva vojáci a okamžitě začali místnost zasypávat křížovou palbou. Poté, co se obránci oklepali z počátečního leknutí, střelbu opětovali a oba Němci se vzápětí skáceli k zemi. Dovnitř se vkutálel granát a zastavil se u barikády přímo před Jimem. Skrčil se. Explozi překvapivě utlumil obsah až po okraj papíry nacpané zásuvky. Pro jednou tedy všechny ty papíry hromaděné FBI posloužily dobré věci.
Dveřmi se pokusil projít další Němec, ale okamžitě ho zkosila palba obránců. Poté, co se dost drastickým způsobem přesvědčili, že jediný granát nestačí na to, čeho potřebovali dosáhnout, poslali jich dovnitř útočníci celou spoustu. Některé z nich přelétly barikádu a vybuchly v zadní části místnosti. Jeden granát se odrazil od čelní strany barikády přímo před Jimem a odkutálel se mezi přepážky vedle, kde explodoval. Jim vytáhl jeden ze svých dvou drahocenných granátů, které sebral zabitému důstojníkovi SS, vytrhl pojistku na spodní části držadla a hodil ho do chodby. Prakticky okamžitě poté, co to udělal, se útočníci schovaní vedle toho, co zbylo ze dveří, vrhli do místnosti, aby pokračovali v tom, co měly jejich granáty začít. Jimův granát tak zasáhl jenom dva Němce, kteří by stejně zůstali v chodbě.
Další tři útočníci se svalili na zem hned, jakmile prošli otvorem po dveřích, ale zbývajícím dvěma se podařilo přeskočit barikádu a zasypat řadu obránců sprškou střel. Jednoho Němce smetl na zem puškou, kterou použil jako kyj, ranger a druhého se podařilo buď šťastnou náhodou nebo snad dobře mířenou střelou z pětačtyřicítky skolit jednomu z vědců. Jim dál mířil na dveře a boje si vůbec nevšímal. Nikdo další jimi neprošel. Jeden z příslušníků vojenské policie přeskočil barikádu a došel ke dveřím, sebral mrtvým Němcům samopaly a hodil je zpátky přeživším obráncům. Jim si matně uvědomil, že je to ten samý, který strachy z Marshallovy přítomnosti předtím ztratil řeč.
Právě když si Marshall uvědomil, co má v úmyslu udělat a zavolal na něj: "Nemá cenu být mrtvým hrdinou, chlapče!", protáhl se voják dveřmi a odkopl další německou zbraň zpět do místnosti. Potom sebou jeho tělo pod dešťem kulek křečovitě zaškubalo a zhroutilo se na zem.
"Generále Marshalle!" ozvalo se z kouřem naplněné chodby.
Marshall zůstal zticha.
"Generále Marshalle!"
Byl to Skorzeny.
Jim s Marshallovým souhlasem zakřičel: "Co se děje, Skorzeny? Hrajeme moc tvrdě?"
Nastala odmlka.
"Á, Martel. Doufal jsem, že na sebe zase narazíme, ale nečekal jsem, že to bude tak brzy."
"Pojď dovnitř Skorzeny, kdykoliv budeš chtít!"
"Mano a mano, je tohle Martel? Dobře víš, že tě dostanu; nejsi pro mě soupeř."
Jim se naježil, přestože věděl, že má Skorzeny pravdu, zvlášť s ohledem na své zafačované rameno.
"Martele. Já vím, že tam Marshall je. Stejně jako Oppenheimer. Řekni těm dvěma, ať jdou ven, a já nechám vás zbývající odejít. To je obchod. Jinak vejdeme dovnitř a zemřou všichni. Máte minutu na to, abyste si to rozmysleli."
Martel se podíval na Marshalla, jenž vypadal, že by o tom mohl uvažovat, a zavrtěl nesouhlasně hlavou. "Pane! Ten hajzl nás chce dostat všechny," zasyčel Martel, "Vy dva budete jeho zajatci, a potom nás všechny stejně pozabíjí. Nesnažte se být hrdina, pane."
"Je tohle rozkaz, kapitáne Martele?"
Martel se přinutil k úsměvu. "Přesně tak, pane."
"Martele! Tak, co bude?"
"Můžeš mi políbit prdel!"
Skorzeny, který se krčil na rohu chodby vedoucí ke skladišti záznamů, se ohlédl na posledního žijícího člena svého úderného oddílu. "Potřebuji další lidi. Jdi a sežeň je. Potom najdi velitelskou četu. Jestli nebudou pořád ještě na hřišti, budou někdy tady v budově. Řekni Güntherovi, že potřebuji víc lidí. Také mu řekni, ať mi sežene pár Panzerschrecků. A pohyb!"
Skorzeny se podíval na hodinky. Čas utíkal.

23:59

Poněvadž neměli šanci probít se přes rangery východně od reaktoru, muselo torzo Radlova oddílu ustoupit na sever a na místo, kde měli dostaveníčko se zbývajícími jednotkami, dorazit po hlavní oakridgeské silnici. Silnice vedoucí do pekla byla jeden velký chaos. Oba směry byly doslova ucpané uprchlíky utíkajícími na západ do domnělého bezpečí a autům směřujícím na východ, zpátky do toho šílenství, nechávali jen nejužší možnou uličku uprostřed. Když se auta začala obracet před bezpečnostní bránou, veškerý pohyb východním směrem se zcela zastavil. Pološílení příslušníci vojenské policie, kteří kolem sebe neustále mávali karabinami, vykazovali auta ze silnice. Pomalu, jeden za druhým se řidiči vykláněli z okének svých aut a snažili se jim vysvětlit, že pokud nikoho jiného, tak je určitě by měli pustit dál. Radlův náklaďák a další dva za nimi vezly všechno, co zbylo z jeho čety. Zatímco se pomalu sunuli kupředu, připravil si Radl Schmeisser.
K řidiči auta před nimi došel jeden příslušník vojenské policie, zatímco druhý stál o kousek dál s namířenou puškou.
"Mám tam rodinu, máme novorozeně! Musím se dostat zpátky!" Vykřiknutý protiargument byl jasný a podpořila ho navíc hlaveň pětačtyřicítky přitisknutá na řidičův spánek. Muž se rozplakal, ale zajel s autem ke kraji silnice.
"Připravte se," zašeptal Radl.

Řidič jejich nákladního auta jemně pustil spojku a popojel dopředu.
"Tak dobrá, kámo, co jsi zač?" zakřičel voják.
Řidič, jenž měl na hlavě americkou helmu, kterou sebral jednomu z rangerů u reaktoru, se vyklonil ven.
"Posily pro město. Kliďte se nám k sakru z cesty."
"Mám příkazy zastavit a prohlédnout každé auto," rozkřikl se příslušník vojenské policie na oplátku. "Tak pohni zadkem a ukaž mi svoje doklady."
"Dostali jsme rozkaz se přesunout. Kliďte se nám z cesty!"
Voják přiložil k zbraň k líci a namířil přímo na řidiče.
Řidič se úkosem podíval na Radla.
Radl povytáhl svůj automat.
"Dolů!"
Řidič se sklonil a Radl namířil Schmeisser přes přední sklo a vypálil.
Sklo před nimi se rozletělo a kulky zabubnovaly o chodník. Jeden z vojáků na ně začal divoce střílet, ale potom se otočil kolem své osy a padl na zem. Radl slyšel, jak se jeho muži hrnou ven z kryté korby náklaďáku a ženou se na obě strany silnice, aby udeřili na betonové bunkry u kontrolního stanoviště. Rozštěkal se americký kulomet a několik jeho lidí se svalilo k zemi. Potom se jim podařilo jeden bunkr dobýt, když dovnitř střeleckým průzorem hodili granát.
Radl vyskočil z nákladního auta a rozběhl se přes ulici ke druhému bunkru. V té době už civilisté vyskakovali z aut a v panice prchali všemi směry. Nějaká žena narazila přímo zepředu do Radla a povalila ho na zem. Tím mu vlastně zachránila život, protože dávka z kulometu, která mířila do míst, kde ještě okamžik předtím stál, zabila místo něho ji.
Muži ze druhého a třetího auta už byli venku a se střelbou se hnali k bunkru. Podařilo se jim posádku bunkru přemoci a střelba utichla.
Radl se postavil na nohy a ztěžka dýchal. Celý se třásl, na těle mu vyrazil studený pot; předklonil se a lapal po dechu, začal zvracet. Když křeč nepovolila ani poté, sedl si se skloněnou hlavou na chodník. Konečně to pominulo. Zaplavil ho ledový chlad. Začal se nekontrolovatelně třást.
"Jste zraněn?" zeptal se jeden z jeho mužů.
Vzhlédl, slabě se usmál a zavrtěl hlavou – ale když se pokusil vstát, zjistil, že nemůže. Zvedl ruce a voják ho se znepokojeným výrazem ve tváři postavil na nohy. Radl se rozhlédl kolem a uviděl, že jeden z jeho mužů klečí na zemi, kroutí se bolestí a zvrací.
"Stephanovi je zle stejně jako vám," řekl voják nervózně. "Několik dalších také zvrací. Jsme otráveni, pane?"
Radl zavrtěl hlavou. "Jenom chřipka nebo něco takového." Slabě se zasmál a mávnutím ruky poslal vojáka pryč. "Tak pohyb!" Zamířil zpátky k nákladnímu autu, ale potom zaklel. Z motoru vycházela pára a dole pod autem se stále zvětšovala kaluž vody. Zbylé dva náklaďáky byly, díkybohu, v lepším stavu. Všechny tři se staly terčem palby amerických půlpalcových kulometů, ale tomu jeho věnovali Američané větší pozornost.
Podíval se dozadu na dlouhou kolonu aut, která teď stála odstavená v opačném směru jízdy. Zbývající řidiči a cestující z nich vylézali ven a utíkali pryč.
"Ti, kteří jeli se mnou, vlezte si do těch aut! Zbytek do náklaďáků!"
Radl došel ke svému nákladnímu autu a otevřel dveře na straně řidiče.
Muž, který předtím řídil, vypadl ven, z koutku úst mu vytékala krev. Byl mrtvý. Radlovi se znovu zvedl žaludek; ohnul se v pase a křečovitě zvracel. Se slzami, které mu vyhrkly do očí, ztěžka popadal dech, dokud záchvat nepominul.
Voják, který mu předtím pomáhal na nohy, na něj hleděl s vytřeštěnýma očima.
"Pomoz mi do jednoho z těch aut," nařídil mu Radl.
Voják se poslušně postavil vedle něj, vzal ho jednou rukou kolem pasu a napůl ho odnesl do Fordu, který stál s běžícím motorem v koloně.
"Všichni jsme otráveni, že ano?" zeptal se voják znovu. "Slyšel jsem jednoho z chlapů, jak říkal, že viděl Američany panicky utíkat, když budova vyletěla do vzduchu. Přijde to na mě také?"
Radl na něj pohlédl a přinutil se k úsměvu. "Neměj strach. Zítra se budeš hřát na výsluní přízně samotného Führera."

21. dubna, 00:01

"Generále Grovesi!"
Leslie Groves se podíval na příslušníka vojenské policie, který právě vešel dovnitř a ani se neobtěžoval zasalutovat.
"Co zas k čertu je?"
"Dostali jsme právě zprávu od východní brány, pane. Jeden z vojáků, kteří tam zůstali naživu, hlásí, že je v oblasti pár set ozbrojených civilistů. Většina z nich si už prorazila cestu dovnitř. Převážně jsou to veteráni a na sobě mají své staré uniformy. Vede je několik šerifů a přišli poté, co viděli bombardování a slyšeli zprávu v rádiu. Především mi není jasné, jak se jim podařilo se zorganizovat."
Chvíli Groves na vojáka jenom udiveně zíral, potom konečně znovu našel hlas. "Doveďte je hned sem! Sejdu se s nimi na hlavní silnici!"
"Většina z nich je už v obytných čtvrtích, pane."
"Přiveď sem každého chlapa, kterého se ti podaří najít. Fofrem!"
Groves se obrátil zpět k rangerovi, s nímž hovořil předtím, než do místnosti vstoupil voják. Po několika okamžicích vyšli na ulici. Ze severu, z obytných čtvrtí, bylo stále ještě slyšet střelbu. Při zprávách, které z té oblasti přišly během poslední půlhodiny, mu doslova zatrnulo. Nacisti oblečení v amerických uniformách systematicky popravovali

každého, koho potkali. Na jihu a na západě bylo vidět plameny stoupající z Y-12 a K-25 a právě přišly informace, které potvrzovaly, že reaktor vybuchl. Jestli se vítr stočí na jihozápad, stane se z Oak Ridge jeden velký hřbitov a nacisti si ušetří spoustu starostí. Oni samozřejmě zemřou také…
Veškerá komunikace s vnějším světem s výjimkou jedné rádiové linky pořád ještě nefungovala. Za poslední hodinu se mu podařilo nashromáždit menší jednotku, ale přes prosby šéfa civilní policie a velitele vojenské policie je neposlal do obytných čtvrtí. Bylo to chladné pragmatické rozhodnutí: budou s jejich pomocí moci zachránit několik vědců střední třídy nebo by mohli provést protiútok a znovu dobýt administrativní budovu. Oppenheimer, Teller a ostatní, kteří se tam skrývali, měli teď, když vypukla válka, mnohem větší cenu než všichni ostatní dohromady. No, i kdyby se jim sem podařilo přivést jenom pár ozbrojených usedlíků, budou moci aspoň udělat něco s těmi zvěrstvy, která se dála v obytních čtvrtích.
Do jeho plánů se náhle připletla kuriózní komplikace. Několik bezpečnostních pracovníků, kteří už nebyli schopni dál snášet pomyšlení na to, co se děje v bytových komplexech, se tam prostě vydalo na vlastní pěst. V tuto chvíli vedli své malé soukromé války. Groves jen doufal, že se jim podaří úspěšně spojit se s civilisty, přestože měli na sobě stejné uniformy jako nájezdníci.
Nemohl je vinit z toho, že se starají víc o ženy a děti, které vídali každý den, než o nějaké postarší vědátory. Podvědomě byl dokonce rád, že "dezertovali" z tak dobrého důvodu. Ze všech, kteří to přežijí, však přesto sedře kůži.

00:05

Richer vyhodil zásobník svého Lugeru a dál láskyplně zíral na půl tuctu dívek, které před chvílí vylákal z úkrytu a potom zabil. Byl to tak nádherný pocit. Zvlášť když se ta nejkrásnější z nich rozplakala poté, co je přinutil pokleknout a jednu po druhé její kamarádky systematicky postřílel. Vypadala skoro jako ta druhá dívka z Tennessee, ale ta se smála. Téhle nepřipadal tak zábavný; když zjistila, co ji čeká, prosila ho, aby ji zastřelil jako ostatní. S nožem nemohl chybit.
Nepřítomně doplnil zásobník pistole; pořád ještě cítil to rozkošné mrazení, které mu zaplavilo celé tělo, když se upřeně díval do jejích hrůzou naplněných očí. Teď už v nich byla prázdnota. Cítil úlevu, že mohl zase jednou dát volný průchod svým choutkám. Po vyhlášení příměří musel svou oblíbenou zábavu provádět v tajnosti, nebo v koncentračních táborech. Jak byl ten zákon hloupý, pomyslel si Richer, když zastrčil pistoli zpátky do pouzdra a vyšel na ulici, kde na něj čekal jeho osobní tým čítající tři muže. Všichni tři na něj vytřeštěně zírali.
"Něco proti, Petere?" zeptal se radisty. Peter ještě nikdy pod Richerem nesloužil a byl jakousi kombinací změkčilého a otevřeného člověka.
"Vypadaly jako gymnazistky. Ne moc přes sedmnáct. Nebyl pro to žádný důvod. Zejména pro to, co jste udělal té poslední."
"Hmmm. Asi máš pravdu. Budu si to pamatovat, Petere," řekl klidně Richer a otřel si zkrvavenou ruku o kalhoty. Pro morálku mužstva bylo dobré, když vojáci věděli, že je posloucháte.
Richer se podíval na hodinky. Legrace byla skoro u konce. Byl čas vydat oddílům povel k návratu. Uviděl, jak se zpoza rohu vynořily tři postavy. "Hej! Pojďte sem!" zavolal Richer. Čekal.
Ti tři zpomalili.
"Tak pojďte, nemám na vás celou noc; pohněte sem zadkama!"
"Zavolej velitelům čet," řekl Richer přes rameno Peterovi. "Sraz je na velitelském stanovišti za patnáct minut."
Tři civilisté zůstali tam, kde byli.
Richer sundal z ramene automat a rychlým krokem se vydal směrem k nim. Měl už málo munice, nemělo smysl na ně střílet nepřesně z dálky. Kromě toho to zblízka bylo zábavnější.
Když zvedal hlaveň Schmeisseru do palebného polohy, zaregistroval, že na něj míří od boku jednoho z mužů hlaveň pušky. V příštím okamžiku ucítil prudký náraz do ramene. Jen stěží byl schopen vnímat další dva výstřely z pušky a hlubší ránu z brokovnice provázenou řinčivým zvukem, jak na zem dopadala výstrojí ověšená těla – jeho vlastní tělo a těla jeho tří vojáků.
V příštím okamžiku se na něj dolů upřeně díval muž oblečený v námořnické blůze a šedých pruhovaných kalhotách.
"Říkal jsem ti, že jsou to Němci, Ale," prohlásil muž oblečený jako námořník, zatímco zakládal do komory své pušky další náboj. "Mohls nás zabít, kdybychom čekali, až si budeš jistý."
"Sakra Lloyde, tobě je snad úplně jedno, že jsme mohli zastřelit Američany," odpověděl druhý. "Kromě toho jsem měl ještě minimálně čtvrt vteřiny času od chvíle, kdy začal sundávat ten mrňavej automat z ramene."
Frank, oblečený stejně jako Al v kabátě americké armády s desátnickými výložkami, pohlédl nevěřícně na svého bratrance. "Celou čtvrtvteřinu. K čertu, hádám, že bys za celou čtvrt vteřinu dokázal postřílet celou německou armádu, Ale." Slova, která pronesl, byla ironická, ale z tónu, jakým je pronesl, zaznívala hluboký obdiv. "Tak co teď uděláme s tímhle, co zůstal na živu?" Namířil pušku přímo na Richera, hlaveň se pohybovala jen několik centimetrů od jeho nosu.
Richer instinktivně zvedl ruku na obranu.
"Pořádně ho svážeme a necháme ho být," řekl Al, "Hlavouni budou chtít nějaké zajatce a tenhle je důstojník. To je také důvod, proč jsem si dával pozor, abych ho nezabil. Nezabil bych ani toho druhého, kdyby nebyl dál a nepohnul se," dodal omluvně.
Frank se zasmál, "No, tím se netrap, Ale. Já a Lloyd jsme rozhodně stříleli tak, abychom je zabili."
"Ježíši Kriste, pojďte sem!" vykřikl Lloyd, který nechal oba bratrance jejich přátelskému hašteření.
Richer na okamžik osaměl. Trochu natočil hlavu a uviděl, že ti tři stojí na kraji silnice a bez jediného slova zírají na skupinu mrtvých dívek. Zvláštní pozornost pak věnovali té, kterou Richer nezastřelil. Námořník se náhle odvrátil a

začal zvracet.
O několik okamžiků později se nad ním nejasně rýsovaly tři siluety.
Pokusil se pohnout a otočit se na pravý bok.
Frank Watson, šerif, který zásadně neschvaloval policejní brutalitu, ho kopl do zraněného ramene, takže sebou znovu s pronikavým bolestivým vyjeknutím praštil o dlažbu.
"Zrůdo," zasyčel Lloyd a zvedl pušku tak, že se dotýkala řas na Richerově levém očním víčku.
"Ne, počkej," řekl Al, "Víš, že nesouhlasím se střílením válečných zajatců. Vojáci by si něco takového neměli mezi sebou dělat. Kromě toho, jestli my zastřelíme jejich, oni zastřelí našeho…"
Lloyd vypadal, že je připraven se vzbouřit.
"Přirozeně tady kolem nevidím žádného nepřátelského vojáka," pokračoval Al, "jenom tuhle hromadu svinstva."
Podíval se Richerovi přímo do očí. "Trochu se porozhlédnu kolem. Setkáme se támhle na tom rohu," řekl a ukázal na dotyčné místo. Alvin York se pokusil o ironickou poklonu směrem k Richerovi, tu však z větší části pokazil výraz zhnusení, který nedokázal potlačit. Potom se otočil a odešel.
Když byli konečně sami, Frank odstrčil Lloydovu pušku svou brokovnicí stranou a zamířil Richerovi na prsa.
Richer viděl, aspoň jak se mu zdálo, jak jeho prst pomalu tiskne spoušť.
"Tak do toho, chlapi," řekl ztěžka. "Jenom jsem si užíval trochu legrace. Trochu se mi to vymklo z rukou, to je vše. Vzrušilo mě to. Víte, jak to chodí." Prst na spoušti se uvolnil, Lloyd se na něj dlouze zadíval, jako kdyby se snažil představit si, co mohla ta slova, která právě slyšel, znamenat. Hlaveň brokovnice se posunula níž.
"Jo, máš pravdu. Neni nad to, když si může člověk užít trochu srandy," odpověděl konečně zamyšleně Lloyd a posunul hlaveň ještě o kus dál.
"Nebyl jsem sám!" Richer vyjekl vysokou fistulí jako dívka.
"Ti ostatní nemají na rukou krev," odpověděl šerif a potom tiše dodal: "Teď uvidíš, jestli ti to bude připadat jako sranda, ty nacistická zrůdo."
Nechali tam Richera ležet; jeho slabiny se proměnily v krvavou kaši. Byl pořád ještě naživu, ale vůbec se nebavil.

00:20

"Nazdar, chlapci. Co vám trvalo tak dlouho?" zavolal na ně York, když ho konečně našli.
Místo odpovědi dál, neschopni jediného slova, zírali na úctyhodný počet mrtvých a do úhledné řady srovnaných živých, ale pevně svázaných Němců, kteří se povalovali na ulici před nimi.
Konečně na něj Lloyd přísně pohlédl a řekl: "Teď si, Alvine, nedělej legraci a nevykládej mi žádný báchorky. Jaks tohle dokázal?"
York se skromně usmál, "No, je to taková legrační příhoda…"

00:21

Když se úderný tým v chodbě zformoval, vrátil se Skorzeny zpátky ke schodišti a vyšel do přízemí. Jeho radista stál nahoře nad schody.
"Co je nového?"
"Právě jsme ztratili kontakt s Richerem. Na K-25 vypuklo hotové peklo. Další tři bombardéry jsou dole a druhý nálet zasáhl špatnou část budovy. Holzer před chvíli volal a říkal, ať vezme odlet třeba čert, protože on tam zůstává, aby dodělal svou práci."
Skorzeny pokýval hlavou. Holzer byl člověk, který by radši udělal něco takového, než aby připustil porážku. A jeho lidé za ním půjdou třeba do pekla – v tomto případě to platilo do slova a do písmene.
Zatímco spolu mluvili, přiběhli k nim tři muži. Jeden nesl Panzerschreck a zbylí dva kulomet MG-42 a nábojové pásy.
"Vím, že jste říkal dva, pane," promluvil rychle ten, kterému to dal na starost, "ale měli jsme jenom jeden."
"No, tak nám to bude muset stačit. Pojďte se mnou."
"Mám pro vás ještě něco jiného," stačil radista zavolat dřív, než stihli odejít. "Z východní části města se blíží stále sílící nepřátelská palba… máme zprávy, že tím směrem postupuje množství ozbrojených lidí… právě zneškodnili obsluhy protitankového kanónu a minometu, které střežily tuhle přístupovou cestu."
"Vy tam, běžte dolů. Za chvíli vás dohoním. Počkejte na mě," zavolal Skorzeny. Potom se otočil na spojaře. "Všechny skupiny se ihned stáhnou k odletovému stanovišti. Zpravodajský tým ať se sbalí a vypadne z budovy. Ještě deset minut, to je všechno, co potřebujeme!" Zrovna když se obrátil a vyrazil dolů po schodech, zaslechl, jak náhle zesílila palba.
Sešel dolů do kouřem zaplněného suterénu a dohonil trojici s Panzerschreckem.
"Dejte mi to," vyštěkl a s pancéřovou pěstí v rukou vyrazil dál chodbou. Zastavil se na rohu krátké chodby, která vedla ke skladišti.
"Martele!"
"Pojď dovnitř!"
"Martele, dávám Marshallovi a vám ostatním poslední šanci, řekni mu, že má dvě minuty. Buď on vyjde ven, nebo půjdeme my dovnitř a všechny vás pozabíjíme."
"Už jsme čekali čtvrt hodiny! Co se děje, jsi snad trochu nervózní z toho, co se stalo s tvými lidmi, kteří prošli těmihle

dveřmi, Skorzeny? Byl bych vážně zklamaný, kdyby se z tebe stal zbabělec." Martel se cynicky zasmál, "Velký a udatný velitel komanda se utkal s bandou knihomolů! Jakpak se tohle asi bude vyjímat v Signálu, co?"
Skorzeny se ohlédl na patnáct mužů své úderné jednotky. "Zapomeňte na dvě minuty. Jdeme hned. Jestli se vám podaří najít Marshalla, zajměte ho. Všechny ostatní zastřelte."
Uvolnil bezpečnostní pojistku pancéřovky, zvedl zbraň na rameno a poklekl uprostřed chodby.
Martel, který vykukoval nad barikádou, neviděl jediný důvod, proč by měli počítat s tím, že mají dvě minuty. Pohlédl na vědce, kteří si vzali zbraně padlých vojáků a teď se kryli za barikádou. Někteří se třásli, ale všichni byli připravení, jak to jen šlo, a nepotřebovali žádné varování.
Náhle se ze ztemnělého vzdálenějšího konce chodby vymrštilo ohnivé kopí. Prosvištělo mu nad hlavou, s ječením prolétlo místností a hromovým zaburácením narazilo do vzdálenější stěny. Většinu své síly střela vypotřebovala na to, že vyhloubila do stěny mohutný kráter, protože celá konstrukce pancéřové pěsti je uzpůsobena k tomu, aby náboj dokázal probít pancéřování. Přesto však byl výbuch natolik silný, že celou místnost naplnil mrak úlomků zdiva a dusivého kouře.
Výbuchem otřesený Martel se přinutil vyhlédnout – potom se však zase rychle skrčil dolů, protože se rozštěkal těžký kulomet. Nikdo z obránců nedostal přímý zásah, ale kulky odrážející se od zadní stěny přidaly svůj díl do deště úlomků oceli a betonu.
Když si Martel uvědomil, že kulomet střílí vysoko nad ně, vyhoupl se nad úroveň barikády a pokusil se vystřelit. Musel však zase okamžitě zajet do úkrytu, protože se na barikádu snesla sprška střel a zakousla se do registratur před nimi.
Několik nábojů se konečně provrtalo skrz výplody státní byrokracie a zasáhlo muže na druhé straně. Místností zaznělo několik zděšených a smrtelných výkřiků. Potom kulomet utichl a dovnitř se vkutálelo několik granátů.
Martel si zakryl hlavu rukama a skrčil se nad Marshallem. Granáty explodovaly všechny téměř naráz a hned vzápětí vzduch pročísl vysoký ječivý zvuk Schmeisserů. S vědomím, že musejí, se Martel i Marshall narovnali a začali střílet. Na chvíli, která se jim zdála velice dlouhá, se místnost změnila v obrovský vír kouře, plamenů a šlehajících záblesků z automatických zbraní. Potom záře pohasla. Náhle bylo kolem jasněji než ve dne a Martel s hrůzou zjistil, že několik Němců je už skoro u nich. Tři z nich v témže okamžiku zemřeli a další přeběhl prostranství mezi dveřmi a nimi a vyskočil na barikádu – a potom se skácel přímo na Martela. Marshall spokojeně zabručel a vyměnil svůj revolver za samopal, který vytrhl mrtvému Němci. Marshall vykoukl ven a vypálil dávku – potom se svalil jako žok, jeho obličej připomínal krvavou masku.
Zbývající dva útočníci se krčili za kartotékami, které výbuch odhodil ode dveří. Marshall nebyl jedinou obětí. Pod krycí palbou oněch dvou Němců se do místnosti dostalo dalších pět útočníků a všichni začali systematicky střílet do skupinky vědců ukrývajících se za druhou barikádou v rohu místnosti. Dva z těch pěti nových vetřelců padli, ale zbylí tři se současně vyhoupli nahoru na první barikádu a stříleli do ozbrojených obránců.
Dosud žijící neozbrojené vědce, na které v tu chvíli Němci nestříleli, popadl zoufalý záchvat zuřivosti, vydrápali se přes svou barikádu a nepříčetně se vrhli vpřed. Protože ti tři byli na barikádě zaměstnáni střílením do jejich ozbrojených druhů, měl chaotický útok alespoň částečný účinek – několik z nich sice padlo pod dobře mířenou krycí palbou dvou nacistů u dveří, ale dva Němci se skáceli z barikády. Ozbrojení vědci je jednoho po druhém zabili.
Martelovi se celý obraz před očima náhle zcela zastavil; ten poslední muž na barikádě byl –
"Skorzeny!"
Teprve když se na něj dolů náhle postava podívala s radostnou grimasou poznání, si Martel uvědomil, že to jméno vykřikl nahlas.
"Martel!"
Ještě ve chvíli, kdy se jeho vlastní zbraň stáčela ke Skorzenymu, Martel viděl, že nepřítelův samopal už opsal celý oblouk a že se dívá přímo do očí smrti – nebo by se díval, kdyby se Skorzenyho Schmeisser právě v ten okamžik nezasekl. Ve chvíli, kdy na něj Martelova zbraň konečně zamířila, vykopl Skorzeny rychle nohou kupředu a úderem zvedl hlaveň namířené zbraně vysoko do vzduchu. Dříve, než ji mohl Martel znovu zamířit, dopadlo na něj plnou vahou sto pětadvacet kilogramů živé váhy.
Martel měl od přírody silnou, atletickou postavu – před nástupem éry posilovačů řízení neměli stíhací piloti letounů jinou možnost – a díky tomu, že po havárii s Corsairem absolvoval terapeutický režim se zátěží, také značně vylepšil svou fyzickou kondici. Ale tuto noc si už hodně vytrpěl, a tak ho Skorzenyho lví síla velmi brzy povalila na zem. Jejich krátký zuřivý boj skončil tak, že měl Martel zraněnou ruku přišpendlenou pod sebou a druhou mu jako v kleštích pevně svíral Skorzeny – tak měl Skorzeny jednu rukou volnou k tomu, aby vytáhl z boty dýku.
"Dobrý zápas, Martele! A teď–"
Té noci to nebylo tak snadné. Silou umocněnou čirým zoufalstvím vyškubl Martel pravou ruku ze sevření a dýku srazil stranou. Místo aby se zaryla do kořene jeho nosu a potom pronikla dál do mozku, zastavilo se svištící ostří Martelovi jen o kost na předloktí.
Když se Skorzeny pokusil napřáhnout k druhé ráně, chňapl Martel po ruce, ve které držel dýku, a na okamžik ji znehybněl. Volnou rukou hrábl dozadu, čímž se snažil vytvořit páku, aby se mohl odvalit stranou a na okamžik si tak ještě prodloužit život. Jeho prsty nahmataly něco nepravidelně zaobleného, teplého a kovového. Marshallova odložená pětačtyřicítka.
V tu chvíli se Skorzenymu podařilo vyprostit ruku s nožem. Potom se trochu nadzvedl, aby zasadil definitivní úder, který by už Martel nedokázal odrazit. Jeho oči se v úžasu rozšířily a právě v okamžiku, kdy z revolveru vyšlehl výstřel, hodil hlavou do strany – skoro se mu podařilo uhnout. S výraznou pomocí tohoto škubnutí odhodil úder Skorzenyho dozadu na barikádu, kde nějakým způsobem našel ještě tolik síly, aby se přes ní překulil. Oběma rukama křečovitě svíral

levou stranu obličeje.
Martel vstal, naklonil se přes barikádu, zamířil a – právě v okamžiku, kdy stiskl spoušť, skočil mezi něj a Skorzenyho německý voják, který vlastním tělem zastavil střelu určenou pro jeho velitele. Než mohl Martel vystřelit znovu, byl donucen se skrýt za barikádu, protože se na chvíli znovu rozštěkal kulomet. Když mohl zase nad narovnanými kartotékami vyhlédnout, spatřil už jen tři černě oděné postavy, které těžkopádně zahýbaly za roh ke schodišti. Za nimi ustupovali další dva muži, kteří je kryli s automaty v rukou.
V místnosti bylo náhle ticho, které narušovalo jenom sténání raněných a umírajících a praskání ohně. Celý útok trval asi tak dvě minuty, jeho zápasení se Skorzenym ne víc než patnáct vteřin.
Jim se rozhlédl po okolní spoušti. Skorzeny nikde neležel a v okolí nebyl ani žádný jiný živý Němec. Z obránců měl zbraň a byl aspoň trochu nebezpečný jenom on a jeden jediný ranger.
"Honem!" houkl Jim na rangera, který tam omámeně postával. Jim vyrazil ke dveřím, ranger ho po chvíli následoval. Společně opatrně prošli chodbou, kterou pokrývala těla mrtvých Němců, podlaha byla kluzká jejich krví. Když se konečně dostali na roh, Jim málem uklouzl po stovkách nábojnic z kulometu postaveného uprostřed chodby.
Jim sebral jednomu z mrtvých Němců granát. Když zjistil, že jeho levá ruka sotva reaguje na signály, které k ní vysílal mozek, podal granát rangerovi. Ten vytáhl pojistku a hodil ho za roh, aniž by se sám vystavil případné palbě. Poté, co granát vybuchl, se ranger vymrštil a parakotoulem se vrhl za roh a okamžitě do chodby vypálil dávku. Z chodby před nimi se neozvala žádná odpověď a ranger pokynul Jimovi, že může jít.
Procházeli dál chodbou, prošli kolem dalších několika mrtvých Němců a ranger jim jen tak pro jistotu odkopl zbraně z dosahu. Konečně došli k zejícímu otvoru dveří ke schodišti. Samotné dveře ležely tam, kam dopadly poté, co je výbuch vyrazil z pantů. Až teď si Jim všiml, že se protější stěna schodišťové šachty třpytí odleskem světla přicházejícího ze zhora.
"Chtějí nás upálit!" vyjekl ranger. Jim prostrčil hlavu dveřmi a podíval se nahoru. Na vrcholu schodiště řádilo peklo.

00:30

"Pane, pane! Já musím!"
Skorzeny se přinutil k tomu, aby dovolil zdravotníkovi odtáhnout jeho ruce od toho, o čem věděl, že je strašné zranění. Když dal Skorzeny ruce pryč, doktor chvilku ránu studoval a potom na ni vylil obsah čutory, aby odstranil krev a zbytky tkáně. Proud vody ho zasáhl jako rána břitvou. Chvíli si myslel, že bolestí omdlí, potom se však efekt změnil jen na pouhou agónii. Během své kariéry utrpěl čtyři těžká zranění, nejhorší z nich bylo asi to na noze. Ani to však ve srovnání s tímhle nebolelo.
"Pane, dovolte mi dát vám něco proti bolesti. Už jste venku ze hry."
"Ne. Nechci stát mimo hru, dokud to nebude za námi, a nemůžu si dovolit, aby mě něco otupovalo… Mám teď jenom jedno oko, že jo?"
Zdravotník přikývl.
"Ovažte mi to. Je tady práce, kterou je třeba dodělat."
Medik sáhl do své brašny pro lékařské nůžky. Ozvalo se šmiknutí, jak zdravotník odstřihl kousek masa.
"Co to děláte?" zeptal se Skorzeny.
"Viselo ven z důlku, pane. Nedalo se s ním dělat nic jiného."
Potom přiložil zdravotník na ránu polštářek ze sterilní gázy. Skorzeny držel pevně jako skála, ale svět mu před zbylým okem zešedl, když o sebe rozdrcené lícní kosti zaskřípaly. Kulka se jen dotkla levé lícní kosti, hydrostatický otřes způsobil zbytek. Jakákoli změna úhlu nebo postavení roztříštěných kostí a bude mrtvý, jak si Martel asi představoval.
Skorzeny se přinutil vrátit do reality a zaostřil na hořící budovu na vzdálenější straně baseballového hřiště. "Kdo založil ten požár?"
"Günther to nařídil. On vás vytáhl ven. Šel dovnitř, aby vás našel, a potom, když se zhroutila obranná zóna na druhé straně domu, nařídil, aby budovu podpálili. Znenadání začali muži padat k zemi, aniž by byl jediný nepřítel v dohledu. Poté, když někdo řekl, že se přišel pomstít Alvin York, zbytek mužů zpanikařil. V té době byli přirozeně mrtví jenom tři nebo čtyři. Pane…? Kdo je Alvin York? Někdo říkal, že v poslední válce sám zabil nebo zajal za jedno odpoledne sto třicet devět Němců. To přece není možné."
Skorzeny neříkal nic. York byl jednou z postav světové války, která v něm vzbudila jistý zájem, jeden z mála jedinců, kteří měli i v porovnání s ním z vojenského hlediska nějakou cenu. Pokusil se vybavit si podrobnosti, které se na tomto místě zdály naprosto nepodstatné… Alvin York… nebyl snad…? Ano, York žil v tomhle státě. O tom nebylo pochyb. Nejlepší vojáky zabíjel jako by nějakým kouzlem, pravděpodobně s malými elegantními dírami uprostřed jejich helem… těm, kteří zůstali naživu, sebral odvahu…
Alvin York se vynořil z mlhy legend, aby zničil jeho poslání svým čarodějným střeleckým uměním. Život prostě nebyl fér. Zapomněl na své zranění a potřásl hlavou. Prudký výbuch bolesti mu ji opět připomněl. No, utěšoval sám sebe, s Yorkem nebo bez Yorka byl "Manhattan" kaput a Otto Skorzeny byl ten, kdo to dokázal,
"Kde je?" zeptal se Skorzeny.
Zdravotník zaváhal, "Prosím?"
"Günther. Kde je?"
Medik beze slova ukázal do strany k přístřešku pro baseballové hráče, který jim sloužil jako velitelské stanoviště. Günther ležel s rozhozenýma rukama a nohama na zemi, vypadal skoro jako by spal.
"Těsně předtím, než jste nabyl vědomí, ho dostal odstřelovač." Zdravotník se kolem nervózně rozhlédl, "Proč nezabil

také nás?"
Skorzeny pohlédl na tělo svého přítele a pokrčil rameny. Neříkal nic. Nemělo cenu něco říkat. Galantní York ušetřil zdravotníka a anonymního nešťastníka, který přišel o půlku obličeje.
Salva střel vyhloubila na trávníku baseballového hřiště klikatou čáru. Zbytek Skorzenyho vlastního oddílu palbu opětoval. Drželi se teď všichni pohromadě. Ti, kteří byli pořád naživu, čekali na to, až vyrazí.
Zdravotník dokončil bandážování a Skorzeny odmítavým posunkem odehnal medika, který mu chtěl pomoci. Vstal. Administrativní budova byla celá v plamenech. Svou září jen dokreslovala peklo, které vládlo v celém Oak Ridge. Nízko nad hřištěm se přehnal stíhací letoun, a potom obloukem opět zmizel ve tmě.
"Jdeme," prohlásil Skorzeny. "Tady jsme skončili."
Poté, co mu dva muži pomohli nasednout, naskákal i zbytek jednotky do ukořistěného nákladního auta. Nebrali s sebou nic jiného než zbraně a munici. Zatímco náklaďák nabíral rychlost, věnoval Skorzeny poslední pohled svému příteli a potom se ještě jednou zahleděl na hořící administrativní budovu.
Skorzeny trpce přemýšlel o všech škodách, které mu Martel nadělal. Kdyby se do toho nezapletl Martel, mohla celá operace proběhnout bez chyby. A takhle – polovina jeho mužů zemřela a všichni jeho zbylí přátelé byli také po smrti. Co hůř, kdyby měl Martel o něco víc zkušeností, nebo trochu víc štěstí, nebo kdyby se mu eventuálně podařilo získat větší podporu, mohl ho úplně zastavit. Ve skutečnosti se mu to skoro podařilo i tak. A Martel přitom nebyl nic jiného než pilot. Nějaký amatér málem porazil velkého Otto Skorzenyho a udělal z něj lidskou trosku bez přátel.
Zatímco záře administrativní budovy za nimi pomalu bledla, Skorzeny slabě, jen tak pro sebe zašeptal: "Doufám, Martele, že se budeš navždy smažit v pekle stejně, jako se smažíš teď."

00:45

Jim se držel dveří do chodby, kašlal a snažil se znovu nadechnout. Přemýšlel, co by měl udělat. O kousek dál se zřítilo skoro dvacet metrů stropu. Byli odříznuti a oheň se k nim blížil.
Náhle ze schodiště uslyšeli syčení páry provázené pomalu narůstajícím vodopádem zpěněné vody. Potom se tam objevil jako svatý Petr odmítající u Nebeské brány další hříšné duše generál Groves. Vypadal jako by je přišel zachránit jenom s krajní nevolí.
"Vstávejte, Martele."
Jim s námahou vstal, ranger vedle něj se postavil také.
"Kde je zbytek?"
"Dole v chodbě, když půjdete doprava, pane. Nemůžete to minout."
Groves na něj ostře pohlédl, "Tak sebou k čertu hněte. Zbytek stropu se co nevidět zřítí!"
Ve skutečnosti už toho nebylo moc, co by Jim nebo příslušníci vojenské policie, které Martel zahlédl vzadu za generálem, mohli udělat. Muži, které nechal ve skladišti na místě bitvy, teď proudili chodbou směrem k nim. Ustoupil stranou a nechal projít prvního nedůstojně vrávorajícího vědce dveřmi a nahoru po schodech, které ještě stále zastírala směs páry a vlhkého černého kouře. Poté, co v kouři zmizelo několik první vědců, propuklo cosi jako kontrolovaná panika. Bez ohledu na postavení si neuspořádaný dav vědců a inženýrů s tlačením a strkáním razil cestu ven. Ti, kteří byli víceméně v pořádku, pomáhali svým zraněným kamarádům stejně jako k Jimovu úžasu těm několika Němcům, kteří přesto přese všechno ještě žili.
Fyzici. Nebyli prostě schopni rozlišit, kdo byl nepřítel a kdo ne.
Na samém konci zástupu byl generál George Marshall, Groves beze slova zasalutoval.
Nevšímaje si druhého generála, obrátil se Marshall s úsměvem k Jimovi. "Tak, kapitáne Martele, dokázali jsme to, co? Tak teď odsud vypadněme. Tentokrát vy první." S těmi slovy mírně Jima postrčil dveřmi.
Za generálova popohánění Jim vystoupil do přízemí, kde ho chytil za zraněnou ruku hasič a táhl ho pryč. Jim hrdinně odolal nutkání přidat na seznam obětí další záznam a nechal se vyvléci ven. Několik desítek lidí, kteří útok přežili, lidí, kteří přestavějí "Manhattan", teď polehávalo na zemi před budovou. Kromě těch, kteří byli téměř v bezvědomí, všichni pokašlávali – poté, co se nadýchali kouře, se jim ztěžka dýchalo. Mezi nimi se pohybovalo množství ozbrojených civilistů vyzbrojených nejrůznějšími zbraněmi a poskytovali jim veškerou pomoc.
Jeden z nich, se starou otlučenou Springfieldkou v ruce a pistolí u pasu, podal Jimovi ruku. Jim se mu chystal říct, že má příliš práce na to, aby odpočíval, ale pak si náhle uvědomil, že je se silami na konci. Rozhlédl se kolem a uviděl, že se Marshall nechal obměkčit a vážně něco konzultoval s Grovesem. Jim si pomyslel, že se z něj stal zase jen divák.
"Jste pěkně zřízenej," prohlásil jeho pomocník. "Nechte mě sehnat někoho, kdo by se na vás podíval,"
"To počká. Máte něco k pití?"
"To jste si zavázal sám? Vypadá to, že to za chvilku spadne, a potom začnete zase krvácet," trval neznámý na svém, ale sáhl do kapsy, odkud vylovil půllitrovou láhev. "Tušil jsem, že by někomu mohla přijít vhod," řekl s úsměvem. Odzátkoval ji a podal ji Jimovi. Ten si dal dlouhý doušek bourbonu. Přišel mu vhod.
Mohutně si vydechl a podal svému dobrodinci láhev zpátky. "Výborná whisky!" zasípal, "Silná jaksepatří… Bývalý voják? Držíte tu pušku jako někdo, kdo ví, jak se s ní zachází."
"Jo, byl jsem jako voják v Evropě," odvětil muž, opatrně vzal Jima za ruku a začal převazovat jeho obvaz vlastní výroby. "Zdravotník!" vykřikl náhle.
Medik, který je právě míjel, se zastavil, ohodnotil Jimovo zranění, a pak zavrtěl hlavou. "Chlape, mám tady umírající. Tenhle může počkat."
"Tak mi věnuj aspoň balíček gázy, co, vojáku?"

Desátník pokrčil rameny a hodil mu jedno balení.
Civilista bez řečí vytáhl lovecký nůž a rozřízl hadry, kterými měl Jim omotanou ruku, odřízl rukáv košile a přeřízl také závěs, takže odkryl i rameno.
"Belleau Wood?"
"Hmh?"
"Mluvili jsme o tom, kde jste sloužil," řekl Jim.
"Á, mhm… jo. A v Argonne a dalších místech." Opatrně ovázal Jimovi předloktí a pustil se do mnohem složitějšího úkolu vyčistit a obvázat mu rameno. Mezitím pokračoval v rozhovoru. "Teď je ze mě šerif kus cesty odtud. Byl jsem tu na návštěvě u bratrance. On je taky šerif. Z vysílačky jsme se dověděli o bombardování, tak jsme sem vyrazili. Ten telefon jsme měli asi tak před hodinou, takže jsme do té doby už stačili sehnat pár veteránů."
Zaváhal a ohlédl se na sever na ohnivou záplavu, která stravovala město. "Počítám, že jsme odvedli kus dobré práce," řekl tiše. "Alespoň kousek jo." Šerif, který byl normálně abstinent, dokončil neumělý obvaz a trochu usrkl z láhve. Zavřel ji a podal Martelovi.
Martel nijak nekomentoval tu zmínku o telefonátu a pouze řekl: "Tak, příteli, určitě jsi mě zachránil od usmažení zaživa – a vidíš tady na trávě ty chlapíky, ty v civilu? Tím, že jsi je zachránil, jsi možná zachránil svou zemi. A to je tvoje zásluha." Když si dal další hlt whisky, všiml si Martel Marshalla a Grovese, kteří stále zabraní do hovoru mířili k džípu. Těsně za nimi šli major a kapitán, tak blízko, aby mohli vyslechnout a splnit případné rozkazy, a přitom dostatečně daleko, aby se nemíchali do rozhovoru.
Náhle, jako snad telepatický, otočil Marshall hlavu a podíval se přímo na Martela. Udělal jedno malé, rozhodné gesto, které okamžitě postavilo Jima na nohy. Naposledy si přihnul z láhve a kývnutím poděkoval civilistovi, podal mu zpátky láhev a vrátil se ke svým úkolům. Když odcházel, ještě se otočil a řekl: "Mimochodem, jsem Jim Martel, Jak se jmenujete vy?"
"York. Šerif Alvin York. Rád jsem tě poznal, Jime Martele."
Jim kývl na pozdrav a obrátil se. Na tom jménu bylo něco…
"Kapitáne!" zavolal Marshall, když se Jim přiblížil k nim. "Stahují se směrem ke startovací dráze. Musejí tam mít na zemi nějaká letadla. Snažím se domluvit s těmi stíhači nahoře, ale je v tom naprostý zmatek. Oni to letiště nevidí a my jsme doteď nebyli schopni sehnat dohromady sílu, která by tam prorazila a osvětlila to tam. Navíc naším jediným komunikačním kanálem je telefonní linka procházející Knoxville. Sháníme nějaké radioamatéry, ale vzhledem k tomu, že je celé Oak Ridge v plamenech, musíme být vidět z pěkné dálky. Ty zatracené vysílačky bezpečnostních složek nedokáží komunikovat s rádiem ve stíhačkách. Věřil byste tomu? No, přísahám bohu, že se to změní, ale pro tuto chvíli je jediné, co můžeme udělat, jít po Němcích postaru. Míříme teď dolů a budeme se je snažit odříznout."
Zatímco spolu mluvili, Groves vylezl do džípu a otočil klíčkem v zapalování. Aniž by čekal na výzvu, vyhoupl se Jim za něj a přenechal brokovnici Marshallovi. Když se usadil i Marshall, Groves se rozjel a džíp vyrazil po silnici vedoucí jihozápadně podél hřiště za administrativní budovou. Za nimi vytvořilo šest nákladňáků plných mužů kolonu.
"Pane! Zastavte mi tady na chvilku!" vykřikl Martel, "Co je zase, k čertu?" Groves měl zřejmě Martela pro ten den, nebo možná na celý život, už dost, i když by to asi jen stěží připustil.
"Ten Piper Cub. Zajeďte k němu, prosím. Mám nápad. Zabere to jenom chvíli."
"Nemáme čas na vaše kraviny, Martele. Prostě proto, že…"
"Zajeďte tam, generále Grovesi," vložil se mezi ně Marshall. Generál Groves bez jediného slova udělal, co mu bylo přikázáno. Martel vyskočil z džípu a přeběhl ke Cubu. Celý konvoj na něj zatím netrpělivě čekal. Za okamžik se vrátil zpátky. "Už jsem na tenhle Piper narazil" – Kristepane, bylo to teprve včera? – "Měl rádio. Prostě jsem se jenom pokusil spojit se s armádou v Knoxville. Oni předají informace stíhačkám. Nebo přinejmenším doufám, že to udělají."

00:47

"Tady přijíždí oddíl z X-10!"
Skorzeny se obrátil a uviděl, jak několik aut a dva nákladní vozy sjely ze silnice a zamířily přímo ke startovací dráze. To musel být Karl; muži, kteří zbyli z týmu vypraveného na Y-12 a Richerovy skupiny už tam byli a oddíl z K-25 nepřijde vůbec. Ti, kteří dorazili, už byli na palubách tří dopravních letadel, která stála seřazená na ranveji. Jediná věc, která ještě zbývala udělat poté, co si nastoupí i Karlovi lidé, bylo odpálit granáty v letadlech, které tam měli zůstat, protože do nich neměl kdo nastoupit. S trochou štěstí by tahle letadla mohla posloužit pro odvrácení pozornosti zklamaných pilotů Mustangů, kteří se potloukali tam nahoře.
Skorzeny pohlédl na svého znepokojeného spojaře, který právě vyslechl rozhovor mezi piloty amerických stíhaček a někým, kdo byl až příliš blízko od místa, kde čekali. Ať už to byl kdokoliv, rozhodně rázem silně narušil jejich plány na odlet – a stíhači jim udělají čáru přes rozpočet také. A skutečně, zatímco se pokoušel vstřebat tyto nové informace, přihnalo se stíhací letadlo. Vypočítalo si však směr letu úplně špatně; jeho kulomety vyryly brázdu souběžně s přistávací dráhou a letadlo opět zmizelo ve tmě.
Ještě, že se střely z kulometů zakously do země na druhé straně dráhy – právě ve chvíli, kdy kolem proletěl Mustang, se dvě nákladní auta a několik zrekvírovaných aut zastavilo a muži se začali drápat ven. Teď se hrabali ven zpod nákladňáků a zpoza aut. Několik z nich se pohybovalo jen pomalu, dělali při chůzi takové zvláštní šouravé kroky. Jeden z nich se zhroutil na zem. Z předního auta se začala pomalu, bolestivě soukat důvěrně známá postava.
"Karle!" rozběhl se mu Skorzeny vstříc, ale Radl zvedl ruku před sebe.
"Nechoď ke mně moc blízko."

Skorzeny zpomalil.
"Jsme mrtví, Otto. Reaktor vyletěl do vzduchu, když jsme byli ještě těsně vedle něj. Možná, že snad někteří byli dostatečně daleko, nevím." Předklonil se a vyzvracel černý proud krve.
Radl se ztěžka nadechl a vzhlédl, "Dostaň odsud ty moje hochy, kteří jsou stále ještě schopni pohybu. Možná, že někteří z nich budou žít."
"Pojď, Karle, letíme domů."
Radl slabě zavrtěl hlavou.
Asi o sto metrů dál na přístupové cestě zazněla z okolní tmy první, průzkumná salva. Vojáci kryjící ústup ostatních na ni odpověděli.
"Sledovali nás! Vypadněte odsud!" Radl se odmlčel a znovu se vyzvracel. Jeho další slova zněla spíš jako mumlavé klokotání. "Budeme je držet zpátky. Nech svoje lidi," máchl rukou směrem ke skupině zajišťující ústup, "ať se stáhnou zpátky do letadel."
Skorzeny pohlédl na svého nejstaršího přítele, muže, který s ním byl od samého začátku, než z něj válka udělala… to, co byl. Poprvé za deset let nechal city převážit nad rozumem a vykročil s otevřenou náručí o krok dopředu.
Jeho přítel však odvrávoral o kus zpátky. "Mám na sobě radiační spad. Dotkni se mě a zemřeš taky!"
Skorzeny ucítil, jak ho zezadu zadržely něčí ruce.
Radl se na něj podíval a unaveně se usmál. Potom, jako vždy, přidal ještě malý žert. "Vypadá to, že sis na tomhle výletě pořídil pořádnou jizvu, Otto."
Další sprška střel ze tmy rozryla hlínu ani ne metr od nich, ale Skorzeny se nepohnul.
"Sbohem, Karle," zašeptal.
Zdravotník, který Skorzenyho stále ještě držel, ho mírně zatahal za loket. Nakonec se nechal obrátit. Se slzami, které mu zaslepovaly jeho jediné oko, šel za zdravotníkem zpět k čekajícím letadlům. Zabezpečovací oddíl ustupoval zpět za ním a pálil naslepo do tmy.
Skorzeny se vyhoupl do letadla, které čekalo se spuštěnými motory jako první v řadě. Když se do letadla vyšplhal i medik a zabouchl za sebou dveře, vlezl Skorzeny do kokpitu a sedl do sedadla za pilotem.
"Teď!"
Pilot souběžně uvolnil brzdy a stiskl knoflík zážehu startovacích raket. Letadlo poskočilo dopředu, zpod křídel vyšlehly dva ohnivé jazyky. Kromě jediné signální světlice na konci byla startovací dráha úplně temná. Pilot vedl letadlo popaměti a druhý pilot na něj křičel údaje o rychle narůstající rychlosti.
"Sto šedesát!" zařval druhý pilot a oba dva přitáhli kniply. Ozvala se skřípavá rána – břicho letadla o něco zavadilo. Skorzeny čekal na náraz, ale letoun dál stoupal. Potom zaznělo dvojí klapnutí, když pilot odhodil použité rakety. Skorzeny dal pilotovi znamení, aby přešel do ostré levotočivé zatáčky, aby se mohl podívat na peklo, které vytvořil. Uprostřed obratu pilot zakřičel: "Druhé letadlo dostává zásahy!" Skorzeny vykoukl z okénka na levé straně. Pravou stranu druhého letadla, jehož startovací rakety pořád ještě hořely, lemoval ohnivý proud střel. Náhle vybuchlo. O několik vteřin později prolétlo požárem třetí letadlo a dál stoupalo do výšky. O chvíli později odlétly jeho startovací rakety stranou a ponořilo se do požehnané tmy.
Čtvrté letadlo, to, ve kterém letěly zbytky Radlova oddílu, se vůbec neodlepilo od země. Střelba P-51 zasáhla ještě při startu jedno křídlo a letoun se převrátil. Chvíli se kutálel po ranveji a vzápětí vybuchl. Jeho explozi doprovodily výbuchy časovaných termitových granátů uvnitř letadel, která nechali pro nedostatek mužů na zemi. Letadlo za letadlem vybuchovalo v plamenech, ale nebylo v tom tolik síly jako při explozích těch, která byla ve vzduchu s muži na palubě.
Když letoun dokončil obrat a sledoval na sever řeku Clinch, podíval se Skorzeny dolů na výsledky své návštěvy. Přestože se z těch, kteří šli s ním, vracela jen hrstka, dosáhl slavného vítězství. Příští rok v Den vítězství o tom – a o něm – budou všichni zpívat.

00:58

Karl Radl sledoval, jak letadlo s jeho muži na palubě vybuchlo v oslnivém záblesku. Možná to bylo milosrdenství, pomyslel si. Možná pro všechny, ale určitě pro většinu z nich. Ve chvíli, kdy se od nákladních aut ozývala už jen sporadická střelba, poslední z jeho umírajících a k záhubě odsouzených mužů tvořících zadní stráž padali k zemi. Nebyl si jistý, zda kvůli kulkám, které je zasáhly, nebo ozáření. S povzdechem uvolnění se svezl po boku auta, o které se opíral, a pustil zbraň z ruky. Zvláštní, ten hrozný žár uvnitř se změnil ve hřejivé teplo, jako by ten neviditelný oheň, který se mu zahryzl do těla, strávil už všechno, co se dalo, a teď z něj zbyl už jen poslední řeřavý uhlík.
"Tady je další!"
Radl vzhlédl. Zajímavé. Tam venku byly pořád hvězdy, měsíc – ano, byl tam i měsíc – byl vysoko na obloze.
"Je ještě naživu… tak trochu."
Někdo se postavil do cesty světlu a on chtěl protestovat, ale slova nějak nemohla ven.
Někdo pronesl nějaká slova. Anglicky. Ano, on mluví anglicky… nebo ne? Teď asi ne. Bylo to tak zvláštní. Rozuměl té řeči, ale nemohl si vybavit, jak se jí mluví.
"Kdo jsi?"
Ten člověk promluvil německy. Dobře. Bylo to příjemné slyšet tady, na konci vlastní jazyk. S vděčností odpověděl tím, že vzhlédl. Obličej nad ním se mihotal a odrážel světlo pohřebních hranic Me 264 stojících na startovací dráze.
"Radl – nejste vy Karl Radl?"

"Ano… jak mě znáš?" zeptal se Radl a použil důvěrný tón, jako kdyby mluvil s přítelem.
"Jim Martel, americké námořnictvo. Setkali jsme se v Den vítězství."
Radl se usmál, "Den vítězství… vítězný den. Čího vítězství? Mého ne. Tentokrát ani Ottova ne."
"Skorzeny. Kde je ten?"
Radl kývl hlavou směrem ke startovací dráze.
"Unikl, vždycky to dokáže. Vždycky to dokáže."
Martel se naklonil dolů a natáhl k němu ruku.
"Nedělej to – mluvím jako přítel. Umírám na ozáření, na vysokou dávku ozáření. Nedělej to, jinak zemřeš také." Martel se odtáhl.
Radl zvrátil hlavou dozadu a snažil se zahlédnout ještě jednou hvězdy. Ale teď už tam nic nebylo, jenom temnota, a potom konečně – slabé světlo. Představil si sám sebe, jak k němu míří.

1:05

Když se Martel postavil, všiml si, že Marshall stojí vedle něj.
"Co říkal?" zeptal se Marshall,
"Skorzeny je naživu. Uprchl,"
"No, na tom teď nezáleží," řekl Marshall, "Teď záleží na tom, co se bude dít dál a co my budeme dělat."
Jim Martel se otočil a zahleděl se na plameny, které se, jak se zdálo, rozšířily od jednoho obzoru ke druhému, zaplavily celý svět – a také celou budoucnost.

Intermezzo
2:35
Knoxvillské letiště

Korvetní kapitán James Mannheim Martel a vrchní velitel americké armády George Catlett Marshall se zabořili hlouběji do čalouněných sedadel, když se letoun DC-3, který zrekvíroval pro svou potřebu, zvedl z knoxvillského letiště.
"Zajímá vás, proč vás beru s sebou, kapitáne Martele?"
Jima to ve skutečnosti ani moc nezajímalo. Za posledních čtyřiadvacet hodin se toho stalo tolik, že už jen všechno pozoroval a o ničem moc nepřemýšlel. S ohledem na hladinu, jakou dosáhl v jeho těle adrenalin, považoval překvapivou cestu na palubě přetíženého vrtulníku a následný přestup do vládního letadla za pramálo zajímavý.
"Počítám, že mi to řeknete, pane."
"Dnes ráno půjdeme k prezidentovi."
"Pane?"
"Vzpomínáte si na příběh Saula z Tarsu?"
"Ano, pane, vzpomínám," odvětil Jim zmateně. "Možná se mýlím, ale jak si vzpomínám, zjevil se Ježíš Saulovi na cestě do Damašku a zeptal se ho: ‚Proč mě tak pronásleduješ?' Saula to ovlivnilo natolik, že si změnil jméno na Pavel. Změnil také celý svůj způsob myšlení… ,"
"No, já se nechystám změnit si jméno, ale ‚celý můj způsob myšlení' právě doznal výrazné změny. První z důvodů této změny bylo poslouchat vědátory, kteří se sjeli do Oak Ridge. To a pak také skutečnost, že jsem pochopil, kde bychom bez nich byli. Dalším důvodem bylo pak sledování vás a Skorzenyho…"
Jim při vyslovení toho jména bezděky zabručel,
"…v akci. Byli jste skoro jako zrcadlové obrazy jeden druhého, každý skvělý v tom, co dělal. On jako skvělý velitel přepadové jednotky, vy jako dokonalý improvizátor v nemožné situaci, na každý jeho krok jste zahájil odvetný tah a téměř ho zastavil. Ale skutečně přesvědčivým důkazem pro mě bylo zjištění, že jsme de facto ve válečném stavu se silou, vedle níž vypadá Japonské císařství v celé své velikosti jako hrozba Liliputánů."
Jim, který si vezme jizvy z války v Tichomoří s sebou do hrobu, nebyl tímto snižováním bojeschopnosti a síly nepřítele ani trochu potěšen. Generálovu hlavní myšlenku však pochopil velmi dobře.
Marshall pohlédl zamyšleně na Jima. "Jakou myslíte, že by nám dal nestranný bookmaker v nastávající válce šanci, kapitáne? Jedna ku třem? Dvě ku pěti?"
Jim pokrčil rameny. "Vždycky, když začínáme, jsme pozadu, pane. Až dosud to byla naše národní tradice."
"To zas ne, kapitáne. To tedy ne." Marshall se posunul v sedadle, zaklonil hlavu a zavřel oči. Zůstal potichu tak dlouho, že Jim začal uvažovat o tom, jestli neusnul, ale generál si podle všeho v hlavě jen rovnal myšlenky.
"Když jsem mluvil s prezidentem, zaznělo vaše jméno. Nejspíš proto, že u něj byl v té době i Donovan. Doporučil jsem vás na Medaili cti."
Jim překvapeně vykulil oči.
"Ale na to teď zapomeňte."
"Uh…"
"Ukázalo se, že nejste jen výborný pilot s dobrou kondičkou, ale také bystrý vojenský stratég – teoretik."
"Já, pane? Jenom jsem o věcech trochu přemýšlel…"
"Chcete mi říci, že váš otec skutečně napsal ten článek o ‚Reakčních časech letadlových lodí a hrozbě proudových stíhaček' v Defense Review Quarterly?"

"Ehm… má na tom velký podíl, pane."
"A co ten o navádění letadel pomocí radaru?"
"Ten byl do značné míry můj."
"A ten, v němž se hovoří o letadlech jako platformách zbraní? Odstavení a odevzdání byl tuším název toho článku."
"Přiznávám se, pane, kromě toho titulku je můj."
"V pořádku, jen jsem v tom chtěl mít jasno. Ne, že byste po tom, co jste udělal, neměl právo na členství v mém týmu. Vždycky dokážu najít uplatnění pro věrné, statečné a chytré lidi, pro lidi, kteří se nebojí odmlouvat, ale obvykle to nedělají. Ale ty články, které vás dostaly do tolika problémů… věděl jste, že jsem se s nimi důkladně seznámil? Připomínají rýpání do sršního hnízda, aspoň několik z nich. Ale i v případě těch, se kterými jsem ve své době nesouhlasil, musím nyní uznat, že byly předvídavé. Bylo mi řečeno, že i vaše analýzy německých zbraní z doby, kdy jste ještě působil v Berlíně, měly v sobě něco přitažlivého a odpuzujícího zároveň. To vzbudilo můj zájem o vás na úplně jiné úrovni. Způsobem podobným tomu jako u Saula z Tarsu, jestli mi rozumíte, co tím myslím."
"Ne, pane, nejsem si jistý, že tomu rozumím."
"Hmm. Asi vám budu muset trochu napovědět. Podívejte, nemyslím si, že by mě tohle celé minulou noc, když jsem se díval, jak X-10 míří do stratosféry, osvítilo jako blesk z čistého nebe. Ten nápad je na to příliš podrobný a uhlazený – ale mám nový model, zcela nový přístup k tomu, jak by měl moderní demokratický stát vyvinout co největší úsilí v přípravě na válku. Je to radikální myšlenka, Jime, a já potřebuji tým myslitelů. Myslitelů, kteří dokáží převzít můj nápad a začít na něm stavět. A to je důvod, proč vás s sebou beru do Washingtonu."
"Poslouchám vás pozorně, pane,"
"V kostce, hodlám jim poskytnout, dá se říct, neomezený přísun finančních prostředků a hodit je do Macyho obchodního domu."
"Prosím?" Potom si Jim vybavil ten vtip o snu každé ženy a zdvořile přikývl na znamení, že může generál pokračovat. Marshall se na chvíli odmlčel a zamyslel se. "Tím myslím dát jim největší možnou volnost při dosahování velkých cílů, za nimiž se ženou… a nebo to postavit ještě jinak – rozhodovat a ne jen něco vyrábět. Uvažujte – vyhráli jsme tichomořskou válku tak rychle díky tomu, že jsme dali dohromady prvotřídní týmy a nebrali jsme ohled na to, kde bylo z organizačního hlediska původně místo jednotlivých členů. Potom jsme jim stanovili cíle a zařídili věci tak, že mohli postupovat kupředu na plný plyn, bez toho, aby se jim do cesty pletla nějaká omezení, byrokratické překážky nebo nenadálé škrty v rozpočtu. Stačilo to k tomu, abychom to Japonsku pořádně natřeli. Kromě velice krátkého časového úseku pro nás však Japonci nepředstavovali opravdového soupeře."
"Po Midwayi už ne," souhlasil Jim.
"Tentokrát to bude jiné. Němci mají silné průmyslové zázemí a okamžitě k dispozici zatraceně velký vojenský potenciál," Marshall se na okamžik odmlčel, "Víte, že můžeme prohrát."
Jim ponuře přikývl. Někde hluboko uvnitř se s tou myšlenkou nemohl smířit – po těžkém startu Amerika vždycky vyhrála – ale představit si vítězství nacistů nebylo vůbec obtížné. "Možná se může zdát, že jsem k vám nespravedlivý, kapitáne Martele, jelikož jste svou zemi dnes už jednou zachránil…"
"Pane, já byl jenom jeden člověk. Kdyby kdokoliv z nás, včetně vás, pane, nesplnil svou povinnost, nemluvě už vůbec o Yorkovi a jeho milicích, nezachránili bychom nic."
"Máte naprostou pravdu, kapitáne. Ale vy a jenom vy jste viděl pravdu a podle toho jednal. Bez vašeho zasahování by každý z nás, kdo jsme byli minulou noc v Oak Ridge, byl dnes ráno po smrti." Marshall se znovu odmlčel, jako by se mu nedostávalo slov, a potom dodal. "Korvetní kapitáne Martele, nejsem povahou člověk, který by si liboval v nějaké přehnané familiárnosti a ve skutečnosti považuji tuto chvilkovou důvěrnost za dost ubohou. Když jsem tohle vysvětlil, přál bych si, abyste pochopil, že přestože se to nemusí zdát, jsem si velice dobře vědom toho, že bych se bez vašeho zásahu setkal včera v noci kolem 22:15 se Stvořitelem."
Jima přivedla ta odpověď, která nebyla ani pošetile sebeodsuzující ani sebevědomá, do rozpaků. Bože nedovol, abych měl vypadat přehnaně familiárně! Ale říci generálovi, že v tom, co udělal, nebylo nic osobního, se nezdálo v tuto chvíli jako nejlepší nápad, přestože to byla pravda. Vzmohl se na něco, co, jak doufal, mělo vypadat jako povzbudivé kývnutí.
"Tak tedy, pokud si rozumíme, můžeme pokračovat," řekl Marshall příkřeji, než pravděpodobně zamýšlel. "Kromě toho, a to už se týká víc naší věci, Groves mi řekl, že bez těch vědců a inženýrů by neměl ponětí, jak znovu rozběhnout Manhattan. Nacisti by měli čas vyrobit desítky a stovky atomových bomb dříve, než my bychom dokázali vyrobit první, a to by byl náš konec. Díky vám jsme pořád ještě ze závodu nevypadli. Jsme pozadu, ale pořád na trati."
Jim nebyl ani trochu šťastný při představě, že nebýt jeho nahodilého zásahu, neměly by Spojené státy v nadcházející válce vůbec šanci. Dobře věděl, že jediný člověk občas dokáže všechno změnit – znalci občanské války se například všeobecně shodovali v tom, že předčasná smrt Stonewalla Jacksona, který zahynul pod střelami vlastních spolubojovníků, odsoudila Jih k záhubě – ale nelíbilo se mu to. Co kdyby selhal?
Když Marshall uviděl, že Jim k tomu nemá co říci, pokračoval: "Jak už jsem říkal, je to ode mě možná nefér žádat vás, abyste zachraňoval svou zemi dva dny po sobě, ale je to tak."
"Pane," řekl Jim opatrně, zatímco si rovnal v hlavě myšlenky, "jestli vám dobře rozumím, tak mi právě říkáte, že vás sledování mého jednání přivedlo k převratným nápadům, jak vyhrát válku. Předpokládám, že se jedná o nápady týkající se organizace výroby, protože to je vaše silná stránka. Potom jste mi řekl, že se tenhle nápad skládá z toho, že pošlete naše nejlepší a nejchytřejší lidi do nějakého obrovského nákupního střediska se šeky krytými neomezenými finančními částkami."
"Do Macyho obchodního domu jsem, myslím, říkal," opravil ho Marshall.
"Ano, pane. A potom jste mi řekl, že nejenom, že jsem já a jedině já zachránil svou zemi od naprosté katastrofy včera, ale že musím udělat totéž i dnes. Upřímně řečeno, pane, mám trochu problém se v tom celém vyznat."

Jim vážně žasl nad generálovou otrlostí. Všechna ta smrtelná nebezpečí a fyzický tlak a – už zase vtipkoval. Marshall samozřejmě už nebyl v té mlýnici, když začaly padat bomby, říkal si Jim.
Marshall se zazubil. "Vidím, že jste už unavený, kapitáne, takže vám předložím zkrácenou verzi a nechám vás trochu prospat. Posledně jsme vzali lidi, o kterých jsme si mysleli, že by to mohli dokázat, zadali jim určité úkoly, poskytli jim všechno, co k jejich splnění potřebovali, a potom se jim všichni odklidili z cesty. Tentokrát uděláme to samé, jenom s jednou změnou – uděláme ještě o krok víc: ti nejlepší z nich si stanoví své cíle sami.

8:00 Washington D. C.

"Martele, vypadáte příšerně," prohlásil vesele Donovan, když ho osobně uváděl do své kanceláře.
Jim se přinutil napůl usmát. Aniž by Marshall, aspoň jak se Jimovi zdálo, řekl jediné slovo, nějak zařídil, aby na ně na letišti hned při příletu čekaly čisté uniformy. Přesto však na sobě stále nesl stopy té velice těžké noci a neměl šanci pro sebe udělat víc, než si před převlečením do čisté uniformy chrstnout trochu vody na obličej.
"No, sedněte si tady," řekl Donovan a pokynul směrem k opotřebované, ale solidní kožené pohovce, proti níž stála dvě pohodlná křesla a konferenční stolek. "Prospal jste se trochu cestou sem?"
Jim přikývl. "Trochu. Asi hodinku." S úlevou si vydechl, když složil tíhu svého těla do křesla. "Chvilku jsme si s Marshallem povídali. Potom jsem usnul, ale vzbudili mě, aby ze mě vytahali tu a tam pár kousků železa."
Donovan na něj pohlédl s otázkou v očích.
"Byl jsem trochu moc blízko granátu, který ztratil pojistku. Kromě jiného. Nemluvě o tom, že bych si mohl dát sprchu."
"No, v práci, jako je tato, jsou už takové dny… minimálně jeden pro každého. Ale obávám se, že si ještě nebudete moci vydechnout. Za dvě hodiny se setkáme s prezidentem."
"Generál Marshall mi o tom říkal. Mluvil také o tom, že bych u toho měl být. Upřímně řečeno, jsem tak strašně unavený, že to na mě neudělalo takový dojem, jaký by mělo." Poté, co oba s Marshallem prošli rukama lékařů, strávili už zbytek letu hluboce zabráni do konverzace.
Donovan na něj zamyšleně pohlédl, "Unavený nebo sklíčený?"
"Obojí, pane. Věděl jsem, že se blíží něco zlého, věděl jsem to od začátku, ale nezabránil jsem tomu."
"Jak myslíte, že se cítím já, Jime? Nebo prezident? Vy jste byl jediný soudný člověk. Pro nás je ten nezdar mnohem, mnohem vážnější a ujišťuji vás, že si to uvědomujeme. Zatímco vy jste tváří v tvář směšné zaslepenosti a odporu zachránil všechno, co jste mohl. Měl byste být na sebe hrdý, Jamesi Martele."
Jim v té chvíli nebyl příliš schopen vnímat emoce, ale i tak ho přivedla chvála od tohoto muže do rozpaků. Kromě toho to byl nesmysl. Prošel si celou tu situaci v duchu snad stokrát a objevil desítky míst, na kterých mohl Skorzenyho nachytat. Měl být rozhodnější při jednání s Johnsonem a v tichosti stáhnout Waynea – místo toho, aby se pustil do souboje muž proti muži s jedním z nejlepších německých vojáků. Při té poslední myšlence se cítil mizerněji než kdy jindy. Zabil svého nejlepšího přítele. Odvlekl ho z milujícího náručí skutečné lásky a předhodil ho vlkům. Bože, jak by se mohl kdy podívat té mladé ženě do očí? Nikdy se s ní ani nesetkal – nechtěl se stýkat s lidmi, dokonce ani s přítelem, jako byl Wayne, když ho FBI konečně nechala jít.
Donovan se podíval na Martela pozorněji a řekl: "Asi vám nezlepší náladu, Jime, když vám řeknu, že všechno bude vypadat lépe, až si trochu odpočinete. Ale uvědomte si toto: v tuto chvíli vás právě Otto Skorzeny proklíná za to, že jste zničil nejdůležitější akci jeho kariéry."
Jim lhostejně pokrčil rameny. Čím víc o tom uvažoval, tím víc byl přesvědčený že to, že všechny přinutil zaujmout obranné postavení ve sklepě, nebyl právě nejlepší nápad. Co kdyby nepřítel prostě navedl na budovu letecký útok, jako to udělal v případě výrobních závodů? Na druhou stranu, kdyby nechal o všem rozhodovat jen instinkty, všichni by se jednoduše rozptýlili po okolí a možná by se mohli s nějakou silou opožděně zapojit do boje. Je pravda, že reagoval na Marshallovo upozornění, že se bombardéry úzkostlivě vyhýbají administrativní budově, ale pořád to bylo zatracené štěstí, že Skorzeny a spol. považovali kombinaci záznamů a vědců za tak lákavý cíl, že – rozzlobeně zavrtěl hlavou.
Donovan to zkusil jinak. "Poslyšte, Martele, za tři možná čtyři hodiny se můžete vybrečet do piva, jestli budete chtít, ale zatím jste ještě neskončil. Tahle následující etapa může být pro vás tou nejdůležitější."
Jim se zavrtěl. Od nejranějšího mládí ho učili, že když služba volá, musí poslechnout. "Co tím myslíte?"
"Myslím tím to, že se generál Marshall bude snažit přesvědčit prezidenta, že k porážce Němců potřebujeme přijmout zcela nový přístup k národní bezpečnosti a vojenskému průmyslu. A vy jste součástí toho představení."
"Aha, generál mi řekl, že tam budu, ale jen jako divák, poradce nebo tak něco."
Když Donovan zjistil, že může opět počítat s Jimovou plnou pozorností, zachechtal se: "Ach, vy nešťastný blonďáčku."
Martel, který se poplašil tak, že na okamžik úplně zapomněl na svou sklíčenost, se zeptal: "Proč já? Co jim mohu na jejich úrovni nabídnout? Jsem docela dobrý analytik, slušný pilot – ale právě jsem dokázal, že v poli jsem úplně nepoužitelný. Jak mě tohle opravňuje k čemukoliv jinému než k tomu, abych si z jednání, jako je toto, dělal tak akorát poznámky?"
"Zkuste vést tyhle falešně skromné řeči tam, kam se chystáme, a naservírují vám vaši vlastní hlavu. Jak vám bezpochyby generál řekl, bylo to, co jste udělal, správné. Kamkoliv se podíváme, vždycky jste nás varoval před blížícími se pohromami, jakmile jste je uviděl, a viděl jste je přesně tak, jak nakonec dopadly. To z vás dělá vzorek Nového přístupu číslo jedna." Donovan se zazubil, "Měl bych také dodat, že pro některé lidi jste se stal velice nepříjemným společníkem. Například jsem slyšel, že vás generál Groves miluje jako osinu v zadku."

Už potřetí otevřel Martel ústa, aby něco řekl, ale nevydal ani hlásku. Donovan se zasmál a pohlédl na hodinky.
"Ale počkejte! Je toho víc!"
"Víc čeho?"
"Víc legrace si užiju, když vás teď budu sledovat," odvětil Donovan a stiskl tlačítko bzučáku na svém stole. "Dave –"
"Ano, pane?" ozvalo se z bedničky vedle bzučáku.
"Pošlete ji dovnitř, ano?" Místo odpovědi se otevřely dveře na protějším konci Donovanovy kanceláře a dovnitř vstoupila krásná žena, na prahu zaváhala, jakoby si nebyla jistá, je-li zde vítaná.
"Co tu sakra…?" zašeptal Jim. "Co tady děláš? A kde jsi byla, když jsem…"
"Když jsi mě potřeboval?" zeptala se Betty McCannová smutně a došla k nim blíž.
Jim mlčky přikývl.
"Vím, jak ti to muselo připadat.
Chtěla jsem za tebou jet do Států, ale –"
Jim byl schopen se na ni jen dívat, jeho mysl byla jeden velký vír emocí. Vzdal se jí a dokonce se mu podařilo popřát jí všechno nejlepší. Ale zranil ho, krutě ho zranil, jak si v tu chvíli uvědomil, způsob, jakým ho nechala, aby se potom fiasku s FBI staral sám o sebe. Teď –
Jak tam ti dva tak stáli, nehnutě, bez jediného slova, bez doteku, pomyslel si Donovan, že je čas, aby se do toho vložil.
"Proč si vy dva nesednete – ne, vedle sebe támhle na gauč, samozřejmě," dodal, když udělal Jim pohyb, jako by se chtěl usadit do křesla naproti tomu, kde seděl Donovan.
Když se všichni tři uvelebili, Jim a Betty poněkud toporně, Donovan pokračoval: "Mám z toho vážně špatný pocit, Jime. Ale stejně jako bylo pro vás důležité, abyste dál zůstal v nemilosti u námořnictva, aby si nikdo, kdo vás mohl případně sledovat, nemyslel, že by vás byl někdo ochoten poslouchat, mysleli jsme si, že je stejně důležité, aby to také vypadalo tak, že vás zavrhla i vaše přítelkyně. Jestliže jste totiž nebyl schopen přesvědčit ani ji, že jste čistý, neměli se čeho bát. Každopádně jsem to tak viděl aspoň já."
"Mohl jste mi to prostě říct," odpověděl Martel tónem, který ani moc nezněl jako zavrčení.
"Byl jste jenom anonymní pěšák, Jime. Kdo mohl vědět, jak byste se zachoval? Není snadné zakrýt radost. Smyslem toho všeho bylo pokusit se tu druhou stranu přesvědčit, že jsme všichni uvěřili tomu, že k úniku informací došlo na velvyslanectví a ne ve Washingtonu. Bylo pro vás lepší, že jste byl tak zdrcený a sklíčený."
"A pevně se toho také držel, potkan jeden," dodala Betty a přinutila se k úsměvu. "Dva jeho tup– ehm, agenti na mě čekali na Templehofu, když jsem…"
"Ano," skočil jí do řeči Donovan. "Asi tři týdny po vašem velkém dnu s Griersonem, se Betty pokusila naskočit do letadla. Sebrala balík dokumentů, o kterých si myslela, že by vás mohly očistit, a vydala se za vámi. Naštěstí pro ni byli ti, kdo se jí dívali přes rameno, moji hoši; některé z těch dokumentů byly tajné. Věděla to, ale nestarala se o to. Byla ochotná riskovat kriminál jenom proto, abyste vypadal dobře. Nenechte ji odejít, Martele, nebuďte hlupák."
"Můj nastávající se přece nenechá zničit jenom proto, že se FBI snaží skopnout svoje chyby pod stůl," bránila se Betty.
Přestože mluvila v legraci, Jim si náhle uvědomil, že jejich komická vložka o vyhlídkách jeho další kariéry pro ni nebyla jenom pouhým žertem. Fakt, že jeho dokonalý anděl má takovou lidskou slabůstku, ho zahřál u srdce ještě víc. Poslední ledy roztály.
Donovan pokračoval. "Každopádně se k ní moji hoši v letadle připojili – a přivedli ji ke mně místo k vám. Já jí řekl co a jak a poslal jsem ji zpátky do Berlína. Trevor udělal několik úprav v jejích záznamech, takže to vypadalo, že si jenom udělala malé prázdniny, a byla úplně čistá. Jenom Acres začal být trochu moc zvědavý, tak jsme ho převeleli do Pentagonu. Pořád si ještě myslí, že to bylo kvůli vám, což jistým způsobem skutečně bylo." Donovan se zasmál, "Jelikož jediný člověk, kterého jsem mohl poslat do Berlína, byl momentálně v terénu, bylo dobré, že Betty dělala vlastně celou dobu většinu Acresovy práce."
"Takže by to snad měl někdo ocenit a měla by dostat pořádnou práci, ne?" zeptal se Martel suše. Velký rozdíl v tom, co Betty dokázala a co za to na oplátku dostala, ho trápil už od té doby, co se stala jeho přítelkyní. Byla tím typem člověka, který by měl rozkazy vydávat, a to na velmi vysoké úrovni, a ne je dostávat.
"No, ode mě se uznání určitě dočká," řekl Donovan. "Ten člověk, kterého jsem tam poslal, od ní poslušně přijímal rozkazy a prováděl je, takže ji musel také respektovat. Jestli mluvíte o sufražetkách, tak s vámi v zásadě souhlasím, ale jestli s tím chcete něco dělat, tak jste na špatné adrese. Jsme ve válce a já mám na starosti tajné operace."
Martel přikývl a zalitoval, že to vůbec vyslovil.
"Ale tohle je jenom začátek Bettyina příběhu: chcete si poslechnout zbytek?"
"Samozřejmě," řekl tiše Martel, "Jestli máme čas."
Donovan se podíval znovu na hodinky. "Sotva. Každopádně 19. dubna Betty nastoupila do dalšího letadla na Templehofu. Zajímá vás, proč?"
Martel povytáhl obočí, doufal, že to bude dostatečné znamení, že ano.
"Kvůli," pokračoval Donovan ochotně, "vašemu bratranci Willimu,"
"Cože?"
"Občas se ta nejbláznivější shoda okolností ukáže jako klíčová," prohlásil muž, jenž s tím měl sám jisté zkušenosti.
"Vzpomínáte si na to, jak jste si dali s Willim schůzku a Betty náhodou při nákupu prošla kolem vás?"
"Jo. Parádní průšvih. Acres se z toho okotil."
"No, tak buďte rád, že se to stalo. Willi měl vzkaz, který chtěl předat, a věděl, že ve Státech dochází k velkému úniku informací. Bylo tudíž životně důležité, aby někoho kontaktoval prostřednictvím ambasády. Jediná osoba, u níž si byl jistý, že jí může věřit, jste byl vy. Vy a vaše tajná snoubenka, o čemž věděl jenom on. Co se vašeho bratrance týče, byla

už Betty v rodině."
Betty se krásně začervenala. Martel také. Donovan se zazubil.
"Zdá se," pokračoval Donovan, "že Willi strávil celý týden tím, že se skrýval venku, než se mu konečně podařilo zastihnout Betty při další cestě za nákupy."
"Nejdříve jsem ho nepoznala," vložila se do hovoru Betty. "Myslela jsem si, že mě chce sbalit. Kdyby se nedíval tak utrápeně, tak jsem ho prostě odbyla."
"No, díky Bohu, že jste to neudělala," řekl Donovan. "Protože ten vzkaz, který vám předal, nám vyhraje nadcházející válku – jestli vyhrajeme –, a kdybyste se s ním odmítla bavit, nikdy bychom ho nedostali."
"Hledejte Otto Skorzenyho na letišti od padesáti do dvou set čtyřiceti kilometrů severovýchodně od Manhattanu," citovala Betty. "Co to znamená, bylo stejnou záhadou pro mě i pro Williho. Proč by se Skorzeny potloukal kolem Long Islandu? Potom jsem mu řekla, že by s tím mohl možná něco udělat pan Donovan. Myslela jsem si, že mě chce zatknout."
Donovan se zasmál, "No, byl jsem tehdy trošku rozrušený."
"Takže jste zavolal Harrimanovi a ten řekl mně a Wayneovi, abychom zkontrolovali každé letiště v okruhu dvou set čtyřiceti kilometrů od Oak Ridge. My to udělali, a Skorzeny tam opravdu byl," Jim užasle zavrtěl hlavou, potom vzhlédl a s kajícným pohledem se obrátil k Betty. "A já myslel, že jsi mě pustila k vodě."
Jejich pohledy se na dlouhý okamžik střetly. Těšil se z její vřelosti a začínal si uvědomovat, jak byl jeho svět bez ní pustý. Jejich ruce se setkaly a spojily se.
Hlavní dveře Donovanovy kanceláře se lehce pootevřely a dovnitř nakoukl pobočník. "Pane? Jsou tady."
Donovan kývl hlavou. "Požádejte je, ať jdou dál," Potom stočil svou pozornost k Betty a Jimovi a s hranou přísností řekl: "Jděte od sebe, vy dva. Je čas pustit se do práce."
Když do kanceláře vstoupili dva muži, Donovan vstal od stolu a vyšel jim vstříc.
Jednoho z nich Jim okamžitě poznal. Druhého z nově příchozích neznal, ale netrpělivě vstal, aby potřásl nabízenou rukou kongresmanovi Brianovi McDonnellovi.
"Tak, Martele, rozhodně se ti podařilo vložit se do samého středu dění, a z toho, co mi tvůj šéf řekl, je zatraceně dobře, že jsi to udělal."
"Díky, pane."
"Mimochodem, dovolil jsem si zavolat tvému otci a dát mu vědět, že jsi byl minulou noc v té mele a že jsi v pořádku – ale když se tak na tebe dívám, měl jsem ho asi uklidnit o trochu víc, než bylo vyloženě nutné."
"Jsem rád, že jste to udělal, pane. Chtěl bych, aby si dal dvě a dvě dohromady a vypočítal si, kde jsem byl a s kým jsem si tam hrál na schovávanou. Se srdcem je na tom tak, jak je, a nechtěl bych, aby si začal dělat starosti."
Starý rodinný přítel McDonnell s porozuměním přikývl a usadil se do křesla.
"Ehm, pane, rád bych vás seznámil s Betty McCannovou. Mou… snoubenkou."
McDonnell znovu vyskočil na nohy. "Moc mě těší!" Řekl a otočil se k Martelovi. "Je pro tebe až příliš dobrá, víš?"
"Ano, pane, já vím," odvětil Martel s naprosto vážnou tváří.
"Nejsem," řekla Betty předstírajíc, že navazuje na McDonnellův žert. "Jsem pro něj právě tak akorát."
Donovan pokynul rukou směrem ke druhému příchozímu a řekl kongresmanovi: "Počítám, že jste se vy a Kelly už setkali, nebo ne?"
"Na zasedáních výboru," odvětil McDonnell krátce, a potom dodal: "Jime, toto je Kelly Johnson. Je to konstruktér od Lockheedů.
Kelly, seznamte se s Jamesem Martelem,"
Na Jima to udělalo docela velký dojem. Přestože byl Kelly Johnson ještě relativně mladý muž, stal se už legendou.
"Kelly a já jsme spolu už dříve spolupracovali," vysvětloval Donovan. "Když mi generál Marshall vysvětlil, co má na mysli předvést prezidentovi, napadlo mě, že je to přesně člověk, který by měl být u toho," řekl šéf OSS a s výjimkou Jima pro všechny ostatní nesrozumitelně dodal: "…jako exponát číslo dvě. Byl si tady ve městě prohlédnout v archívech OSS návrhy německých letadel, a tak jsem ho přivlekl s sebou."
Betty, Martel a Johnson si sedli na kožený gauč. Donovan a McDonnell se uvelebili naproti nim v křeslech. Po chvíli posedávání si všichni vzali hrnky kouřící kávy z podnosu, který do kanceláře přinesl Donovanův pobočník.
Když se konečně pohodlně usadili, Donovan pohlédl na nástěnné hodiny a bezděky překontroloval čas na nich s tím, který ukazovaly jeho vlastní hodinky. "Za hodinu a půl odjedeme do Bílého domu. Předtím bych však chtěl, abyste nám, Jime, přesně pověděl všechno, o čem jste spolu s Marshallem hovořili. Podstatu věci už znám, ale možná se mi podaří nalézt nějaký nový pohled na celou tu věc. A pro kongresmana, Kellyho a Betty to bude poprvé, co o tom uslyší. Jestli máme v tomto směru nějak pomoci, musíme svoje nápady trochu sladit."
Jim zaváhal.
"Nebojte se, Jime. Za prvé, generál Marshall a já jsme o tom všem už hovořili. Zadruhé, když s vámi minulou noc mluvil, dobře věděl, že pracujete pro mě. Za třetí, my všichni jsme –" Rozmáchlým gestem obsáhl celou jejich skupinu, "– na jedné lodi. Marshallově lodi, samozřejmě. Nebo možná na prezidentově, jestli to dopadne tak, jak si generál představuje."
McDonnell se lehce zavrtěl, "Bille, tak se to nějak semlelo, že jsem dnes ráno s Georgem Marshallem mluvil také. To je důvod, proč jsem tady. A přestože možná zatím nejsem na generálově či prezidentově ‚lodi', můžete ostatní ubezpečit, že jestli se mi budou jeho nápady zdát zajímavé, což znamená, jestli i mně bude připadat chystaná ukázka jako dostatečně přesvědčivá, mám v úmyslu je podpořit všemi způsoby."
Donovan se po McDonnellově mírném pokárání na okamžik odmlčel, a potom řekl: "Pochopil jsem, kongresmane. Omlouvám se, jestli jsem snad byl příliš… troufalý."

McDonnell jen mávl rukou.
Přestože se upřímně děsil při představě, že Donovana podruhé za sebou zarazí, Jim stále váhal. Marshall mu výslovně nedovolil, aby jejich rozhovor opakoval, a když teď pohledem sklouzl ze šéfa OSS na předsedu branně bezpečnostního výboru, uvědomil si, že je zvědavý. Jestli říkali, že s Marshallem mluvili, tak s Marshallem mluvili, a Donovan byl navíc jeho šéf.
"Ano, pane," řekl prostě.
"Jakmile nás všechny ve stručnosti seznámíte s obsahem toho rozhovoru, pokusíme se tady při společné diskusi něco vymyslet. Díky tomu by nám mělo zbýt dost času na to, abyste si ještě stačil dát sprchu, kterou potřebujete…"
Jim pohlédl na Betty a trochu nesměle se usmál.
Potom, jakoby Donovan dostal náhle nápad. "Betty, znáte těsnopis?" zeptal se.
"Ano, ale teď už ho nepoužívám." odpověděla Betty, kterou Donovanova otázka trochu zarazila.
"Snad byste tentokrát mohla," prohlásil Donovan tajemně.

Oválná pracovna

Chvilku poté, co sekretářka domluvila do krabičky na stole, se ve dveřích objevil John Mayhew a gestem pokynul Donovanově skupině, aby vešli. Jak vcházeli dovnitř, zjistili, že prezident není ve své pracovně sám. Ve třech křeslech v Harrisonově blízkosti seděl George Marshall s rukou v pásce, Douglas MacArthur a Bill Halsey. Všichni čtyři muži byli očividně již nějakou dobu zabráni do konverzace. V rozích na protější straně místnosti seděly dvě sekretářky a psaly poznámky.
Harrison vstal. Usmíval se. "Briane!" Jak si žádal politický protokol a státnická moudrost, oslovil předsedu branně bezpečnostního výboru jako prvního. "Jsem rád, že jste i bez dlouhého vysvětlování přišel. Generál Marshall mě ujišťoval, že budete potěšen."
"Na tohle představení jsem si koupil lístek už dávno, pane prezidente," ujistil ho McDonnell, "Vypadá to na událost, která vstoupí do dějin."
"Přesně to mi říkal generál," souhlasil Harrison. "Bille, předpokládám, že tohle musí být kapitán Martel, ale ostatní své přátele byste mi měl raději představit, co říkáte?"
"Pane prezidente, dovolte mi, abych vám představil Kellyho Johnsona od Lockheedů, dále slečnu Elizabeth McCannovou, která až do nedávné doby měla na starosti všechny praktické úkoly vojenské rozvědky na našem velvyslanectví v Berlíně."
Jen celoživotní dráha politika umožnila Harrisonovi udržet na tváři výraz zdvořilého přátelství a nezaměnit ho za obdivný, když se upřeně zadíval na sedmadvacetiletou mladou ženu před sebou. Dovolil si jen malinko nadzdvihnout jedno obočí.
"Zvláštní shoda okolností, pane. Slečna McCannová pracovala jako sekretářka, když muž, který byl za příslušné úkoly zodpovědný, byl náhle odvolán. S ohledem na to, že se všechno vyvíjelo tak nějak… podivně, jsem měl pocit, že bude nejlepší příliš nevířit prach."
Prezident na ni se zájmem pohlédl. "A jak je možné, že jste právě v této chvíli zpátky tady, slečno McCannová? Řekl bych, že jste měla obrovské štěstí."
"To nebylo jen štěstí, pane," odpověděl místo Betty Donovan. "Rozhodla se, že nám osobně doručí životně důležitou zprávu. Byl to ten poslední kousek skládačky, který nám chyběl, abychom mohli najít Skorzenyho."
Prezident sebou při vyslovení toho jména trhl, "V tom případě jste tady skutečně velice vítána, slečno McCannová."
Za normálních okolností tolik výřečná Betty byla pro tentokrát zaskočená. Dokázala se pouze usmát a přikývnout.
"A pan Johnson?"
"Letecký konstruktér. Upřímně doufám, že jeho přítomnost tady se záhy vysvětlí."
Prezident pokrčil rameny. "Výborně. Prosím, abyste se všichni posadili," Gestem jim pokynul směrem ke vkusné sedací soupravě umístěné tak, aby i tam bylo dobře slyšet, o čem se hovoří u prezidentova stolu. Vrátil se ke svému křeslu a znovu si sedl.
"Generál Marshall se mnou během uplynulé hodiny probíral situaci v Oak Ridge, takže předpokládám, že vím, jak se tam věci mají. Také jsme hovořili o jeho návrhu na radikální změnu v přístupu k naší obranné politice. Musím říci, že není mnoho takových lidí, od kterých bych byl ochoten takovým návrhům naslouchat. Ale na druhé straně, ještě než dokončil svůj výklad, začal jsem jeho návrh, alespoň prozatím, podporovat. Kdo je schopen lépe stanovit cíle než ti, kteří si vytyčují ty nejvyšší dosažitelné? Mám na mysli dosažitelné z hlediska času a finančních prostředků stejně jako z pohledu proveditelnosti. Ale všimněte si, že jsem řekl prozatím podporovat. Generál Marshall mi přislíbil, že mi dá příležitost nahlédnout, jak jeho nový systém funguje. Když se na to dívám zpátky, bylo to stejně přesvědčivé jako návrhy, které mi předložil, nicméně skutečně mi to tak trochu připomíná kouzla voodoo,"
Marshall, zraněný válečník, se ozval, aniž by vstal. Privilegium zůstat sedět si udělil sám. "Pane prezidente, výsledek bude připomínat voodoo. Kouzlo voodoo, které funguje."
"Dobrá, generále Marshalle, očekávám, že mě to ohromí. Pokud tahle… ukázka bude mít stejný úspěch jako vaše schopnost vzbudit ve mně naději, bude se konat ještě mnoho dalších schůzek, jako je tato."
Marshall se, přesvědčený o svém kouzelnickém umění, usmál, "Pravda, pane, je ohromně silná zbraň, pokud se používá s rozvahou."
"Zvlášť mezi politiky, že?" dodal prezident kousavě.
Donovan si právě tenhle okamžik vybral k tomu, aby se vložil do rozhovoru.

"Když mluvíme o té rozvaze, pane prezidente, s ohledem na to, že doufáme, že na této schůzce se budou tajemství nejen odhalovat, ale i jedno dvě další vzniknou, je životně důležité, aby se nic z toho, co bude řečeno, nedostalo ven. Jak víte, Edgar a já jsme se shodli na tom, že k úniku informací musí docházet někde tady, v této budově." Významně se podíval na sekretářky sedící v rohu.
Prezident pokrčil rameny a kývl na Mayhewa, který se nenápadně usadil na židli tak, aby ještě seděl v doslechu. Mayhew vstal, došel k oběma sekretářkám a něco tiše zamumlal. Ve chvíli, kdy se vracel zpátky ke své židli, Donovan znovu promluvil, "Pane prezidente, neberte si to osobně, ale z tohoto vyšetřování nebyl nikdo vyloučen."
Mayhew, na kterého se obrátili oči všech přítomných v místnosti, se náhle zarazil.
"Johne…?" pronesl prezident jemně.
S očima upřenýma k zemi Mayhew nenápadně odešel z místnosti těmi samými dveřmi, které se před okamžikem zavřely za oběma sekretářkami.
"Je mi líto, že jste musel Johna vyprovodit takovým způsobem, pane."
"V pořádku. Je tady ještě někdo další, kdo nemá vaši naprostou důvěru?" S ohledem na to, že Andrew Harrison byl jediný člověk v Oválné pracovně, který nebyl v místnosti na přímé pozvání Marshalla a Donovana, jednalo se spíše o řečnickou otázku.
"Ne, pane," prohlásil Donovan opatrně.
"Mimochodem, musím říci," pokračoval Harrison zamyšleně, "že John to vzal velmi dobře. Normálně je na svá práva ohromně citlivý. Poslední dobou skutečně není ve své kůži…"
Slabé Marshallovo zakašlání přerušilo následné ticho. Až na Donovana, který stále zůstával pohroužený do svých úvah, se všichni shromáždění rychle vzpamatovali. Šéf OSS nenápadně vylovil ze saka zápisník a zapsal si: Mayhew?? Promluvit si co nejdřív s Edgarem. Vzápětí Betty vstala a přešla ke stolku, za kterým seděly sekretářky.
"Slečno McCannová?" zeptal se jemně prezident.
"Pane? Pan Donovan říkal, že možná budu požádána, abych zapsala průběh této schůzky, jsem víc než potěšena, že…"
"Á, stačí. Jen mě napadlo, že by bylo možná lepší, kdybyste zůstala sedět tam, co před tím, abyste nebyla vyloučena z probíhající debaty."
Skoro lítostivě se Betty vrátila na své místo a usadila se zpátky vedle Martela. Vždycky byla ctižádostivá, ať už se týkalo jejího postavení nebo pohlaví, ale tohle! Copak ji na to nemohli alespoň týden nebo dva dopředu připravit, třeba mohli zorganizovat společenskou schůzku s generálním ředitelem General Motors, nebo řekněme s předsedou Sněmovny reprezentantů.
"Výborně," prohlásil prezident na adresu schůzky, která díky jeho zásahu opět začala mít normální průběh. "Jak jsem řekl, generál Marshall a já jsme znovu probírali celkovou situaci, nejen v Oak Ridge, ale i naše postavení z vojenského hlediska, zejména pak ve vztahu k probíhající německé invazi do Anglie. S ohledem na to, že všechno to do značné míry souvisí s naším malým experimentem tady, ujistěme se napřed, že jsme všichni dostatečně obeznámeni s podrobnostmi. Což mi také poskytne příležitost, abych si opravil názor, pokud jsem něco špatně pochopil,"
Jednou z mnoha ctností Andrewa Harrisona byla nesobecká skromnost, ve které ve většině případů spočívala jeho síla. Společně s inteligencí, jež byla mnohem větší, než dával Harrison najevo, do značné míry vysvětlovala skutečnost, že získal nejvyšší úřad v zemi. Fakt, že jedinými účastníky schůzky, kteří nebyli zcela obeznámeni s podrobnostmi, byli tři nováčci, mu při vší skromnosti nepřišel na mysl, a kdyby, nemělo by to žádný význam. Roosevelt mohl mít při hledání přijatelného nástupce mnohem méně šťastnou ruku.
"Zaprvé, Oak Ridge," pokračoval prezident. "Bille, vy samozřejmě ručíte za všechny přítomné."
"Naprosto, pane."
"Výborně. Opravte mě, pokud bych se mýlil. Zaprvé, pro naše stávající účely můžeme atomovou bombu jednoduše považovat za výbušninu, která má ničivý účinek rovnající se síle pěti tisíc bombardérů, z nichž každý nese dvě a půl tuny vysoce účinné trhaviny. Navíc by všech těch pět tisíc bombardérů muselo zázračným způsobem svrhnout své nálože ve stejný okamžik na jediné místo."
"Simultánnost vždy samozřejmě zvyšuje účinek, pane prezidente," poznamenal Marshall, "ale přání nasměrovat všechnu tu sílu na jediné místo určitým způsobem závisí na tom, čeho chcete zasáhnout."
"Jak říkáte," souhlasil Harrison. "Ale považujme to za možnost. Jediná atomová bomba by byla schopná zničit většinu Manhattanu, obchodní čtvrť, nebo Washington od této budovy až po Capitol,"
Marshall přikývl, "Prosím pokračujte, pane. Omlouvám se, že jsem Vás přerušil."
"Naše zařízení v Oak Ridge by bývalo bylo schopné vyrobit první takovou zbraň během několika následujících měsíců. Za stávající situace tomu tak nebude."
Marshall se zavrtěl a vypadal nespokojeně.
"Pochopil jsem snad výklad špatně, generále?"
"Ne, pane. Ale možná je důležité připomenout, že pokud to bude nezbytně nutné, patrně bychom byli schopni částečně zprovoznit zařízení na plynovou difúzi. Zatím si ale nejsme jisti."
"Ano, jak jste řekl. Ale rozhodně se na to nemůžeme spoléhat."
"Ne, pane."
"Takže pro tuto diskusi je Oak Ridge odepsané. Nebudeme se zabývat obrovskými škodami, ani zavražděním desetitisíců obyvatel, ani mračnem jedovatých plynů, které míří ke Knoxville, ani ničím dalším, co teď dlužíme Německu. Chtěl bych připomenout, že došlo i ke druhému útoku, k útoku na Los Alamos. I ten byl dost úspěšný. Několik stovek odborníků přišlo o život a většina zařízení byla zničena. Pánové, ztratili jsme přinejmenším jeden rok. Plus k tomu dalších šest měsíců nutných k tomu, abychom výrobu…"
Prezident se nadechl, "Přesto to mohlo být horší. Díky hrdinné obraně, kterou jste vy dva zorganizovali," kývl směrem

k Marshallovi a Martelovi, "a generálu Grovesovi, který uhasil požár v administrativní budově, to vypadá tak, že budeme víceméně schopni téměř úplně obnovit záznamy týkající se projektu Manhattan. Bez těchto materiálů a odborníků, které jste zachránili, bychom museli začít znovu téměř od nuly. A co se týká německého programu…" prezidentovi se zlomil hlas, předstíraný klid a naprostý nadhled sklouzly z jeho tváře jako maska. "Bille?" zeptal se Donovana. "Trváte na svém původním odhadu?"
"Ano, pane. S ohledem na materiály, které ukradli, potřebují dvanáct měsíců. Nemůžeme předpokládat, že víc. V současné době mají před námi náskok."
"A mohlo by to být méně než dvanáct měsíců?"
"Jen pokud by měli štěstí, pane."
"A to dokonce nemůžete vědět ani vy, Bille. Churchill mě právě informoval o tom, že Němci přesunují značnou vojenskou sílu k uranovým dolům v Kongu a Britové v té oblasti nejsou dost silní na to, aby je zastavili. Bylo mi řečeno, že ruda z těchto dolů je přibližně stokrát bohatší než ta, kterou máme k dispozici my. Dá se tohle považovat za štěstí, Bille?"
Donovan chvíli mlčel, "Nevím, pane. Prověřím to."
"Udělejte to, prosím. V krátké době musím učinit rozhodnutí, jestli do Afriky přesuneme prostředky, jež máme na zastavení invaze do Británie, abychom se s tím vypořádali. Nevím, jak bychom mohli zvládnout obojí."
Donovan přikývl a zapsal si další poznámku. "Jak si vedou, pane, pokud se mohu zeptat."
"Špatné zprávy. Německé invazní jednotky zhruba před dvěma hodinami vytvořily předmostí v ústí Forthu a již vyslaly vzdušné síly, aby podpořily paradesantní jednotky, které obsadily nejrůznější předsunuté sklady a letiště. Ukazuje se, že Britové tam měli uložené značné zásoby jak leteckého, tak i normálního benzínu. I když to Winston podal poněkud jinak, Britové se patrně příliš soustředili na flotilu v Kanálu a neuvažovali o tom, že by se invaze mohla týkat i severní oblasti ostrovů, kam, jak Churchill řekl, se především obrací jejich pozornost nyní."
MacArthur, který až do té doby úzkostlivě zachovával mlčení, se nedokázal ubránit a zamumlal: "Můj bože…"
Prezident se na něj podíval. "Generále, uvědomuji si, že oficiálně tady vy ani admirál Halsey ‚nejste', ale snad byste se mohl o své myšlenky na vývoj této situace s námi podělit."
"No," zamumlal Mac Arthur, "je to mistrně vedený úder. Pokud se Britové obrátí, aby mu čelili, pak je to trik z německé strany, aby odlákali jejich pozornost od skutečné hrozby na jižním pobřeží. Pokud to nebudou brát vážně, stane se z toho dýka zabodávající se do srdce jejich průmyslové oblasti v Midlands. Když se tomu postaví, budou ztracení, když ne, tak taky." Zavrtěl hlavou v profesionálním obdivu. "Budou muset velice pečlivě zvažovat, jak velkou vojenskou sílu proti tomu postaví, ale ještě si musejí ponechat dostatečné množství jednotek, aby ubránili jih. Navíc, pokud se Němcům podaří obsadit ta skladiště, odříznou tím britské námořnictvo od Kanálu." Zadíval se na Halseyho. "Ale to už není můj obor."
Halsey pohlédl na Marshalla a smutně zavrtěl hlavou. Za těchto okolností dokonce i on musel připustit to, že pozemní základny jsou pro vzdušné síly výhodnější. "S letišti, která jsou tak blízko, a palivem pro letadla, mohou postupovat píď po pídi, až ve Scapa Flow nezbude nic, co by se udrželo na vodě. S ohledem na to, že na východním pobřeží neexistuje žádná další udržitelná základna, nemají jinou možnost, než odplout dál do moře. Předpokládám, že se shromáždí u jihovýchodního pobřeží Anglie, těsně za hranicí dosahu Luftwaffe, připraveni vtrhnout zpátky k poslední bitvě v době, kdy Němci zahájí svou invazi na jih."
MacArthur se zadíval na Marshalla, který kývl.
Mlčky s ním souhlasil. Obrátil se na Halseyho. "Bille? Víte, že na severu je ještě další problém."
Halsey se na něj jen podíval. Maličko zdvihl hlavu, a tak MacArthur pokračoval, "Německé námořnictvo. Ovládají Severní moře. Teď se Britové musí vynasnažit, aby se udrželi mimo Atlantik. Jakmile se tam jednou dostanou, nebudeme schopni Brity zásobovat, dokud Němce neporazíme a nepotopíme, ale než se nám to povede, může Anglie být jen další okupovanou zemí. Takže, Britové musí zablokovat severní cestu. Není mi jasné, jak by se jim to mohlo podařit a zároveň přesunout dostatečné množství vojenských sil na jih."
Halsey zůstával zticha. Byl natolik profesionál, že si uvědomoval, že Scapa Flow je důležité. Ale myslel si taky, že je nezranitelné, a ve skutečnosti neuvažoval o tom, že by mohlo padnout. Tuto variantu si připouštěl pouze v případě porážky Británie jako celku. "Dougu, myslím, že máte pravdu," prohlásil konečně.
MacArthur se usmál a obrátil se na prezidenta. "Pane, mohu se zeptat ještě na jednu věc?" Prezident se také usmál a přikývl.
"Kdo velí severnímu útoku? Vědí to?"
"Britové si myslí, že Rommel,"
"Aha…" MacArthur se opřel. Byl spokojený. Takže to bude Rommel versus Patton. Není to zajímavé…
Harrison se rozhlédl po vážných tvářích kolem sebe. "Tedy, špatná zpráva je, že Britové musejí čelit mimořádně silnému náporu ze severu. Dobrá zpráva je, že tentokrát RAF netrpělivě čekala, až Luftwaffe dorazí. Bez ohledu na početní převahu Němců dva ku jedné, zůstal poměr sestřelů ve prospěch Británie příznivější jedna ku jedné, což je mnohem lepší, než by se mohlo na první pohled zdát. Na rozdíl od Němců se totiž většina sestřelených britských pilotů vrátí zpátky a může být následující den znovu ve vzduchu. Pokud se tomu dá věřit, předpokládají, že přijdou jen o sedmdesát pět pilotů."
Martel chápavě přikývl. Alespoň nedostatek pilotů tedy RAF sužovat nebude a ani nebudou nuceni v posledním pokusu o obranu posadit do letadel nevycvičené děti. RAF si udrží slušnou úroveň až do konce… který se dá při těchto ztrátách očekávat přibližně za deset dnů.
"Samozřejmě," pokračoval Harrison, "Luftwaffe není schopná stávající horečnaté nasazení udržet moc dlouho. Churchill mi řekl, že po tomto prvotním náporu RAF předpokládá, že se ztráty budou pohybovat kolem třiceti až

čtyřiceti letadel denně, a to včetně průběžně doplňovaných strojů. Při těchto ztrátách se dá kolaps očekávat přibližně za pětatřicet dnů. Přítomným snad nemusím vysvětlovat, že bez Anglie by naše strategická pozice byla neudržitelná."
Martel a vysocí důstojníci přikývli.
"V kostce, pokud padne Anglie, padneme i my. A proto musíme dorazit na její záchranu včas a s dostatečnou silou. Tyto dvě podmínky si zjevně protiřečí, a proto mezi nimi musíme najít nějaký přijatelný kompromis." Prezident se obrátil ke generálu Marshallovi a řekl: "Generále Marshalle, tuším, že teď budete mít hlavní slovo vy."
"Děkuji, pane prezidente." Marshall se naklonil dopředu a přitáhl tak na sebe pozornost způsobem známým pouze generálům. "Za prvé se musíme o něco víc seznámit s technikou, kterou má v současné době Německo k dispozici. Tedy, čemu budeme muset nad Anglií čelit a proti čemu se teď brání Britové." Podíval se na Martela. "Kapitáne Martele, jsem přesvědčený, že to je vaše specialita."
"Ano, pane, byla. Pochopitelně jsem nebyl schopen držet krok s vývojem poté, co jsem opustil Německo… ale jsem si jistý, že slečna McCannová mě opraví, pokud by moje šest měsíců staré informace již neplatily." Po chvilce přemýšlení dodal: "Ve skutečnosti si myslím, že slečna McCannová má mnohem lepší předpoklady zasvětit nás do obrazu rychleji než já."
Úplně bledá Betty vzhlédla od svého zápisníku. Dvakrát otevřela pusu, ale nevydala ani hlásku. Potom konečně začala: "Pánové, vzhledem k tomu, že se Němci začali upínat k výrobě nejmodernějších zbraní, které se jim v poslední době podařilo vyvinout, nemáme žádný důvod vylepšovat analýzy, na kterých se podílel kapitán Martel ještě před svým návratem do Spojených států. Zaznamenali jsme náznaky převratného vývoje vzdušných sil. Je samozřejmé, že bojová letadla nové generace budou skutečně velmi nebezpečná. Ale ani jedna z těchto dvou posledně jmenovaných věcí není v této souvislosti podstatná. S ohledem na to, co je pro nadcházející střetnutí důležité, analýzy, které jsou kapitánovi Martelovi důvěrně známé, stále zůstávají aktuální."
Marshall se usmál. "Kapitáne Martele, myslím, že jste stále ještě na řadě vy."
"Ano, pane. V současné době by Luftwaffe měla mít k dispozici asi dva a půl tisíce Me 262 a přibližně tisíc Goth 229. S ohledem na ztráty během nové bitvy o Anglii, by se početní stav mohl snížit na nějakých tisíc Me 262 a šest set Goth. Pokud budeme brát v úvahu i další výrobu, znamená to, že v době příjezdu bude naše flotila muset čelit šestnácti stům Me 262 a osmi stům padesáti Gothám proti…" Uctivě kývl směrem k Halseymu. "Prosím, opravte mě, pokud bych se mýlil, pane, našim čtyři sta padesáti Phantomům."
Halsey souhlasně přikývl.
"A co se týká našich Bearcatů," pokračoval Martel, "jsou skoro tak dobré, jak jen vrtulové stíhačky mohou být, a máme jich spousty. Ale upřímně řečeno, nebudou schopné se postarat ani samy o sebe, a tím méně poskytnout účinnou ochranu naší flotile proti Me-262 a Gothám. S výjimkou případů, kdy se za ně pověsí, aby je sestřelily, budou německé stíhačky Bearcaty prostě ignorovat. Přičemž Bearcaty musí zadržet přilétávající střemhlavé bombardéry a torpédová letadla, aby flotila přežila. V tom případě by byly pro německé stíhačky jen o něco málo víc než předkrm."
Harrison v okamžiku, kdy si s McDonnellem vyměnili pohledy, zasmušile pokýval hlavou. Oba muži si byli stejně dobře vědomi toho, že do této nezáviděníhodné situace se dostali kvůli hádkám o rozpočet. Kdyby byl Kongres ve své moudrosti ochoten uvolnit finanční prostředky, námořnictvo by teď mohlo mít jeden až dva tisíce proudových letadel. A kdyby Harrison byl ochoten riskovat celou svou politickou kariéru a použít veškerý svůj vliv, byl by je mohl přesvědčit, aby to udělali. Jako by tím pohledem chtěli říct, kolik lidských životů si vyžádá tahle kombinace lhostejnosti, lenosti, strnulosti, hlouposti a nesmyslného lpění na politické moci?
Nahlas však prezident váhavě poznamenal: "Zdá se tedy, že naše flotila má jen stěží šanci sehrát v té hře nějakou významnější roli."
Halsey se zavrtěl, ale po Marshallově pohledu zůstal zticha.
"Ne v souboji vzdušných sil, pane," potvrdil Martel, "Přinejmenším pokud Luftwaffe bude mít v dosahu takové množství základen. Ale admirál Halsey je mnohem povolanější než já, aby hovořil o této stránce věci."
Marshall rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne, kapitáne. Generál MacArthur a admirál Halsey se tohoto představení účastní jen jako diváci. Pokračujte."
"Ano, pane. Jak už jsem řekl, úkolem flotily je udržet mořskou hladinu bez nepřátelských lodí a zajistit bezpečnost našim konvojům. Pokoušet se utkat přímo se vzdušnými silami takové armády jako je německá, by znamenalo sebevraždu i v případě, že bychom byli plně vyzbrojeni moderními letadly."
Při tomto nelichotivém ohodnocení svých opěvovaných letadlových lodí zůstal Halsey zticha jen díky síle Marshallovy osobnosti. Vypadal, že každou chvíli vybuchne. Nicméně ať už mlčel nebo ne, blesky sršící mu z očí směrem k Martelovi nezůstaly bez povšimnutí. Martel se na okamžik zamyslel, "Samozřejmě tím není řečeno, že naše flotila není schopná poskytnout významnou pomoc RAF, ale jen v případě, že se letadlové lodě budou držet mimo dosah německých letadel startujících z pevniny." Jim, který si byl dobře vědom Halseyho zničujících pohledů, se znovu odmlčel, ale potom pokračoval, "Ale opakuji, oblastí mého zájmu byla vždy strategie leteckých složek námořnictva a její využití v praxi. Skutečně nejsem ten pravý, kdo by vás měl poučovat o možnostech flotily."
Halsey šlehl pohledem do země.
"Vedete si dobře, kapitáne," pronesl Marshall klidně. "Nechceme v tomto směru příliš zacházet do podrobností."
Marshall se obrátil na Halseyho. "Admirále, slyšel jste něco, o čem byste mohl říci, že je chybné?"
Halsey, konečně volný, byl připraven ventilovat svůj názor. "Americké námořnictvo svou práci odvede! Neexistuje žádný nepřítel, který by byl silný natolik, že bychom se mu nedokázali postavit! Připouštím, že –"
Marshall se naklonil k Halseymu a pošeptal mu: "Nechte to plavat, admirále. Moje snažení bude v háji, jestli kapitán Martel nebude moci prezentovat své názory otevřeně."
Halsey na okamžik vypadal, jako by měl v ústech vzduchovou bublinu. Konečně se uvolnil a usmál se tak, jak se

usmívá návštěva, která by skutečně s chutí uštědřila synáčkovi hostitelů nářez, o nějž si koleduje, ale je si vědomá toho, že nemůže. A navíc, že je naprosto beznadějné bavit se na toto téma s bezmezně milujícími rodiči. Tato bezděčná změna jeho postoje byla natolik zjevná, že nebylo možné představit si příhodnější situaci, v níž by se z Jamese Martela stal bojovník.
Marshall se se spokojeným výrazem ve tváři opřel a Halsey pokračoval.
"Hmm. Nuže, myslím, že už vaše emoce opadly, ale o základní fakta se s vámi nebudu přít. Ale uvědomte si, že flotila je velmi mocná zbraň."
"Ano, pane. Pokud je použita správným způsobem, nelze si ve válce představit účinnější zbraň. A to je další argument pro to, aby byla užita správným způsobem."
Při tomto náznaku protiútoku Halsey povytáhl obočí. Ačkoliv si v tom okamžiku rukou zakrýval ústa, Marshallův pohled těkal sem tam.
Martel pokračoval a mluvil přímo k Harrisonovi. "Pane, s ohledem na omezenou účinnost naší výzbroje by podle mého názoru měla flotila v první fázi války zajišťovat bezpečnost lodních tras a umožnit co největší přesun lidí a materiálu do Anglie. Co se týče toho, jak nejlépe využít flotilu proti Luftwaffe v konečné fázi cesty z našich přístavů do anglických, mám jeden dva nápady, ale příliš se mi nelíbí. Pokud by to bylo to nejlepší, co bychom mohli udělat, zemře mnoho dobrých vojáků a získáme tím jen malou výhodu."
"Dobrá, tedy," poznamenal Marshall, "schováme si je na pozdější dobu. Pro tuto chvíli bych byl rád, kdybyste nám poskytl více podrobností o výzbroji protivníka."
"Pane? Když je tady přítomen Kelly Johnson, nebylo by lepší čerpat informace přímo od zdroje? Navíc s ohledem na to, že měl k dispozici materiály z archivu OSS, má zajisté mnohem čerstvější informace než já."
Marshall se usmál, "Neunavila vás záře reflektorů příliš brzy, kapitáne?" Obrátil se na Kellyho. "Pane Johnsone?"
"Kapitán Martel je mnohem lepší řečník než já, generále. Myslím, že bude lepší, když zůstanu sedět a budu připravený zasáhnout, když bude třeba. Měli byste tady mít Dutche Kindelbergera. Umí jak konstruovat letadla, tak i mluvit."
Kindelberger skutečně uměl řečnit. A byl to taky onen člověk, který dokázal dostat P-51 Mustang z nákresů na prkně do vzduchu během pouhých čtyř měsíců – stejné, jako se Kellymu Johnsonovi a jeho Skunk Works podařilo dostat za necelých pět měsíců do vzduchu P-80 Shooting Star.
"Ve Washingtonu jste byl vy, pane Johnsone a pan Kindelberger nikoliv," odpověděl Marshall, "Jinak byste tady seděli oba." Obrátil se zpátky k Martelovi a dodal: "Předložte nám jen základní funkční charakteristiky a použití výzbroje v porovnání s našimi vlastními zbraněmi. Žádné fantazírování."
Martel se znovu podivil nad tím, čím si tohle zasloužil, a chystal se pokračovat v přednášce určené prezidentovi Spojených států, vrchnímu veliteli amerických ozbrojených sil, dvěma z nejvyšších velitelů z války v Tichomoří, šéfovi OSS, jednomu z nejlepších leteckých konstruktérů na světě a – Betty. Díky bohu za Betty. Na kratičký zlomek vteřiny se jeho mysl zatoulala k dlouhým hodinám, které se ve vzpomínkách zdály stále příjemnější, jež strávili s hlavami u sebe, hrbíce se nad zrnitými fotografiemi, zběžně načrtnutými schématy a příležitostně i nefalšovaným, čerstvě ukradeným výkresem.
Posílený tím chvilkovým přerušením, pokračoval, "Gotha 229 je nejnovější německá operativní stíhačka," začal Jim tiše. "Jak jsem řekl již předtím, Němci už je vyrábějí sériově. Podle našich současných odhadů jich do tohoto jara stačili vyrobit asi tisíc. Me 262 se postupem času staly nejběžnějším letounem v německém arzenálu, skoro se vyrovnají našim Phantomům a možná, že jsou dokonce lepší než Shooting Stary."
Betty a Kelly Johnson přikývli.
"Co se týká bombardérů, tak čtyřmotorový bombardér Arado 234 C předstihne všechny vrtulové stíhačky, které máme. Předpokládáme také, že se brzo objeví německý Ju 287 V3."
"To je proudový bombardér se záporným šípem křídla," přerušil Martelův výklad Kelly.
"Ano. Podle rozvědky Němci předpokládají, že bude moci létat ve výšce třicet tisíc stop rychlostí přesahující šest set čtyřicet kilometrů za hodinu."
"Pozoruhodné," poznamenal Johnson. "Snažili jsme se o tutéž konstrukci, ale nepodařilo se nám překonat problémy s aerodynamikou. Nechápu, jak se jim to mohlo podařit."
"Do roka by se také na obloze měly objevit německé nadzvukové stíhačky," dodal Martel.
Donovan, Johnson a Betty bezděky unisono přikývli.
"V pořádku. Samozřejmě, že už jsem o tom byl informován," poznamenal prezident. Když se Jim se zmateným výrazem zarazil, prezident si pospíšil, aby dodal: "Nicméně pokračujte, kapitáne. Předpokládejte, že mi unikla jedna životně důležitá informace a vy nevíte, která. Tohle je můj velký problém: nikdo se mě nechce dotknout tím, že by předpokládal, že nejsem vševědoucí."
Jim se nadechl, "Ano, pane. Existuje mnoho dalších oblastí, kde se jim podařilo pokročit o značný kus kupředu. Německé ponorky s peroxidovým pohonem jsou rychlé, tiché a dokonce i pod vodou jsou schopné dosáhnout rychlosti téměř kteréhokoliv plavidla. Mají už k dispozici rakety země-vzduch, dálkově ovládané rakety vzduch-vzduch, které používají proti bombardérům, a systém nazývaný Henschel 300, což jsou opticky naváděné půltunové bomby s doletem čtyřicet kilometrů – dost účinné na to, aby kteroukoliv loď poškodily a většinu jich dokonce potopily." Jim se odmlčel a podíval se na Donovana. "Následující věc asi nebude známa nikomu z přítomných – jejich kluzák s pomocnými raketovými motory – chci říct kluzák, který se jako kluzák po většinu času ve vzduchu taky chová. Může kroužit ve výšce sedmdesát pět tisíc stop a je prakticky nezjistitelný. V době, kdy jsem byl… odvolán z Berlína, jsme si ještě nebyli jisti tím, jestli se jedná o skutečný letoun, nebo jestli se nám do rukou dostala schémata něčí fantasmagorie. Nicméně, ty plány vypadaly proveditelně."
Prezident si s Donovanem vyměnil pohled. Poté, co prezident přikývl, se Donovan kysele ušklíbl a řekl Martelovi: "Od

této chvíle můžete oné fantasmagorii říkat DFS 228. Od čtyřicátého třetího jich už pár létá a fungují přesně tak, jak si konstruktéři představovali. Upřímně řečeno, prostě jsme je prošvihli."
Kelly Johnson se touhle zprávou zdál z nějakého důvodu obzvláště zaskočen. "To už létá skoro v kosmu!"
Harrison se tázavě zadíval na Kellyho, ale neřekl nic.
"Nemáme žádnou zbraň, kterou bychom DFS 228 mohli sestřelit, pane," pokračoval Martel, "A jak řekl pan Johnson, to letadlo by klidně mohlo létat v kosmu. Jedno by mohli vypustit nad jižní Anglií a potom by s jednou kamerou měli celou Británii z jednoho konce na druhý jako na dlani. Pokud se jim podaří obsadit a udržet Grónsko, což by se docela dobře mohlo stát, pokud Anglie padne, mohli by ho vypustit i tam a provádět průzkumné lety přímo podél našeho pobřeží. Nic bychom před nimi neutajili. A když mluvíme o kosmu, existuje V-10, balistická raketa konstruovaná tak, aby byla schopná přenést nálož přes Atlantik. V kombinaci s jadernou náloží by za dvacet minut od odpálení rakety zmizel z mapy kus Manhattanu nebo celé centrum Washingtonu. Není také vyloučeno, že by se rakety V-10 nedaly použít i k vynesení nějakého nákladu na oběžnou dráhu."
"K čemu by to bylo?" zeptal se Harrison. Tohle byl zjevně jeden z oněch životně důležitých faktů, který mu unikl.
"Špionážní družice," vložil se do rozhovoru Johnson. "Nechali by ji několikrát obletět zeměkouli, vyfotografovali by si, co by chtěli, potom by satelit sundali zpátky na zem a vyzvedli by si film. Tak by mohli mít přehled o čemkoliv, co se děje na kterémkoliv místě v naší zemi – a vlastně kdekoliv na světě." Johnson se na chvíli odmlčel. "Nevím, jestli o tomhle uvažovali, ale mohli by být schopni dát dohromady nějakou variantu toho svého raketového kluzáku a provádět přímá pozorování z vesmíru. Potom bychom byli skutečně úplně nazí."
"A mohou to udělat?" sotva slyšitelně zasípal prezident.
"To závisí hlavně na konstrukci křídel," teoretizoval Johnson. "Nutně bude potřeba i speciální motor… hmotnost bude problém… titanový rám, patrně křídla s měnitelným šípem… Máme-li raketu i kluzák, dokázali bychom to, pane, takže musíme předpokládat, že oni také. A dokáží to." Johnson pohlédl na Donovana.
"Kolik taková jedna atomová bomba váží?"
Donovan se obrátil na prezidenta.
"Pokud někdo z přítomných nebyl v okamžiku, kdy vstupoval do místnosti, bezpečnostně prověřen natolik, aby mohl vyslechnout všechno, o čem jsme se zde chtěli bavit, tak teď už je," poznamenal Harrison suše.
"Uran nebo plutonium?" zeptal se Donovan.
"Cokoliv co umožní vyrobit lehčí bombu," odpověděl Johnson.
"Plutoniová bomba váží kolem pěti tun, ale nejsme si jisti, že skutečně exploduje. Uvědomte si také, že výbušnina tvoří jen malou část hmotnosti bomby. Předpokládám, že pokud by to bylo skutečně potřeba, dokonce i uranová bomba by mohla mít hmotnost mnohem nižší než pět tun."
"Nuže dobrá, musíme tedy považovat za možné, že se podaří naložit cosi jako raketový kluzák na palubu satelitu, potom použít optické navádění a poslat ho přesně tam, kam člověk chce. Atomové bomby nesené balistickými raketami se nedají použít téměř k ničemu jinému, než k hromadnému ničení a vraždění. Řekněme, že takhle se může trefit i do okénka od záchodu. Piloti by klidně mohli odejít do penze."
"Dokonce ani hanfordský reaktor by nebyl bezpečný," poznamenal Harrison mrazivě.
Sklíčenost, která visela ve vzduchu, by se dala krájet.
"Dobrá, pane, nevěřím, že by v této chvíli měli k dispozici jakékoliv podobné zařízení," pronesl Martel do ticha.
"A jak dlouho jim to bude trvat?" zeptal se Harrison.
Martel s Johnsonem se po sobě podívali, potom se jejich pohledy stočily na Donovana a Marshalla.
"Mně by to trvalo asi rok, myslím, pokud bych už měl V-10 a raketový kluzák. V první řadě by to byla skutečná zkáza pilotů."
Jim zasmušile přikývl. Marshall a Donovan také neměli námitky.
"A to je celé?" zeptal se Harrison. "Žádné neviditelné německé zařízení? Žádné tajemné paprsky, kterými se dají odpalovat výbušniny na dálku?"
"Ano, je, pane, za předpokladu, že nemají další věc, o které bychom nevěděli," prohlásil Donovan bezbarvě.
Prezident najednou vypadal velice unaveně. "Generále, tahle schůzka se uskutečnila z vašeho popudu. Čekám na to kouzlo voodoo, které jste sliboval."
Marshall se naklonil dopředu. Na tenhle okamžik čekal, "Ano, pane. Kvůli tomu jsem tady. Samozřejmě, než to začne fungovat, bude tomu předcházet spousta filozofování a detailů, které se budou muset ještě dopilovat, ale pro tuto chvíli mi dovolte, abych byl stručný a neunavoval vás."
Harrison proti tomu nic neměl,
"Navrhuji vzít ty nejlepší z nejlepších, kteří se podíleli na výzkumech a vývoji techniky za války v Tichomoří a necháme na nich, aby uvážili, jak nejvíce mohou přispět k válečnému úsilí. Celkový přínos z výše uvedeného by se dal po ukončení předběžného fáze charakterizovat jako funkční-nefunkční. V případě záporné varianty ten, který s ní přijde, sám předloží nový návrh. A, samozřejmě, takzvaně "špatné" modely budou předány k podrobnému prozkoumání, takže ti, kteří by chtěli nové projekty zarazit, by pro to raději měli mít dobré důvody."
Marshall se odmlčel a rozhlédl se kolem. Pouze MacArthur a Halsey zatím neměli šanci si uvědomit pravou podstatu poslední poznámky. Oba dva vypadali zmateně. Ačkoliv o tom nevěděli, Marshall považoval za svůj prvořadý úkol je oba přesvědčit. Pokud bude schopen přesvědčit prezidenta, může začít. Pokud bude schopen přesvědčit takové jako jsou Halsey a MacArthur, mohlo by to fungovat.
"Generále, admirále, něco takového ovšem může fungovat jen za předpokladu, že lidé na rozhodujících místech tomu budou věřit. Nežádám vás, abyste o mém návrhu nepochybovali. Žádám vás, abyste ho nezamítali, dokud pro to nebudete mít dobrý důvod. Mějte na paměti, že Němci v současné době mají před námi značný náskok. Musíme se

dostat z vyjetých kolejí, zvolit nový přístup. Jen tak to můžeme dokázat."
"Generále Marshalle," prohlásil Halsey, "nejsem si jistý, že jsem pochopil. Jak můžeme věřit tomu, že hrstka nápaditých lidí skutečně přijde s něčím, co bude mít smysl? Jak můžeme doufat, že nám dají k dispozici své mozky a udržíme jejich pozornost u daného úkolu? Podáte těmhle bláznivým vědátorům prst, a než se nadějete, udělají vám ze všeho holubník."
"Ne hrstka jen tak nějakých lidí, admirále. Lidé, kteří už něco dokázali. Muži jako tady pan Johnson. Nebo i vy, kapitáne. Lidé, kteří svými činy překonali naše očekávání, lidé, kteří už za starého systému dokázali zázraky, které ohromily svět. Uvidíme, s čím přijdou, když budou mít volné ruce. To je všechno, co jsem chtěl říct. Myslím, že přišel čas pro naši ukázku."
"Pane Johnsone," řekl Marshall, "pochopil jsem, že v otázce nesouměřitelnosti našeho námořnictva s Luftwaffe v případě, že dojde ke střetu v dosahu velkého počtu německých letišť, souhlasíte s kapitánem Martelem, je to tak?"
"Ano, pane, je to tak."
"Dobrá, tak s tím něco udělejte,"
"Prosím?"
"Vy jste jeden z nejlepších konstruktérů na světě. Chci, abyste přišel s něčím, co dá našemu námořnictvu šanci postavit se Luftwaffe. Flotila se bude skládat přibližně z dvaceti letadlových lodí a nejrůznějších doprovodných plavidel. Udržet mořskou hladinu bezpečnou pro naše konvoje je sice velice hezké, ale v době, kdy naše flotila dorazí k britským břehům, bude Anglie v poslední fázi boje o život. Pokud bude RAF v agónii a přístavy v rukou německých vojáků, k čemu jim budou naše dodávky? Až do této chvíle to vypadá, že pokud se pokusí o něco jiného než chránit lodní trasy, půjde doslova ke dnu. Naneštěstí do toho vstupujeme příliš pozdě, už nám to nestačí. Musíme být schopni se postavit německým vzdušným silám lépe, než se jen pohybovat na okraji jejich dosahu. Ještě jedna věc: flotila vyplouvá do tří týdnů."
Dokonce i člověka, který si je plně vědom svých schopností jako Kelly Johnson, to zaskočilo. "Tři týdny? Během tří týdnů jsem schopen začít dávat dohromady tým, pane."
Marshall se naklonil dopředu a podíval se Kellymu do očí. "Špatná odpověď, pane Johnsone. Zkuste to znovu. Můžete mít cokoliv, co budete potřebovat nebo chtít. Pokud řeknete, přetrhnou se, aby splnili vaše rozkazy. Prezident vás stoprocentně podporuje a cokoliv si budete přát, zrealizují. Během přibližně dvaceti sedmi dnů se naše flotila utká s nepřítelem, jehož letectvo je mnohem početnější a lepší. Pokud flotila prohraje, Němci dobudou Anglii. Pokud Anglie padne, padneme taky. Mohli bychom přijít o svou vlast. Jen vy nás můžete zachránit."
"Tři týdny," zamumlal Kelly. Na tváři se mu objevil mdlý výraz velmi inteligentního člověka, jehož mysl je plně zaměstnána. "Nic. Prostě málo času."
Místností zašumělo zklamané vydechnutí všech přítomných.
Marshall byl první, kdo promluvil, "Dobrá, přestřelil jsem. Tři týdny by sotva stačily na…"
"No, možná by tu byla ještě jedna věc," přerušil ho Johnson.
"Jaká?" ozvala se stejná otázka postupně ze tří hrdel.
"No, máme celou řadu nepoužitelných P-82 a další hromady P-51 uskladněných pod širým nebem, které nám jsou ve skutečném boji úplně k ničemu,"
"Takže?" zeptal se Jim poté, co všichni jeho nadřízení zachovali mlčení. Snad lépe než kdokoliv jiný v místnosti věděl, o čem Kelly právě mluvil, P-82 byla asi nejzbytečnější letadla, která kdy byla vyrobena. V podstatě se jednalo o dva Mustangy slepené dohromady, které měly společný centroplán a stabilizátor. Z hloupých politicko-rozpočtových důvodů byly tyto stroje vybaveny nedostatečně silnými motory typu Allison, které byly oním důvodem, kvůli němuž se původní P-51 Mustangy musely omezit na útoky na pozemní cíle, zatímco RAF zkoušela Allisony nahradit britskými motory Rolls Royce Merlin. Tohohle ubohého mrzáčka, který se v hangárech krčil mezi letadly, piloti upřímně nenáviděli. Na oblohu se vznesly jen z milosti při řídkých příležitostech. Toto letadlo se dalo považovat za určitý typ stíhačky. Uvažovalo se o tom, že budou využívána jako doprovodná letadla pro mezikontinentální lety bombardérů B-36, které by měly být hotovy přibližně do jednoho roku.
"No, vyndali bychom z P-51 pár Merlinů a dali bychom je do P-82, na které se práší na odstavných plochách u Consolidated-Vultee v Downey. Mohli bychom také zřídit montážní linku, na které by se vždy ze dvou P-51 montovaly P-82. Mohli bychom tak mít pět šest set letadel, která by při akci doprovázela flotilu. S ohledem na to, že tyto stroje mají dva piloty, by mohly letět bez mezipřistání. Pokud by operace začala pozdě odpoledne, Němci by se o nich dozvěděli až ve chvíli, kdy by je viděli vylétávat ze slunce,"
Harrison se tázavě podíval na Marshalla, který se obrátil na Martela. "Co si o tom myslíte, kapitáne?"
"Nejsem si jistý, pane. Dokonce ani s Merliny P-82 nevydrží dlouho vzdorovat Me 262 a Gothám. A samozřejmě vás beru za slovo ohledně toho, že se všechno stihne udělat včas."
"Dohlédnu na to, aby bylo všechno hotovo," ponuře prohlásil muž, který rozdrtil Japonské císařství americkými děly.
"Ale stojí to za to? To je ten problém."
Jim zklamaně pronesl: "Domnívám se, že je lepší něco než nic."
Prezident se zahleděl na konstruktéra. "Nic jiného pro nás nemáte, chlapče?"
"No, pane, mohli bychom ještě trochu vyšperkovat P-82."
Marshall se vložil do rozhovoru. "O Merlinech už jste se zmiňoval…"
"Ne, nemyslím Merliny – no, Merliny ano, ale nejen to."
"A co dál?"
"Pomocné raketové motory připevněné k zadním částem trupů."
"Pomocné startovací rakety?" otázal se Jima a z jeho hlasu zaznívala naděje.

"Ne tak docela," odpověděl Kelly, "startovací rakety používané za letu. Přišel s tím Aerojet pro projekt Northrop a," zašklebil se Kelly, "nikdy se to nerealizovalo. Ve Skunk Works jsme si tím pohrávali. Letadlo sice bude muset nést větší hmotnost, ale to na dolet stroje nemá skoro žádný vliv. Prototypy už máme. Ve skutečnosti jich Aerojet několik vyrobil. Každá jednotlivá raketa RATO za dobu, co bude hořet, dodá letadlu navíc tisíc kilogramů tahu." Uklidnil se a dodal: "Tedy, pokud místo toho neexploduje, což se někdy stává."
Jim pokrčil rameny. "Výbuch neublíží pilotům o nic víc, než Me 262 v případě, že P-82 poletí bez RATO. Skutečně jste schopen je do tří týdnů takto vybavit?"
"Pokud dostaneme včas ty rakety. Víte, Aerojet s velkou objednávkou nepočítá." Odmlčel se. "V tomto případě asi nepočítali vůbec s žádnou."
Teď bylo na Marshallovi, aby se zatvářil pochybovačně. "Už jsem řekl, že mohu zařídit, aby je vyrobili, a taky to udělám. Ale znovu se ptám, bude to stát za to? Na jak dlouho bude moci letadlo s raketami RATO zrychlit?"
"Rakety, se kterými jsme si pohrávali, vydržely maximálně tři minuty," odpověděl Kelly.
"A vy si myslíte, že to za tu námahu stojí?"
V tomto okamžiku Kelly, patrně nejlepší letecký konstruktér na světě, odpověděl. "Určitě."
"Proč?" zeptal se prezident.
Jim se neudržel a odpověděl místo Kellyho. "Protože, pane, během těch tří minut se P-82 vybavený systémem RATO, nebo jak tomu vylepšení chcete říkat, stane nejrychlejším letadlem na obloze."
"Rychlost se zvýší zhruba o 160 kilometrů za hodinu," dodal Johnson. "Do šesti měsíců vám zkonstruuji letoun s šípovým křídlem, vybavený motorem Rolls Royce Nene, rychlejší než Gotha, který možná překoná rychlost zvuku."
Podíval se na Marshalla. "Ale P-82 s raketami RATO a s Merliny je jediné, co vám můžu dát během tří týdnů."
Výraz na tváři prezidenta Harrisona se skládal z podivné kombinace úlevy a nedůvěry. "Proč jsem o tom nevěděl? Když máme takovou techniku v šuplíku, tak proč už ji nepoužíváme?"
Jim váhavě odpověděl, "No, pane, úsporná opatření. Nečekalo se, že bychom mohli něco takového potřebovat. Myslím, že to ve skutečnosti nikoho ani nenapadlo." Jim se odmlčel. Pohledem našel Johnsona. "Z výrazu v obličeji pana Johnsona bych řekl, že už o něčem takovém přemýšlel, ale ne nějak vážně, jinak už by nám to pověděl dřív. Troufám si říct, že v obecnější rovině i mně něco podobného proběhlo hlavou – během doby, kterou jsem strávil v Berlíně, jsem si uvědomil, že se i Němci podobnou technologií zabývají, zejména využitím pomocných raket při startu, ale i za letu. Přestali se o to zajímat ve chvíli, kdy technologie výroby letadel v Německu udělala velký krok kupředu. Upřímně řečeno, usoudil jsem, že i my bychom tím ztráceli čas, a kromě toho, abychom drželi krok s nejnovějšími německými technologiemi, jsem nic jiného nedoporučoval. Do roku 1950 bude kterékoliv vrtulové letadlo, bez ohledu na jakákoli vylepšení ve válce, nepoužitelné, a kdo by si byl pomyslel, že v roce 1946 budeme válčit s Reichem!"
"Chtěl bych znovu zdůraznit jednu věc," pronesl Johnson klidně. "Ty rakety jsou nebezpečné. A nemyslím si, že jenom trochu. Při hoření se uvolňuje kyselina dusičná a anilín. Sebemenší únik těchto zplodin –" luskl prsty, "a ještě něco. Ve chvíli, kdy bude použit systém RATO, letadlo náhle poletí rychlostí, jež přesahuje konstrukční parametry. Nebudeme mít čas to pořádně vyzkoušet."
Jim se otřásl. Znenadání se mu před očima vybavily hrůzné starty, výkruty a výbuchy, ale svou odpověď opět adresoval posluchačům. "Řekněte nějakému břidilovi, který létá s vrtulovými letadly, že pokud přežije zažehnutí RATO, bude schopen natrhnout triko kterékoliv proudové bečce, kterou potká. Pak ho zkuste udržet mimo kokpit."
"Takže je to všem jasné," tvrdošíjně trval na svém Johnson.
"Nechte zkušební piloty otestovat výkony Merlinů dřív, než je posadíte do letadel se systémem RATO," navrhl Jim.
Johnson pokrčil rameny. Souhlasil, Bylo na něm vidět, že to považuje za samozřejmé.
Marshall se právě chystal s něčím obrátit na prezidenta, ale Jim impulzivně vyhrkl: "Počkat, to není všechno."
Donovan se zatvářil spokojeně a ušklíbl se.
"Ano?" povzbudil Jima Marshall,
"Ještě je tu taková podivná věc. Neznám sice konstrukci Bearcatu, ale mohli bychom všechny Bearcaty, které používá námořnictvo, vybavit systémem RATO a potom ho začít montovat na Mustangy."
Johnson vypadal rozpačitě. "Nevím, kolik Bearcatů bychom stihli vylepšit do té doby, než se flotila vydá na cestu," prohlásil, "Do odplutí zbývá ještě trochu času. Vylepšíme jich, kolik stihneme, samozřejmě, ale s ohledem na krátký dolet bude přesun těžší. S P-82 se můžeme vydat letadlovým lodím naproti kdykoliv. Tím získáme deset dní k dobru… no, osm, pokud budete chtít letět na Bearcatech, aby flotila byla stále v jejich doletu."
Jim se vítězoslavně usmál. "Můžeme to spustit až těsně před setkáním s nepřítelem. Až po prvním kontaktu s nepřítelem! Až budeme hotovi s Bearcaty, můžeme začít s utajeným přesunem vylepšených P-51 na západní pobřeží Anglie!" Rozhlédl se kolem sebe a uvědomil si, že se nechal trochu příliš unést, ale bylo mu to úplně jedno. On byl vzrušený. Obrátil se na Halseyho. "Pane, pokud budeme mít jen dvacet letadlových lodí připravených pro námořní operace, znamená to, že musí existovat nejméně deset dalších, které budou již dostatečně připravené k vyplutí v době, kdy budou povolány do boje, nebo vydáte rozkaz k jejich přesunu, je to tak?"
Halsey kývl. "Předpokládám, že polovina by byla schopná vyplout, ovšem pokud to nebude hned."
Jim pokračoval, "Takže uděláme následující: pět zpola připravených letadlových lodí vytvoří most k naší flotile, jedna loď každých jedenáct, dvanáct set kilometrů. Bearcaty přistanou, doplní palivo a vzlétnou. Jedno letadlo každých přibližně pět minut – to musí být proveditelné. Dokonce ani nebudou potřebovat přídavné nádrže! Takže to nebude jen vlna zhruba šesti set letadel, která se na Němce s burácením vyřítí ze slunce. Musejí se bát i dalších věcí.
Dva a půl tisíce dalších… říkejme jim Ratcaty, vystartuje v okamžiku, až Němci zpozorují P-82," Martel se zašklebil. "Připravíme těm podělanejm žroutům kyselýho zelí překvapení!"
Admirál Halsey byl Martelovými představami natolik učarován, že se zapomněl cítit uražen tím, že mu korvetní kapitán

říká, co má námořnictvo dělat. Jeho masitá tvář se pomalu začala rozšiřovat v blaženém úsměvu. Naprosto spokojený George Marshall se podíval na prezidenta. Čekal na jeho tichý souhlas.
Oněmělý Andrew Harrison byl schopen pouze kývnout, což po dost dlouhé době také učinil.
Betty, která rovněž ztratila řeč, se na svého snoubence podívala rozzářenýma očima.
Zaskočený, nebo spíše nespokojený s tím, že se ocitl na okraji pozornosti, generál Douglas MacArthur prolomil nastalé ticho. "Úžasný plán pro námořnictvo. A co armáda? My budeme přistávat v Anglii, zatímco všechno tohle bude probíhat, a možná budeme muset čelit odporu Němců. Co máte pro nás?"
Martel se pohyboval v oblacích a neobtěžoval se, aby se snesl zpátky na zem. "Spoustu věcí! Za prvé, kterýkoliv z vylepšených Bearcatů může pokračovat v letu přímo do Anglie, pokud Britové udrží letiště. Za druhé, Němci jsou přesvědčeni, že obsazením Islandu a Grónska vyloučí přepravu stíhaček do Anglie. Kvůli jejich krátkému doletu. Chyba! Vzpomínáte si na těch pět letadlových lodí? Budou se přemisťovat sem tam z přístavů na východním pobřeží do vzdálenosti zhruba osmi set kilometrů od anglických břehů s vylepšenými Mustangy na palubě. Z takové vzdálenosti jsou Mustangy schopné doletět přímo do Anglie bez tankování a přistanou, až budou mít kde. Na palubě každé letadlové lodi, která jim poslouží jako trajekt, bude sto padesát strojů. Počítejme osm hodin na naložení a padesát hodin na vlastní plavbu, to znamená sedm set padesát Mustangů vybavených RATO zhruba každé tři dny. Řekněme, že vyplují během dvou týdnů. Zbývají tedy dva týdny do kontaktu s nepřítelem. Šest, sedm tisíc Mustangů s raketami RATO." Odmlčel se. Přemýšlel, "Tolik jich nemáme. Kolik jich máme?" vznesl dotaz. Obrátil se k Marshallovi.
Marshall, na kterého také působilo kouzlo okamžiku, se ušklíbl a řekl: "Přibližně dva tisíce, pane."
"Sakra. Nebudeme mít dost letadel," Martelovi náhle došlo, že mu Marshall řekl ‚pane' a uvědomil si, jak a ke komu hovoří. Rozhlédl se kolem sebe. Zvláštní. Nikdo z nich nevypadal, že by si toho všiml. Možná na to měla vliv skutečnost, že společně s Johnsonem ukázali, jak vylepšit každý jednotlivý Bearcat či Mustang. Podařilo se jim také přijít na to, jak americká letadla na kouzelné tři minuty změnit v kvaziproudové stíhačky ve druhé bitvě o Británii, což také nepochybně sehrálo svou roli.
Marshall se obrátil na Harrisona. "Pane prezidente, myslím, že tím moje malá ukázka končí."
"To nepochybně, generále Marshalle. Udělal jste dobrý obchod. Mohu si nechat vzorek zdarma?"
"Jistě, pane," Odpověděl Marshall, Potom zamyšleně dodal: "Musíme dopracovat detaily, samozřejmě – nejdůležitější je, aby byl Aerojet schopen vyrábět RATO ve velkém. Závisí na tom celý plán. Raději tam zaletím osobně."
"Mám vás doprovázet?"
"Není to nutné, pane, ale možná by mi pomohlo, kdybyste tam zavolal,"
"Výborně. Dohodněte to s Mayhewem."
Zatímco Marshall s odpovědí váhal, vložil se do rozhovoru Donovan. "Pane, domnívám se, že bychom po nějakou dobu měli zachovávat stejná bezpečnostní opatření, která platila pro tuto schůzku."
Harrison ztuhl. Začínalo ho to obtěžovat.
"Mohu si to vzít na starost já, pane," nabídla Betty.
Harrisonův obličej se vyjasnil, "To bude skvělé, ehm, slečna McCannová…?"
Donovan odpověděl místo ní. "Jsem si jistý, že slečna McCannová bude velmi potěšena, když vám bude moci pomáhat jako neoficiální sekretářka, dokud si v některých věcech neuděláme jasno… že ano, Betty?"
Betty vážně přikývla.
Ozvalo se zaklepání na dveře a objevil se Mayhewův bledý obličej. "Pane prezidente, je tady několik lidí, kteří s vámi skutečně nutně musejí hned mluvit."
Prezident se podíval na své oblíbené hodiny na krbové římse a vstal, "Generále Marshalle, budu se chvíli zabývat jinými záležitostmi. Skutečně nemám na vybranou. Zítra oslovím Kongres a budu požadovat vyhlášení války. Sejděme se tady dnes večer v šest." Prezident, který se právě chystal opustit místnost, se zastavil a upřeně se zahleděl na Martela, z kterého naráz vyprchal adrenalin a očividně se potácel. "Generále, chci, abyste vy a Martel strávili ty zbývající hodiny v posteli tady, v Bílém domě. Slečno McCannová, snad se vám podaří najít někoho, kdo doprovodí kapitána Martela do třetího patra. Pak řekněte komukoliv, koho potkáte, aby tam poslal doktora. Generále, vy si vezměte Zelený pokoj. Betty, pošlete doktora taky ke generálu Marshallovi, buďte tak hodná."
V okamžiku, kdy se Marshall chystal něco namítnout, jeho nejvyšší velitel prostě řekl: "To nebyla prosba, generále. Potřebuji vás zdravého."
Ve chvíli, kdy jednání skončilo, Johnson zoufale řekl Donovanovi: "Ani jsem nedostal příležitost se zmínit o Shooting Starech. Mohli bychom je trochu upravit a mohly by startovat z letadlových lodí."
Donovan se šťastně usmál, "Á, myslím, že váš nápad nepřijde vniveč. Vydržte do večera."
Potěšený Kelly Johnson se připojil ke skupince, která opouštěla Oválnou pracovnu vzápětí po prezidentovi.

13:00
Lincolnova ložnice

"Překvapivě vám není nic tak hrozného, co by nespravil týden v posteli," sdělil přivolaný lékař Martelovi. "Ale neměl byste kvůli tomu podceňovat závažnost zranění způsobených střepinami granátů. Pokud to bude možné, příště se jim vyhněte."
Martel si byl skoro jistý, že ten muž žertuje. Doktor tímto způsobem odváděl pozornost pacienta od vyšetřování a prohmatávání poraněných míst. Žádná velká legrace to nebyla, ale už to měl za sebou a ten dobrý doktor měl plné ruce práce s předepisováním léků, pícháním injekcí a převazováním. Za chvíli bude pryč.

Betty stála za ním, kousek vpravo, jako by na něj dohlížela. Obklopovaly ji paprsky slunce, které v brzkém odpoledni dopadaly do místnosti a vytvářely kolem ní jakousi svatozář, takže připomínala bytost z vyšších sfér. Alespoň tak to připadalo Martelovi. Budou konečně spolu sami? Těžko…
A přece jen, cvak, černá brašna se zavřela a s posledním napomenutím, že se má Jim vystříhat jakékoliv tělesné námahy, ten dobrý doktor odcházel. Došel ke dveřím vedoucím do Lincolnovy ložnice a byl pryč. Dveře nechal diskrétně pootevřené.
Se sotva znatelným zaváháním se Betty posadila na postel vedle Jima, který jen ležel a díval se na ni. Jejich ruce se našly, prsty se propletly. Vpíjeli se pohledem jeden do druhého.
"Myslel jsem si, že jsi mě odepsala, holčičko."
"Ne, to nikdy, Jime." Opatrně, aniž by pustila jeho ruku, se nad ním Betty sklonila, měkce a dlouze ho políbila. Jim ucítil, že na jeho obličej skanula slza z její tváře. Vyčerpání ho nakonec přemohlo tak, že vzápětí usnul.

18:00
Oválná pracovna

Skupinka návštěvníků byla uvedena dovnitř. Každý zaujal stejné místo jako při předchozí schůzce. Prezident ponuře prohlásil: "Obávám se, že mám další špatné zprávy. Německá vojska úspěšně obsadila Grónsko a Island. Potrvá celé měsíce, než se nám je podaří dobýt zpět. Chvíli jsme si mysleli, že se Němci snaží získat i Bermudy. Ukázalo se, že šlo pouze o zabrání letiště. Byla to součást operace namířené proti Oak Ridge. Zjevně si chtěli zajistit základnu, kde by jejich bombardéry mohly doplnit palivo. Hodně jsme jich zajali. Ale vyhodili svá letadla do vzduchu. Kromě toho se za posledních několik hodin mnoho nezměnilo. Samozřejmě, celá země začíná šílet."
Prezident potřásl hlavou a potom pokračoval, "Nuže, vraťme se k úkolu, který máme před sebou. Generále Marshalle, raději, než abychom se hned zabývali filozofií, která tvoří základ vašeho návrhu, nebo podrobnostmi jeho realizace, raději bych o trochu pokročil v předcházející ukázce."
"Nejsem si úplně jistý, co máte na mysli, pane," odvětil Marshall po chvilce rozpačitého mlčení.
"Nuže, viděli jsme výsledky toho, co se stane, když dáte dohromady několik velmi bystrých lidí. Rád bych pokračoval v jednání, které by mělo být zaměřeno přímo na to, jak přesně využít naše staronové zbraně tak, aby měly co největší účinek."
Marshall zjevně nebyl ve své kůži. Váhal, "Pane, budu pokračovat, pokud na tom budete trvat. Nejsem si ale jistý, zda divoké a nedomyšlené návrhy jsou v dané situaci to pravé pro strategickou analýzu. Samozřejmě, že mě nikdy ani nepadlo, abych tyto metody využíval,"
MacArthur a Halsey jen seděli a mračili se. Nebylo nutné se jich ptát na jejich názor na nový vývoj situace. Martel jako přimrazený seděl na svém místě. Jen slabý náznak, že s tou poznámkou souhlasí, a zažil by skutečně horké chvilky. Vařit se ve vlastní šťávě kvůli vlasti se mu moc nechtělo. Zvláště ne poté, co pochopil a sdílel postoj svého nadřízeného ohledně volné intelektuální diskuse na téma rozhodování vojenského velení.
Harrison, který si uvědomoval, že najednou musí čelit jednotné vojenské frontě, se z donucení vzdal, ale jen do míry, kterou považoval za nezbytnou. Předpokládal, že tak rychle uzavřené spojenectví všech čtyř dlouho nevydrží. I ten skromný Martel se zdál být stejně odmítavý jako oni – a k tomu má pravděpodobně nějaký pádný důvod.
"Asi jsem se přesně nevyjádřil. Chci si pouze poslechnout názory vaší skupiny, včetně generála MacArthura a admirála Halseyho samozřejmě, na taktické využití těchto zbraní a postupů. Přemýšlel jsem o tom celý den a připadá mi, že přinejmenším polovina efektu toho, co navrhujete, závisí na momentu překvapení, což není nic, co bychom tady měli probírat. Ale předpokládám, že to je všem jasné."
Marshall povzbudivě přikývl, "Ano, pane. Každá zbraň je nejúčinnější, když se použije poprvé, a protože my jsme teď na tahu, měli bychom toho využít." Podíval se na Martela. "Kapitáne Martele? Nějaký protinávrh?"
"No, pane, jakožto pilot chci sedět v tom nejlepším, co mohu dostat, když poletím nahoru. Jako analytik… jediný argument proti nasazení těchto zbraní okamžitě poté, co je budeme mít k dispozici, je přemístit je za pomoci leteckého mostu do Anglie a použít je ještě dřív, než zasáhne flotila. RAF bude potřebovat jakoukoliv pomoc, kterou jí budeme schopni poskytnout. Předpokládám, že v okamžiku, kdy budou první Bearcaty se sytémem RATO připraveny, by už měly být v Atlantiku rozmístěné letadlové lodě. Řekněme, že dvě stovky vylepšených Bearcatů by mohly Anglii udržet ve hře až do té doby, než skončíme s vyzbrojováním."
Marshall se křivě usmál, "A vy tomu věříte, kapitáne?"
"Ne, pane," odpověděl okamžitě Martel, "Myslím, že Ratcaty bychom měly držet v tajnosti, dokud se nerozhodneme je všechny najednou použít. Na takovém stupni vývoje vojenské techniky a taktického vedení války znamená překvapení všechno,"
Marshall kývl a podíval se na prezidenta. "Ještě něco, pane?"
"Nuže," řekl pomalu nejvyšší velitel amerických ozbrojených sil, "nejsem žádný stratég, dokonce ani amatérský ne, ale tohle mi začíná připomínat politiku. Pamatuji si, co řekl kapitán Martel předtím a všichni jste s ním souhlasili, totiž že flotila se nesmí Luftwaffe postavit přímo. Ale teď slyším, že bychom měli vyprovokovat co možná největší leteckou bitvu."
Hlavy přítomných se zamyšleně sklonily.
"A co je ještě lepší," pokračoval Harrison, "vylákat Luftwaffe nad moře, kde v té době bude dvacet letadlových lodí s doprovodnými plavidly."
MacArthur se rozesmál, "Takže můžeme předpokládat, že se Němci budou ze všech sil snažit, aby vylákali oni nás.

Jediné, co musíme udělat, je předstírat, že jsme na to skočili, a zaútočit přímo z Atlantiku. Přesně podle plánu Černá pětka, co, admirále?"
Admirál William "Bull" Halsey se jen usmál, když si představil Luftwaffe rozmetanou do všech čtyř světových stran, a už viděl, jak jeho flotila vplouvá plnou parou do kanálu La Manche, jako by jí patřil.
Zatímco Halsey přemítal o své verzi ráje, místa, kde se jemné nuance strategie snoubily s hrubou silou, pohlédl Jim s náhlým pocitem závrati na Kellyho Johnsona. Kelly se na něj díval s téměř stejným výrazem ve tváři; zdálo se, že větší část amerického námořnictva se střetne s Luftwaffe způsobem, na němž se ten den dohodli.
MacArthur znovu promluvil: "Je asi padesátiprocentní šance, že dorazíme až v době, kdy už bude RAF poražena, ale pozemní jednotky budou stále ještě bojovat. Překvapivý úspěšný zásah proti Luftwaffe může zcela zásadně změnit podmínky při vyloďování. Jestli nám to poskytne možnost dopravit tam několik tryskáčů, mohlo by nám to vyhrát válku."
"Myslím, že je nejvhodnější chvíle zmínit se o vašem dalším nápadu, Kelly," řekl klidně Donovan.
"Cože? Ještě něco dalšího?" zeptal se Harrison.
Martel s Donovanem se pečlivě vyhýbali pohledem jeden druhému.
"Ještě jedna věc, která mě napadla, pane," řekl Johnson.
"Což je?"
"Shooting Star, pane."
"To je ten proudový letoun P-80, který se zjevně nikomu moc nezamlouvá?" zeptal se prezident.
"Ano, pane. První verze neměla dostatečný výkon motorů a novější typ měl zase problémy s řízením. Ale je to tryskové letadlo, pane, a je rozhodně dost dobré, takže obratnost pilotů a překvapení pro nás mohou být v boji s Me 262 důležitější než dohady. Každopádně je můžeme katapultovat z letadlových lodí. Musejí samozřejmě přistávat na letištích RAF, ale jestli v té době ještě stále budou Britové bránit, určitě budou kontrolovat nějaké letiště. Dokonce i kdyby z nich nemohli startovat se svými letadly."
"Kolik Shooting Starů máme k dispozici?"
"V době, kdy vyrazíme, bychom jich měli mít přibližně tři stovky," odpověděl Marshall, "Měli bychom je rozptýlit na paluby všech letadlových lodí naší flotily, protože dole v podpalubních hangárech zabírají příliš místa. Bylo by to asi po patnácti na každou letadlovou loď s tím, že do vzduchu odstartují pouze jednou, protože znovu přistávat na letadlových lodích nemohou. Ale pokud bude boj trvat dost dlouho, mohou doplnit palivo v Anglii a znovu se zapojit do boje. Admirále Halseyi, co bychom mohli udělat s Bearcaty, které budou nahrazeny na lodích Shooting Stary?"
Halsey vypadal nevěřícně jako někdo, kdo právě viděl sobí spřežení na střeše vlastního domu. "K převozu všech našich Shooting Starů byly určeny transportní letadlové lodě, pane. Můžeme Stary jednoduše vyměnit za Bearcaty. V podstatě by se mohly transportní letadlové lodě připojit poté, co z nich odstartují Bearcaty, k ostatním. Nebyl by v tom vůbec žádný rozdíl!"
Jim se zavrtěl. Marshall na něj tázavě pohlédl.
"Mhm, jste si jistý, Kelly, že mohou být přídě Starů rychle zesíleny tak, aby vydržely katapultáž?" zeptal se Jim.
Johnson pokrčil rameny. "Stavěl je Lockheed, takže bych to měl vědět."
"Pochopitelně. Jen jsem si chtěl být jistý." Jim se odmlčel a zamyslel se. Potom řekl: "Problém je v tom, že když uvedeme na scénu P-80, změní se optimální uspořádání flotily."
Halsey se začal nebezpečně nafukovat.
"Nemluvím o bojových plavidlech," dodal Jim rychle. "Jde jen o transportní a polooperativní letadlové lodě. O to, co povezou."
"Dobře. Jenom nám neříkejte, jak máme bojovat, kapitáne," řekl Marshall.
"To by mě ani ve snu nenapadlo, pane," odvětil Jim a pokračoval: "Jen si myslím, že s ohledem na to, jak nás tlačí čas, bychom se měli podívat na naše přesuny velice pečlivě."
"Pokračujte."
"Takže, už předtím jsem navrhoval, abychom polooperativní letadlové lodě využili pro vytvoření leteckého mostu. Ale tento úkol by možná mohly lépe zastat transportní lodě a polooperativní letadlové lodě bychom místo toho mohli vypravit společně s bojovými plavidly."
"Byly by víc než jen ‚polooperativní', kapitáne, byly by to sedící kachny. Nejde jen o to, že budou pomalé. Budou se plavit jen s minimálními posádkami."
Jim pokrčil rameny. "Ano pane. Válčení je nebezpečná práce a občas prostě musíte udělat to, co je třeba," Vypudil z mysli obraz Trevora Harrimana, který dobrovolně svým vlastním tělem utlumil výbuch granátu. "Nebo možná osmdesát kilometrů za bojovými plavidly. To by mohlo být dostatečně blízko."
"Dost blízko na co?" zeptal se podezřívavě Halsey.
"Dost blízko na to, aby vypustily P-80 a hezky rychle se uklidily z cesty," řekl prostě Jim. "Tímto způsobem bychom mohli mít ve vzduchu mnohem víc letadel a mnohem rychleji. A pokud budou nějaké problémy se zpevněním přídi Shooting Staru, nebude to problém v hlavní bojové formaci."
"Problém v hlavní bojové skupině bude na křídlech," řekl suše Halsey.
"Přesně tak, pane. Jelikož záložní skupina nebude už mít co dělat, mohou její letadla využít času, který jim zbude, a odstranit veškeré nepříjemnosti, které se vyskytnou."
"No, možná," řekl Halsey. "A co ten váš most pro Bearcaty?"
"Transportní letadlové lodě to vyřeší, pane."
"Hmmm, to by šlo. Každopádně máme několik transportních letadlových lodí, které převážejí P-80, takže by pár z nich mohlo být volných."

"Pánové," zanotoval Marshall, "prezident asi nepotřebuje slyšet takové podrobnosti."
"Asi ne," souhlasil prezident. "Ale mohl by někdo shrnout všechno, na co jsme dnes přišli? Slečno McCannová?"
"Ano pane," řekla Betty a pohledem zběžně prolétla své poznámky. "Dva a půl tisíce Bearcatů vybavených systémem RATO, část z nich se bude plavit společně s flotilou a zbytek si dá s flotilou rendezvous během plavby prostřednictvím leteckého mostu. Dva tisíce Mustangů, rovněž vybavených RATO, odstartuje osm set kilometrů od pobřeží a poletí do Anglie. Nezúčastní se boje, jak jsem pochopila, do doby, než připluje flotila. Tři stovky Shooting Starů se připojí k flotile na palubách poloperativních letadlových lodí a budou z nich jednorázově katapultovány, aby se zúčastnily začátku bitvy. Čtyři sta padesát Phantomů,"
"Plus všechno, čím nás bude moci RAF podpořit," dodal Jim.
"Nechceme se na ně v ničem spoléhat," řekl Marshall, "V době, kdy se tam dostaneme, na tom už budou dost zle."
"A Luftwaffe?" zeptal se Harrison. "S čím konkrétně můžeme počítat, že proti nám postaví?"
Betty nahlédla do svých poznámek. "Předpokládáme, že po měsíci bojů s RAF budou mít okolo šestnácti set Me 262 a osm set padesát Goth."
Marshall se zamyšleně obrátil na Halseyho: "Bude to chtít samozřejmě ještě důkladnou analýzu, ale tady je ideální scénář: Phantomy a Bearcaty poletí daleko před flotilou jako předsunutá obrana a Němci se na ně vrhnou. Na scénu se přiřítí Shooting Stary, aby to celé udělaly trochu zajímavější, a poté, co Němci ztratí rychlost při soubojích, mihnou se kolem P-82 a několik z nich odrovnají. To přinutí Němce, aby se odpoutali a znovu zformovali. Když se rozdělí, zažehnou Bearcaty RATO a s pomocí dvou tisíc Mustangů, které se v tu dobu právě dostanou na místo, je zmasakrují do posledního stroje."
"Líbí se mi váš způsob myšlení, generále," zazubil se Halsey.
MacArthur na ně pohlédl s povytaženým obočím.
Marshall se usmál, "Takhle přesně to samozřejmě probíhat nebude. Ale přestože je pravda, že žádný bojový plán nikdy nepřežije kontakt s nepřítelem, je také pravda, že žádný nepřítel nepřežije střet bez bojového plánu."
Všichni se zasmáli.
Zazvonil červený telefon.
V nastalém tichu zvedl prezident sluchátko. "Tady Harrison."
"Pane prezidente."
"Winstone. Jak to vypadá?"
"Pro dnešek jsme je odrazili, Andrewe, rozdali jsme víc ran, než jsme dostali. Na severu však přesto Rommelovy jednotky značně postoupily a vybudovaly si pevné předmostí. Začíná to vypadat, že se mu podaří dobýt skladiště pohonných hmot."
"Pošlete proti němu všechno, co máte?"
"Nemůžeme. Očekáváme druhou invazi na jihu, pravděpodobně v okolí Doveru. To bude hlavní útok. Zatímco budeme čekat na úder na jihu, musíme udržet Rommela na linii Newcastle – Carlisle s tak malou silou, jaká k tomu bude stačit."
"Můžeme pro vás něco udělat, Winstone?"
"Přijďte brzy, Andrewe, přijďte brzy. Slyšíte ty bomby? To není jako posledně, Andrewe."
"Konzultoval jsem to znovu se svými lidmi, Winstone, a třicet dní je nejkratší možná doba."
"Potom vydržíme třicet dní. Ale moc nás nezbude."
V pozadí Harrison skutečně slyšel zvuk četných explozí, některé z nich velice hlasité. Na okamžik se zdálo, že bylo spojení zcela přerušeno, ale řev se opět změnil jen v syčení.
"Winstone. Mám pro vás několik dobrých zpráv."
"Dobré zprávy jsou vždycky vítané a nikdy víc, než teď."
"Trochu jsme tady o tom přemýšleli, a když připlujeme, bude to…"
Donovanova ruka sevřela prezidentovo zápěstí. "Pane! Utajení!" zašeptal zoufale.
Po krátké chvíli napětí se prezident uvolnil a přikývl. Donovan si znovu sedl.
"Winstone, obávám se, že přesný průběh našeho příchodu musí pro tuto chvíli zůstat překvapením."
"Přijďte brzy, Andrewe, a s veškerou možnou silou."
Po zvuku blízkých výbuchů následoval praskavý řev, který přehlušil všechno ostatní. Tentokrát už se spojení neobnovilo.
V sousední zpravodajské místnosti strhl John Mayhew sluchátka z uší a zklamaně a zoufale zavrčel.